

Ưu Đàm Hoa

Du già đại pháp

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Ưu Đàm Hoa

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 1

Uyên Ương Đồng Mệnh Qui Diêm Địa

Bạch Phát Phu Thê Hữu Dưỡng Nhi

Cơn mưa thu qua đi, trả lại bầu trời trong xanh. ánh tà dương nhuộm hồng những áng mây. Một chiếc xe song mã lọc cọc nện vó trên đường quan đạo, đi về hướng Đông. Chỉ còn hơn hai chục dặm nữa là đến bờ sông Ô Giang. Xà ích là hán tử tuổi trạc tam tuần, dung mạo anh tuấn, hiên ngang. Chiếc xe mũi kín vọng ra tiếng khóc của trẻ thơ. Một bàn tay ngọc vén rèm xe và có tiếng mỹ nhân trong trẻo:

- Tướng công. Thu nhi bực bội vì cả ngày phải ở trên xe, chàng mau tìm chỗ trú chân.

Hán tử vung roi quát tuấn mã phi nhanh rồi cười ha hả :

- Nương tử yên tâm. Chỉ còn vài chục dặm nữa là đến bờ sông Ô Giang. Chúng ta sẽ vào khách điểm nghỉ ngơi. Ai bảo nàng đòi theo ta làm gì ? Thu nhi chưa đầy hai tuổi, sao có thể chịu được cảnh tù túng trên đường thiên lý.

Nữ nhân nghiêm giọng :

- Nào phải thiếp học thói nhi nữ tình trường. Chẳng qua, chuyến đi này muôn phần nguy hiểm, thiếp đâu thể để chàng một mình dấn thân được ? Phu thê đồng mệnh uyên ương, thiếp có ở lại cũng chẳng thể yên tâm. Dầu sao, có hai người vẫn hơn là một.

Hán tử bốn cột :

- Ai cũng biết Lô Sơn Tiên Tử Cam Tàn Mi bản lĩnh phi phàm. Có nàng

đương nhiên là ta yên tâm hơn. Nhưng chỉ e Thu nhi không chịu nổi gian khổ trên đường thiên lý mà thôi.

- Tướng công yên tâm. Thu nhi đã uống, viên Dịch Cân Hoàn, vạn bệnh bất xâm.

Nữ nhân vừa dứt lời thì hán tử đột nhiên gài cương, khiến chiếc xe đứng sững lại. Cách đầu ngựa năm, sáu trượng là mười tám người bịt mặt, áo kiếm tuốt trần sáng quắc, sát khí tỏa ra dàn dụa, chứng tỏ ác ý không nhỏ.

Hán tử đánh xe cao giọng:

- Chư vị là ai mà lại chặn đường Trác mỗ.

Một tên cất giọng khàn khàn :

- Trác Khả Lưu. Nếu muốn toàn mạng thì mau dâng họa đồ Vũ Khúc Tinh Cung ra đây.

Nữ nhân trong xe đã vén rèm nhìn ra. Nàng biến sắc bảo :

- Tướng công. Sao bọn họ lại biết chúng ta có họa đồ Tinh Cung.

Hán tử hạ giọng nói nhanh:

- Ta cũng thắc mắc về điều này. Chỉ có ta và Mạc Đình biểu đệ là biết rằng Trác gia có bảo đồ. Nhưng thôi. Trước mắt, phải thoát khỏi tai kiếp này cái đã.

Hán tử sang sảng nói với bọn bịt mặt :

- Trác mỗ hành tẩu giang hồ từ năm mười bảy tuổi. Danh hiệu Tứ Xuyên Khoái Dao không phải tự xưng mà có ít nhất, chư vị cũng phải cho biết lai lịch để xem cho có đáng cho tại hạ xuôi tay quy phục hay không!

Gã đầu lĩnh ngựa cổ cười ghê rợn :

- Người dám hỏi danh hiệu bọn ta, tất là không còn mong sống sót nữa. Chẳng lẽ con số mười tám người này không gợi cho ngươi một ý niệm gì sao?

Trác Khả Lưu thảng thốt kêu lên:

- Động Đình Thập Bát Yêu ?

- Đúng vậy. Giờ thì ngươi tự biết không còn đường?

Lô Sơn Tiên Tử Cam Tần Mi ở trong xe, nghe đối phương báo danh hiệu, thất sắc than thảm. Nàng xé vạt áo, cắn đầu ngón tay, viết vội mấy chữ rồi quấn chặt con thơ lại. Đứa bé bị điễm huyết nên ngủ mê man, không biết rằng tai họa gần kề. Tiên Tử thò đầu bảo Khoái Dao:

- Tướng công. Chắc chắn chúng sẽ không để cho phu thê chúng ta toàn mạng. Mong chàng dùng Vũ Khúc Bảo Đồ đổi lấy an toàn cho Thu nhi. Sau này, nó sẽ rửa mối hận ngày hôm nay.

Trác Khả Lưu gật đầu hiểu ý, cười nhạt bảo Thập Bát Yêu :

- Các ngươi cũng biết võ công của ta và chuyết thê Lô Sơn Tiên Tử chẳng chẳng tầm thường. Cùng lắm thì ta xé nát họa đồ, tử chiến một phen. Nhưng nay vì tính mạng các ngươi để Thu nhi được toàn mạng. Sau đó, nếu các ngươi giết được chúng ta sẽ có họa đồ.

Động Đình Thập Bát Yêu xúm lại bàn bạc. Đại Yêu gật đầu:

- Nếu ngươi đem thanh danh của giòng họ Trác ra thề rằng sẽ không hủy bản đồ, bọn ta chấp thuận tha mạng cho đứa bé vô tri kia.

Trác Khả Lưu nhảy xuống đất chỉ tay lên trời lập thệ. Gã rút mảnh lụa vẽ đường đến Vũ Khúc Tinh Cung ra, dơ cao cho bọn Thập Bát Yêu xem. Lô Sơn Tiên Tử bỗng hài nhi ra khỏi xe. Nàng lặng lẽ cùng chồng tháo con ngựa Bạch ra khỏi cang xe, cột Thu nhi lên lưng ngựa rồi đuổi cho con ngựa chạy ngược về phía sau. Khi bóng tuấn mã vừa khuất, Động Đình Thập Bát Yêu xông đến vây chặt. Khoái Dao cảm khái hỏi :

- Trước sau gì thì bọn ta cũng không thoát chết, chư vị có thể cho biết ai là người đã xếp đặt cuộc chặn đường này được không?

Nhị Yêu là một người cao gầy, gã mỉm cười mỉa mai :

- Vợ chồng ngươi nổi tiếng nhân kiệt, chẳng lẽ không đoán ra hay sao mà

phải hỏi?

Lô Sơn Tiên Tử Cam Tần Mị lạnh lùng đáp :

- Tướng công ta hỏi cho vui đấy thôi. Nội tình Trác gia người ngoài đâu thể biết được? Bọn người vừa mở miệng, bản nhân đã biết ngay ai là kẻ đứng sau rồi.

Dứt lời, nàng rút kiếm đứng đấu lưng với chông. Thập Bát Yêu lập tức xông vào, thay phiên nhau tấn công. Phép đánh xa luân chiến này rất hiểm độc, khiến phu thê họ Trác không kịp nghỉ tay. Tứ Xuyên Khoái Dao biết hôm nay khó mà toàn mạng. Ông giận dữ gầm lên, múa tít bảo đao, lao vào Cửu Yêu. Nếu nói về đơn đấu thì chẳng ai trong Động Đình Thập Bát Yêu địch lại Trác Khả Lưu hay Lô Sơn Tiên Tử. Chính vì vậy Cửu Yêu hoảng sợ, nhảy lùi ba bước. Lục Yêu và Thập Yêu vội chém vào lưng đối phương để giải nguy cho Cửu đệ. Nào ngờ, Trác Khả Lưu đã quyết tâm đổi mạng với kẻ thù nên không thèm tránh né. Ông ôm đao nhảy xổ vào Cửu Yêu, bỏ mặc hậu tâm trống trải. Cửu Yêu ré lên thảm thiết, thân hình bị chém đứt làm đôi. Ngược lại, họ Trác cũng bị vướng hai đao vào lưng, máu tuôn xối xả. Ông cắn răng quay phắt lại, xuất chiêu Nhĩ Ngã Đồng Quy. Thanh đao như mũi tên bay vào ngực Lục Yêu. Thập Yêu và Nhị Yêu kinh hãi trước sự kiên dũng của Khoái Dao, vận toàn lực hợp công chống đỡ. Tiếng sắt thép chạm nhau vang rền, Lục Yêu gào lên thê thiết, ngã lăn xuống đường quan đạo. Ngực và bụng bị mở tung, phủ tạng lộ ra ngoài. Khoái Dao giờ đây toàn thân đầm máu, ông lãnh thêm hai đao vào vai và đùi. Lô Sơn Tiên Tử thấy phu tướng thọ trọng thương, nghiêng răng xuất chiêu Lô Sơn Yên Tỏa. Bảo kiếm vun vút tạo thành đám mây mù chụp vào đầu Nhất Yêu và Tam Yêu. Hai gã khinh thị nàng là nữ nhân yếu đuối nên cười nhạt, vung đao chống đỡ. Nhưng đây là chiêu sát thủ của Lô Sơn Thần Ni, vô cùng ảo diệu và kì bí. Trường kiếm như có mắt, len qua màn đao quay, đâm vào ngực Tam Yêu.

Đồng thời, tay tả Tần Mi tổng một chưởng đánh bạt đao của Nhất yêu. Lục Yêu bị trường kiếm đâm xuyên ngực trái, chết không kịp ngáp. Đường đao của Nhất Yêu bị chậm lại nhưng cũng vạch được một đường dài trên tay tả Tiên Tử. Bọn còn lại giận dữ, xông vào giáp công phu thê họ Trác. Tứ Xuyên Khoái Đao và Lô Sơn Tiên Tử bỗng quát vang :

- Uyên ương Đồng Mệnh.

Hai người đem hết tàn lực đánh chiêu cuối cùng. Đao ảnh và kiếm quang xoắn lẩy nhau, bay về phía bọn đối phương. Mục tiêu của họ là bốn gã ở trước mặt. Tuyệt chiêu này họ đã luyện với nhau cả ngàn lần nên rất tinh thực. Đao kiếm che chở cho nhau, vượt qua bức màn thép dày đặc, liếm vào thân thể đối phương. Khoái Đao chém bay cả thủ cấp Thất Yêu và Thập Yêu. Lô Sơn Tiên Tử cũng giết được Bát Yêu và đâm thủng ngực Thập Tứ Yêu. Nhưng đó là chiến tích cuối cùng của họ. Mười một thanh đao còn lại đã ập đến, đưa họ về chín tuổi. Nhất Yêu lục xác Trác Khả Lưu, lấy được bảo đồ Vũ Khúc Tinh Cung. Lão thử dài, ngâm ngùi bảo:

- Chỉ vì mảnh da dê nhỏ bé này mà chúng ta đã mất đi bảy anh em.

Nhắc lại Lô Sơn Tiên Tử Cam Tần Mi là người thông tuệ quyết đoán nên đã biết kẻ thù chủ mưu là biểu đệ của chồng mình - Trí Đa Tinh Trác Mạc Đình. Do vậy nàng đã cố tình cột Thu nhi vào lưng Bạch mã. Con ngựa nàng mới mua ngày hôm qua, để thay cho ngựa cũ bị què. Như vậy Bạch mã sẽ không chạy về Trác gia trang ở Tứ Xuyên mà sẽ về nhà chủ nó, cách đây chừng hơn trăm dặm. Nàng không muốn con mình rơi vào tay kẻ thù. Quả nhiên, Tiên Tử đã tính đúng, Bạch mã theo đường cũ trở lại Mục Trường. Nhưng trời xanh không cho Thu nhi làm một tên chăn ngựa nên đã đẩy đưa tuần mã dừng chân, bên giòng suối nhỏ. Giòng suối này từ cánh rừng phía Nam, cắt ngang đường quan đạo và chui qua chiếc cầu gỗ vào cánh rừng hướng Bắc. Sáu chục dặm đường đã làm cho tuần mã khát nước và Thu nhi

cũng vậy. Thụy huyết đã đến giờ tự giải khai. Thu nhi òa lên khóc lạnh lạnh, trong lúc con ngựa uống nước. Tiếng khóc của nó đánh động hai người đang nằm ngủ trên một cây cổ thụ, cách đây chừng hai chục trượng. Đó là một lão già thân thể cao lớn, mặt đỏ như son, râu tóc bạc phơ. Da mặt lão chỉ điểm vài nếp nhăn nơi trán và khóe mắt. Người đàn bà có vẻ trẻ trung hơn? Tóc vẫn đen nhánh, đôi mắt phượng lấp lánh hàn quang. Xem ra thuở thanh xuân cũng là một bậc tuyệt đại mỹ nhân. Bà ta bảo lão già:

- Lạ thực. Sao trời đã gần sụp tối mà lại có tiếng khóc của hài nhi. Lão mau ra, xem thử thế nào?

Lão nhân có vẻ sợ hãi nội tướng của mình, nhánh nhẫu nhảy xuống. Kinh công của lão thật là khủng khiếp, lướt đi như làn gió thoảng. Bạch mã đã uống no nước, đứng đĩnh trở lên đường quan đạo, định quay đầu đi tiếp. Thu nhi vẫn khóc vang, đẩy dựa cổ chui ra khỏi bọc vải. Lão nhân ra đến, chặn đầu ngựa xem xét. Ông cởi bọc vải, thất một đứa bé trai bụ bẫm, lòng mừng khôn xiết, ngựa cổ hú vang. Lão phụ lập tức xuất hiện. Bà đỡ lấy Thu nhi, cởi chiếc tã đã ướt đẫm của nó rồi vỗ về:

- Nín đi con trai, chắc là đói khát lắm rồi phải không.

Lão nhân đọc tám huyết thư, lẩm bẩm:

- Té ra tiểu hài này là con của Tứ Xuyên Khoái Dao và Lô Sơn Tiên Tử. Họ gặp cường địch nên mới phải để con thơ đào thoát một mình.

Lão phụ vội nói :

- Vậy chúng ta mau đi về hướng Đông, may ra có cứu được mạng họ không? Hai người phi thân như tên bắn, nửa canh giờ sau đã đến đầu trường. Phu thê họ Trác chỉ còn là hai cái xác đẫm máu. Lão nhân giận dữ nói :

- Bọn Động Đình Thập Bát Yêu thật đáng chết.

Lão đi sâu vào cánh rừng bên mé hữu, vung chưởng khoét một hố sâu rồi đem hai thi thể phu thê họ Trác đặt xuống. Lão lăn một tảng đá, nặng ước

ngàn cân, đè lên mộ để đánh dấu rồi trở ra. Thu nhi đã được uống nước nên thôi khóc, giương đôi mắt ngây thơ nhìn lão phụ. Hai người bàn bạc, quyết định mang Thu nhi về Tứ Xuyên nuôi dưỡng. Họ lấy nhau đã sáu chục năm mà không con cái nên rất hoan hi nhận Thú nhi là nghĩa tử. Thiên Địa Song Tà giờ đây đã có truyền nhân. Mười ngày sau họ đã về đến nơi cư trú của mình đó là Bạch Đế Thành trên núi Bạch Đế, thuộc huyện Phụng Tiết tỉnh Tứ Xuyên. Cuối đời Tây Hán, Vương Mãng cướp ngôi. Hán Bình Đế Tôn Thất nhà Hán là Công Tôn Thuật vào Thục đắp Thành Bạch Đế để chống lại Vương Mãng. Đến thời Tam Quốc, Thục Tiên Chủ là Lưu Bị, thua trận Lục Tồn ở Hào Đình, chạy về Thành Bạch Đế rồi chết ở đấy. Bồn xung quanh thành xây bằng đá ong và sau mấy trăm năm đã hư hại khá nhiều. Thiên Địa Song Tà chọn nơi đây làm chỗ ẩn cư đã ba chục năm nay. Trong võ lâm, không ai biết điều này. Thiên Tà có tên là Bách Lý Hạc nên đặt tên cho tiểu hài là Bách Lý Tổng Thu. Tên thật của Thu nhi là Trác Nam Thu. Thời gian qua mau, Thu nhi lớn dần lên, dưới sự giáo dưỡng của Thiên Địa Song Tà, nó vẫn tưởng mình chính là con ruột của họ. Thu nhi xinh đẹp và rất thông tuệ nên được Song Tà hết lòng yêu quý. Thiên Tà thưở còn thanh thiếu đã từng đậu cử nhân môn văn chương xuất chúng. Như vậy Thu nhi mới học được cả văn lẫn võ. Năm mười ba tuổi, Thu nhi đã có căn bản nội công để luyện tuyệt học. Một hôm, sau khi khảo sát hỏa hầu pho Càn Khôn Cương Khí và khinh công Thiên Lý Du Hồn, Thiên Tà cười bảo :

- Căn cơ của Thu nhi quả là hiếm có, vượt ngoài sức tưởng tượng của bọn ta. Kể từ nay, phụ thân sẽ truyền cho con pho Thiên Lôì Thần Chương. Đồng thời, con cũng phải hoàn tất pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm của mẫu thân.

Địa Tà Thái Đàm Thủy rất yêu thương Tổng Thu nên nhắn nhó:

- Sao lão đầu tử nguoi lại bắt con phải học nhiều như thế ? Liệu Thu nhi có kham nổi hay không ?

Bách Lý Hạc nghiêm mặt:

- Phu nhân đã quên cuộc phó ước Đại Qua Bích rồi sao? Trong vòng bốn năm, chúng ta phải truyền hết võ nghệ cho Thu nhi. Nếu Thiên Địa Song Tà có mệnh hệ gì thì Tổng Thu sẽ là đời thứ ba của Càn Khôn Phái.

Thu nhi nghe nói phụ mẫu sắp phải rời xa mình, áp ứng hỏi:

- Má à, Phụ thân đã từng dạy hài nhi rằng Đại Qua Bích là sa mạc rộng mênh mông, song thân đến đây làm gì?

Địa Tà cười xòa, xoa đầu ái tử:

- Chuyện rất dài dòng, con còn quá nhỏ không thể hiểu được đâu. Vài năm nữa mẫu thân sẽ giải thích cho nghe.

Thiên Tà lộ vẻ lo lắng:

- Bản lãnh Hoàng Sa Thần ông ngang với sư phụ chúng ta. Vậy từ nay, ta và bà cũng phải khổ công ôn luyện mới được.

Thu nhi không phụ lòng kỳ vọng của Song Tà. Sau bốn năm chàng đã học được bảy thành hỏa hầu của hai pho kiếm chương. Đã đến lúc phải lên đường đi Ngoại Mông phó ước, Thiên Tà bèn đem ả tnh kể rõ cho Tổng Thu nghe. Trước tiên, lão nói về mối ân oán của Càn Khôn. Lão Nhân và Hoàng Sa Thần Ông Âu Dương Thư.

- Số là, hai năm trước, sư tổ của con là Càn Khôn Lão Nhân xuất quan, đến núi Đại Luân Đạt Đạt, nằm cách Vạn Lý Trường Thành tám trăm dặm, để tìm một loài linh xà có tên là Sa Trọng Xà Vương. Nào ngờ Hoàng Sa Thần Ông cũng có cùng mục đích ấy. Hai người đấu với nhau hơn ngàn chiêu thì Âu Dương Thư bị trúng một chương. Thuộc hạ của Thần ông định xông vào hạ sát Tiên Sư thì Âu Dương Thư không cho. Lão hẹn hai mươi năm sau sẽ báo phục mối thù một chương này. Tiên Sư cảm kích trước bản chất anh hùng của Thần ông liền hứa sẽ y ước. Nhưng chẳng may, người trở lại Trung Nguyên được hơn hai năm thì hết tuổi thọ qua đời. Tiên sư dặn dò

bọn ta phải thay người đi phó ước.

Tổng Thu tò mò hỏi:

- Sư Tổ năm ấy bao nhiêu tuổi mà gọi là hết tuổi trời?

Thiên Tà Bách Lý Hạc cười đáp :

- Năm ấy sư phụ ta tròn chín chục. Bằng tuổi vợ chồng ta bây giờ.

Trước giờ Tổng Thu chỉ ngỡ Song Tà chỉ độ lục tuần. Chàng kinh ngạc hỏi

Địa Tà:

- Chẳng lẽ mẫu thân tuổi trên thất thập mới thụ thai hài nhi?

Thái Đàm Thủy đỏ mặt :

- Thu nhi nói năng gì thế?

Địa Tà luyện pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm đã hơn bảy mươi năm nên tính tình lạnh lùng, tàn khốc, đến Thiên Tà còn phải sợ bà. Trước giờ, Địa Tà luôn dịu dàng, âu yếm Tổng Thu nên chàng không biết mẫu thân mình có ánh mắt kinh khiếp đến như vậy. Chàng sợ hãi lắp bắp:

- Hài nhi đâu dám nói bừa, năm nay hài nhi mười bảy mà mẫu thân đã cửu tuần.

Thiên Tà thở dài bảo :

- Ta cũng đang muốn giải thích điều ấy đây. Thu nhi vốn không phải là con ruột của chúng ta.

Lão bèn đem chuyện mười sáu năm trước kể lại. Tổng Thu quỳ xuống Thái Đàm Thủy khóc nức nở :

- Dẫu cho hài nhi không phải do nhị vị sinh ra, nhưng Tổng Thu vẫn suốt đời coi mình là con.

Địa Tà vuốt tóc chàng:

- Thu nhi. Mười sáu năm qua con đã là niềm hạnh phúc của hai kẻ cô độc này. Sau khi chúng ta lên đường xuất quan, con hãy cố gắng khổ luyện mới mong báo được đại cừ Trác Mạc Đình đã vào được Vũ Khúc Tinh Cung,

học được tuyệt nghệ, tự xưng là Vũ Khúc Tinh Chủ. Hiện nay lão cùng Động Đình Thập Nhất Yêu thống trị gian hồ, thế lực vô cùng hùng mạnh.

Tổng Thu nghiên răng hỏi :

- Mẫu thân. Võ học của Vũ Khúc Tinh Cung với Càn Khôn Phái chúng ta thì ai hơn?

Địa Tà thở dài :

- Sư tổ của con là Càn Khôn Lão nhân đã từng bại vong trước Vũ Khúc Tinh Quân An Thúc Vân. Nếu Trác Mạc Đình nắm thụ được hết chân truyền của Tinh Quân thì ngay cả hai chúng ta cũng không địch lại.

Tổng Thu cười nhạt:

- Song thân yên tâm, hài nhi tự tin sẽ có cách đối phó.

Thiên Tà hoan hỉ :

- Giỏi lắm. Làm người phải biết dựa vào trí tuệ của mình. Võ công chỉ là thứ yếu mà thôi.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 2

Trúc Thố Hữu Duyên Phùng Thiết Phiến Trường Sa, Công Tử Lộng Quần Ma

Đầu tháng năm, Song Tà khởi hành cho kịp cuộc hẹn ngày rằm tháng tám. Tổng Thu ở lại, ngày đêm rèn luyện võ nghệ. Mỗi đại thù đã giúp chàng tăng thêm nghị lực. Cái chết thảm của song thân gặm nhấm tâm hồn thơ dại của Tổng Thu. Chàng trở nên lạnh lùng khắc bạc đôi mắt tràn đầy vẻ cừu hận. Trước đây, chàng vẫn bị Địa Tà chê rằng kiếm pháp không có hồn. Nay chàng đã đen lửa thù phổ vào chiêu thức nên sát khí dàn dụa, đường kiếm hiểm độc, phát huy hết tinh túy của pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm. Nhưng khi ôn luyện pho Thiên Lô Thần Chưởng chàng lại mang tâm trạng khác. Đây quả là sở học của người quân tử, chiêu thức hùng mạnh, trầm bổng, quang minh chính đại. Đông đến, tuyết rơi phủ trắng Bạch Đế Thành, càng làm tăng vẻ hoang tàn tịch mịch, Tổng Thu vào rừng tìm ít dã vị. Bạch Đế

Sơn chỉ cao hơn trăm trượng nhưng rừng rậm bạt ngàn, muông thú rất nhiều. Sau một canh giờ chàng đã bắt được ba chú thỏ xám béo tròn. Tống Thu đang định trở về thì nghe vọng lại tiếng kêu ú ở nác nghẹn. Chàng vội tung mình về phía đỉnh núi để xem sự thể. Cạnh hồ nước, dưới chân thác, con Mãng Xà lớn bằng bắp đùi người đang quấn chặt một thiếu nữ. Nạn nhân tuyệt vọng cố giãy dụa để thoát khỏi những vòng tròn đang ngày càng siết lại. Tống Thu kinh hãi buông rơi ba con thỏ, nhảy đến vung chưởng giáng vào đầu con ác thú. Chàng đã dồn hết sáu thành Càn Khôn chân khí vào bàn tay nên đầu Mãng Xà nát bét như trái dưa bở. Thân nó lỏng ra buông rơi con mồi. Thiếu nữ lồm cồm đứng lên, chạy đến nắm tay Tống Thu. Đôi môi tái nhợt ú ở những âm thanh vô nghĩa của người câm, đôi mắt đẹp ánh lên lòng biết ơn vô hạn. Tống Thu hiểu ý nàng muốn cảm tạ, liền lạnh lùng bảo:

- Cô nương đừng bận tâm, mau trở về nhà đi thôi.

Tứ Xuyên là vùng có nhiều sắc dân thiểu số. Nhìn y phục, chàng đoán thiếu nữ thuộc giống người Bạch. Tống Thu nhặt lấy thỏ quay lưng trở đi. Về đến toà cổ thành, chàng xắn tay áo chuẩn bị bữa ăn trưa, bên chiếc giếng đá giữa sân. Vừa làm thịt xong ba con vật, tiếng chân bước nặng nề khiến chàng giật mình nhìn lên. Thiếu nữ cầm vói chiếc gùi mây trên lưng đang tiến vào. Tuyết bám đầy trên mái tóc huyền và đôi vai gầy guộc nhỏ. Thấy đôi môi nàng tun rẩy vì giá lạnh. Tống Thu cau mày nói:

- Cô nương mau vào bếp sưởi ấm.

Thiếu nữ mỉm cười đi theo chàng. Dưới ánh lửa hồng. Tống Thu chợt nhận ra nàng rất đẹp. Những vết lem luốc vì đất cát đã được rửa sạch, để lộ ra một dung nhan làm xao xuyến lòng người. Tống Thu ngắm nhìn gương mặt kiều diễm. Đôi mắt nàng to tròn, đen láy, mang vẻ đẹp hoang sơ lồng lộng của núi rừng. Một cảm giác lạ lùng len lén dâng lên. Một đốm than hồng nổ lớn, bắn vào da tay, khiến Tống Thu bừng tỉnh. Chàng hổ thẹn cố tỏ vẻ lãnh đạm:

- Ta là Bách Lý Tống Thu. Phương danh của cô nương là gì?

Hỏi xong chàng mới biết mình thất thố. Người con gái bị câm đầu thế nói được? Nào ngờ nàng mỉm cười dùng que cời than viết trên mặt đất:

- Tiểu nữ là Cốc Thượng Sương, nhà ở phía sau chân núi.

- Sao cô nương không về nhà mà lại đến đây làm gì?

- Tiểu nữ mồ côi cha mẹ, nay chịu ơn cứu tử nên xin được làm nô bộc cho công tử.

Chàng lại muốn có người lo việc ẩm thực, để dành hết thời gian cho việc luyện võ nên đồng ý:

- Được. Ta cũng đang cần một người giúp việc.

Từ ấy, Thượng Sương ở lại toà thành cổ. Nàng thường vào rừng hái thuốc, sắc lên, bắt Tống Thu phải uống. Đôi mắt đẹp mê hồn đầy vẻ thiết tha khiến chàng không thể từ chối. Nào ngờ những chén thuốc ấy khiến chàng càng

tăng tiến rất nhanh. Đến cuối tháng mười một, chàng đã hoàn thành lớp thứ bảy của Càn Khôn Tâm Pháp.

(Một đoạn bị mất)

Tổng Thu vung kiếm chặt sạch đám dây rừng, ngạc nhiên nhận ra hang nhỏ nằm dưới một cánh cửa đá. Dầu rêu xanh đã phủ đầy nhưng cũng có thể nhận ra khe cửa thẳng thớm. Chàng vận công đẩy thử. Dù tuổi chàng còn trẻ nhưng nhờ hai viên Dịch Càn Hoàn và Tố Nữ Hoàn nên đã có hơn ba mươi năm công lực. Cánh cửa đá nặng nề kia kêu lên kèn kẹt, hé mở dần. Tổng Thu quạt liền tám chưởng, xô đuổi khí độc ra ngoài, rồi chậm rãi bước vào trong. Thượng Sương ríu ríu theo sau. Tổng Thu vừa đi vừa vung chưởng giáng xuống nên mặt đạo xua đuổi rần rết. Nhưng cũng may chẳng có gì cả. Hết đoạn đường ba trượng là đến gian thạch động rộng rãi và sáng sủa. ánh sáng từ những lỗ nhỏ trên trần động tỏa xuống lơ mờ. Dầu đã gần Ngọ mà vàng dương mùa Đông vẫn nhạt nhòa. Thạch sảnh bài trí đơn sơ. Mé hữu là một chiếc bàn đá và cạnh đấy có thạch sàng. Điềm thể của chủ nhân đang ngồi kiết già trên giường đá. Bộ trường bào thư sinh màu trắng không hiểu dệt bằng loại tơ gì mà vẫn còn nguyên vẹn. Xác người vẫn không hề bị hư nát, gương mặt anh tuấn, uy nghiêm của ông ta khiến Tổng Thu sinh lòng ngưỡng mộ. Chàng nghiêng mình vái ba vái rồi xem xét những vật để trên bàn. Chàng cầm chiếc quạt xếp lên, bất ngờ nhận ra nó làm bằng thép, nan quạt gồm tám cây, đầu sắc bén như dao cạo. Màng quạt làm bằng tơ vàng óng, trên thêu hai câu thơ:

Tương tư Hoàng điệp lạc.

Bạch lộ thấp thanh đài.

(Nhớ nhau vàng lá rụng.

Móc trắng rêu xanh rì.)

Tổng Thu nhận ra đây là hai câu cuối của bài Gửi phương xa. Trong bài thơ ký viễn này, Lý Bạch nói lên nỗi nhớ nhung người đẹp đã ra đi. Trên nan bìa, chỗ tay cầm, có khắc bảy chữ rất nhỏ : Thiết phiến Tu La Cố Thiên Châu. Tổng Thu cũng đang yêu nên đồng cảm với người đã chết. Chàng gật gù lắm bầm:

- Thiết Phiến Tu La không ngờ lại là kẻ đa tình hiếm có.

Chàng đã nghe nghĩa phụ Thiên Tà Bách Lý Hạc kể về nhân vật này. Cố Thiên Châu là bậc kỳ nhân cùng thời với Càn Khôn Lão Nhân. Ông say mê Vu Sơn Thần Nữ Đông Xuân Oanh, cùng nàng kết giao, sánh đôi hành hiệp hơn một năm trời. Nhưng bản tính thần nữ cực kỳ kiêu ngạo, chỉ chịu lấy Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân. Lúc bấy giờ Vũ Khúc Tinh Quân Anh Thúc Vân được coi là người có võ công cao nhất võ lâm. Lão cũng đem lòng yêu Thần Nữ nên đến Vu Sơn khiêu chiến với Thiết Phiến Tu La. Cố Thiên Châu bị trúng một đạo Vũ Khúc Thần Chỉ đành nuốt hận bỏ đi, nhường mỹ nhân cho

họ Anh. Từ ấy, ông tuyệt tích giang hồ. Tống Thu bồi hồi thương cảm cho Tu La. Chàng lơ đãng mở phong thư nằm dưới cây thiết phiến: Hậu sinh nhà giám. Lão phu ôm mối hận tình, về Bạch Đế ẩn cư luyện võ công, mong có ngày đả bại Vũ Khúc Tinh Quân. Nhưng sau hai mươi năm vẫn không tìm ra cách nào khắc chế Vũ Khúc Thần Chỉ. Một hôm lão phu tình cờ đọc một cuốn cổ thư, biết rằng phái Mật Tông ở Tây Tạng có môn Xúc Cốt Du Già Đại Pháp Công phu này giúp người ta thu nhỏ thân hình lại, màn cương khí hộ thân giầy đặc hơn và chống lại được chưởng chỉ. Lão phu mừng rỡ lên đường về Tây Tạng, vào đại chiêu tự đánh cắp chân kinh. Dù đắc thủ nhưng lão phu lại trúng một chưởng Đại Thủ ấn của Ban Thiền Hoạt Phật. Khi về đến Bạch Đế Sơn thì thương thế phát tác. Tự biết mình không sống nổi, lão phu cố dịch ra tiếng Hán, để lại cho người hữu duyên. Ngoài ra còn truyền lại Thiết Phiến và bí kíp Thiết Phiến Thần Phổ. Kẻ hậu sinh vào được chốn này xin hãy dùng hai pho tuyệt học phù trì chính đạo. Nếu có dịp, hãy so tài với truyền nhân của Tinh Quân. Đó là tâm nguyện cuối cùng của lão phu. Thiết Phiến Tu La Cổ Thiên Chân di bút. Đọc xong di thư, Tống Thu cầm hai pho bí kíp và quạt sắt, đứng trước giường đá vòng tay vái rồi hứa:

- Văn bồi nguyện sẽ tuân theo di ý của tiền bối.

Thượng Sương tinh mắt thấy ở chân giường có một rương gỗ nhỏ, nàng mở ra thử xem ánh sáng rực rỡ của châu báu toả ra chói mắt. Tống Thu thầm nghĩ để lại cũng vô ích, chàng bảo nàng mang theo. Trong suốt nửa năm trời sau đó. Tống Thu miệt mài khổ luyện pho Thiết Phiến Lôi phong và Xúc Cốt Du Già Đại Pháp. May mắn lúc chưa đầy tuổi chàng đã được mẫu thân là Lô Sơn Tiên Tử cho uống một viên Dịch Cân Hoàn nên dễ dàng luyện thành Xúc Cốt Đại Pháp. Tháng sau năm sau, Tống Thu tròn mười tám tuổi. Thấy võ công đã thành tựu, chàng quyết định đưa Sương nhi hạ sơn. Mỗi đại cừu sôi sục trong lòng khiến chàng không thể chờ đợi được nữa. Nghĩa mẫu của chàng Địa Tà Thái Đàm Thủy chính thực là Thánh Nữ đất Miêu Cương. Ngoài pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm tàn nhẫn vô song, bà còn thiện nghề sai xử độc vật, độc trùng. Chỉ trong ba năm xuất đạo giang hồ đã tạo được ác danh là Địa Sát Tiên Cơ. Thiên Tà thuở ấy có danh là Hoài Giang Tú Sĩ, võ công xuất chúng, dung mạo phi phàm. Ông đã đem tình yêu chân thực của mình cảm hoá được Địa Sát Tiên Cơ. Hai người kết duyên Tần Tần, sánh vai hành hiệp, xưng là Thiên Địa Song Tà. Thái Đàm Thủy đã bớt dần tính hiếu sát, trở thành một người vợ hiền thực. Nhưng mãi đến tuổi ngũ tuần mà không có con, bà thất vọng, phóng tay giết người. Càn Khôn Lão Nhân, là sư phụ của Thiên Tà bèn bắt buộc hai người phải ẩn cư. Họ chọn Bạch Đế Thành vì đất Phụng Tiết có nhiều người Miêu đồng hương với Địa Tà.

Trước khi lên đường đi Ngoại Môn phó ước, Địa Tà đã dặn dò Tống Thu:

- Thu nhi. Con cứ yên tâm lo việc luyện võ và tiến hành báo gia cừu, không

cần quan tâm đến an nguy của chúng ta. Mẫu thân đã ban cho Thu nhi một con Bảo Mệnh Cổ Trùng, kỳ vật hiếm có đất Nam Hoang. Sau này sẽ không có bất cứ loại độc dược nào trên đời có thể làm hại con được. Hơn nữa, Cổ Trùng chính là mối dây liên lạc giữa con và chúng ta. Khi nào thấy Cổ Trùng máy động liên hồi thì con hãy xuất quan để cứu bọn ta.

Nhớ lời căn dặn ấy Tổng Thu yên tâm rời Bạch Đế Thành. Chàng giao việc coi sóc cho một thợ săn già người Miêu. Lão này thợ ơn cứu mạng của Thiên Tà nên vẫn thường lui tới biểu xén thăm hỏi. Xuống đến trấn Quỷ Nhủ, hai người mua sắm y phục và tuần mã. Thượng Sương vui vẻ cởi bỏ Miêu phục, trở thành một nữ tỳ người Hán xinh đẹp. Tổng Thu quen với cách ăn mặc của nghĩa phụ Thiên Tà nên chọn những bộ trường bào thư sinh. Thiên Địa Song Tà biết trước rằng nghĩa tử của mình sau này sẽ phải dẫn thân vào chốn giang hồ để báo cừu. Họ tận tâm đem những kinh nghiệm qui củ ra giảng giải, nhờ vậy, Tổng Thu không đến nỗi bỡ ngỡ khi xuất đạo. Hơn nữa, chàng bẩm sinh vốn là người cơ trí, thông tuệ nên khó ai qua mặt được. Có lẽ đức tính này chàng thừa hưởng được của mẫu thân là Lô Sơn Tiên Tử Cam Tần Mi. Đôi thiếu niên rời Quỷ Phủ, đi dọc theo Đại Độ Hà để đến Thành Đô, thủ phủ của Tứ Xuyên. Đã nghe nghĩa mẫu cho biết Trác Gia Trang đã đổi chủ nên. Tổng Thu không tìm đến nữa. Chàng đưa Sương nhi đi thẳng đến tế mộ song thân. Mười hai ngày sau, họ có mặt ở Trường Sa, trọ trong Hồ Nam Đại Khách Điểm. Sau khi luyện xong Xúc Cốt Du Già Đại Pháp, Tổng Thu nẩy ra kế sách dùng hai thân phận để đối phó với Vũ Khúc Tinh Cung. Thiên Địa Song Tà đã qui ẩn bốn chục năm nay, võ công của họ không mấy người nhận biết, nhất là pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm. Dưới tay Địa Tà không một ai sống sót. Thiên Địa Song Tà là một cặp phu thê quái dị nhất trần gian. Thiên Tà Bách Lý Hạc ôn nhu, văn nhã, quân tử lẫm lẫm nhân hậu có thừa. Ngược lại, Địa Tà Thái Đàm Thủy tính nét lạnh lùng hiếu sát. Tổng Thu vô tình tiếp nhận cả hai tính cách ấy. Nay chàng muốn đóng hai vai trái nghịch nhau cũng không phải là chuyện khó. Bách Lý Tổng Thu và Trác Nam Thu sẽ cùng tồn tại, cùng một mục tiêu là Vũ Khúc Tinh Cung. Bách Lý Tổng Thu sẽ dùng võ công của Thiết Phiến Tu La mà dương danh. Còn Trác Nam Thu sẽ đem tuyệt học của Song Tà ra tiêu diệt vây cánh của kẻ thù. Hai người nhận phòng, tắm gội xong liền xuống tầng dưới để dùng cơm chiều ánh dương quang nhạt nhạt cuối trời Tây, không đủ soi hồng đôi má giai nhân. Đôi người ngọc xuất hiện khiến thực phẩm sáng hẳn lên. Mọi người thán khen ngợi, xuýt xoa. Tổng Thu khí chất phi phàm mặt đẹp như Tử Đô, Tổng Ngọc. Chiếc quạt xếp phất tơ vàng trong tay càng làm tăng vẻ văn nhã, cao quý. Sương nhi dầu mặc áo xanh của tỳ nữ nhưng nhan sắc diễm lệ. Đôi mắt huyền sâu thăm, mệnh mang như núi rừng Miêu Lĩnh, làm say hồn quân tử. Nàng không nói được nên ánh mắt nụ

cười rất biểu cảm thay thế cho ngàn vạn lời châu ngọc. Sương nhi đẹp đến nỗi đám nam nhân quên hẳn thân phận nô bộc của nàng. Trong xã hội thời bấy giờ, giá trị của một kẻ tô tử rất thấp kém. Nhưng đám hào khách giang hồ lại chẳng hề coi trọng điều ấy. Họ là những kẻ đội trời đạp đất xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, thì sá gì chút quan niệm giai cấp cổ lỗ? Các chàng thiếu niên hiệp khách còn thắm hoan hỉ vì người đẹp không phải là phu nhân của chàng công tử tuấn mỹ kia. Sự có mặt của mỹ nhân đã làm tăng hào khí cho các chàng trẻ tuổi. Họ kín đáo sửa sang đầu tóc, y phục, hiên ngang uống cạn liền mấy chung lớn, lớn giọng khoe khoang bản lĩnh và kiến văn. Một chàng hiệp khách tuổi độ hai mươi, mặc võ phục xanh, áo choàng lục vàng rất diêm dúa, đã nhờ sáu chung rượu mà đủ dũng khí bước đến làm quen. Gã có gương mặt chữ điền, mũi thẳng, môi dày, trông cũng khá điển trai. Chàng hiệp khách hùng dũng đứng bên bàn Tống Thu vòng tay nói:

- Tại hạ là Chân Thiên Kiếm Bàn Vạn Lý, mạo muội xin được phép tiếp công tử vài chung.

Tống Thu mỉm cười hòa nhã :

- Huynh đài đã có nhã hứng, xin mời an tọa. Tại hạ là Bách Lý Tống Thu.

Họ Bàn ngồi xuống cười ha hả:

- Thật là tán xảo. Tại hạ tên Vạn Lý còn công tử thì mang họ Bách Lý. Phải chăng chúng ta là những kẻ hữu duyên.

Gã quay sang gọi tiểu nhị:

- Người mau dọn lên mười món ăn thượng hạng và vò Trúc điệp Thanh lâu năm, để ta và công tử đây mừng hội ngộ.

Tống Thu nhận xét họ Bàn tuy hơi ngốc nhưng là kẻ khoáng đạt, hào phóng. Chàng tùm tùm hỏi:

- Bàn huynh khí chất như rồng phượng chắc là lai lịch không nhỏ?

Bàn Vạn Lý đắc ý đáp:

- Tại hạ chẳng dám dấu giếm công tử, gia phụ chính là Long Chương Ngân Kiếm Bàn Thu Nhạn, chủ nhân Long Ngân Tiêu cục, danh tiếng lẫy lừng khắp Trung Nguyên. Còn gia sư là Thanh Lam Kiếm khách - Trưởng lão phái Hoa Sơn.

Tống Thu đã được nghe Song Tà nhắc đến hai người này, chàng vòng tay nói:

- Cừu ngưỡng. Cừu ngưỡng.

Tiểu nhị bưng rượu và thức ăn lên đến. Mùi rượu quý thơm phức tỏa bát ngát. Bàn Vạn Lý hồ hởi rót đầy chén Tống Thu và của mình. Gã ngập ngừng hỏi:

- Dám hỏi công tử cô nương đây phương danh là gì và có uống được rượu hay không.

Tống Thu cười mát đáp :

- Nàng là Cốc Thượng Sương, tỳ nữ của tạ hạ còn về tửu lượng thì chỉ e huynh đài không địch lại.

Chấn Thiên Kiếm mừng rỡ :

- Thế thì thật là tuyệt diệu, tạ hạ xin được mời Cốc cô nương.

Sau vài lần cạn chén, Bàng Vạn Lý đã ngà ngà say quay sang hỏi Sương nhi:

- Chẳng hay Cốc cô nương năm nay niên kỷ được bao nhiêu?

Nàng vui vẻ chắm rượu viết lên bàn con số mười bảy. Gã sừng sốt nhìn nàng, ngơ ngợ nhận ra mỹ nhân tạ hạ sao không hề mở miệng. Tống Thu đỡ lời:

- Sương nhi bị cầm tù thuở bé, chỉ có thể bút đàm, mong huynh đài lượng thứ.

Bàng Vạn Lý hệt hững vì biết rằng cha mình chẳng bao giờ chấp nhận một nàng dâu tàn tật. Gã gượng cười:

- Thật đáng tiếc cho một mỹ nhân tuyệt thế.

Tống Thu cười hỏi :

- Bàng huynh mắt cả nhĩ hứng rồi sao?

Chấn Thiên Kiếm hiểu ý giật mình. Gã cười khỏá lấp:

- Tạ hạ mến mộ nhân phẩm Công tử nên mới sang đây chứ đâu phải vì Cốc cô nương. Xin mời cạn chén.

Gã đã bỏ ý định chinh phục Thượng Sương nên ăn nói tự nhiên, mắt đi về hợm hĩnh, hoa hòe. Nhờ vậy mà gã lại dễ thương hơn. Sau nửa canh giờ đàm đạo, thù tạc, gã đâm ra mến mộ chàng công tử tài hoa, thâm trầm này. ở Tống Thu toát ra cảm giác hòa ái, trung hậu khiến họ Bàng nghe lòng ấm áp, tin cậy. Khi biết chàng muốn định cư ở Trường Sa. Gã hân hoan vỗ ngực:

- Tạ hạ xin hứa chỉ nội ngày mai sẽ tìm được cho công tử một gia trang vừa ý Bàng mỗ sinh trưởng ở đây mà. Trưa mai, mời công tử đến tậ xá dùng cơm rồi sau đó sẽ đi xem qua vài nơi. Tạ hạ sẽ đích thân đến đón.

Bàng Vạn Lý gọi tiểu nhị tính tiền rồi cáo biệt. Trời đã tối hẳn, Tống Thu và Thượng Sương lên phòng nghỉ ngơi. Thượng Sương có vẻ buồn vì tự hiểu họ Bàng chê mình tàn tật. Nàng sợ rằng Tống Thu cũng sẽ giống như vậy nên một giọt lệ lăn trào ra khóe mắt. Sương nhi nhận thấy chàng nhìn sâu vào đôi mắt huyền rồi hôn lên giọt lệ trên gò má. Cái nhìn tràn ngập yêu thương khiến cho Sương nhi thức ngộ được rằng, đằng sau bộ mặt mặt lạnh lùng kia là: trái i tim nóng bỏng ân tình. Hôm sau, chưa đến đầu giờ Ngọ, Chấn Thiên Kiếm Bàng Vạn Lý đã đưa xe song mã đến khách điếm đón khách. Tống Thu vòng tay cảm tạ, nói mấy câu khách sáo rồi cùng Sương nhi lên xe. Bàng Gia Trang nằm ở cửa Đông thành. Bàng Thu Nhận là tay đại phú đất Hồ Nam nên cơ ngơi lộng lẫy và đồ sộ. Long Chương Ngân Kiếm nể lời quý tử nên gượng ra đón khách. Lão cười giả lả:

- Lão phu nghe khuyến tử hết lời tán tụng tài mạo của Bách Lý công tử, nay

được diện kiến quả không ngoa. Xin mời vào.

Tổng Thu kính cẩn đáp lễ rồi nhập sảnh. Lão thâm kinh ngạc khi thấy viên lam ngọc to bằng hạt nhãn trên mũ thư sinh của khách. Sương nhi càng làm lão hết hồn. Nàng là tỳ nữ mà tai đeo đôi hồng ngọc, tóc cài bảo châu, ngực đeo chuỗi kim cương sáng rực. Lão thâm nghĩ:

- Trang sức của con bé nô tài này không dưới năm ngàn lượng. Xem ra gã công tử này quả là đáng chú ý.

Lão làm nghề bảo tiêu đã bốn chục năm nên rất sành việc đánh giá châu báu. Bànng Vạn Lý cũng nhận ra điều ấy gã chợt hiểu quan hệ giữa Tổng Thu và Thượng sương. Có điều gì đó hơn là chủ tớ. Đây là bữa tiệc thân mật nên chỉ có gia đình họ Bànng. Nếu kể cả hai vị tiểu thư, bào muội Vạn Lý, bàn tiệc chỉ có sáu người. Bànng phu nhân đã mất cách đây tám năm. Nhị tiểu thư Bànng Như Thanh tuổi đôi chín, người thon gầy, xinh đẹp nhưng phảng phất vẻ u sầu. Ngược lại, Tam tiểu thư Bànng Tuyết Hoa thấp hơn, da dẻ trắng trẻo, đôi mắt tinh anh đảo lộn, biểu hiện tính thông minh ranh mãnh. Hai nàng thấy khách vào vội đứng lên ra mắt. Dung mạo Tổng Thu đã khiến trái tim xuân nữ rộn ràng. trước khi an tọa, Tổng Thu vòng tay nói:

- Cung bẫm Bànng lão bá. Thượng Sương thực ra chính là nghĩa muội của vãn bối, mong lão bá lượng thứ.

Bànng Thu Nhạn cười ha hả:

- Có thể chứ. Lão phụ đã thâm đoán Cốc cô nương đây cốt cách thanh kỳ chắc không phải là hạng nô bộc. Xin công tử cứ tự nhiên.

Lão nâng chén mời và ngạc nhiên khi thấy Sương nhi uống cạn một cách ngon lành. Rượu Phấn Sơn Tây nổi tiếng về độ cay nồng, vậy mà nàng chẳng hề nhăn mặt. Họ Bànng đâu biết rằng mùa đông đất Thục vô cùng khắc nghiệt, Tổng Thu và Thượng Sương thường dùng rượu để chống rét nên tửu lượng rất cao. Bànng Vạn Lý thấy hai tiểu thư nhâm nhấp từng hớp nhỏ liền cười chế giễu:

- Nhị muội và tam muội không biết uống rượu thì sao có thể xuất đạo giang hồ, gây dựng thanh danh hiệp nữ?

Hai nàng phụng phịu, giận hờn, liếc Sương nhi bằng ánh mắt ghen ghét:

Tổng Thu mỉm cười hỏi Vạn Lý:

- Bànng huynh đã tìm được nhà cho tại hạ chưa?

Chấn Thiên Kiếm vỗ ngực:

- Tại hạ đã đích thân dò hỏi suốt buổi sáng nay và đã hoàn thành nhiệm vụ.

Có ba tòa kang trang xinh đẹp đang chờ công tử đến thưởng lãm.

Bànng lão xen vào :

- Công tử cốt cách văn nhã nhưng lại xung hô với Lý nhi theo lối giang hồ.

Vậy xin hỏi lệnh sư là cao nhân phương nào?

Tổng Thu đáp khéo :

- Gia sư ẩn cư đã mấy chục năm nên không tiện nhắc đến danh hiệu. Mong lão bá lượng giải cho.

Tam tiểu thư Bàn Tuyết Hoa không dần được tính hiếu kỳ:

- Mong công tử biểu diễn vài đường tuyết học để chị em muội được chiêm ngưỡng.

Tổng Thu chưa kịp đáp thì viên Tổng quản vào báo:

- Bẩm lão gia. Có một khách nhân muốn hợp đồng bảo tiêu một rương gỗ nhỏ đến Thiếu Lâm Tự.

Bàn lão đang muốn tìm hiểu lai lịch Tổng Thu nên nhíu mày bảo:

- Lão ra mời khách vào đây.

Lát sau, viên tổng quản dẫn hán tử trung niên vào đến. Bàn lão đứng lên, mời khách ngồi xuống bàn Bát tiên gần đây. Hán tử đảo cặp mắt sắc như dao, quan sát những người trong bàn tiệc. Bàn Thu Nhận hiểu ý trấn an:

- Họ đều là con cháu trong nhà, các hạ cứ yên tâm. Xin cho biết quý danh và nội dung vật cần bảo tiêu?

Hán tử cất giọng thâm trầm:

- Tại hạ là Trương Tam, đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự. Còn trong rương này là quyển Bối Diệp chân kinh. Xin cho biết giá cả?

Bàn Thu Nhận hỏi lại:

- Quyển kinh này quý giá đến mức nào mà phải cần bảo tiêu tiêu? Sao các hạ không dấu kín trọng mình mà mang đi. Có phải vật cồng kềnh gì đâu mà sợ lộ.

Trương Tam cười khẩy:

- Bối Diệp chân kinh là vật trấn sơn của bốn phái, thất lạc đã mười năm. Tại hạ vào sinh ra tử mới tìm lại được. Giới Hắc Đạo đang ngày đêm rình rập nếu không dấu cần nhờ đến Long Ngân Tiêu Cục?

Bàn lão trầm ngâm:

- Nếu thế, lão phu đánh giá Chân kinh là ba vạn lượng vàng. Các hạ đồng ý thì phí bảo tiêu sẽ là một ngàn năm trăm lượng.

Hán tử gật đầu:

- Tại hạ đồng ý sẽ trao trước năm trăm lượng, số còn lại sẽ nhận tại chùa Thiếu Lâm.

- Các hạ có đi theo đoàn bảo tiêu hay không?

Trương Tam cười khi:

- Tại hạ phải cải trang đi trước để đánh lạc hướng bọn yêu tà. Dầu có vong mạng cũng thỏa lòng, nếu chân kinh về được Thiếu Lâm.

Theo đúng qui củ, Bàn lão mở hộp gỗ xem kỹ bảo vật, niêm phong lại.

Trương Tam chụp mũ rộng vành lên đầu, vội vã cáo biệt. Bàn lão bung hộp gỗ, định đem cất vào mật thất. Nào ngờ, từ bốn khung cửa sổ, sáu bóng người ập vào như cơn lốc. Một tên chụp lấy nhị tiểu thư Bàn Như Thanh -

Vì nàng ngồi ngay cạnh cửa. Tên bịt mặt khinh công cao cường, xách nàng lướt xa bàn, đến đứng cạnh tường, kề dao vào cổ Như Thanh quát lớn:

- Bàn lão đầu. Nếu muốn con gái sống sót thì mau trao hộp gỗ cho bọn ta. Năm tên còn lại rút vũ khí vây chặt Bàn Tổng Tiêu Đầu và Trương Tam. Bàn lão thất sắc hỏi:

- Lục vị là ai mà lại dùng thủ đoạn hạ lưu này bức bách lão phu?

Trương Tam thở dài:

- Bàn Đại Hiệp không cần phải hỏi, họ là Mân Giang Lục Quái đấy. Gã đang giữ con tin chắc là Đại Quái.

Trương Tam đoán đúng, Đại Quái cười ghê rợn:

- Thiên Thủ La Hán quả là có nhân quang hơn người. Nếu đã biết thủ đoạn tàn độc của anh em ta thì mau dâng nạp bảo vật.

Lúc này các tiêu sư đã vây chặt khách sảnh, nhưng chưa có lệnh của Bàn lão nên không dám xuất thủ. Bàn Vạn Lý giận dữ gầm lên:

- Mân Giang Lục Quái là cái thá gì có giỏi thì buông em ta ra rồi cùng nhau giao đấu.

Nhị Quái là một người cao gầy, gã sợ già néo đứt dây nên nói khéo:

- Có gì đâu mà Tổng Tiêu đầu phải phân vân. Cứ nộp chân kinh để cứu lấy ái nữ rồi đem ba vạn lượng vàng bồi thường cho Thiếu Lâm Tự là xong.

Bàn lão, nghiêng răng, dậm chân:

- Chẳng thà ta hy sinh con gái chứ không để thiên hạ phỉ nhổ. Chén cơm manh áo của mấy trăm người trong Tiêu Cục sẽ ra sao nếu thanh danh uy tín không còn?

Đại Quái cười nham hiểm:

- Nếu lòng lão đã sắt đá như vậy thì anh em ta đành bỏ cuộc. Cũng may có người đẹp làm chiến lợi phẩm, hầu hạ gối chăn. Lão mà xua thuộc hạ ngăn chặn, ta sẽ giết con bé này ngay. Với võ công của Lục Quái, vòng vây kia nào có nghĩa lý gì?

Bàn lão biết gã nói thật, khinh công của tục Quái lừng danh thiên hạ, khó mà chặn nổi. Lão nghĩ cảnh con gái yêu bị lũ tà mặt dày vò, lòng đau như cắt, phân vân không biết tính sao. Tổng Thu này giờ ngồi im, âm thầm tính kế cứu Như Thanh. Nhưng gã Đại Quái gian ngoan, núp kín sau lưng con tin nên chàng không dám mạo muội ra tay. Bỗng nhớ tới Bảo Mệnh Cổ Trùng trong người, chàng mừng rỡ thầm niệm chú, linh vật bay ra khỏi miệng chàng, bay về hướng Đại Quái, chui vào mũi gã. Đại Quái nghe ngứa ngáy nhưng không dám rời dao khỏi cổ Như Thanh. Cổ Trùng bò nhanh lên óc Đại Quái và cắn mạnh. Gã nghe huyết mi tâm đau nhói một cách khủng khiếp, mắt mờ hắm đi. Thanh đao rời khỏi cần cổ mịn màng của Bàn Như tiểu thư. Đú ng lúc đó, Thiết Phiến trong tay Tổng Thu bay đi như ánh chớp, cắm thẳng vào giữa mặt gã ác ma. Thân ảnh chàng cũng lướt theo đỡ lấy

Bàng Như Thanh. Tiếng gào thảm thiết của Đại Quái khiến mọi người giật mình. Bàng Thu Nhận thấy con gái đã được cứu thoát, lão vui mừng khôn xiết, xuất chưởng tấn công Nhị Quái. Trương Tam cùng đám tiêu sư cũng xông vào. Bàng Như Thanh lăm người trong vòng tay Tống Thu, nghe lòng tràn ngập cảm giác biết ơn và ngưỡng mộ. Chỉ trễ chút nữa là nàng đã cắn lưỡi tự sát để thoát cảnh ô nhục. Tống Thu tưởng nàng sợ quá nên bất tỉnh. Chàng đành bồng lại giao cho Bàng Tuyết Hoa và Thượng Sương chăm sóc. Sau khi thu hồi Bảo Mệnh Cổ Trùng và Thiết Phiến, chàng đứng quan sát trận chiến. Thấy quạt không hề dính máu, chàng vô cùng ngạc nhiên. Năm lão ác ma biết không thể chống lại đám đông nên tính kế rút lui. Bọn chúng vung đao tấn mạnh, đẩy dạt vòng vây rồi phi thân về phía cửa sổ. Nhị Quái là người đầu tiên đến được khung cửa. Thân hình gã bay ra ngoài rơi phịch xuống bãi cỏ, thủ cấp rời khỏi cổ. Tam Quái là người nối gót, nhận ra quái sự liền khựng lại. Đúng lúc ấy tử thần ập đến. Thiết Phiến như chiếc đĩa tròn xoay tít lướt ngang cổ gã rồi trở về tay Tống Thu. Thủ pháp Hồi Hoàn Phi Phiến này là tuyệt học hãn thế, có một không hai. Còn lại ba tên điên cuồng cố phá vòng vây. Đã có sáu tiêu sư bị thương dưới tay chúng. Bàng Thu Nhận không có kiếm nên không phát huy được hết sở học. Lão nổi giận thét thuộc hạ vào phòng lấy bảo kiếm. Tống Thu thấy ba gã Mân Giang thủ pháp tàn độc nên không muốn dung tha. Chàng vung quạt nhập cuộc. Thiết Phiến phá tan màn đao quay, xé toang lồng ngực Ngũ Quái. Lục Quái liền thọc đao vào sườn chàng. Tống Thu xòe quạt phất vào mặt gã. Luồng chân khí từ Thiết phiến như chiếc dùi sắt đập nát đầu địch thủ. Bàng Vạn Lý thấy chàng liên tiếp đắc thủ, liền phán khởi xuất tuyệt chiêu chụp lấy Ngũ Quái. Gã này đang phải chống cự với chưởng phong của Bàng lão nên trúng kiếm chết ngay. Chấn Thiên Kiếm Bàng Vạn Lý vui mừng ôm lấy vai Tống Thu tán dương:

- Không ngờ công tử lại là cao nhân tuyệt thế. Bàng mỗ có thể tự hào vì đã kết giao không lầm người.

Bàng lão quát thuộc hạ thu dọn chiến trường rồi bước đến vòng tay nghiêm nghị:

- Ôn tương trợ, lão phu suốt đời chẳng dám quên.

Tống Thu mỉm cười:

- Lão bá chớ đa tâm, việc giáng ma là bổn phận của người võ sĩ.

Bàng lão cười lớn nắm tay chàng kéo vào bàn, bảo thị tỳ dọn thức ăn mới.

Nhị tiểu thư sụp xuống tạ ơn rồi xin phép lui vào trong. Bàng Tuyết Hoa nhìn Tống Thu rồi cũng chạy theo. Trương Tam ngồi phịch xuống ghế, ngao ngán nói:

- Xem ra bọn yêu tà đã biết tại hạ nhờ Ngân Long Tiêu Cục. Đường đi sẽ muôn vàn nguy hiểm, Tống Tiêu Đầu tính sao?

Bàng lão vuốt râu cười bảo:

- Nếu công tử đây chịu giúp một tay thì Ngân Long Tiêu Cục sẽ đưa chân kinh đến tận tay phương trượng Thiếu Lâm.

Trương Tam thấy chàng không nói gì liền sụp xuống nói bằng giọng bi phẫn, thiết tha:

- Mong công tử ra tay trợ giúp, mười bảy người đã đem máu mình đổi lấy chân kinh, không đưa được bảo vật về chùa, Trương mỗ không mặt mũi nào mà sống nữa. Nếu công tử thương tình giúp đỡ Tam này hoá n thành sứ mệnh, Thiên Thủ La Hán tôi xin nguyện làm nô bộc để đền ơn, và cả phái Thiếu Lâm cũng đề đầu tạ dạ.

Tổng Thu bảo gã đứng lên rồi nghiêm giọng hỏi:

- Xin các hạ cho biết đã đoạt t lại chân kinh từ địa phương nào?

Trương Tam bùi ngùi nói:

- Bọn tại hạ điều hạ suốt mười năm mới biết chân kinh nằm trong Vũ Khúc Tinh Cung ở núi Võng Xuyên. Sau ba tháng rình rập, mười tám người đột nhập vào cung, may mắn tìm được bí phổ nhưng chỉ mình tại hạ thoát chết.

Tổng Thu cau mày :

- Vũ Khúc Tinh Cung thế lực bao trùm võ lâm. Các hạ không sợ họ ra tay cướp lại hay sao?

Trương Tam lắc đầu :

- Tinh chủ Trác Mạc Đình là người kiêu ngạo, giả nhân giả nghĩa. Lão không thể lên tiếng nhận mình là kẻ ăn cắp chân kinh của Thiếu Lâm. Hơn nữa, nếu lão hiểu được Phạm văn thì cũng đã luyện thành. Còn như không hiểu thì cướp lại làm gì?

Tổng Thu thăm dò:

- Té ra các hạ thông thuộc đường đi nước bước trong Vũ Khúc Tinh Cung nên mới có thể tìm được bảo vật.

Trương Tam gật đầu:

- Dù họ có thay đổi sự bố trí cơ quan cũng không ngăn cản nổi Trương mỗ.

Tổng Thu hài lòng nghiêm giọng:

- Được. Tại hạ bằng lòng giúp các hạ đem kinh về Thiếu Thất.

Trương Tam đã chứng kiến bản lĩnh kinh thế hãi tục của chàng gã đoán rằng ngay cả chưởng môn phái Thiếu Lâm cũng không hơn được. Nếu được chàng giúp đỡ, đi theo đoàn bảo tiêu, chắc chắn không tên ma đầu nào địch lại. Gã mừng rỡ quỳ xuống lạy ba lạy:

- Trương Tam xin bái kiến chủ nhân.

Tổng Thu dụ giọng:

- Ta là Bách Lý Tổng Thu. Các hạ hãy gọi ta là công tử.

Chàng lại gọi Sương nhi:

- Đây là Cốc Thượng Sơn nghĩa muội của ta.

Trương Tam gật đầu chào thầm khen nhan sắc của nàng. Tống Thu nói thêm:

- Ta quên không nói rõ. Sương nhi bị á tật.

Trương Tam tươi cười:

- Thuộc hạ cũng bị khập khiễng một chân. Chính vì vậy nên khó khăn mà cải trang qua mặt bọn yêu tà.

Sương nhi nghe nói gã cũng khiếm khuyết như mình, mỉm cười đồng cảm. Mọi người ăn uống, bàn bạc kế sách. Bàng Vạn Lý cho người đến khách điểm mang hành lý và ngựa của bọn Tống Thu về Bàng Gia Trang. Sự có mặt của chàng công tử võ công tuyệt thế này khiến Ngân Long Tiêu Cục yên tâm. Ngay chiều hôm ấy, Tống Thu nhờ Bàng lão đổi giùm một số châu báu. Chàng cùng Bàng Vạn Lý đi xem thử những cơ ngơi rao bán. Cuối cùng chàng chọn mua tòa gia trang ở cửa Bắc thành, nằm cạnh bờ Tây sông Tương. Hoa viên um tùm rậm rạp vây quanh các kiến trúc khiến chàng rất hài lòng. Ba ngày sau, Ngân Long Tiêu Cục xuất quân rầm rộ. Tống Tiêu đầu Long Chương Ngân Kiếm đích thân hộ tống bảo vật. Chấn Thiên Kiếm Bàng Vạn Lý và phó tổng tiêu đầu Trường Sa Thần Thương Chu Tứ Phi, cùng mười hai tiêu sư hạng nhất, cũng đi theo. Hộp gỗ đựng Bối Diệp chân kinh nằm trong bọc vải, trước ngực họ Bà ng. Thiên Thủ La Hán cỡi ngựa đi cạnh Bàng lão, chiếc nón rộng vành trùm sụp như muốn giấu mặt. Đoàn nhân mã có vẻ chẳng hề vội vã Mười sáu con tuấn mã ung dung đi dọc bờ sông Tương. Song song với họ, ba chiếc đại thuyền của quân triều đình cũng xuôi giòng, tốc độ bằng với vó ngựa Ngân Long Tiêu cục. Nhờ vậy, đám yêu tà không dám xuất hiện chặn đường cướp tiêu. Chúng cố chờ cho đến lúc. Bàng lão vượt Trường Giang, sang đến địa phận Hà Nam, mới ra tay. Năm ngày trôi qua, ngựa và thuyền cùng đến Động Đình Hồ một lượt. Ba chiến thuyền ghé và bờ, bọn Bàng Thu Nhận thân nhiên đưa ngựa lên thuyền tiếp tục dương buồm đổ vào Trường Giang, xuôi Đông đến Hán Khẩu. Gần trăm tên ma đầu tức tối, tìm thuyền nhỏ bám theo. Lại thêm ba ngày lướt sóng, thuyền binh tiến vào thủy trại. Thủy Sư Đề Đốc Dương Vi Lạc là bằng hữu của Bàng Tổng Tiêu Đầu. Đề Đốc lập tức mở đại yến tẩy trần. Ngân Long Tiêu Cục ở lại vui say hai ngày đêm tiếng cười nói vang dậy mặt sông. Trong lúc ấy, phe hắc đạo vây chặt phía sau thủy trại, phong tỏa đường đi Hà Nam. Bọn chúng không dám rời mắt khỏi đối tượng nên đành gặm lương khô trên mình làm mồi cho lũ muỗi cỏ. Mờ sớm ngày cuối tháng sáu, ba chiếc thuyền rời thủy trại trở lại Trường Sa. Bọn yêu tà cho người bám theo đến tận ngã ba sông. Thấy thuyền rẽ vào giòng Trường Giang mới yên lòng. Chúng đoán rằng bọn Bàng Thu Nhận còn ở trong thủy trại, chờ cơ hội âm thầm mang kinh đến Tương Dương. Nhưng chờ mãi chẳng thấy bọn Bàng Thu Nhận lộ mặt ra. Đại Ma Đầu Âm Hồn Lão Quái nửa đêm thâm

nhập vào thủy trại bắt một tên quân ra hỏi. Gã này khai rằng Bàng Tổng Tiêu Đầu và các thuộc hạ đã theo thuyền binh về Trường Sa từ ngày bữa ấy. Biết gã này không dám nói láo, Âm Hồn Lão Quái lập tức thống lĩnh quân ma trở về Trường Sa. Quả nhiên, Bàng Thu Nhận đang ung dung uống rượu với các tiêu sư. Âm Hồn Lão Quái đâu có coi họ Bàng ra gì, lão xông thẳng vào chỉ mặt Tổng Tiêu Đầu:

- Bàng Thu Nhận, Bối Diệp chân kinh đâu.

Lão Quái tuổi đã bát tuần, đứng vào hàng bô lão của võ lâm, nên Bàng Thu Nhận vội đứng lên vòng tay nói:

- Ngân Long Tiêu Cục nhận lời bảo hộ cho Thiên Thủ La Hán Trương Tam đến Hán Khâu. Sau đó, họ Trương tự mình đem kinh về Thiếu Lâm. Mong Đặng tiên bối lượng giải.

Đặng Dung Kỳ bực tức quát:

- Nói láo. Bọn lão phu vây chặt thủy trại suốt mấy ngày không hề thấy Trương Tam đi ra. Chắc chắn là gã đang có mặt ở đây.

Bàng lão nghiêm giọng:

- Tại hạ dù bối phận không cao nhưng đã bốn mươi năm lăn lộn giang hồ, gầy dựng được chút thanh danh. Nếu tiên bối không tin xin cứ lục soát Bàng Gia Trang.

Lão Quái tâm cơ sắc bén, biết họ Bàng nói sự thực. Lão dậm chân tức tối:

- Thế là ta đã trúng kế diệu hồ ly sơn của họ Trương rồi.

Bất ngờ có một bóng người từ trên mái ngói nhảy xuống. Đó là một nữ nhân cực kỳ diễm lệ, đáng gọi là tuyệt thế mỹ nhân. Ngay lập tức mọi người nhận ra đó là Tam Phong Hồ Ly Hồng Lăng Phượng, một ma nữ nổi tiếng tinh minh, xảo quyệt, thủ đoạn tàn nhẫn. Hồng Lăng Phượng yếu diệu bước đến, chiếu ánh mắt mê hồn nhìn Bàng lão. Nàng lạnh lùng bảo:

- Bồn cô nương suốt đời đùa cợt thiên hạ. Nay bị lão dùng kế đánh lừa, lòng rất không phục. Phải chăng đã có bậc cao nhân chỉ điểm?

Thu Nhận đã lục tuần mà còn rung động trước ma lực của Hồ Ly, lão bối rồi đáp:

- Cô nương quá lời, chẳng qua đây chỉ là kế hoạch của họ Trương.

Lăng Phượng cười nhạt :

- Thiên Thủ La Hán chỉ giỏi nghề trộm vặt, đâu thể nghĩ ra diệu kế này. Lão không nói ra cũng chẳng sao. Vũ Khúc Tinh chủ đã cho cao thủ chặn kín ranh giới Hồ Bắc và Hà Nam. Dầu có tài thánh thì kẻ dẫu mặt kia cũng không thoát được.

Nàng quay sang bảo lão quái:

- Đặng tiên bối. Chúng ta phải lên đường ngay kéo không kịp. ít nhất cũng phải biết ai là người đã bắt chúng ta khổ sở mấy ngày qua.

Âm Hồn Lão Quái tán thành, đưa quần ma rời khỏi Trường Sa, kiên trì ngày

đêm đến Hà Nam. Bàn Vạn Lý lo lắng hỏi:

- Phụ thân. Liệu Bách Lý Tổng Thu có thoát khỏi sự ngăn chặn của Vũ Khúc Tinh Cung hay không?

Thu Nhận vuốt râu cười đáp:

- Chỉ trừ khi Tinh chủ đích thân xuất trận. Ngoài ra, không có ai ngăn nổi bước chân của Truyền nhân Thiết Phiến Tu La.

Lão không ngờ rằng Hồng Lăng Phượng đa mưu túc trí, giả vờ rời trang nhưng quay lại núp trong nóc sảnh để nghe ngóng. Nàng lẩm bẫm cái tên Bách Lý Tổng Thu, mỉm cười đắc ý, tung mình vượt ra ngoài. lát sau, nàng rập mình trên lưng con tuấn Mã Ô Vân Cái Tuyết, lướt đi như mũi tên đen. Hơn canh giờ sau nàng đã qua mặt đoàn người ngựa của âm Hồn Lão Quái Đặng Duy Kỳ. Nhắc lại, Tổng Thu bày kế Kim Tiên thoát xác, khởi hành trước Long Ngân Tiêu Cục một ngày. Trong lúc Quần Ma ráo riết bám theo Bàn Tổng Tiêu Đầu thì chàng và Thượng Sương vượt sông hàn, lên núi Thiếu Thất trao kinh. Toán cao thủ Vũ Khúc Tinh Cung đâu ngờ rằng đôi thiếu niên nữ mạo này lại mang bảo vật trong người, nên không để ý đến. Thiếu Lâm Tự không hề biết Thiên Thủ La Hán Trương Tam đã đoạt được chân kinh. Khách tăng ngạc nhiên khi thấy chàng công tử trẻ măng này đòi yết kiến phương trượng. Phổ Hòa Đại sư nghiêm nghị nói:

- Bàn tăng là sư đệ của phương trượng, có toàn quyền xử lý những việc bên ngoài. Thí chủ cần gì xin cứ nói.

Tổng Thu hồ hững nói:

- Vậy nếu văn sinh yêu cầu Đại sư mở rộng cửa Đại Hùng Bảo Điện, gióng lên chín hồi Đại Hồng Chung thì thế nào?

- Cửa Phật chẳng phải là chỗ để nói đùa. Mong thí chủ cần, ngôn cho.

Tổng Thu chỉnh sắc:

- Văn sinh nhận lời người trao tận tay phương trượng một bảo vật. Đại sư không cho gặp mặt, sau này đừng hối hận.

Phổ Hòa cố nén sân si, hòa nhã hỏi:

- Vật ấy là gì mà thí chủ coi trọng đến thế?

Tổng thu cười mát:

- Mười bảy người đã hy sinh mạng sống để đổi lấy. Người còn sống sót thì ngày đêm sống trong sự truy sát của quần ma. Giá trị thế nào chắc Đại sư cũng hiểu?

Phổ Hòa Đại Sư nhớ đến Thập Bát La Hán hoàn tục đã mười năm trà trộn vào giang hồ để tìm chân kinh, lão vội hỏi:

- Phải chăng là Bối Diệp Chân kinh?

Tổng Thu lạnh lùng bảo:

- Trước khi diện kiến Phổ Luân Thiên Sư, văn sinh không thể phụng cáo bất cứ điều gì.

Phổ Hòa gật đầu:

- Vậy xin mời nhị vị an tọa dùng trà bần tăng sẽ vào mời phương trượng.
Đại sư đi khỏi, Thượng Sương ra dấu hỏi vì sao chàng lại cẩn trọng như vậy
Tống Thu hạ giọng:

- Ta nghĩ rằng trong Thiếu Lâm Tự có nội gián của Vũ Khúc Tinh Cung.
Nếu không, để gì Trác Mạc Đình lấy được chân kinh.

Lát sau, Phổ Luân Thiên Sư ra đến khách xá. Tuổi ông đã gần bát thập, râu
năm chòm trắng như tuyết, Pháp tướng trang nghiêm. Thiên Sư để tay trước
ngực hỏi:

- Bách Lý thí chủ tìm lão nạp chắc có việc hệ trọng?

Tống Thu vòng tay đáp:

- Xin Phương Trượng ra lệnh cho mọi người rời xa khách xá.

Dung mạo chàng đoan chính, quân tử lẫm lẫm nên Thiên sư không hề e ngại,
ông bảo Phổ Hòa:

- Sư đệ ra ngoài cảnh giác, không cho bất cứ ai lại gần.

Phổ Hòa Đại sư có ý giận nhưng không dám cãi lại lời chương môn, liền bỏ
ra ngoài. Tống Thu trầm giọng:

- Văn sinh được Thiên Thủ La Hán Trương Tam ủy thác, đem Bối Diệp
Chân kinh về trao tận tay Phương trượng.

Chàng lấy túi lụa đựng kinh, kính cẩn trao cho phổ Luân. Thiên Sư nhận lấy
mở ra xem. Nhận ra bảo vật trấn sơn, ông vui mừng khôn xiết.

- A Di Đà Phật. Thí chủ công đức vô lượng. Lão nạp thay mặt Thiếu Lâm tạ
ơn tương trợ.

Tống Thu nghiêm nghị nói:

- Hung thủ đánh cắp Chân kinh chính là Vũ Khúc Tinh Chủ. Trác Mạc Đình
đã tâm to lớn, chắc đã gài nội gián vào các phái võ lâm. Mong phương
trượng chú tâm tra xét.

Phổ Luân buồn rầu đáp:

- Thí chủ luận việc chẳng sai. Lão nạp đã sớm nhìn ra chân tướng họ Trác.
Nhưng vấn đề nội gián thì quả là khó điều tra.

Tống Thu hạ giọng:

- Phương trượng cứ chú tâm vào những đệ tử quê quán Tứ Xuyên, xuất gia
gần với thời điểm mất kinh chừng một hai năm. Hơn nữa, xin đừng tiết lộ
việc Thiếu Lâm biết dã tâm của Vũ Khúc Tinh Cung.

Phổ Luân Thiên Sư gật đầu, ông chăm chú nhìn Tống Thu, dò hỏi:

- Lão nạp có cảm giác rằng thí chủ có mối ân oán với Tinh Cung?

Tống Thu cười đáp:

- Sau này, nếu nghe nói văn sinh đầu nhập Vũ Khúc Tinh Cung, mong thiên
sư đừng lấy làm lạ.

Phổ Luân nghiêm giọng:

- Lão nạp tự tin không nhìn lầm người. Thiếu Lâm sẽ hết lòng hỗ trợ thí chủ. Tống Thu cảm tạ rồi nói:
- Thiên Thủ La Hán Trương Tam đã trở thành thuộc hạ của vãn sinh. Họ Trương sẽ xuất hiện với một lai lịch khác. Mong Thiên sư lượng thứ.
- Thí chủ là ân nhân của Thiếu Lâm. Trương Tam theo hầu cũng là hợp đạo lý. Xin nhắc lại với họ Trương rằng Thiếu Lâm không quên công lao của gã. Tống Thu cáo biệt Thiên sư lập tức xuống núi.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 3

Trượng Phu Đại Lượng Dung Yêu Nữ

Quân Tử Phân Thân Báo Gia Cừ

Hai người ghé huyện thành Tung Dương nghỉ trọ. Năm ngày sau họ vượt sông Hoài, vào thành Tín Dương. Đám cao thủ Vũ Khúc Tinh Cung vẫn kiên trì bám chặt những bến đò ở bờ Nam. Nhưng chúng cũng chẳng hề để ý đến bọn Tống Thu, vì lần này, chàng từ hướng Bắc xuống. Tống Thu nhân quang sắc bén, nhận ra ngay bọn yêu tà. Có điều chàng không biết chúng thuộc bang hội nào. Quân ma do Âm Hồn Lão Quái dẫn đầu, từ Trường sa ngược Bắc còn cách Tín Dương một ngày đường. Tuy nhiên Tam Phong Hồ Ly Hồng Lăng Phụng, nhờ có thần mã, nên đã có mặt ở Tín Dương. Nàng mệt mỏi vì đường thiên lý, vào Hoài Nam Đại Lữ Điểm nghỉ chân. Tín Dương nằm trên trục lộ chính Bắc Nam nên vô cùng sầm uất. Ngày ngày, hàng trăm đoàn xa mã chờ hàng xuôi ngược. Nhờ vậy, sanh ý các ngành trong thành rất phát đạt. Hoài Nam Đại Lữ Điểm là cơ ngơi đồ sộ nhất ở vùng Hoa Trung, tháng bảy vẫn chưa phải là Thu. ánh tà dương đỏ rực đằng Tây nhuộm hồng những gương mặt thực khách, trên tầng chót lữ điểm. Chủ nhân đã đành tầng thứ tư để làm tử lâu và cũng là phòng ăn cho khách trọ. Tam Phong Hồ Ly tắm gội xong, lưng thưng lên dùng cơm. Nàng đảo mắt quan sát, giật mình nhận ra hai nhân vật phi thường. Về anh tuấn, trẻ trung của chàng công tử khiến nàng ngỡ ngàng, nhưng cái đẹp hoang dại của người con gái ngồi cạnh đấy, lại khiến lòng nàng se lại. Hồng Lăng Phụng cố trấn tĩnh, quyết định đến làm quen. Nàng tin vào nhan sắc và mị lực của mình. Lăng Phụng mỉm cười khi thấy chàng công tử phe phẩy chiếc quạt xếp có những chiếc nan đen tuyền. Nàng đã biết ai là Bách Lý Tống Thu. Tam phong mỹ nhân đến bên bàn nghiên mình tươi cười:

- Tiểu muội là Hồng Lăng Phụng, ngưỡng mộ phong thái nhị vị nên xin phép được chung bàn.

Lăng Phượng nội công thâm hậu nên dung mạo rất trẻ trung, trông chỉ chừng đôi mươi. Thượng Sương đầu ngò mĩ lang tuyệt sắc này lại là sát tinh chốn võ lâm, nàng hớn hở nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Tống Thu cũng thầm khen, vòng tay mời:

- Vãn sinh là Bách Lý Tống Thu hân hạnh được cô nương hạ cố.

Lăng Phượng ngồi xuống, quay sang hỏi Sương nhi:

- Còn mỹ nhân này là ai, sao không giới thiệu để tệt thư được biết.

Sương nhi mỉm cười, dùng ngón tay xinh xắn viết lên bàn mấy chữ:

- Tiểu muội là Cốc Thượng Sương.

Lăng Phượng giật mình, thoáng nghe lòng dâng lên nỗi xót xá. Không ngờ người con gái diễm lệ này lại bị câm. Lăng Phượng gọi tiểu nhị đem rượu và thức ăn. Sau vài chén, mặt hoa ửng hồng, mắt phượng long lanh, trông càng quyến rũ. Tam Phong Hồ Ly mặc bộ võ phục màu thanh thiên, áo choàng trắng. Thượng Song thì ngược lại. Hai người ngồi bên nhau, trông như tỷ muội, khó phân định ai đẹp hơn ai. Lăng Phượng luôn miệng chuyện trò với Thượng Song nhưng âm thầm ngắm Tống Thu, trong lúc chàng trầm ngâm nhìn cảnh hoàng hôn. ở chàng toát ra vẻ thanh cao, nhân hậu, khiến người đối diện sinh lòng tin tưởng. Dung mạo nho nhã., tiêu sái càng làm mỹ nhân say đắm. Hơn nữa, Tống Thu là truyền nhân của Thiết Phiến Tu La, người có bối phận ngang với sư tổ Lăng Phượng. Như vậy, trong lớp thiếu niên đương đại, chắc chắn chàng là cao thủ hạng nhất. Lăng Phượng coi nam nhân trên đời như cỏ rác, nhưng đối với Tống Thu. lại cảm thấy mình nhỏ bé. Với linh cảm của mỹ nhân, nàng hiểu rằng Thượng Sương không chỉ là nghĩa muội của chàng. Song Lăng Phượng không làm chủ được trái tim, quyết theo đuổi Tống Thu đến cùng, dầu bị chàng khinh rẻ cũng cam tâm. Lăng Phượng rót đầy chung ba người, khúc khích cười:

- Tiểu muội xin bồi tiếp công tử và Sương muội chung này.

Ba người uống cạn, Lăng Phượng cười buồn:

- Tiểu muội quấy nhiễu công tử và Sương muội đã nhiều, xin phép lui về phòng trước.

Sương nhi lắc đầu, níu tay nàng tỏ ý muốn lưu lại. Tống Thu điềm đạm hỏi:

- Cô nương khộng hỏi đến sở thừa tại hạ. Phải chăng vì đã biết rõ?

Lăng Phượng gật đầu:

- Thiết Phiến Tu La có giao tình với gia sư tổ nên tiểu muội nhận ra di vật của người.

- Dám hỏi lệnh sư tổ là vi kỳ nhân nào?

- Gia sư tổ là Ngọc Diện Hồng Nhan.

Tống Thu bỗng nói:

- Tại hạ và Sương nhi mới đến Tín Dương lần đầu nên lạ lẫm. Cô nương có thể đưa bọn ta đi dạo một vòng được chăng?

Lăng Phượng nghe niềm hy vọng trời dậy, cho rằng Tống Thu không đến nổi lạnh nhạt với mình. Nàng hân hoan gọi tiểu nhị tính tiền rồi đưa hai người xuống phố. Ba người dạo chơi khắp thành, đến cuối canh một mới trở về khách điếm. Lăng Phượng hăng hái giải thích, giới thiệu từng thắng cảnh và những địa điểm quan trọng. Trong đó có Vũ Khúc Tinh Cung Đàn do Bùi Hoài Dật, em thứ năm trong Động Đình Thập Bát Yêu, làm đàn chủ. Đêm ấy, Tam Thanh Phong Hồ Ly thao thức mãi vì mối tình đầu rộn rã. Nàng đứng bên song cửa, nhìn sao khuya mà tưởng nhớ bóng tình quân. Nhờ vậy, cuối canh ba nàng thấy một bóng đen nhỏ bé từ lan can nhảy xuống hoa viên rồi vượt tường ra ngoài. Lăng Phượng đang mặc bộ áo màu xanh đậm nên không sợ lộ, chụp lấy kiếm, phóng theo. Khinh công của nàng thuộc hạng thượng thừa mà phải vất vả lắm mới bám kịp Hắc y nhân. Cũng may, gã không đi đâu xa, dừng lại dưới chân tường Vũ Khúc Tinh Đàn. Lăng Phượng thấy gã vượt tường vào trong cũng vội nhảy lên cây cỏ thụ gần đấy quan sát. Hắc y nhân hạ thân xuống nóc đại sảnh, ngựa cổ cười vang. Đám thuộc hạ Tinh Đàn bủa ra, đèn đuốc sáng trưng. Hắc y nhân gần giọng hỏi: - Phải chăng người chính là Động Đình Ngũ Yêu Bùi Hoài Dật? Họ Bùi gật đầu. Hắc y nhân như bóng du hồn lao xuống. Thanh kiếm trong tay gã loang loáng dưới ánh đuốc, vun vút rít lên, khí thế cực kỳ bá đạo. Hoài Dật cười nhạt vung kiếm đem một chiêu trong pho Vũ Khúc Kiếm Pháp ra chống đỡ. Nhưng chiêu Diêm Vương Đãng Đường này chứa đựng lửa hận của mười bảy năm nên sát khí ngùn ngụt, đạt đến đỉnh cao của võ học tà môn. Bùi Hoài Dật ré lên thảm thiết. Hai tay lão bị chặt đến ngay khuỷu, ngực thũng ba lỗ, máu phun thành vòi. Hắc y nhân ngựa cổ cười ghê rợn. - Bùi Hoài Dật.. Mười mấy năm trước bọn người sát hại song thân ta là Tứ Xuyên Khoái Dao Trác Khả Lưu và Lô Sơn Tiên Tử Cam Tần Mi. Nay Trác Nam Thu ta sẽ lần lượt lấy máu bọn người mà rửa hận. Hoài Dật rùng mình đi về Quỷ Môn Quan. Đám thủ hạ Tinh đàn ủa vào tấn công. Hắc y nhân phóng tay tàn sát chỉ hơn khắc đã giết mười mấy tên. Bọn còn lại sợ hãi bỏ chạy. Hắc y nhân nhặt đuốc phi nhanh, châm lửa khắp nơi. Gió Nam lồng lộng thổi bùng ngọn lửa lên cao, sá ng rực cả vùng ngoại thành Tín Dương. Hồng Lăng Phượng chỉ lơ là một chút đã mất dấu người bị mặt. Nàng vội phi thân vào khách điếm. Nhìn vào phòng Tống Thu thì thấy chàng đang nằm ngủ, không có dấu hiệu gì là vừa động thủ cả. Lăng Phượng phân vân không hiểu gì cả. Vóc dáng của Hắc y nhân còn thấp hơn cả Thượng Sương. Sáng hôm sau, tin Tinh Đàn Vũ Khúc bị thiêu hủy, đàn chủ bị giết, đã làm chấn động Tín Dương. Toán cao thủ trấn giữ sông Hàn vội kéo về thành. Những tên sống sót đã nói rõ hung thủ là Trác Nam Thu, hậu nhân của Tứ Xuyên Thần Dao, biểu huynh của Tinh chủ Trác Mạc Đình. Trong bữa điếm tâm, Lăng Phượng cố tình quan sát sắc diện Tống

Thu. Thấy chàng thân nhiên, ánh mắt hiền hòa, khác hẳn voi cặp nhãn quang rực lửa hận thù của Hắc y nhân. Cao thủ Tinh Cung lúng lúng khắp nơi, tìm hung thủ. Thân hình nhỏ bé của gã là đặc điểm nhận dạng. Thl c khách ồn ào tranh luận tự hỏi vì sao Trác Nam Thu lại tấn công cơ sở của biểu thức mình. Sự mất tích đột ngột của phu thê Tứ Xuyên Thần Dao mười bảy năm trước được khơi lại. Ăn xong, Tống Thu mỉm cười hỏi Lăng Phượng:

- Hồng cô nương định đi đâu?

Tam Phong Hồ Ly lặng người vì nụ cười quyến rũ, thỏ thẻ đáp:

- Tiểu muội định về Nam Xương thăm nhà.

Thượng Sương mừng rỡ ra dấu rằng nàng và Tống Thu cũng về Trường Sa. Lăng Phượng mừng rỡ bảo:

- Nếu thế thì tiểu muội xin được phép đồng hành.

Ba người rời Tín Dương, đi được vài dặm thì gặp bọn Âm Hồn Lão Quái. Hồng Lăng Phượng định tránh mặt nhưng không kịp. Âm Dương Tú Sĩ Cầu Thanh Phát tuổi mới tam tuần. Thấy Lăng Phượng đi giữa một cặp thiếu niên lạ mặt, vui vẻ chuyện trò, liền sanh lòng đố kỵ. Gã say mê Lăng Phượng từ lâu mà không được đáp lại. Tú Sĩ chặn đầu ba người, culời nham hiểm:

- Không ngờ Tam Phong Hồ Ly mà lại kết giao với hai đứa bé ngây thơ này? Thật là khó hiểu.

Lăng Phượng biến sắc, vung roi ngựa quất vào mặt họ Tú. Thủ pháp của nàng rất nhanh nhẹn nên Tú Sĩ không tránh kịp. Một lần roi róm máu vắt ngang gương mặt đẹp của Thanh Phát. Gã không ngờ nàng lại nặng tay đến thế, giận dữ rút Thiết Dịch Xa. Âm Hồn Lão Quái có giao tình với cả hai người nên ngăn lại:

- Thôi đi. Cùng là đồng đạo sao lại muốn giết nhau.

Tú Sĩ tức tối nói:

- Tiên bối thấy không? Vãn bối chỉ đùa có một câu mà Hồng nha đầu đã nặng tay rồi.

Lăng Phượng bị gã vạch mặt trước Tống Thu, thẹn quá hóa giận:

- Sao ngươi dám xuyên tạc thành ý của ta đối với bằng hữu?

Tú Sĩ cất giọng quái dị:

- Té ra nàng đã say mê gã công tử hôi sữa ấy rồi! Đừng vọng tưởng hoài công, chỉ có ta mới đủ bản lĩnh để thưởng thức bộ ngực yêu quái của nàng mà thôi.

Tống Thu giờ đây đã biết Lăng Phượng là người con gái mà võ lâm đã từng truyền tụng. Thấy Lăng Phượng rút kiếm định nhảy đến tấn công Tú Sĩ, chàng nắm lấy tay nàng giữ lại:

- Tại hạ có nhãn quang khác với thiên hạ. Chúng ta đi thôi.

Lời nói và cử chỉ của chàng đã cứu vớt được tâm hồn Lăng Phượng. Nàng sa lệ nhìn chàng với ánh mắt biết ơn, gật đầu. Âm Hồn Lão Quái biết ngay Hồ

Ly đã phải lòng Tống Thu. Lão cười ha hả nói:

- Chúc mừng cháu gái. Nhưng nếu muốn đi thì cũng phải kể cho bọn ta biết hạ lạc của Trương Tam cái đã.

Lăng Phượng đỏ mặt thẹn thùng đáp:

- Trương Tam đã mang kinh về đến Thiếu Lâm Tự việc này coi như xong nhưng chư vị nên đến Tín Dương để xem cảnh Vũ Khúc Tinh Đàn bị hậu nhân của Trác Thần Dao thiêu hủy.

Cả bọn ồ lên sừng sốt, bắt nàng phải kể rõ. Nghe xong Đặng lão Quái vuốt râu cười ha hả:

- Thì ra Trác Mạc Đình đã liên kết cùng Động Đình Thập Bát Yêu giết phu thê họ Trác để đoạt họa đồ Vũ Khúc Tinh Cung. Phen này lão ta sẽ không còn dám ngênh ngang nữa.

Tống Thu thầm khâm phục đầu óc của họ Đặng. Chàng hỏi nhỏ:

- Lăng Phượng. Lão trượng đây là người thế nào?

Nàng hạ giọng đáp:

- Âm Hồn Lão Quái Đặng Dung Kỳ là tay đầu sỏ của Hắc đạo. Nhưng ngoài tính tà quái ra, không thể gọi là ác nhân.

Lúc này, Đặng lão đã nhận ra cây Thiết Phiến. Lão mừng rỡ hỏi:

- Phải chăng công tử là truyền nhân của Cố Thiên Chân.

Tống Thu kính cẩn đáp :

- Thưa phải. Vãn bối tình cờ tìm được nơi người tọa hóa.

Lão Quái hân hoan cười bảo:

- Nếu vậy công tử phải gọi ta bằng sư thúc mới đúng. Thiết phiến Tu La là đại sư huynh của lão già này.

Tống Thu đã tự xem mình là học trò của Tu La nên giữ lễ, xuống ngựa vái chào:

- Tiêu diệt Bách Lý Tống Thu xin bái kiến sư thúc.

Đặng Dung Kỳ thấy chàng anh tuấn mỹ mạo, cốt cách như rồng phượng khoan khoái vỗ vai chàng:

- Sư phụ ta là Thần Phiến Ma Quân, chỉ có hai đồ đệ. Khi Đại sư huynh ta bị Vũ Khúc Tinh Quân đả bại, phần chí bỏ đi rất lâu ta mới nhập môn. Tiên sư tự ái vì phép đánh quạt không địch lại Vũ Khúc Thần Chỉ nên bỏ phế, chẳng thèm dạy cho ta. Vì vậy ta chỉ học được công phu Âm Hồn Chưởng do người mới sáng tạo.

Âm Dương Tú Sĩ thấy chàng chưa tới hai mươi, cho rằng công lực chẳng có bao nhiêu nên xem thường. Gã giả vờ thân thiện:

- Công tử có thể cho bọn ta thưởng thức vài chiêu Thiết Phiến được chăng? Tuyệt học này thất truyền đã lâu, ai cũng khát khao được chứng kiến.

Lão Quái nhìn chàng với vẻ kỳ vọng và không mấy tin tưởng. Tống Thu muốn dẫn mặt quần ma liền nhắm cây đao non, thân to bằng miệng chén,

cách đẩy hơn trượng. Thiết Phiến xoè ra, bay đi như ánh chớp, liếm quanh thân cây rồi bay trở lại tay chàng. Cây đào bị tiện đứt ngang, phần trên rơi xuống trước sự kinh hãi của mọi người. Đặng lão Quái quát vang như sấm:

- Hay lắm.

Lão ôm lấy Tống Thu tung bổng lên cao. Chàng dùng phép Thiên Mã Hành Không tà tà rơi xuống nhẹ nhàng như áng mây. Quần Ma hoan hô nhiệt liệt, hết lòng ngưỡng mộ. Âm Dương Tú Sĩ tái mặt không nói nên lời. Gã thấy Hồng Lăng Phượng đang nhìn Tống Thu với ánh mắt khâm phục và tình tứ, lòng đau như cắt, lên ngựa bỏ đi. Lão Quái hỏi Tống Thu:

- Hiện nay Thu nhi cư ngụ ở đâu?

- Bẩm sư thúc. Tiểu đệ mới mua một gia trang ở cửa Bắc thành Trường Sa, mời sư thúc giá lâm.

Lão Quái gật đầu:

- Để ta về Âm Hồn Cốc thu xếp vài việc xong sẽ đến thăm ngươi.

Lão hạ giọng thì thầm:

- Hồng Lăng Phượng tuy hơi quái dị nhưng là một cô gái rất tốt.

Nói xong lão cười ha hả lên ngựa dẫn Quần Ma đi mất. Chín ngày sau, ba người về đến Trường Sa. Hồng Lăng Phượng không thể muôi mặt đến ở nhà Tống Thu đành ngậm ngùi cáo biệt. Nàng trở lại Hồng Gia Trang, cạnh bờ sông Cam phủ Giang Tây. Mẫu thân nàng - Nam Xương Tiên Cơ Hách Cu ng Mai - thấy ái nữ hoa dung sấu héo, suốt ngày lang thang ven sông, nhìn về phía Tây Nam thở dài não ruột. Chỉ trong năm ngày mỗi tương tư đã khiến nàng gầy hẳn đi. Bà bèn gọi Lăng Phượng vào hỏi han:

- Phượng nhi! Phải chăng con đã vướng vào lưới tình nên mới thảm não đến thế này? Có gì cứ giải bày, mẫu thân sẽ giúp cho.

Lăng Phượng gục đầu vào vai bà mà khóc rồi kể hết những tao ngộ vừa qua.

Tiên Cơ mỉm cười:

- Ngày xưa, Sư tổ con đau khổ vì Thiết Phiến Tu La. Ngờ đâu, đến đời con lại lụy vì đồ đệ của lão. Nhưng con đã kể rằng gã không khinh rẻ con mà.

Lăng Phượng hồ thẹn đáp:

- Hải nhi nghĩ đến quái tật của mình nên không đủ dũng khí tiếp cận chàng.

Tiên Cơ cả cười:

- Con khờ lắm. Tống Thu có thể chấp nhận một cô gái câm như Thượng Sương, lẽ nào lại chê bỏ con.

Lăng Phượng bừng tỉnh, lòng tràn đầy hi vọng. Nàng phụng phịu nói:

- Nhưng chẳng lẽ nào hải nhi lại vô cớ dẫn xác đến nhà chàng.

Tiên Cơ thì thầm vào tai ái nữ. Lăng Phượng mừng rỡ hôn lên má mẫu thân rồi chạy vào nhà. Phần Tống Thu và Thượng Sơn về thẳng Bách Lý Gia Trang. Trương Tam đã có mặt ở đây từ lâu. Nghe kể chân kinh đã về đến Thiếu Lâm Tự, gã hân hoan vái tạ:

- Thuộc hạ nguyện trọn đời hầu hạ công tử.

Mấy ngày sau, Vũ Khúc Tinh Đàn ở cửa Đông Thành Trường Sa bị thiêu. Động Đình Tứ Yêu bị chém bay đầu và chặt đứt tứ chi. Hơn mười thuộc hạ Tinh Đàn cùng thảm tử. Hung thủ cũng chính là Trác Nam Thu. Vũ Khúc Tinh Cung ở ngay núi Võng Xuyên, cách Trường Sa ba trăm dặm. Vì vậy, Tinh Chủ Trác Mạc Đình huy động tứ vị hộ pháp đem hai trăm cao thủ đến Trường Sa điều tra. Nhưng chỉ như đáy biển mò kim, chàng trai có thân hình nhỏ bé Trác Nam Thu đã biến mất, chẳng thấy chút tăm hơi. Đầu tháng tám, Hồng Lăng Phượng đem theo một tráp son đây bánh trung thu đến Bách Lý Gia Trang. Trương Tam ra mở cửa, thấy mặt khách gã nhăn nhó:

- Chân kinh đã về đến Thiếu Lâm Tự, cô nương còn tìm Trương mỗ làm gì nữa?

Nàng cười khanh khách:

- Người yên tâm, ta là bạn của Bách Lý công tử.

Thiên Thủ La Hán bán tín bán nghi, mời khách vào rồi báo với chủ nhân. Thấy Tống Thu mỉm cười còn Thượng Sương thì hớn hờ chạy ta, họ Trương gãi đầu kinh ngạc. Lăng Phượng đặt tráp bánh xuống bàn, vui vẻ nói:

- Gia mẫu sai biểu muội đem bánh đến biếu công tử và Sương muội. Bà cũng gửi lời mời công tử đến Nam Xương một chuyến.

Tống Thu thấy ánh mắt nàng thiết tha, thầm hiểu Hồ Ly đã nặng tình với mình. Chàng cười đáp:

- Cảm tạ bá mẫu và cô nương đã có lòng ưu ái. Nhưng phải chờ ăn hết số bánh này mới lên đường đi Giang Tây được.

Sương nhi riu rít ra dấu mời Lăng Phượng ở lại qua tiết Trung Thu. Tam Phong Hồ Ly ngợng ngừng:

- Chỉ sợ tệt thư làm phiền Sương muội đấy thôi.

Đêm ấy, Thượng Sương ngủ với khách, Lăng Phượng ngợng ngừng nói:

- Tệt thư sẽ cho Sương muội chứng kiến điều quái dị nhất trần gian. Nàng cởi áo để lộ ra ba ngọn nhũ phong tràn đầy, núi ngọn bình thường như bao người khác. Sương nhi tròn mắt kinh ngạc. Nàng cười chỉ vào miệng mình tỏ ý rằng chẳng ai toàn vẹn.

Lăng Phượng mặc áo vào buồn bã nói:

- Sương muội tàn tật nhưng may mắn có tình lang như Tống Thu. Còn tệt thư thì chẳng ai dám lấy làm vợ đâu.

Sáng hôm sau bốn người vừa ăn điểm tâm xong Tống Tiêu Đầu Ngân Long Tiêu Cục Bàng Thu Nhận và ái tử Bàng Vạn Lý đến thăm. Thấy Tam Phong Hồ Ly, họ ngợng ngạc y như Trương Tam hôm qua vậy. Tống Thu trấn an:

- Hồng cô nương là người nhà, nhị vị yên tâm. Xịn mời an tọa.

Lăng Phượng e thẹn chào khách rồi cùng Sương nhi dọn chén bát xuống nhà sau. Bàng lão dơ ngón tay cái tán dương:

- Công tử quả là bậc kỳ nhân chinh phục được cả Tam Phong Hồ Ly.

Tổng Thu nói lảng đi :

- Chẳng hay bá phụ và Bàng huynh đến có chuyện gì?

Bàng lão thở dài :

- Tuần phủ Hồ Nam Cần Tư Hương với lão là bạn thâm giao. Tối qua lão vừa ghé tề xá, nhờ tương trợ. Số là ba hôm trước có tay thần nhân nào đó và tận hậu dinh của lão lấy đi pho tượng Như Lai bằng đồng đen. Pho tượng này do Thái Hậu Ngự Tứ Khâm ban, nếu đánh mất sẽ mang tội khi quân mất đầu như chơi. Tuần phủ nghĩ lão phu là người võ lâm nên nhờ tìm giúp. Lão ta sẵn sàng chuộc lại với giá ngàn lượng vàng.

Tổng Thu nghiêm giọng:

- Xin lão bá nói thực cho tiểu điệt biết tư cách của tuần phủ.

Bàng lão vội thanh minh:

- Họ Cần xuất thân từ nhà đại phú nhưng không hề tham ô, những nhiều. Những năm gặp thiên tai, lão ta còn bỏ của riêng ra chẩn tế cho lê thứ. Nếu không tin, công tử cứ hỏi Hồng cô nương đây sẽ rõ.

Lăng Phượng xác nhận:

- Tuần phủ Hồ Nam là vị quan tốt hiếm có, công tử nên giúp lão một tay.

Tổng Thu suy nghĩ một lúc lão:

- Bá phụ cứ yên tâm, tiểu điệt sẽ tận lực.

Bàng Thu Nhận biết chàng võ công tuyệt thế, cơ trí hơn người nên mừng rỡ cáo từ. Chấn Thiên Kiếm Bàng Vạn Lý dặn dò:

- Nếu cần phải đánh đấm, mong công tử chớ quên gọi Bàng mỗ.

Khách về rồi, Tổng Thu hỏi Trương Tam:

- Trong giới Diệt Thủ Không Không, các hạ đoán xem ai là hung thủ.

Trương Tam gãi đầu tư lự:

- Bẩm công tử. Thuộc hạ lẫn lộn ở các phủ phía Nam Trường Giang này đã mười năm, không thấy có tay đạo chích nào đủ bản lĩnh vào tận bàn thờ của dinh tuần phủ cả. Hơn nữa, pho tượng kia bằng đồng đâu có gì gọi là quý giá?

Tổng Thu quay sang hỏi Lăng Phượng:

- Cô nương có biết tay đại hành gia nào chuyên về thẩm định cổ vật hay không?

Nàng cười đáp:

- Chính Âm Hồn Lão Quái là thánh thủ trong nghề này.

Tổng Thu mừng rỡ, bảo Trương Tam:

- Các hạ đến Bàng Gia Trang, nhờ Bàng lão đến dinh tuần phủ xin một bức vẽ pho tượng Phật. Càng chính xác càng tốt.

Trương Tam lãnh lệnh đi ngay. Chiều hôm đó, Bàng Vạn Lý cho người mang bức họa đến. Tuần phủ là người tinh thông họa đạo nên vẽ lại không

sai một nét.

Tổng Thu lâm bẫm:

- Lạ thực. Sao trên thân tượng lại chi chít những nét chữ thể này? Chẳng lẽ pho tượng ghi chép một môn thần công nên mới bị khách võ lâm để ý?

Chàng bảo họ Trương:

- Các hạ vào thành dò xét xem tứ Đại Hộ Pháp Vũ Khúc Tinh Cung cư ngụ ở đâu?

Đầu canh một Thiên Thủ La Hán trở lại báo:

- Họ ở trên tầng hai Trường Sa khách điếm để chỉ huy cuộc truy lùng Trác Nam Thu. Thuộc hạ biết chính xác là hai phòng ở hướng Nam.

- Địa hình chung quanh khách điếm ra sao.

- Bẫm công tử, chung quanh có hoa viên và hàng cây tùng cao vút cạnh tường.

Tổng Thu mỉm cười:

- Tốt lắm! Đêm nay Trác Nam Thu sẽ đến viếng bọn họ. Các hạ nhân dịp ấy mà lục soát các phòng, tìm cho được pho tượng phật.

Chàng tin tưởng Trương Tam nên đã thổ lộ cho gã biết lai lịch thực của mình, từ hôm trở lại Trường Sa. Mắt Trương Tam sáng lên, gã cười bảo:

- Thuộc đang nóng lòng muốn thử pho kinh công mà công tử đã truyền cho. Đêm ấy, Tổng Thu dặn dò Thượng Sương ngủ với Lăng Phượng, cố giữ để cho nàng không phát hiện sự vắng mặt của chàng. Cuối canh ba, chàng và Trương Tam nai nịt gọn gàng, toàn thân Hắc y, tìm đến Trường Sa khách điếm. Trương Tam lần đầu thấy chàng thi triển Xúc Cốt Du Già Đại Pháp, biến thành nhỏ bé, gã lắc đầu khâm phục. Trương Tam ẩn thân trên mái ngói còn Tổng Thu nhảy qua tường. Chàng lướt trên lan can lầu hướng Nam, gõ cửa phòng:

- Thanh Thành Tứ Lão. Ta là Trác Nam Thu đến thăm đây.

Bốn lão xách vũ khí nhảy ra, lúc này Tổng Thu đã phi thân xuống, đứng trên mặt tường xây. Trăng mùng mười soi rõ thân hình nhỏ bé của Trác Nam Thu. Tứ vị hộ pháp đang rầu rĩ vì không tìm ra hung thủ. Nay đối phương tự dẫn xác đến thì còn gì bằng nữa. Họ lao đến như tia chớp, vung kiếm tấn công. Trác Nam Thu cười nhạt buông thân xuống bãi cỏ. Phía ngoài tường, rút kiếm chờ đợi. Tứ lão xuống theo, vây chặt địch thủ. Họ là bốn vị trưởng lão của phái Thanh Thành, còn sống sót sau một trận địch. Trí Đa Tinh Trác Mạc Đình đã đem vàng bạc, châu báu đến phủ dụ họ về phò tá mình. Thanh Thành kiếm pháp chủ ở chữ Khoái và chữ ảo nên rất lợi hại. Khi họ bày thành Tứ Tượng Kiếm Trận thì thật là đáng sợ. Nhưng Trác Nam Thu thân hình nhỏ bé, linh hoạt như cá dưới nước. Thanh trường kiếm trong tay lại hiểm độc khôn lường. Đã hai khắc trôi qua, đâu đây vọng lại tiếng cú rúc, Nam Thu quát vang, tung mình lên không trung. Thanh kiếm chui nhanh vào

vỏ và bốn đạo chưởng kinh liên tiếp giáng xuống như sấm sét. Chưởng đầu tiên đánh trúng vai tả Đại Hộ Pháp Cù Minh Đường, chưởng thứ hai trúng lưng Tứ Hộ Pháp Đổ Kính Tu. Hai lão hự lên, máu miệng rỉ ra. Nếu không nhờ tu vi công lực thâm hậu thì đã bị trọng thương. Hai đạo còn lại bị tam lão và nhị lão hợp chưởng đánh bật. Nam Thu mượn lực phản chấn bay vào bóng đêm. Tứ lão dắt díu nhau về phòng. Sáng ra khăn gói rút quân. Tổng Thu buồn bực vì phí công mà không tìm được pho tượng. Hung thủ chẳng phải là bọn hộ pháp Tinh Cung. May thay gần đến bữa cơm trưa thì Âm Hồn Lão Quái Đặng Dung Kỳ xuất hiện. Tổng Thu có thiện cảm với lão già hào sảng này nên hoan hỉ đón chào. Lão Quái i thấy có mặt Tam Phong Hồ Ly liền chọc ghẹo:

- ái chà ! Thì ra tiểu nha đầu này ở đây cả tháng nay rồi kia à?

Lăng Phượng đỏ mặt biện minh:

- Sư thúc lâm rồi diệt nữ mới đến được vài hôm thôi.

Đặng lập cười khà khà :

- Lạ thực! Sao ngươi lại bắt chước Tổng Thu gọi ta bằng sư thúc?

Lăng Phượng dù tinh minh có thừa nhưng đang chơi với trên biển tình nên chẳng còn tâm trí đâu mà đối đáp. Nàng cúi đầu e thẹn. Dùng cơm xong, Tổng Thu đưa bức họa pho tượng ra:

- Sư thúc có biết pho tượng này không?

Lão quái xem kỹ rồi trầm trồ:

- Đây chính là pho Như Lai kiết già do Hàn Bá Thông đời Đường làm ra. Về mặt cổ vật thì đáng giá ngàn vàng nhưng những văn tự trên thân tượng còn quý giá hơn thế nữa. Tương truyền Thái Bạch Lão Nhân đã khắc khẩu quyết của pho Kim Tinh chỉ lực vào tượng.

Tổng Thu hỏi thêm:

- Theo ý sư thúc thì ai là người có thể giải được bí mật của những văn tự này.

Lão quái trầm ngâm:

- Trên tượng có gần nghìn chữ nhưng không theo thứ tự nào cả. Nếu có người hiểu được thì chính là Trí Đa Tinh Trác Mạc Đình và Âu Giang thư sinh Cung Tận Hoan. Nhưng sự việc thế nào sao Thu nhi không kể rõ cho ta nghe.

Tổng Thu thuật lại việc pho tượng lọt vào Hoàng cung, được Thái Hậu đem ban cho Tuần Phủ Hồ Nam Hà và nó đã bị lấy trộm. Lão quái thở dài:

- Nếu pho tượng lọt vào tay hai người này thì khó mà đoạt lại.

Tổng Thu cười bảo:

- Trương Tam đã lục soát hành lý tứ vị hộ pháp nhưng không thấy gì cả.

Như vậy chỉ còn Âu Giang Thư Sinh là đáng nghi thôi. Xin sư thúc cho biết lai lịch của họ Cung.

Âm Hồn Lão Quái vuốt chòm râu bạc khề khà nói:

- Âu Giang Thu Sinh chính là sư phụ của Âm Dương Tú Sĩ Cầu Thanh Phát. Lão ta tuổi mới hơn năm mươi nổi tiếng là người thông minh nhất võ lâm, kiến văn rộng như biển, không gì là không biết. Cung Tận Hoan có một tật lớn là rất hiếu sắc. Trong nhà lão có hàng trăm nữ nhân hầu hạ. Chắc lão muốn tranh hùng với Vũ Khúc Tinh Cung nên mới lấy trộm pho tượng Phật. Công phu Kim Tinh Chỉ Lực có thể khắc chế võ học Vũ Khúc. Căn cứ của lão nằm trên ngọn đồi nhỏ cạnh giòng Âu Giang - Miền Nam phủ Triết Giang, toà sơn trang này được bố trí trận pháp và ám khí, bẫy rập nên rất khó xâm nhập. Thu nhi phải cẩn thận.

Hồng Lăng Phượng ngưng ngưng nói:

- Âu Giang Thu Sinh có quen biết với gia mẫu Nam Xương Tiên Cơ. Tiểu muội đã từng theo người đến Cung Sơn Trang chơi mấy ngày. Nếu công tử cần, tiểu muội sẽ vẽ lại sơ đồ nơi ấy.

Lão Quái vỗ đùi cười vang:

- Ta quên mất là họ Cung say đắm mẫu thân ngươi, còn Tú Sĩ mê ngươi như điên điên.

Lăng Phượng vội cãi:

- Nhưng tiểu nữ chẳng hề để ý đến gã họ Cầu.

Tống Thu thấy nàng sắp ra lệ liền cười bảo:

- Hồng cô nương vào thư phòng vẽ ngay dùm tại hạ bức sơ đồ Cung Gia Trang. Việc này rất quan trọng.

Lăng Phượng liền nắm tay Thượng Sương lui vào hậu sảnh. Lão Quái liền cười nói:

- Xem ra tiểu nha đầu này nặng tình với ngươi lắm rồi đấy.

Tống Thu buồn bã đáp:

- Đó cũng chẳng phải là điều may mắn. Thu này chắc gì đã thoát chết dưới tay Trác Mạc Đình.

Lão Quái sững sốt :

- Chẳng lẽ Thu nhi có mối đại thù với Vũ Khúc Tinh Chủ?

- Thưa phải, tiểu điệt chính là Trác Nam Thu, cô nhi của Tứ Xuyên Thân Dao Trác Khả Lưu

Đặng Dung Kỳ tròn đôi mắt:

- Nhưng ta nghe nói Nam Thu có thân hình nhỏ bé như tiểu đồng mười hai tuổi mà.

- Tiên sư đã sang Thiên Trúc lấy được pho Xúc Cốt Du Già Đại Pháp.

Chàng bèn kể lại khúc nói cho lão quái nghe. Đặng Dung Kỳ kinh ngạc:

- Không ngờ Thu nhi còn là dưỡng tử của Thiên Địa Song Tà nữa.

Lão kiên quyết nói:

- Sư thúc sẽ đem mạng già này giúp ngươi báo đại cừu.

Chàng cảm kích tạ ơn rồi nói với Trương Tam:

- Các hạ đến Bàng Gia Trang, bảo Bàng lão đến phủ Đề Đốc xin một thư giới thiệu ta với tuần phủ Chiết Giang.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 4

Chiết Giang Tầm Bảo Thư Sinh Tẩu

Lạc Địa Nam Thu Sát Ngũ Yêu

Nửa tháng sau, bọn Tổng Thu đã có mặt ở Ôn Châu, Thủ phủ tỉnh Chiết Giang. Nơi này chỉ cách dòng Âu Giang chừng ba trăm dặm. Cuối tháng tám, vùng duyên hải đã đổ mưa nhè nhẹ. Không khí mát mẻ thơm mùi muối biển. Sau khi vào dinh tuần phủ bái kiến và trao thư, bọn chàng đi về hướng Nam, đến huyện Thành Tiên Sơn, cách Cung Sơn Trang mười dặm. Trong túi Tổng Thu đã có thư tay của tuần phủ Chiết Giang, lệnh cho huyện lệnh Tiên Sơn phải hết lòng giúp đỡ Bách Lý công tử. Năm người vào lữ điếm nghỉ trọ. Nửa đêm, Tổng Thu đến Cung Gia Trang do thám. Thấy cách bố trí không khác gì tấm họa đồ mà Lăng Phượng đã vẽ, chàng hài lòng trở lại quán trọ. Hôm sau, Tổng Thu bảo Trương Tam tìm cách làm quen với bọn lính lệ gác huyện đường, hỏi xem mối giao tình giữa huyện lệnh Tiên Sơn và Âu Giang Thư Sinh thế nào. Đặng lão quái thầm khen chàng là người cẩn trọng. Quả nhiên, đến giờ Mùi, Trương Tam về báo huyện lệnh phu nhân chính là bào muội của Cung Tận Hoan. Thế là kế hoạch mượn sức quân triều đình đã tiêu tan. Tổng Thu bốp trán cố tìm phương sách khác. Quái lão bực mình bảo Lăng Phượng:

- Hồng liễu đầu! Người nổi tiếng thiên hạ là hồ ly "Lắm mưu nhiều kế" sao không suy nghĩ thử xem?

Lăng Phượng bẽn lẽn:

- Diệt nữ chỉ giỏi nghề trêu chọc bọn nam nhân ngu ngốc, sao có thể sánh với công tử được. Hơn nữa, Cung Tận Hoan là kẻ háo sắc thành danh, đôi mắt yêu tà của lão khiến diệt nữ ghê sợ. Nếu không thì cũng liều vào thăm rồi tìm cách đoạt bảo.

Mắt Tổng Thu sáng lên chàng cười bảo:

- Ta đã có cách. Chỉ cần Âm Dương Tú Sĩ không có mặt là đủ.

Lăng Phượng hân hoan:

- Công tử yên tâm. Cầu Thanh Phát hiện về nhà song thân gã tại Hàng Châu, không có mặt ở đây đâu.

Âm Hồn Lão Quái hiếu kỳ hỏi:

- Kế sách của Thu nhi như thế nào?

- Bẩm sư thúc. Thời gian qua đủ để họ Cung chép lại toàn bộ những chữ trên pho tượng. Như vậy lão sẽ không coi trọng nữa. Tiêu diệt sẽ dựa vào tính hiếu sắc của lão mà đem Sương nhi làm vật đánh cuộc. Chỉ cần đả bại lão là lấy lại được tượng Phật.

Thượng Song mỉm cười tin tưởng, còn Lăng Phượng thì hoài nghi:

- Lỡ công tử thua thì sao?

Tổng Thu cười mát:

- Trừ Vũ Khúc Tinh Cung, ta không sợ bất cứ ai.

Đầu giờ Tý hôm sau, Tổng Thu và Âm Hồn Lão Quái đưa Sương nhi đến Cung Gia Trang. Lăng Phượng và Trương Tam thì núp ở sau trang chờ lệnh. Nếu Âu Giang Thư Sinh không chịu tỉ đấu thì bọn Tổng Thu sẽ vây đánh lão, tạo cơ hội cho Thiên Thủ La Hán và Hồng Lăng Phượng đột nhập vào trong trộm tượng. Sương nhi được Lăng Phượng trang điểm thật lộng lẫy khiến nàng càng bội phần xinh đẹp. Lăng Phượng tự thẹn không thể nào hơn được. Nàng đoán chắc với Tổng Thu rằng họ Cung sẽ không thể nào bỏ qua một mỹ nhân hiếm có như Thượng Sương. Âm Hồn Lão Quái đưa bái thiếp cho tên võ sĩ gác cổng. Lát sau, Âu Giang Thư Sinh ra đến. Thấy dung mạo Sương nhi, lão như bị sét đánh. Đôi mắt yêu mị lóe sáng. Họ Cung cười ha hả:

- Không ngờ tỳ trang hôm nay lại được tiếp Ngọc giá của Đặng tiên bối. Xin mời vào trong để tại hạ được phụng bồi.

Lão quái cười khẩy:

- Âu trang chớ vội mừng. Hôm nay lão phu đến đây chẳng phải do thiện ý đâu.

Cung Tận Hoan ngạc nhiên:

- Tại hạ chưa hề đắc tội với tiên bối mà?

Đặng lão nghiêm giọng:

- Gã thiếu niên này là cháu của lão phu. Gã được tuân phủ Hồ. Nam giao nhiệm vụ đến đây thương lượng, thu hồi lại pho tượng Như Lai Kiết Già. Nếu các hạ chối là không có lấy thì lão phu sẽ huy động anh em Hắc Đạo Giang Nam đến làm cỏ Cung Gia Trang. Bằng như thành thực, lão phu sẽ theo đúng quy củ giang hồ, cùng các hạ bàn bạc việc trao đổi. Dầu sao các hạ đã thuộc lòng những chữ trên pho tượng, còn giữ lại làm chi nữa?

Uy tín của lão Quái trong giới Hắc đạo không phải là nhỏ. Cung Tận Hoan đành nhẫn nhục. Lão đảo mắt suy nghĩ, cố thủ lợi về phía mình. Lát sau lão cười gian hoạt:

- Tiên bối đã đem qui củ giang hồ ra phủ dụ, tại hạ xin tuân mệnh. Có điều Cung mỡ trọng sắc hơn vàng. Nếu được lấy cô em này làm thiếp, Cung mỡ xin hai tay dâng lại tượng Như Lai.

Tổng Thu cười mát:

- Sương nhi là tỷ nữ của tại hạ. Nếu trang chủ muốn lấy nàng thì xin hãy cùng tại hạ đánh cuộc. Trong vòng trăm chiêu, trang chủ đã thương được tại hạ sẽ có mỹ nhân và cả tượng Phật nữa. Bằng như thua, xin trả bảo vật cho tuần phủ Hồ Nam.

Cung Tận Hoan cho rằng dẫu chàng có luyện võ từ trong bụng mẹ cũng không hơn mình được. Lão gian xảo đáp:

- Chỉ sợ Đặng tiên bối nổi giận khi ta đã thương công tử đầy thôi.

Lão Quái biết y đã mắc mưu, giả dò hỏi Tổng Thu:

- Thu nhi hãy lượng sức mình. Nếu bại thì hãy theo lời giao ước mà thi hành.

Tổng Thu quả quyết:

- Thu nhi tin rằng sẽ qua nổi trăm chiêu.

Lão Quái bảo họ Cung:

- Vậy các hạ hãy lấy tượng Phật ra đây. Lão phu sẽ làm trọng tài cho.

Thanh danh lão quái lẫy lừng thiên hạ nên thư sinh không sợ lão nuốt lời vào nhà lấy Thiết Tiêu và pho tượng. Đặng Dung Kỳ nhận vật xem kỹ rồi gật đầu:

- Cuộc đấu bắt đầu. Lão phu sẽ đếm theo số chiêu mà Cung trang chủ đánh ra.

Âm Dương Tú Sĩ ngạo nghễ vung cây sáo thép đen bóng tấn công. Tiêu pháp của lão biến ảo, hiểm độc phi thường, chiêu nào cũng nhắm vào tử huyệt. Tổng Thu điềm nhiên vung Thiết Phiến giải phá. Chỉ sau ba chục chiêu, thư sinh đã toát mồ hôi hột trước cây quạt thép. Lão nhận ra tuyệt học thất truyền của Thiết Phiến Tu La, thâm trách mình đại đột. Lão đổi đấu pháp, đánh những đòn nặng như núi đổ, mong dùng công lực thâm hậu áp đảo đối phương. Nhưng lão đâu ngờ rằng tu vi của Tổng Thu cũng tương đương với mình. Chàng thần nhiên đưa quạt va chạm với Thiết Tiêu, không hề né tránh. Thiết Phiến bỗng tăng tốc độ, bay lượn như ánh chớp, thỉnh thoảng những luồng lực đạo uy mãnh phát vào mặt thư sinh khiến lão lui dần. Đến chiêu thứ chín mươi thì trường bào thư sinh màu lam của họ Cung đã rách bảy tám đường. Lão vừa kinh hãi vừa nhục nhã, cố cầm cự cho đến hết trăm chiêu. Tính độc ác nổi lên, tay tả họ Cung liền búng ra một luồng độc phấn. Tổng Thu nghe mùi hương lạ, hiểu ngay đối thủ dở trò hạ lưu. Chàng động nộ gầm lên xuất chiêu Phiến Tảo Tàn Vân. Quạt thép diêm nhanh vào thân sáo vang lên những tiếng tinh tong và xuyên qua tiêu ảnh, vạch lên người thư sinh bảy đường. Lão nhanh chân đảo bộ thoát chết nhưng gương mặt anh tuấn đẫm máu, da thịt trên ngực rách nát, lộ cả xương trắng lão gào lên đau đớn, quay lưng chạy vào trong. Âm Hồn Lão Quái đã nhận ra mùi độc phấn ông dậm chân tiếc rẻ:

- Sao Thu nhi không giết quách lão đi để trừ hậu hoạn? Tên khôn kiếp này

thủ đoạn đê tiện nào cũng dám làm.

Tổng Thu cười nhạt:

- Tiêu diệt không sợ độc, giết lão ngay bây giờ e sẽ làm tổn hại thanh danh của sư thúc.

Chàng hú vang, ra hiệu cho Lăng Phượng và Trương Tam rút quân. Giữa tháng chín, đoàn người về đến Trường Sa. Tổng Thu cho mời Bàn Tổng Tiêu Đầu đến. Thấy pho tượng trên bàn, lão hân hoan nói:

- Công tử quả là bậc anh hùng cái thế nên mới tìm ra được vật này. Thay mặt tuần phủ Hồ Nam, lão phu xin bái tạ.

Lão quái cười mát:

- Cũng vì pho tượng này mà Thu nhi đã kết oán với Âu Giang Thư Sinh Cung Tận Hoan.

Tổng Thu xua tay bảo:

- Lão bá cứ đem tượng về giao cho tuần phủ, xin đừng nói là tại hạ đã ra tay. Nhưng dù Bàn lão có kín miệng thì tin tức Chiết Giang cũng bay đi khắp thiên hạ. Thanh danh của Thiết Phiến công tử Bách Lý Tổng Thu vang dội võ lâm. Tối đến, Sương nhi lặng lẽ trao cho chàng một xấp giấy chép đầy những chữ vô nghĩa. Chàng âu yếm nói:

- Sương muội muốn ta luyện thành Kim Tinh Chi Lực? Khẩu quyết lộn xộn thế này làm sao hiểu được?

Sương nhi chỉ vào đầu mình và đầu chàng, tỏ ý là sẽ cùng nhau nghiên cứu. Chàng cảm động hôn lên má nàng. Hồng Lăng Phượng bước vào vui vẻ nói:

- Mời công tử và Sương muội ra vườn thưởng trăng, tiểu muội đã sắp xong trà rượu.

Trăng mười sáu vàng vạc trên cao soi sáng dặm dài. Đặng lão quái cao hứng nên thi tửu lượng với Tổng Thu. Rốt cục, lão say mềm và chàng cũng lão đảo. Năm ngày sau, ngày sau Tổng Thu đưa hai mỹ nhân đến Nam Xương thăm mẫu thân Lăng Phượng. Tiên Cơ thấy Tổng Thu cốt cách thanh kỳ, anh tuấn như Tổng Ngọc, Phan An, lại là truyền nhân của Thiết Phiến Tu La, bà hân hoan mừng cho duyên phận con mình. Ngay đêm ấy, Vũ Khúc Tinh Đàn Nam Xương bị tập kích. Hai lão đàn chủ, đàn phó và hai cao thủ Tinh Cung đến trợ chiến đều bị giết, hung thủ cũng chỉ có mình Trác Nam Thu. Nạn nhân là bốn người trong Động Đình Thập Bát Yêu. Khi tin này lan rộng khắp giang hồ thì bốn năm người Tổng Thu đã đến Lạc Dương. Chàng muốn ra tay thần tốc để Trác Mạc Đình không kịp xoay sở. Trương Tam đã dò la nội tình Tinh Đàn, báo rằng cả năm người còn lại của Thập Bát Yêu đều có mặt. Họ sợ chết nên về đây liên thủ với nhau. Ngoài ra, Đại Hộ Pháp và Tứ Hộ Pháp cũng đến để tăng cường. Đặng lão quái nhắc nhở:

- Thu nhi coi chừng đây là chiếc bẫy của Trác Mạc Đình. Gã nổi danh là Trí Đa Tinh không thể coi thường được.

Tổng Thu nghe lời lão, dẫn hai mỹ nhân dạo chơi khắp các thắng cảnh trong thành. Trong lúc đó, Trương Tam cải trang giám sát Tinh Đàn. Chàng thường ngồi trên tầng chót gác Lạc Thành Đại Tửu Lâu uống rượu. Từ nơi này, chàng có thể quan sát toàn cảnh Tinh Đàn, cách đây ba chục trượng. Trưa hôm ấy, chàng rủ Thượng Sương và Lăng Phượng lên tửu lâu đối ẩm. Chàng nhìn về phía Tinh Đàn mắt rực lửa căm hờn. Phía sau Tinh Đàn là giòng nước vàng đục của Hoàng Hà. Cả tửu lâu lẫn Tinh Đàn đều ở cửa Bắc thành, cùng nằm dựa bờ sông. Tổng Thu bung chén rượu đến cạnh khung cửa sổ phía Đông, nhìn xuống cứ địa kẻ thù. Thượng Sương và Lăng Phượng cũng theo chàng. Cửa trống không song rất rộng rãi. Bỗng cơn gió thu từ phía sau lưng thổi đến. Giật tung bông hoa trên tóc Thượng Sương. Nàng quen cảnh núi rừng nên lúc này đã bứt một bông hoa dưới vườn; cài lên mái tóc huyền. Bông hoa theo gió chập chờn bay rất xa đến tận Vũ Khúc Tinh Đàn mới rớt xuống. Một ý niệm lóe lên trong đầu Tổng Thu. Chàng hân hoan hôn lên gò má Thượng Sương, miệng thì thầm :

- Ta đã có cách rồi!

Cũng may trên tửu lâu chẳng có ai nên Sương nhi đỡ thẹn thùng. Nàng ngo ngác nhìn Tổng Thu dò hỏi. Chàng cười bảo:

- Ta không hề sợ bầy đại cao thủ mà e ngại ba trăm tay cung nỏ của Tinh Đàn.

Chúng được trang bị đoản cung, bắn tên bọc thép nên khó mà tránh được. Bông hoa kia đã gợi lên một kế hoạch thần kỳ. Chỉ cần đứng trên nóc tửu lâu này rải Mê Hồn Phấn, gió Tây sẽ đưa giấc ngủ đến Tinh Đàn. Bọn cung thủ nội công kém cỏi tất sẽ mê man. Lúc ấy ta sẽ giết bọn đầu sỏ. Sương nhi mỉm cười, chỉ vào ngực mình, ra hiệu rằng nàng có thể bào chế được Mê Dược. Tổng Thu hoan hỉ gật đầu, dẫn hai mỹ nhân về khách điểm. Chàng trình bày kế hoạch này cho Âm Hồn Lão Quái và Trương Tam nghe rồi đốc thúc Sương nhi và Lăng Phượng đi mua dược liệu. Đến chiều hôm sau, bọn chàng đã điều chế được mười cân phấn Mê Hồn, loại Mê Hồn này chỉ khiến người ta mê man đi chừng một canh giờ và không di hại. Như vậy, nếu dân chúng gần đây có nhiệm phải cũng chỉ ngon giấc hơn mà thôi. Đêm mười sáu, Lăng Phượng và Thượng Sương lên nóc tửu lâu. Những nắm bột phấn trong tay họ theo gió tỏa khắp Vũ Khúc Tinh Đàn. Hết mười cân bột mê dược, họ xuống đất, hợp cùng Đặng lão quái và Trương Tam, ẩn nấp trong lùm cây chờ xem diễn biến. Cả bốn người đều mặc Hắc y, đầu trùm kín túi vải đen. Tổng Thu nhảy lên đầu tường quan sát. Thấy bọn võ sĩ tuần phòng lăn ra ngủ. Chàng mừng rỡ nói lớn:

- Có Trác Nam Thu đến thăm đây!

Quả nhiên, đúng như dự đoán của Tổng Thu, chỉ có mấy người đủ nội lực chống lại Mê Hồn Phấn. Họ xách vũ khí chạy ra, quát gọi thuộc hạ. Nhưng

ba trăm võ sĩ đã ngủ như chết, chẳng hề ứng tiếng. Tổng Thu tung mình xuống sân, đứng đối diện với đám cừu nhân. Đại Hộ Pháp Cù Minh Đường giận dữ quát vang:

- Trác Nam Thu! Ngươi dám đến đây là coi như đã tận số rồi.

Tổng Thu chiếu đôi mắt rực lửa hận thù gần giọng:

- Thanh Thành Tứ lão không có oán thù với họ Trác. Nếu muốn sống thì hãy rời ngay chốn này. Bằng không, đừng trách ta độc ác.

Tứ Hộ Pháp Đồ Kinh Tú lúc ở Trường Sa bị chàng đánh trúng một chưởng đau thấu trời. Lão không quên được mối hận ấy nên vung kiếm đánh liền. Năm lão trong Động Đình Thập Bát Yêu cũng ập vào. Tổng Thu sợ đêm dài lắm mộng nên cố thanh toán bọn này càng nhanh càng tốt. Chàng vận toàn lực đánh chiêu kiếm Vương hóa Quỷ. Kiếm ảnh phản chiếu ánh trăng vàng, tỏa sát khí dày đặc, bao phủ toàn thân Tổng Thu. Chàng nương theo luồng kiếm quang chụp xuống đầu Nhất Yêu. Khí thể của chiêu kiếm mãnh liệt như cuồng phong, đánh bật bảy thanh kiếm và lượn quanh trên đối tượng. Cùng lúc ấy, tả thủ của chàng giáng một chưởng sấm sét vào Nhị Yêu. Thiên Lô Thần Chưởng và Diêm Vương Tuyết Kiếm đều là tuyệt học hãn thế. Với bản lãnh của Động Đình Thập Bát Yêu thì không cách nào chống nổi. Hai lão ré lên dặt tay nhau về âm cảnh. Lưng của Tổng Thu cũng bị trúng hai kiếm của Đại và Tứ Hộ Pháp. Nhưng chàng đã tính trước nên đeo Thiết Phiến sau lưng. Màng quạt dẹt bằng tơ Thiên Tằm không sợ đao kiếm. Hai lão cùng đâm kiếm vào lưng đối thủ, hân hoan nghĩ rằng Nam Thu chẳng thể toàn mạng. Bỗng nghe mũi kiếm khựng lại như đâm vào da voi, hai lão giật mình trở bộ. Tiếc rằng đã muộn, Tổng Thu quay ngoắt người, trường kiếm trên tay chàng quỷ dị khôn lường, xuyên qua màn kiếm quang, đâm vào bụng tứ lão. Chiêu Hồn Đáo Nại Hà này chỉ cần nghe tên cũng đủ biết là hiểm độc. Nhất lão vội thọc kiếm vào ba đại huyết trên sườn trái Tổng Thu. Tả thủ của chàng khua nhanh, kinh phong xoáy tít, chặn đứng họ Cù lại. Tổng Thu xoay người tấn công Thập Nhất Yêu, lão kinh hãi lùi lại. Nhưng thanh kiếm đã rời tay Tổng Thu, bay đến như sao xẹt, xuyên thẳng ngực kẻ thù. Tiếng gào thê thảm của lão hòa

với tiếng chưởng kinh nổ vang như sấm dậy, chiêu Thiên Lô Khai Phủ giáng vào ngực hai lão cuối cùng trong Động Đình Thập Bát Yêu. Xương lồng ngực họ dập nát, văng ra sau hơn trượng, hồn du địa phủ. Cuối cùng thì lời thề đồng sinh đồng tử của Động Đình Thập Bát Yêu đã linh ứng. Đại Hộ Pháp Cù Minh Đường thấy Trác Nam Thu thân dũng vô song, lão thở dài, tung mình đào tẩu. Tổng Thu đến bên xác Thập Nhất Yêu, thu hồi bảo kiếm rồi thoát ra ngoài. Sáng hôm sau, cả thành Lạc Dương náo động vì cuộc thảm sát ở Vũ Khúc Tinh Đàn. Bọn Tổng Thu ung dung lên đường trở lại Trường Sa. Hơn nửa tháng sau, họ đã có mặt ở Bách Lý Gia trang. Vũ Khúc

Tinh Chủ đã treo giải thưởng một ngàn lạng vàng cho ai tìm ra Trác Nam Thu. Tin này làm xôn xao giới hắc đạo và gây nhiều phiền phức cho những nam nhân, tuổi dưới hai mươi, có thân hình nhỏ bé. Nhưng tuyệt nhiên chẳng ai nghi ngờ Bách Lý Tổng Thu. Chàng cao hơn họ Trác rất nhiều và sử dụng quạt chứ không phải là trường kiếm. Chính Long Chương Ngân Kiếm Bàng Thu Nhận, lúc đầu cảm thấy có sự trùng hợp - Khi Tổng Thu đi đến đâu thì Nam Thu có mặt nơi ấy. Nhưng mỗi hoài nghi cũng sớm tiêu tan vì chàng là ân nhân của lão. Đối với Tổng Thu, giờ đây mục tiêu là Vũ Khúc Tinh Cung ở núi Võng Xuyên. Chàng khổ luyện ngày đêm chờ cơ hội thử sức với Trác Mạc Đình. Một mặt, Tổng Thu cố tạo dựng một hình tượng Thiết Phiến công tử tài ba, thông tuệ và rộng rãi, để làm vỏ bọc cho Trác Nam Thu. Bàng Vạn Lý đã tuyển chọn hai mươi tráng đinh và tỳ nữ thân tín đến Bách Lý Gia Trang làm gia nhân. Trang viện này quá rộng lớn, chỉ việc quét dọn cũng đủ làm Sương nhi và Lăng Phương vất vả tới ngày.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 5

Thư Sinh Phục Hận Thi Gian Ké

Thương Tâm Công Tử Hộ Hoàng Hoa

Giữa tháng mười một, Bàng Tổng Tiêu Đầu đem thiệp của tuần phủ Hồ Nam đến cho Lý Gia Trang. Bàng lão nói thêm rằng tuần phủ tha thiết muốn gặp chàng vì một chuyện hệ trọng. Tổng Thu không thích giao thiệp với giới quan trường, nhưng nể họ Bàng nên nhận lời. Lúc trở về, gương mặt chàng đầy vẻ nghiêm trọng. Âm Hồn Lão Quái hỏi:

- Tuần phủ nói gì mà Thu nhi có vẻ lo lắng như vậy?

- Bẩm sư thúc Bộ đầu phủ Hà Nam tình cờ bắt được một tên cường đạo. Gã bị nghi là hung thủ của một vụ giết người cướp của cách đây sáu tháng có hai nhân chứng xác nhận là hắn đã có mặt đêm hôm ấy. Thấy không thoát khỏi nỗi oan tày đình, gã đành khai ra một âm mưu kinh thiên động địa là: Trong triều có một đại thần mưu đồ hoán nghịch nên đã thuê tổ chức Mai Hoa Sát Thủ sang ngoại Mông ám sát Đại Vương Tử. Gã cường đạo này có chân trong tổ chức đó. Sáu tháng trước gã đã sang ngoại Mông để điều tra địa hình, địa vật nên chẳng thể làm vụ án ở Hồ Nam được. Nếu cuộc hành thích này thành công, người Mông Cổ sẽ kéo quân vượt trường thành để báo phục. Nhân lúc biên thùý rối loạn, lão gian thần kia sẽ thừa cơ tiến vị, Cần tuần phủ đã tha thiết khẩn cầu diệt nhĩ sang ngoại Mông báo cho Đại Vương Tử biết, và bảo vệ ông ta. May mà bắt được thích khách, đưa về Bắc Kinh,

sẽ có chứng cứ kết tội kẻ gian thần.

Lăng Phượng rút rè đòi theo. Tống Thu nói:

- Không được. Thời gian quá cấp bách vì bọn Mai Hoa Sát Thủ đã lên đường cách đây bốn ngày. Chỉ có cước trình của Ô Vân Cái Tuyết mới theo kịp chúng mà thôi.

Đặng lão quái bản khoản:

- Kiểm pháp của bọn Mai Hoa Sát Thủ Hội rất lợi hại, một Thu nhi e sẽ gặp khó khăn đây.

Chàng cười đáp:

- Tiểu diệt sẽ ghé núi Đại Luân Đại Dật nhờ dưỡng phụ và dưỡng mẫu hỗ trợ.

Mùa này phương Bắc rất lạnh, Lăng Phượng vội vào thành mua cho Tống Thu tấm áo choàng lông tốt nhất. Trương Tam thì tặng chàng chiếc hỏa tập tùy thân của gã. Lão Quái tranh thủ dạy chàng mấy câu tiếng Mông Cổ để hỏi thăm đường sá. Cuối canh tư, Tống Thu rời gia trang, phi nước đại về hướng Tây Bắc. Đường đi trơn trượt vì tuyết phủ. Cái lạnh cắt gia làm hao mòn sức ngựa. Qua đầu tháng chạp, Tống Thu mới đến Trường An. Nghỉ lại một đêm, sáng ra chàng vượt sông Hoàng Hà, đi về phía Ngân Xuyên - Thủ phủ đất Tây Hạ. Vân nhi quả là thần mã hiếm có trên đời, bốn vó vững vàng phi mau trên mặt đường đầy băng tuyết. Ra khỏi thành Trường An chừng mười dặm, đến một cánh rừng thưa tĩn mịch. Tống Thu bỗng thấy bên vệ đường có một người nằm co quắp, run lên vì lạnh. Chàng vội dừng cương, nhảy xuống xem xét. Tống Thu nắm tay hán tử thăm mạch. Bất ngờ, hữu thủ của gã tống thẳng vào ngực chàng một quyền như búa bổ. Tống Thu hự lên, văng ra sau gần trượng, máu miệng trào ra. Hán tử áo đen đứng bật dậy cười hăng hắc:

- Té ra Bách Lý công tử cũng chỉ là con cừ non ngớ ngẩn.

Tống Thu cảm hận hít một hơi chân khí. Nghe ngực đau đớn, chàng biết mình đã thọ thương. Nếu chàng không luyện Càn Khôn Chân Khí đến mức thứ tám chắc khó mà toàn mạng. Chàng giả vờ đứng lên không nổi, âm thầm vận khí, dồn vào tay hữu. Gã áo đen mỉm cười đánh ác, rút trường kiếm bước đến. Hán tử gằn giọng mỉa mai:

- Nếu không biết vì sao mà chết hẳn ngươi sẽ chẳng yên tâm nhắm mắt. Mai Hoa Sát Thủ Hội đã nhận lời Âu Giang Thư Sinh để giết ngươi với giá ngàn lượng vàng. Kể ra cái mạng chó của ngươi cũng có giá đấy chứ.

Tống Thu cười thâm hỏi lại:

- Nhưng tạo sao bọn ngươi biết rằng ta sẽ đi ngang đường này?

Hán tử cười rộ:

- Ngươi quá là ngu xuẩn nên đã đánh giá Âu Giang Thư Sinh quá thấp. Gã cường đạo bị bắt ở Hồ Nam là người của chúng ta. Hẳn dùng khổ nhục kế,

bịa ra chuyện hành thích để đưa người đến đây mà thôi. Sáu ngày trước, bọn ta đã cứu gã ra khỏi ngục rồi.

Tổng Thu nghe lòng dâng lên nổi xót xa. Chàng tự nhủ kinh nghiệm và cơ trí của mình còn thua xa bọn ác ma. Chàng nhắm mắt như buông xuôi chờ chết. Hán tử lao đến, vung kiếm định chém bay thủ cấp của con mồi. Nhưng Thiết Phiến trong tay Tổng Thu đã bay ra như tia chớp, cắm thẳng vào tâm thất đối phương. Gã đứng sững lại, mắt tròn tròn kinh ngạc:

- Tiểu tử giỏi lắm.

Gã nhìn chàng với ánh mắt căm hận, thò tay vào bụng, rút một vật ném mạnh lên trời rồi gục xuống. Vật lạ rít lên tạo nên âm thanh cao vút, lạnh lạnh. Tổng Thu biết gã báo hiệu cho đồng bọn. Chàng vội lướt đến, thu hồi Thiết Phiến rồi nhảy lên lưng tuấn mã, phi ngựa về hướng Trường An. Vó ngựa nhồi lấc khiến máu trong phổi như muốn trào ra. Tổng Thu vội vận khí điều thương, chàng thâm suy tính:

- Có lẽ sào huyệt của Mai Hoa Sát Thủ Hội ở Trường An nên chúng mới giăng bẫy nơi này. Nếu không đã sớm ra tay từ lâu rồi.

Tổng Thu quyết định tìm nơi trị thương trước đã. Trong tình trạng này chàng không thể đối phó với cường địch được. Thấy cạnh đường có tàn cây nhỏ, Tổng Thu dừng ngựa, tung mình lên chặt lấy một nhánh cành lá. Chàng cột vào đuôi ngựa rồi phi nhanh, để xóa dấu chân tuấn mã. Được chừng chục trượng, thấy mé tả có đường mòn nhỏ dẫn vào rừng, chàng rẽ vào. Đi độ hơn dặm, Tổng Thu phát hiện một căn nhà gỗ ba gian rộng rãi. Có hai đứa tiểu đồng để chỏm đang đùa giỡn trước sân. Trong áo bông dày, trông chúng như hai con gấu nhỏ. Tổng Thu dừng ngựa bước vào. Từ trong nhà, một hán tử tuổi độ tam tuần chạy ra. Thấy gương mặt gã đoan chính, hiền lành, Tổng Thu yên tâm, cố giọng vòng tay nói:

- Tại hạ giữa đường bị cường đạo tập kích, thân mang thương trầm trọng.

Kính mong huynh đài cho xin bát nước và một chỗ để dưỡng thương.

Hán tử nhận ra chàng thiếu niên này dung mạo anh tuấn, khí chất tôn quý, phi phàm. Gã khẳng khái đáp:

- Tại hạ trước đây cũng từng là lãn lộn giang hồ. Sau vì thế tử nên gác kiếm, nhận nghề thợ săn làm kế mưu sinh. Dầu vậy cũng chưa quên đạo nghĩa võ lâm. Xin công tử cứ tùy tiện.

Gã bảo con rót nước rồi đưa cho Tổng Thu vào gian bên hữu. Chàng đã kiệt lực nên uống cạn bát nước rồi ngồi ngay xuống chõng tre vận khí hành công. Hán tử đuổi hai tiểu hài ra ngoài, khép chặt cửa lại. Gã cũng là người luyện võ nên biết Tổng Thu cần yên tĩnh, chỉ một sơ suất cũng mạng vong. Gã nhìn thấy cành cây sau đuôi tuấn mã, biết chàng dùng kế này để đánh lạc hướng những kẻ truy sát. Gã thầm lo ngại chụp lấy cây đinh ba, ra trước sân nghe ngóng. Đến đầu giờ Ngọ, Tổng Thu đã thoát cảnh hiểm nghèo. Tâm

mạch không còn tắc nghẽn nữa. Cảm giác đau đớn tan gần hết. Tuy nhiên, võ công chàng chỉ mới phục hồi được hơn nửa. Tống Thu bước ra hắng giọng. Hán tử mừng rỡ chạy vào:

- Chúc mừng công tử thoát nạn. Xin dùng đỡ chén cháo rồi hãy lên đường. Gã nắm tay chàng kéo vào gian giữa. Một nữ nhân thâm thấp, gương mặt phúc hậu, đang bày biện chén bát, gậy đầu chào khác. Tống Thu vội nghiêng mình tạ lễ. Hán tử sang sảng nói:

- Tại hạ là Đới Hạo Minh còn chuyết thê đây tên gọi Từ Tiểu Lan.

Tống Thu mỉm cười:

- Tại hạ là Bách Lý Tống Thu.

Món cháo gà rừng ngon tuyệt, Tống Thu đang đói bụng nên ăn liền ba chén vận uống rượu cùng Hạo Minh mấy chung rượu gạo. Chàng thành thực kể lại việc mình bị Âu Giang Thư Sinh Cung Tận Hoan bày kế khổ nhục, đưa vào bẫy của Mai Hoa Sát Thủ Hội. Hạo Minh trầm giọng:

- Bọn Mai Hoa quả thực là có sào huyệt ở Trường An nhưng tại hạ chẳng rõ địa điểm. Nay công tử chưa hồi phục nên theo đường tắt đi Sơn Tây, đừng về thành nữa.

Họ Đới bèn lấy giấy bút vẽ lộ trình cho chàng. Như vậy, chàng có thể đi dọc sông Vị Thủy, vượt Hoàng Hà sang đất Sơn Tây, đến Lạc Dương mới theo quan đạo xuôi Nam. Tống Thu trước đây tự tin bản lãnh mình có thể ngoạn thị giang hồ, họa chẳng có thua có mình Vũ Khúc Tinh Chủ. Nhưng lần này trúng kế, thân mang thương tích phải đào vong, chàng hổ thẹn nói:

- Tại hạ thề sẽ quét sạch bọn Mai Hoa Hội.

Hạo Minh an ủi:

- Lưỡng quyền khó địch tứ quyền, công tử đừng lấy đó làm nhục. Giang hồ xảo trá khôn lường, lúc nào cũng phải tiểu tâm mới mong sống sót được. Tống Thu gậy đầu lãnh ý, chàng lấy ra tấm ngân phiếu ba ngàn lượng bạc, cung kính trao cho Hạo Minh:

- Xin Đới Huynh nhận chút, quà mọn này để kỷ niệm mối duyên bình thủy tương phù. Chúng ta là thân võ sĩ, xem của cải như phù vân. Nhưng đại tẩu và hai tiểu hài cần phải được sống sung túc hơn. Tại hạ may mắn lấy được một kho tàng, xin Đới huynh đừng ái náy.

Hạo Minh cảm động nhận lấy. Gã tư lự một lúc, vào trong đem ra một vật bằng thép màu vàng nhạt. Đó là một chiếc vòng có hình bầu dục, một cạnh tròn trơn láng, cạnh kia dẹp như lưỡi dao, có mười tám chiếc răng cưa tua tua tựa lưỡi cưa. Họ Đới xỏ vào bàn tay tả, nắm lại rồi lướt mạnh trên cán đinh ba bằng sắt cắt đứt một cách dễ dàng. Gã trao cho Tống Thu:

- Vật này do tại hạ tình cờ nhặt được trong rừng, không hiểu làm bằng loại thép gì mà sắc bén vô song. Nay xin tặng công tử làm kỷ vật.

Tống Thu đeo vào, thử giáng một chuồng xuống đất, thấy không hề vương

víu gì. Chàng phần khởi:

- Tạ ơn Đới huynh đã tặng thần vật.

Trò chuyện một lát, chàng cáo biệt phu thê họ Đới rồi lên đường. Một trong hai đứa bé trai lưu luyến nói:

- Thúc thúc nhớ ghé thăm bọn tiểu điệt. ở đây buồn quá, Quanh năm chẳng có khách đến chơi.

Chàng cảm động cúi xuống hôn cả hai rồi hứa:

- Tiểu thúc sẽ đến và mang quà cho hai cháu.

Tổng Thu thúc ngựa phi theo hướng Hạo Minh đã chỉ. Trong rừng, đường mòn ngang dọc, nếu không có họa đồ chắc chàng đã lạc đường. Đi được ba dặm chàng dừng chân trước một thảm cỏ trống, dỡ bản đồ xem xét. Bỗng nghe sau lưng có tiếng động sột soạt, chàng giật mình quay lại. Nhận ra một chú chồn hương, Tổng Thu bật cười. Chàng vô tình ngẩng đầu lên, thấy phía nhà họ Đới có cột khói bốc cao. Tổng Thu kinh hãi thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ bọn sát thủ thâm nghĩ đã lần ra dấu vết của ta và tìm đến nhà Hạo Minh?

Chàng vội quay ngựa phóng như bay, bắt chập gai góc, bụi rậm. Thanh Thiết Phiến trên tay chàng tiện đứt những cành cây cản đường. Trong lúc ấy, Hạo Minh toàn thân đầm máu, múa đĩnh ba chổng cự với bốn tên bịt mặt. Xác Từ thị và hai tiểu đồng lăn lóc trên mặt sân. Gần đấy còn có năm tên nữa đứng quan chiến. Một gã gằn giọng:

- Hạo Minh. Người muốn sống, để trả thù cho thê tử, thì hãy khai ra tên Tổng Thu kia đã chạy đường nào?

Hạo Minh gầm lên:

- Đới mỗ quyết chẳng ham sống một mình mà phản bội bằng hữu.

Tiếng vó ngựa của Tổng Thu dồn dập phi đến. Hạo Minh quát vang:

- Thu đệ mau thoát đi, bọn sát thủ Mai Hoa đấy.

Tổng Thu đến nơi, tung mình bay xuống. Thiết Phiến trong tay chàng như ánh chớp bay ra, tiện đứt cổ họng một tên. Đồng thời, song chưởng giáng xuống tựa lôi thần. Hai gã bạch y gào lên quì xuống chết thảm. Chỉ với hai chiêu chàng đã phá được vòng vây quanh Hạo Minh. Tên còn lại vội vung kiếm, hợp lực cùng năm tên ở ngoài, vây lấy Tổng Thu. Kiếm pháp của chúng cực kì hiểm độc và nhanh nhẹn. Tổng Thu xòe quạt xuất chiêu Phiến Phong Huyết ảnh. Từng đợt hàn khí phát ra, đẩy bạt màn kiếm quang và lướt vào bụng hai tên. Máu hồng phun như suối, bị Phiến phong cuốn theo tạo thành màn sương máu. Chàng đã nhìn thấy ba chiếc xác vô tội nên lửa hận bùng bùng, đánh chiêu này bằng cả mười hai thành công lực. Vì vậy, vết thương trên ngực bị động nhói đau. Nhưng chàng vẫn lấn xả vào bọn sát thủ. Vòng Ngũ Nha Hoàn trên tay tả có màu vàng nhạt nên đối phương khó nhận ra. Mười tám chiếc răng cưa sắc bén lập tức vạch toang lồng ngực một tên.

Chúng chỉ còn lại ba tên nhưng lưng Tống Thu cũng trúng một kiếm, máu tuôn ướt đầm áo thư sinh. Trên đường trở lại, chàng đã cởi áo lông để đỡ vướng gai rừng. Hạo Minh liều chết cầm chân một tên, Tống Thu đảm nhận hai tên kia. Bản lĩnh hai gã này có vẻ cao cường hơn hẳn. Dường như họ là đầu lĩnh của toán sát thủ. Tống Thu choáng váng vì mất máu, không dám kéo dài cuộc chiến. Chàng gầm lên xuất chiêu Phiến Hạ Nan Đào. Phiến ảnh trùng trùng phủ kín hai gã Bạch y. Quạt là loại vũ khí đặc dị, có thể phát ra lực đạo như chuông kinh nên rất khó đối phó. Lúc cụp lại thì đánh như đoản kiếm, lúc xòe ra sắc tựa cương đao. Thần Phiến Ma Quân là người duy nhất trong võ lâm đạt được tinh túy tột cùng của phép đánh Thiết Phiến. Chiêu Phiến Hạ Nan Đào là một trong ba chiêu sát thủ. Tuy phạm vi không chế rộng nhưng lại có thể tùy ý tập trung vào một mục tiêu. Tống Thu dồn chân khí phát mạnh vào mặt gã cao gầy chặn đứng đường kiếm rồi ập đến gã thấp lùn bên hữu. Thiết Phiến rời tay chàng bay vào cổ đối phương. Gã nghiêng mình tránh khỏi nhưng không thoát được luồng chuông kinh mãnh liệt từ song thủ Tống Thu. Chàng dùng phép phi Phiến Hồi Phong phóng quạt đi và xuất chiêu Lôi Canh Đoạn Mộc trong pho Thiên Lôi thần chuông. Trong chín chuông chỉ có một là thật. Đối phương đâu đủ bản lĩnh nhìn ra lộ số của chiêu thần chuông, kiếm của gã điểm nhanh vào màn chuông quang. Nhưng hoàn toàn vô ích. Chuông kinh từ tay hữu Tống Thu giáng thẳng vào lồng ngực đối thủ. Gã hự lên văng xa hơn trượng. Vừa lúc đó, Thiết Phiến bay vòng trở lại sau lưng gã cao gầy, tiện đứt thủ cấp. Bên kia, Hạo Minh cũng cắm ngạt đỉnh ba vào bụng kẻ thù. Gã bật cười sảng sặc, gục xuống đi theo thể tử. Tống Thu hoảng hốt gọi:

- Đới huynh.

Chàng nhặt lấy Thiết Phiến, rào bước lại xem xét. Thấy Hạo Minh đã đoạn khí, Tống Thu sụp xuống khóc nức nở. Lòng chàng ngập tràn niềm hối hận. Chính chàng đã đem đến cái chết cho cả gia đình Hạo Minh. Chàng thảm oán trách mình đã quá ngây thơ, sơ suất mới trúng kế bọn yêu tà, đưa đến hậu quả thảm khốc này. Tống Thu ngậm ngùi khẩn vái:

- Đới huynh. Tiểu đệ thề sẽ không bỏ sót một tên sát thủ nào. Chúng sẽ phải nhận lấy cái chết thảm khốc nhất.

Mai táng xong bốn thi hài, chàng lên ngựa, cắt rừng đi về hướng Sơn Tây. Mười ngày sau, trong thành Lạc Dương, xuất hiện một chàng kỵ mã. Người này dung mạo tuấn tú tuyệt luân nhưng mặt lạnh như băng tuyết, mắt rừng rực sát khí. Trời đã gần Ngọ, kỵ sĩ dừng chân trước cửa Lạc Thành Đại Tửu lâu. Nhận ra khách quen, đám tiểu nhị tíu tít chạy ra chào đón. Chạm phải ánh mắt ghê rợn, bọn chúng run bắn người, không dám nói nhiều. Tống Thu xuống ngựa, trao cương cho một tên rồi lên tầng chót. Chàng chọn chiếc bàn quen thuộc nhìn về phía Đông nơi có Vũ Khúc Tinh Đàn. Nhưng nơi ấy giờ

đây vắng lặng như tờ, chẳng có chút sinh khí nào cả. Sau trận chết hụt ở ngoại thành Trường An, chàng bắt đầu e ngại tâm cơ của bọn tà ma. Trước kia, chàng vẫn thầm chê Vũ Khúc Tinh Chủ Trác Mạc Đình chỉ có chút hư danh, không đáng gọi bằng Trí Đa Tinh. Nhưng giờ đây, chàng nhận ra rằng lão đã cố tình loi lỏng để chàng tiêu diệt mười một gã Động Đình Thập Bát Yêu. Bọn này chết đi thì số tài sản kia sẽ trở lại là của lão. Dưỡng phụ Thiên Tà từng nói rằng trong Vũ Khúc Tinh Cung có một kho tàng rất lớn. Tiểu nhị biết thói quen âm thực của chàng nên tự động dọn lên những món ưa thích và một vò Sơn Tây Phấn Tửu năm cân. Lần trước chàng vẫn nhã, hiền hòa, luôn hậu thưởng nên chúng rất tôn kính. Lần này chàng trở lại với gương mặt hung thần khiến ai cũng thắc mắc. Mới là giữa tháng chạp mà hương xuân phảng phất đâu đây. Tiếng chày giã gạo để gói bánh hòa với tiếng pháo chuột của bọn tiểu hài lác đác. Tuyết rơi dày khiến nước sông Hoàng Hà đặc lại và chảy chậm hơn. Dăm ba chiếc thuyền căng buồm vội vã xuôi ngược, mong sao về bến kịp tết Nguyên Tiêu. Tổng Thu nâng chén, nhớ đến hai mỹ nhân ở Trường Sa. Một giọt lệ thương tâm lén trào ra khóe mắt, khi chàng nghĩ đến bốn xác người vùi nông trong cánh rừng ngoại thành Trường An. Nếu không vì chàng, giờ đây họ đang tất bật chuẩn bị đón xuân. Tổng Thu lấy Ngự Nha Hoàn ra ngắm nghía. Đây là kỷ vật cuối cùng của họ Đới. Chàng thề sẽ dùng nó phanh thây bọn Mai Hoa Hội. Tổng Thu nhận ra mặt trong của vòng có khắc chìm mấy chữ nét nhỏ như đầu kim : Huyết Kiếm Hội lệnh phù. Chàng giật mình nhớ lại lời kể của Địa Tà. Huyết Kiếm Hội là một trong những tổ chức thần bí nhất võ lâm. Nhân thủ của họ chỉ có sáu chục người, nhưng võ công cực kỳ lợi hại. Huyết Kiếm Hội Chủ đã từng một mình đấu với Thiên Địa Song Tà. Nhưng không hiểu sao ba mươi năm nay lại tuyệt tích giang hồ. Tổ chức giết mướn này chẳng hề biết thất bại là gì. Khi họ đã nhận hợp đồng thì chẳng ai thoát chết. Môn nhân của họ giỏi thuật cải trang, hành sự rất chu đáo và kiên nhẫn. Sau khi tà hội này biệt tăm thì Mai Hoa Sát Thủ Hội mới dám xuất hiện thế chân. Tổng Thu xem kỹ, không thấy có gì khác, nhét trở lại thắt lưng. Thực khách kéo lên ngày càng đông, chẳng mấy chốc đã đầy kín bốn chục chiếc bàn ăn. Hào khách võ lâm khá đông nên tiếng nói cười sang sảng ồn ào. Mỗi bàn đều có năm, sáu người, chỉ mình Tổng Thu độc chiếm một chiếc. Gương mặt lạnh lùng của chàng khiến chẳng ai dám đến xin ngồi chung. Bỗng từ lâu vắng đi một cách bất ngờ, không gian yên tĩnh đến nỗi nghe được tiếng vàng ngọc khua nhẹ, phấn son ngào ngạt khắp nơi. Tổng Thu lấy làm lạ, liếc về phía cầu thang nhận ra một nữ lang mặc cung trang hồng nhạt, tóc bới cao dất đầy châu báu. Tay và chân nàng đeo những chiếc chuông nhỏ bằng vàng nên mỗi bước đi phát ra những tiếng ngân vui tai. Sau lưng nữ lang là hai tỷ nữ áo xanh, tuổi độ mười lăm mười sáu, và một hán tử tam tuần cao

lớn. Chàng đã biết nguyên nhân, liền hờ hững quay mặt, tiếp tục ngắm cảnh tuyết rơi trên sông Hoàng Hà. Hán tử thấy các đĩa thức ăn trước mặt Tống Thu đã hết, chứng tỏ chàng ngồi lâu rồi. Gã đến bên cất giọng âm trầm:

- Các hạ đã dùng xong bữa, sao không để nhường bàn cho kẻ khác.

Lời nói trịch thượng khiến Tống Thu động nộ. Chàng lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ lễ độ một chút, may ra ta vui vẻ nhường chỗ.

Hán tử kiêu ngạo cười khẩy:

- Chắc ngươi mới xuất đạo nên mới dám yêu cầu Đoạt Hồn Dao ta nói lời dịu ngọt. Thiên hạ thấy Cao mộ đều cúi đầu rấm rập để giữ lấy tính mạng. Nhưng nay ta đã là Hộ Hoa Sứ Giả nên không muốn Thánh Nữ thấy máu mà ăn mất ngon, tha cho ngươi một lần. Hãy mau rút đi.

Tống Thu chậm rãi đứng lên, chiếu đôi mắt lạnh lẽo, tàn độc vào mặt gã.

Đoạt Hồn Dao Cao Mộ Tuyết chấn động toàn thân, bắt giắc lùi lại một bước.

Gã chẳng hề thấy ánh mắt ai rợn người đến thế. Hồng y nữ lang giờ đây mới thấy rõ dung mạo tuyệt thế của chàng thư sinh. Nàng thâm khen nghi biểu phi phàm, lòng dâng lên cảm giác xao xuyên kỳ lạ. Tống Thu gần từng tiếng:

- Nếu ngươi không bước đi ngay thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Cao Mộ Tuyết sợ mất mặt với mỹ nhân, gã bật cười cuồng ngạo:

- Không ngờ Đoạt Hồn Dao có ngày bị dọa dẫm. Hãy xuống dưới sân để máu ngươi không làm bẩn mắt Thánh Nữ.

Dứt lời, gã tung mình qua song cửa, đáp xuống nền gạch chờ đợi. Tống Thu định phóng theo thì Hồng y nữ lang gọi giật lại:

- Khoan đã! Xin công tử cho biết đại danh.

Tống Thu cười nhạt:

- Tại hạ không có ý định là Hộ Hoa Sứ Giả, bắt tất phải báo danh.

Nói xong, chàng phi thân xuống sân, thân hình là đà rơi xuống như áng mây khiến thực khách vỗ tay nhiệt liệt. Nữ nhân như chưa bao giờ bị nam nhân nào lạnh nhạt, nàng hậm hực dậm chân tức tối, chạy đến bên song cửa quan chiến. Đám hào khách bỏ cả bàn ăn, kéo ra đứng chật các khung cửa. Một số không tìm được chỗ, chạy xuống lầu để xem. Danh tiếng Đoạt Hồn Dao lẫy lừng khắp mấy phủ phía Bắc Hoàng Hà, Đạo pháp của gã nhanh như thiểm điện và hiểm độc khôn lường. Đã có mấy chục cao thủ bỏ mạng bởi tay gã. Từ ấy, họ Cao ngênh ngang ngạo thị giang hồ, chẳng ai dám đụng đến nữa. Chính vì vậy, họ rất nóng lòng xem cuộc long tranh hổ đấu. Với thân pháp kỳ tuyệt kia, xem ra chàng công tử lạ mặt chẳng phải kẻ tầm thường. Tống Thu đứng trước mặt Đoạt Hồn Dao, phe phẩy Thiết Phiến thần thái rất ung dung. Cao Mộ tuyết thấy chàng biểu lộ khinh công, tự hiểu hôm nay đã gặp kình địch. Gã rút đao thủ thế rồi nghiêm giọng:

- Ngươi định dùng quạt đôi phó với Thần Dao ư?

Tổng Thu chẳng thèm ừ hử, lướt đến tấn công. Chàng đang trong tâm trạng cừu hận, vì cái chết của gia đình Đới Hạo Minh, nên chiêu thức cực kỳ mãnh liệt. Cao Mộ Tuyết đến ngày tận mới chọc giận một người đang thèm chém giết. Gã thấy Thiết Phiến rạch nát không gian, ập đến như bão tố, vội đem một chiêu trong pho Đoạn Hồn Dao ra chống đỡ. Đầu quạt chạm vào thân đao quang chan chát. Cao Mộ Tuyết nghe hộ khẩu tê chòn, kinh hãi nhận ra công lực đối phương thâm hậu hơn mình. Gã vội vận dụng chữ ảo trong đao pháp, nhờ tính quý dị mà thủ thắng. Không hổ danh hung thần, cây đao trong tay gã loang loáng bay lượn, chiêu thức hiểm độc, tinh kỳ. Nhưng cây quạt trong tay Tổng Thu như có mắt, chặn đứng mọi đường đao và uy hiếp những tử huyết Mộ Tuyết từ gối trở lên. Đoạn Hồn Dao kinh hoàng, đem hết sở học ra thi thố. Trời lạnh như cắt mà y phục gã ướt đầm mồ hôi. Bồng chân hữu họ Cao đá mạnh, hất lớp tuyết dưới nền vào mặt đối phương. Đồng thời, ban đao xoay tít như chong chó ng ập đến. Gã đã dùng đến chiêu cuối cùng của pho Đoạn Hồn Dao. Quân hào thấy gã dùng thủ đoạn lưu, ò lên lo lắng cho chàng công tử mặt ngọc. Nhưng Thiết Phiến đã xòe ra, quạt bay đám tuyết và rời khỏi tay Tổng Thu bay về phía đối thủ. Mộ Tuyết chỉ khẽ nghiêng mình đã tránh được, gã đắc ý đánh hết chiêu đao, quyết phân thắng bại. Nhưng song thủ Tổng Thu đã vẽ nên muôn ngàn chưởng ảnh. Chưởng kinh vỗ vào màn đao quang nổ ì ầm. Mộ Tuyết như người đi ngược cơn bão, chậm dần rồi đứng lại, không tiến thêm được bước nào nữa. Gã đang định biến chiêu thì nghe tiếng quân hào rú lên và gáy mình lạnh toát, thủ cấp gã đứt lia, rơi trên mặt tuyết. Đoạn Hồn Dao chết mà không hiểu vì sao? Mọi người vẫn không ưa gì tính cao ngạo và thủ đoạn tàn ác của họ Cao nên hoan hô Tổng Thu vang dội. Nữ lang biến sắc, buông mình xuống chỉ mặt Tổng Thu mắng:

- Các hạ quả là tàn độc, chỉ vì một chỗ ngồi mà nở xuống tay giết người!

Tổng Thu cười nhạt:

- Đoạn Hồn Dao đã từng giết người chỉ vì họ vô tình tạt nước vào chân hắn.

Chuyện này truyền tụng khắp võ lâm. Sao cô nương không nhắc đến?

Quân hùng đồng thanh xác nhận:

- Đúng thế!

Nữ lang đuối lý, giận run người, gương mặt kiêu diễm của nàng tái xanh. Lát sau nàng mới trấn tĩnh lại, cảm phần hỏi:

- Các hạ hãy báo danh để chúng ta tìm đến mà rửa mối hận hôm nay.

Tổng Thu cười mát:

- Xin cô nương tự khai lai lịch trước đã.

Nữ lang tức tối đáp:

- Ta là Triệu Đông Song, Thánh Nữ Hoàng Hoa Cung ở Tinh Châu.

Khách quan ò lên sợ hãi. Không ngờ, sau mấy chục năm bế môn, Hoàng

Hoa Cung lại xuất đầu lộ diện, ba mươi năm trước uy danh của họ lẫy lừng thiên hạ. Tổng Thu lãnh đạm nói:

- Tại hạ là Bách Lý Tổng Thu, Hoàng Hoa Cung muốn báo phục cú đến Trường Sa mà tìm.

Có người thảng thốt kêu lên:

- Thì ra Thiết Phiến Công Tử !

Sau trận đả thương Âu Giang Thụ Sinh, thanh danh Tổng Thu đã bay đến tận nơi này. Thánh Nữ Triệu Đông Song thực ra cũng chẳng tiếc rẻ gì gã Đoạt Hồn Dao, nàng chỉ giận vì bị chàng coi thường. Nàng tự hào về nhan sắc tuyệt thế của mình, nay lại có một nam nhân chẳng thèm để ý đến, không giận sao được. Đông Song giận giữ quay bước bỏ đi Tổng Thu cũng lên lưng ngựa rời Lạc Dương. Nén vàng mười lượng đã khiến lão chưởng quầy và bọn tiểu nhị hài lòng, khom lưng tiễn đưa thượng khách. Chàng lên đò ngang sang bờ Nam Hoàng Hà. Thấy đã cuối giờ Mùi, Tổng Thu thúc ngựa phi nước đại, đình đêm nghỉ lại Trịnh Châu. Nhưng gần đến khu rừng đào ven quan đạo, chàng nghe tiếng vũ khí chạm nhau chan chát. Tổng Thu giục Vân nhi tăng tốc độ, phóng nhanh như gió thoảng. Đến nơi, chàng ngạc nhiên nhận ra Thánh Nữ Hoàng Hoa Cung và hai nữ tỳ đang bị mười mấy tên Hắc y bịt mặt vây chặt. Chàng tưởng nàng đã về Sơn Tây nên rất bất ngờ. Đám Hắc y dường như muốn bắt sống Đông Song nên chỉ vờ cho nàng kiệt lực, chứ không hạ độc thủ. Thánh Nữ vẫn toàn vẹn nhưng hai ả tiểu tỳ đã thọ thương. Tổng Thu căm hận bọn tà ma nên gầm lên như sấm, rời lưng ngựa chụp Thiết phiến xuống đầu sáu tên đang vây hãm Đông Song. Công lực chàng đã hồi phục hoàn toàn nên chiêu thức mãnh liệt tựa cuồng phong. Thiết Phiến gạt bay hai thanh trường kiếm, lướt ngang xương lồng ngực đối phương. Ngự Nha Hoàn trong tay tả cũng tiện đứt hông tên thứ ba. Tám tên đứng ngoài vội nhảy vào giải cứu đồng bọn nhưng đã quá muộn. Thiết Phiến bay ra cắt liền hai chiếc thủ cấp và Thiên Lô chưởng đập nát xương vai tên kia. Đông Song nhận ra cứu tinh của mình chính là kẻ mà mình đang hận, lòng ngỡ ngàng, mắt ánh lên vẻ vui mừng. Thánh Nữ lui ra sau, xé áo băng bó cho hai tỳ nữ. Lúc này Tổng Thu đã giết thêm hai tên nữa. Sáu tên cuối cùng vội lại kiếm trận đối phó với sát linh. Quả nhiên trận pháp này đã khiến Tổng Thu không phát huy được sở học. Sáu tên chia làm ba cặp, thay phiên tấn công tả hữu tiên hậu. Tổng Thu thấy trận thế lợi hại liền thủ thế, tìm cách phản công. Những làn sóng kiếm ập đến đều bị Thiết Phiến đẩy bật ra. Lát sau, Tổng Thu hét vang như rồng ngâm, dùng thế Nhất Hạc Xung Thiên, bốc cao lên không hai trượng. Thiết Phiến như chiếc đĩa vàng xoáy tít đe dọa thủ cấp bọn hắc y. Chúng kinh hãi giờ kiếm chống cự. Tổng Thu vận toàn lực đánh chiêu Lô Đả Quân Sơn. Chín đạo chưởng kinh giáng xuống, mang theo tiếng nổ ì ầm. Chỉ có một tên thoát chết, kỳ dư qui

xuống vì thủ cấp vỡ vụn và xương dập nát. Gã cuối cùng định đào tẩu thì Ngư Nha Hoàn từ tay tả Tống Thu đã bay ra tiện đứt cuống họng gã. Chàng thuận tay dùng Kim Hoàn thi triển thủ pháp Phi phiến Hồi Phong nào ngờ chiếc vòng nhỏ bé này tỏ ra lợi hại hơn cả Thiết Phiến. Nó nhỏ hơn nên ít chịu sức cản của không khí, đạt được vận tốc gấp đôi quạt sắt. Thánh Nữ nhìn mười bốn xác chết nằm trong vũng máu, nàng rùng mình ghê sợ. Tống Thu nhìn thấy, thức ngộ rằng người con gái này có tâm địa nhân hậu thiện lương. Chàng lặng lẽ trèo lên lưng ngựa, định bỏ đi. Đông Song bối rối chẳng biết nói sao. ả tỳ nữ có chiếc mũi hếch vội chạy đến chặn đầu ngựa, nàng giương đôi mắt ngây thơ nói với vẻ giận hờn:

- Chỉ vì công tử giết mất Hộ Hoa sứ giả nên tiểu thư và bọn tiểu tỳ mới bị người ức hiếp. Xin hãy vì chút đạo nghĩa giang hồ, bảo vệ dùm Thánh Nữ đến Trịnh Châu. Còn đến gần trăm dặm đường nữa, lỡ cường địch lại xuất hiện thì sao?

Tống Thu cau mày:

- Sao chư vị không về Trịnh Châu mà đi đường này làm gì?

Nữ tỳ nhăn nhó đáp:

- Tiểu thư đang trên đường đến nhà Nhị Di ở Nam Xương, nghe nói bà ta đang lâm trọng bệnh nên cung chủ phu nhân sai tiểu thư đem linh đơn đến chữa trị. Chưa hoàn thành nhiệm vụ sao dám về cung.

Tống Thu vuốt miệng hỏi:

- Nhị Di của Triệu tiểu thư danh tính là gì?

Tiểu tỳ vội đáp :

- Bà ta chính là Nam Xương Tiên Cơ Hách Cung Mai.

Tống Thu giật mình, té ra Triệu Đông Song lại là tiểu thư của Tam Phong Hồ Ly. Chàng không thể bỏ mặc nàng được. Tống Thu dụ giọng:

- Thôi được. Tài hạ xin hộ Tống chư vị đến Trịnh Châu.

Triệu Đông Song mừng rỡ nghiêng mình thỏ thẻ:

- Công tử không nghĩ đến hiểm khích cũ, ra tay cứu mạng. Tiện thiếp xin tạ dạ đại ân.

Ba nàng lên ngựa đi theo Tống Thu được vài dặm, thấy không khí quá trầm lặng, Đông Song áp úng nói:

- Tiện thiếp quên không giới thiệu đây là Tiểu Linh và Tiểu Lan, hai nữ tỳ thân tín nhất.

Tống Thu gật đầu hỏi lại:

- Thế tiểu thư có biết vì sao lại bị môn đồ, Vũ Khúc Tinh Cung chặn đường hay không?

Đông Song ngỡ ngàng :

- Té ra chúng là đệ tử của Trác Mạc Đình đây.

Nàng lặng người một lúc rồi nói tiếp :

- Cách nay nửa tháng, họ Trác có đến Hoàng Hoa Cung đề nghị gia mẫu liên thủ đối phó với Âu Giang Thu Sinh Cung Tận Hoan. Nghe nói họ Cung luyện thành Thành Kim Tinh Chỉ Lực và đã liên kết với Mai Hoa Sát Thủ Hội. Hiện nay, thế lực Mai Hoa Bang bành trướng khắp năm tỉnh duyên hải. Các Tinh Đoàn Vũ Khúc ven biển Đông đã bị họ Cung quét sạch, gia mẫu không muốn đưa môn nhân Hoàng Hoa Cung vào chỗ chết nên thẳng thắn từ chối. Có lẽ Vũ Khúc Tinh chủ định bắt tiện thiếp để làm áp lực với bản cung.

Tổng Thu đang định đến Chiết Giang hỏi tội Cung Tận Hoan. Nay biết lão đã luyện thành tuyệt học của Bạch Lão Nhân, chàng thất vọng thờ dài. Còn cách Trịnh Châu chừng mười dặm, phía trước bỗng có ba thớt ngựa phi đến. Dường như họ có ý đón Triệu Đông Song, nên mừng rỡ dừng cương. Đó là ba lão già tuổi độ thất tuần, giống nhau như đúc. râu tóc bạc trắng, mặt đỏ hồng, trông rất uy nghiêm. Nếu họ không mặc áo khác màu chắc khó phân biệt nổi. Triệu tiểu thư mừng rỡ reo lên:

- Sao tam vị sư thúc biết Song Nhi đến mà đi rước?

Lão già mặc trường bào trắng cười đáp:

- Ta nghe gã tiểu qui Vạn Lý Phiêu Phong, từ Lạc Dương đến kể rằng Đoạt Hồn Dao đã bị giết chết, vội lên ngựa đi ngay. Nào ngờ Song Nhi đã đến nơi an toàn.

Đông Song phụng phiu nói:

- Nếu không có Bách Lý công tử ra tay cứu mạng thì Song Nhi đâu còn gặp chư vị sư thúc nữa.

Lão áo xanh giật mình:

- Bộ gã tiểu tử kia giết Cao Mộ Tuyết xong định hãm hại Song Nhi hay sao. Đông Song giận dữ giải thích:

- Nhị sư thúc lầm rồi, chính bọn Vũ Khúc Tinh Cung đã chặn đường định bắt sống điệt nhi.

Lão áo vàng tính tình nóng như lửa, quát vang:

- Cha chả, bọn chó má Vũ Khúc lại dám động đến Thánh Nữ Hoàng Hoa Cung.

Đông Song quay sang Tổng Thu giới thiệu:

- Công tử! Ba vị này là sư đệ của gia phụ. Danh hiệu của họ là Hoàng Hoa Tam Tiên. Người áo trắng là Đại Tiên Vũ Hàn Yên. Người áo xanh là Nhị Tiên Vũ Huy Tập. Còn người áo vàng là Tam Tiên Vũ Hoàng Hiệp.

Đại Tiên là người cơ trí thâm trầm, lão lập tức nhận ra ánh mắt ngưỡng mộ của cháu gái dành cho chàng công tử đẹp trai. Lão háng giọng rồi hỏi:

- Song Nhi! Vậy chính là công tử đây đã ra tay tương trợ.

Nhưng sao lại nghe Vạn Lý Phiêu Phong Hồ Bạch Lộ kể rằng Hộ Hoa Sư Giả đã bỏ mạng dưới tay một thiếu niên mặt lạnh như sương và cũng dùng

quạt, giống hệt như phong thái của Bách Lý Công Tử?

Tổng Thu thần nhiên đáp:

- Đúng vậy! Chính tại hạ đã giết gã họ Cao.

Nhị Tiên vốn không được thông tuệ, lão già đầu lảm bảm:

- Thế là thế nào nhỉ?

Triệu tiểu thư sợ hãi biện bạch:

- Lúc đầu Cao sứ giả vì quen tính kiêu ngạo nên đã xúc phạm đến Bách Lý công tử. Trong lúc giao đấu lại dùng thủ đoạn hạ lưu nên đã bị công tử hạ thủ. Tình cờ công tử cũng xuôi Nam, gặp mười bốn tên môn đồ Vũ Khúc vây đánh diệt nữ, chàng liền ra tay diệt trừ bọn chúng. Giờ đây, công tử với hài nhi là bằng hữu, mong tam vị sư thúc đừng khiến cho diệt nhi phải bẽ mặt.

Cao Mộ Tuyết say mê nhan sắc Thánh Nữ Triệu Đông Song nên hết lòng mua chuộc Hoàng Hoa Tam Tiên. Vì vậy ba lão khó mà bỏ qua chuyện này?

Đại Tiên âm thầm hỏi Tổng Thu:

- Phải chăng các hạ có ý vành cạnh Song Nhi nên mới giết Hộ Hoa Sứ giả rồi thế chân vào.

Tổng Thu thần nhiên quay lại nói với Đông Song:

- Tại hạ giết Đoạt Hồn Dao và cứu mạng tiểu thư, xem ra công và tội bằng nhau, giờ đã có Tam Tiên hộ tống, tại hạ xin cáo biệt. Trước lúc chia tay xin nhắc nhở tam vị rằng đường đến Tam Xương còn hơn ngàn dặm. Vũ Khúc Tinh Cung chắc chắn chưa định bỏ qua ý định bắt cóc Triệu tiểu thư. Có thể là chính Mai Hoa Bang cũng có cùng mục đích ấy, xin hãy cẩn trọng.

Triệu Đông Song run rẩy nhìn theo bóng chàng, nhưng thấy chàng không giận mà còn lo lắng đến an nguy của mình. Lòng nữ nhân xúc động vô vàn. Nàng quay sang nhìn Tam Tiên với ánh mắt tức giận rồi bỏ. Hai ả tiểu ty cũng vậy, làm cho Tam Tiên ngỡ ngàng không hiểu gì nhưng cũng vội đuổi theo. Lúc này, Tổng Thu đang ngồi ngất ngờng trên tầng ba của Hà Nam Đệ Nhất tiểu lâu. Ăn uống xong, chàng tìm khách điểm qua đêm, mờ sáng đã lên đường. Chàng biết mình không về Trường Sa kịp đón giao thừa, nên chẳng phí sức ngựa làm gì. Cuối canh tư, thành Bộc Dương ản mình trong làn mưa tuyết. Tổng Thu nghe xa xa phía trước có tiếng quát vang như sấm và tiếng đao kiếm chạm nhau. Chàng thở dài, đoán rằng Triệu Đông Song lại bị chặn đường. Cách chừng nửa dặm, thấy gần trăm tên hắc y đang vây chặt bọn Tam Tiên, Tổng Thu kinh hãi dừng cương. Chàng r? vào rừng, đi song song với đường quan đạo, đến gần trận địa. Nhận ra Đại Hộ Pháp Tinh Cung Cù Minh Đường đang đứng chỉ huy, Tổng Thu thầm lo ngại. Lần này, Tinh Cung đã đưa ra những cao thủ hạng nhất. Với nhân số đông đảo như vậy, chàng khó mà cứu nổi đám Hoàng Hoa Cung. Chàng thầm tính toán rồi lấy khăn bịt kín mặt, vận toàn lực lao nhanh vào đấu trường, song thủ liên tục

giáng xuống đầu bọn hắc y những đòn sấm sét. Chàng lại dựa vào sức phản chấn ấy mà tiến lên, chẳng cần đặt chân xuống đất. Hơn hai mươi tên trúng chưởng gào lên thảm thiết. Thanh Thành Đại lão chưa kịp phản ứng gì thì Tổng Thu đã vào đến giữa trận. Chàng đánh bật hai tên đối thủ của Đông Song rồi nói mau:

- Lên lưng!

Đông Song trong cảnh hiểm nghèo đang thẳm gọi tên cứu tinh, nào ngờ chàng xuất hiện ngay. Nghe giọng nói quen thuộc, lòng nữ nhân sung sướng, quên cả thẹn thùng, ôm chặt cổ Tổng Thu. Chàng dồn công lực đến độ chói, dùng Pho Thiên Lôì Thần Chưởng mở đường máu. Chưởng kinh bao phủ một phạm vi hơn trượng, quét bay những tên cản đường. Chúng chẳng dám làm tổn thương Triệu Đông Song nên không tấn công vào phía sau lưng. Cù Minh Đường thấy chàng sắp ra đến bìa trận, lão vội phi thân qua đầu thuộc hạ chặn đường đối phương. Nào ngờ Ngư Nha Hoàn từ tay Tả Tổng Thu bay ra nhanh như chớp, vượt khoảng cách hai trượng rưỡi, hướng vào ngực lão. Họ Cù là cao thủ thành danh nên tung kiếm đánh bật Nha Hoàn. Lão chưa kịp đắc ý thì Thiết phiến lại bay đến. Cù Minh Đường nghe tiếng quạt xé gió, vội múa tít trường kiếm hộ thân. Thiết phiến chạm vào màn kiếm quang rơi xuống, nhưng Ngư Nha Hoàn mới là vật đáng sợ. Nó âm thầm bay ngược lại tiện đứt cần cổ lão họ Cù rồi bay trở về tay chủ nhân. Chàng lướt đến nhặt Thiết Phiến, giết thêm hai tên đã chứng kiến cảnh chàng đã phóng quạt rồi mới phóng đi. Tổng Thu huýt sáo gọi thần mã. Vân Nhi từ trong rừng phóng ra đuổi theo chàng. Chỉ lát sau, chàng đã chễm chệ trên lưng tuấn mã, một tay ôm Đông Song trong lòng, một tay nắm lấy dây cương giục ngựa. Toán môn đồ Vũ Khúc vội bỏ đám Tam Tiên, đuổi theo vó ngựa. Hoàng Hoa Tam Tiên đã nhận ra lai lịch người lạ mặt, họ mừng rỡ bảo vệ hai tỷ nữ phóng như bay. Tổng Thu chạy ngược về Trịnh Châu khiến họ yên lòng, nơi này có cơ sở của Hoàng Hoa Cung. Đám hắc y thấy tốc độ của Vân Nhi nhanh như làn gió tự biết không đuổi kịp liền bỏ cuộc, tản hết vào rừng. Tổng Thu thấy vậy dừng cương chờ đợi. Tam Tiên đến nơi, nhìn chàng với vẻ kính phục và biết ơn. Đông Song e lệ xuống ngựa. Nàng nghiêng mình vái tạ:

- Công tử hai lần cứu mạng, tiện thiếp biết làm sao để đền đáp lại đây.

Tam Tiên cũng vòng tay xá dài:

- Bọn lão phu xin đê đầu bái tạ. Nếu không có công tử thì bọn lão già hồ đồ này cũng toi mạng rồi.

Tổng Thu dụ giọng:

- Vũ Khúc Tin h Cung tay lỡ nhúng chàm tất không chịu bỏ cuộc. Tam vị hãy đưa Thánh Nữ trở lại Hoàng Hoa cung. Tại hạ sẽ thay nàng đem Linh Đan đến Nam Xương.

Đông Song biết tình thế nguy ngập? Không thể đi tiếp được. Nàng liền trao cho Tổng Thu một lọ ngọc nhỏ:

- Trong này có ba viên Hoàng Hoa Hồi Sinh Hoàn. Nhờ công tử mang đến Hồng Gia Trang, cạnh bờ sông Cẩm. Hoàng Hoa Cu ng lại chịu ơn chàng thêm một lần nữa.

Tổng Thu nghiêm nghị bảo:

- Vũ Khúc Tinh Cung thế mạnh người đông. Tại hạ không muốn trở thành mục tiêu truy sát của họ. Mong chư vị giữ kín dùm chuyện hôm nay, cứ xem như tại hạ chẳng hề xuất thủ. Xin cáo biệt.

Chàng quay ngựa đi thẳng, không hề thấy ánh mắt ai oán, luyến thương của Triệu Đông Song. Tiểu Lan tức tối nói:

- Gã công tử này quả có trái tim bằng đá nên mới thờ ơ với tiểu thư như vậy. Nhị Tiên cười hề hề:

- Biết đâu vợ gã ở nhà còn đẹp Song nhi!

Đông Song giật mình, thâm công nhận lão ngọc này có lý. Cả bọn lên đường trở lại Tinh Châu.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 6

THIẾU NIÊN NAN ĐỊCH CỬ NHÂN CHỈ CÔNG TỬ GIANG BIÊN TRẢM ÁC MA

Tối hôm ấy, Tổng Thu có mặt ở Bộc Dương. Trận tử chiến lúc trưa khiến chàng mệt mỏi nên đi ngủ sớm. Sáng hôm sau, dùng điểm tâm xong mới khởi hành. Cùng rời thành với chàng có thêm chừng hai mươi kỵ mã. Họ mặc thường phục và không mang khí giới nhưng thân thái âm trầm, lạnh lẽo. Nhãn quang họ lấp lánh dưới vành nón rộng, chứng tỏ công lực không kém. Hai mươi vó ngựa tung vó phi mau, dường như họ đang cấp bách? Tổng Thu thần nhiên bám theo sau. Năm ngày sau, Tổng Thu và đám kỵ mã còn cách bờ sông Hoài bốn chục dặm. Hai bên đường là vùng đầm lầy trũng sâu. Cái lạnh không làm đông được lớp bùn, chỉ rải rác đâu đó những mảng băng trắng, trông loang lổ và dơ bẩn. Điều đáng nói là mấy chục gã áo vàng, ngực thêu sao bạc đã chặn kín đường quan đạo. Trước mặt chúng là một cỗ kiệu sơn son thiếp vàng, phủ sa trắng. Toán kỵ mã dừng cương. Lão nhân lớn tuổi nhất cao giọng hỏi:

- Vì sao Vũ Khúc Tinh Cung lại chặn đường bách tính.

Người trong kiệu cười ha hả:

- Các hạ nhận ra Tinh Cung thì cũng là khách giang hồ, đâu thể xưng là

lượng dân được?

Lão già cười nhạt:

- Người võ lâm cũng từ bách tính mà ra. Khi không mang vũ khí, không có ý tranh danh đoạt lợi là đã trở về với cuộc sống bình thường. Các hạ là Tôn sư một phái, lẽ nào không hiểu đạo lý ấy?

Người trong kiệu chính là Vũ Khúc Tinh Chủ Trác Mạc Đình, lão vén rèm kiệu bước ra. Tổng Thu cũng vừa đến nơi. Chàng đã nghe rõ lời đối thoại nên kéo sụp mũ lông, cố dấu cặp mắt thù hận. Thân chàng run lên, lửa hờn căm hừng hực khi thấy kẻ đại cừ. Trác Mạc Đình tuổi gần sáu mươi, mặt trắng như ngọc, mũi Huyền đàm, trán cao biểu hiện trí tuệ hơn người.

Nhưng đôi mắt điều hung dữ và chiếc cằm nhọn lại nói lên bản chất tiểu nhân gian hiểm. Họ Trác tưởng Tổng Thu là người cùng bọn với toán kỵ mã nên không lưu ý đến. Lão cao ngạo nói:

- Hôm nay, bốn tọa thân chinh đến đây để chặn bắt một cường địch. Chư vị muốn đi qua, xin hãy báo rõ lai lịch, tính danh.

Lão nhân ngựa cổ cười vang:

- Đúng là tiểu nhân đắc chí. Ngày lão phu ta đây tung hoành thiên hạ thì người chỉ là tên một sách đất Tứ Xuyên. Nay người được vào Vũ Khúc Tinh Cung cứ ngỡ mình vô địch nên mục hạ vô nhân. Lão phu nói thực tướng mạo người không sống nổi ba năm nữa đâu.

Trác Mạc Đình giật mình, quan sát lão nhân, nhớ đến một nhân vật đã tuyệt tích ba chục năm. Lão cười ha hả nói:

- Té ra là Toán Mệnh Diêm La Đông Phương Tiền bối. Bốn tòa ngưỡng mộ thanh danh đã lâu, không ngờ gặp lại ở chốn này. Chẳng hay tiền bối và thuộc hạ đi đâu khi xuân sắp đến?

Đông Phương Lục lạnh lùng đáp:

- Lão phu có một vị cố hữu đang trong cơn hoạn nạn. Cứu nhân như cứu hỏa. Xin cáo biệt!

Trác Mạc Đình gật đầu, phát tay cho thuộc hạ mở đường. Tổng Thu thản nhiên theo toán kỵ mã đi qua. Nhưng chàng quên rằng tuần mã Ô Vân Cái Tuyết là kì vật hiếm có trên đời. Một tên môn đồ Tinh Cung đã nhận ra, gã lập tức báo với Mạc Đình, lão quát vang như sấm:

- Đứng lại!

Toán Mệnh Diêm La quay đầu ngựa, sa sầm nét mặt:

- Tinh chủ còn muốn gì nữa?

Tinh Chủ lướt đến, chỉ vào Tổng Thu:

- Xin hỏi quan hệ giữa gã này với tiền bối thế nào?

Đông Phương Lạc cau mày:

- Chàng công tử này chỉ tình cờ chung đường thôi.

Mạc Đình mỉm cười ghê rợn:

- Vậy thì tiền bối và mọi người cứ tiếp tục lên đường. Gã kia chính là kẻ đã giết Đại Hộ Pháp Bồn Cung và gần năm mươi vệ sĩ.

Tổng Thu thúc ngựa tiến lên lộ mũ lông, nhìn thẳng vào mặt kẻ đại cừ, buông từng tiếng:

- Các hạ âm mưu bắt cóc Thánh Nữ Hoàng Hoa Cung để làm áp lực. Gần trăm người vây đánh bọn nữ nhân yếu đuối, thủ đoạn hạ lưu ấy có đáng trách hay không?

Toán Mệnh Diêm La nhìn chàng với vẻ hiếu kỳ, không tin rằng võ công Tổng Thu lại cao cường đến mức như thế. Trác Mạc Đình tím mặt quát:

- Chuyện riêng của bồn cung, ai mượn người xen vào? Nếu muốn chết toàn thân thì hãy tự xử đi.

Tổng Thu đã có chủ ý, ngựa cổ cười dài:

- Thú thực là bồn công tử chẳng coi võ học Vũ Khúc ra gì cả. Có điều tuổi còn trẻ nên công lực non kém, không chống lại Vũ Khúc Thần Chủ. Nếu lão dám hứa không dùng đến tuyệt học ấy, bồn công tử chỉ cần ba trăm chiêu cũng đủ lấy đầu lão.

Từ ngày lên ngôi Tinh Chủ, Trác Mạc Đình được võ lâm tôn là đệ nhất cao thủ, một niềm kính sợ. Nay bị xem thường như vậy làm sao lão chịu nổi. Họ Trác nghiêng răng đáp:

- Được Bồn tọa chẳng cần đến Thần Chủ cũng đủ sức phân thân tiểu tử ngươi.

Tổng Thu quay sang kính cẩn vòng tay nói:

- Mong Đông Phương tiền bối và chư vị chứng kiến giùm. Lão này gian xảo, phản phúc khôn lường, tại hạ không thể tin được.

Toán Mệnh Diêm La và toán thủ hạ bất giác có cảm tình với chàng tuấn niên anh tuấn, hào khí ngát trời này. Một hán tử tứ tuần cười hỏi:

- Công tử có cần vũ khí hay không. Tại hạ sẽ cho mượn kiếm.

Tổng Thu quyết nhân dịp này giết cho được Mạc Đình nên không cần dấu giếm võ công nữa. Chàng sẽ dùng pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm vào phút chót. Vì vậy, chàng xuống ngựa, đến bên hán tử nhận vũ khí. Thanh kiếm này chỉ dài độ hơn hai gang rưỡi tức là ở giữa trường kiếm và đoản kiếm. Chàng gạt đầu cảm tạ, để nguyên cả vỏ cắm vào thắt lưng. Trong lúc bước đi, chàng đã âm thầm xỏ Nha Ngư Hoàn vào bàn tay tả. Đến trước mặt Mạc Đình, chàng cố tình xòe Thiết Phiến ra. Đương nhiên họ Trác là người kiến văn uyên bác tất phải nhận ra, lão chấn động, mở miệng hỏi:

- Té ra ngươi là...

Chỉ trong khoảng khắc ấy, Thiết Phiến rời tay Tổng Thu, bay thẳng đến ngực lão. Đồng thời, thân hình chàng bốc cao, chưởng kính giáng xuống như sấm sét. Chiêu Thiên Lô Quy Y này chàng mới thi triển lần đầu tiên.

Chương phong xoáy tít, lượn quanh đầu kẻ địch. Trác Mạc Đình đã kịp phi

thân sang hữu tránh thiết Phiến và vung trường kiếm dệt lưới thép dưới chân Tống Thu. Vũ Khúc Kiếm Pháp lấy lưng thiên hạ về độ biến ảo và uy mãnh. Cộng thêm công lực năm mươi năm của họ Trác, chiêu kiếm kia đã phá tan màn chướng phong của Tống Thu. Nhưng Trác Mạc Đình bỗng nghe luồng cương khí hộ thân sau lưng chấn động nhẹ, lão kinh hoàng đảo bộ, lách ngang. Nhờ vậy, lão thoát chết và chỉ bị thương bên vai tả. Vết thương không chạm vào gân cốt nhưng máu ra nhiều, ướt cả một bên tay áo hoàng bào. Tống Thu tiếc thắm, chụp lấy Thiết phiến, lao vào tấn công. Chàng phối hợp hai pho Thiết Phiến Lôi Phong và Thiên Lôi Thần Chưởng đánh cho Vũ Khúc Tinh Chủ không ngời tay để chỉ huyết. Thiết Phiến Tu La sau lần thảm bại trước Vũ Khúc Tinh Quân đã sửa đổi lại tuyệt kỹ của mình. Sau hai mươi năm nghiên cứu, bỏ xuyết, pho Thiết Phiến Lôi Phong đã khắc được Vũ Khúc Kiếm Pháp. Nếu Trác Mạc Đình không nhờ công lực thâm hậu hơn thì đã bại vong. Đến chiêu thứ hai trăm, lão nhận ra điều ấy nên vận toàn lực đánh bật Tống Thu ra. Lão cắm kiếm vào vỏ, đỡ pho Vũ Khúc Hàn Phong Chưởng ra tấn công. Chỉ qua vài lần va chạm, Tống Thu đã lùi liền sáu bước. Chàng vội dắt quạt vào dây lưng, rút kiếm ra, không ngờ thanh kiếm ngắn này lại tỏa hơi lạnh như sương buổi sớm. ánh xanh lập lánh phản chiếu mặt trời Đông. Tống Thu phấn khởi xuất chiêu Diêm Vương Bái Phật, luồng kiếm quang lạnh lẽo xuyên qua chướng kính dày đặc bay vào ngực đối phương. Trác Mạc Đình đâu ngờ chàng thiếu niên này lại tinh thông kiếm pháp qui dị, hiểm ác khôn lường như vậy. Lão cả kinh tung mình lên không trung tránh chiêu, nhưng mũi kiếm đã rạch một đường dài bên bắp chuối hữu. Toán Mệnh Diêm La và bọn thủ hạ thấy chàng trai hai lần đã thương họ Trác, họ vô cùng thán phục, hoan hô vang dội. Trác Mạc Đình căm hận giáng xuống những đạo chướng phong nặng như núi Thái Sơn. Tống Thu vận dụng pho khinh công Thiên Lý Du Hồn đến độ chót, bay lượn quanh đối thủ, thỉnh thoảng ập vào tập kích. Sau lần chứng kiến cái chết thảm của gia đình Đới Hạo Minh, lửa thù hận chiếm trọn hồn chàng. Nhờ vậy, Tống Thu đã đạt đến mức chót của pho tuyệt kiếm. Chàng nghe chân khí cạn dần, quyết đổi mạng với đối phương. Nếu kéo dài chàng sẽ rất thiệt thòi. Tống Thu thầm tính toán rồi xuất chiêu cuối cùng trong pho tuyệt kiếm Diêm Vương Hoan Tiếu. Tên chiêu thức nghe hiền lành nhưng lại tàn độc vô song. Kiếm ảnh mịt mù u ám thân kiếm vang động rung lên vang lên tiếng ngậm đút đoạn, lạnh người. Trác Mạc Đình thấy chiêu thức đầy sát khí vội vàng vận toàn lực đánh chiêu Vũ Khúc Triều Thiên. Mười tám đạo chướng kính nối nhau đánh vào đối thủ. Tống Thu cắn răng chịu đựng, chấp nhận đổi mạng. Chàng trúng bốn chướng và cũng rạch một đường trên ngực kẻ thù. Tiếc rằng vết thương không đủ sâu để lấy mạng lão. Vũ Khúc Tinh Chủ đau đớn gầm lên, xạ liền mấy đạo Vũ Khúc Thần Chỉ vào người Tống Thu. Toán

Mệnh Diêm La giận dữ mắng:

- Không ngờ Vũ Khúc Tinh Chủ lại là kẻ tiểu nhân, đê tiện như vậy?

Mạc Đình cười ghê rợn, tiếp tục tấn công Tống Thu. Chàng vội vung kiếm chống đỡ nhưng sau vài chiêu đã rơi vũ khí. Vũ Khúc Thần Chỉ quả xứng danh tuyệt học vô thượng lực đạo mãnh liệt và nhanh như ánh chớp. Tống Thu vội vàng rút Thiết Phiến chống đỡ. Nhờ lớp tơ Thiên Tằm bền chắc, chàng tạm thời bảo vệ được thân trên. Nhưng một đạo chưởng kinh bất ngờ xuyên qua đùi phải khiến chàng ngã quỵ. Tống Thu cầm hận đánh đòn tới hậu. Chàng phóng Thiết Phiến vào mặt đối phương và tiếp theo đó là Ngưu Nha Hoàn. Trác Mạc Đình lần lượt đánh bay hai vật ấy. Lão chậm rãi bước đến định kết liễu đời đối thủ. Toán Mệnh Diêm La dù chán ghét tính tiểu nhân, đê tiện của Trác Mạc Đình nhưng không khỏi ngán sợ công phu Vũ Khúc Thần Chủ. Hơn nữa, Tống Thu và bọn lão chẳng có quan hệ gì vì vậy, lão vẫn phân vân không biết có nên can thiệp hay không. Khi họ Trác xạ chỉ Kinh đánh bật Ngưu Nha Hoàn, vật này vô tình bay đến trước mặt Diêm La. Lão thuận tay chụp lấy, biến sắc mặt gầm lên:

- Giết!

Thân hình lão như ánh sao băng lướt về phía Trác Mạc Đình. Lúc còn cách hai trượng, thanh đoản kiếm trong tay áo phóng ra, bay vào ngực họ Trác. Mạc Đình kinh hãi vội lùi nhanh, bỏ dở việc sát hại Tống Thu. Lại thêm ba lão già nữa xông đến. Bốn thanh đoản kiếm trong tay họ cực kì hiểm ác, lại có dây buộc ở chuôi nên có thể bay ra bất cứ lúc nào. Toán Mệnh Diêm La quát vang:

- Hợp chưởng.

Bốn lão vung tay tả giáng vào người Mạc Đình. Họ Trác kinh hãi dùng chiêu Vũ Khúc Toàn phong, quay tít thân mình, giảm bớt lực đập hùng mạnh.

Nhưng công lực của lão đã suy giảm sau trận tử chiến với Tống Thu nên không đủ sức phát huy hết hiệu dụng của thần chiêu. Họ Trác hự lên phun ra một vòi máu. Lão xạ liền mười đạo chưởng phong vào Đông Phong Lạc, mở đường máu thoát đi. Pho khinh công Tinh Đầu Quá Thiên đã giúp lão tẩu thoát dễ dàng. Năm chục gã môn đồ Tinh Cung chẳng còn sót một tên. Tống Thu ngồi cạnh vệ đường quan sát trận chiến, thầm thán phục kiếm pháp của các kỵ mã. Họ xuất chiêu chuẩn xác và lạnh lùng như đồ tể thiện nghệ. Toán Mệnh Diêm La quát thuộc hạ quăng xác đối phương xuống đầm rồi chạy đến bên Tống Thu. Lão rạch ống quần chàng ra xem vết thương, thở phào nói:

- May quá, chỉ bị thương ở phần mềm, không chạm vào gân cốt.

Lão lấy rượu trong túi ra rửa sạch máu, rắc thuốc vào rồi băng chặt. Tống Thu không hiểu vì sao đám kỵ mã này tấn công Vũ Khúc Tinh Cung vào phút chót nên lòng thầm nghi ngại, chàng vòng tay hỏi:

- Vì sao tiền bối lại cứu mạng vãn sinh?

Đông Phương Lạc nghiêm giọng :

- Chỗ này đông người qua lại, không tiện đàm đạo. Xin mời công tử lên ngựa đi thêm vài dặm nữa. Nơi ấy có tòa gia trang rộng rãi của bọn lão phu. Lúc ấy, chúng ta sẽ chuyện trò sau.

Tổng Thu gật đầu, huyết sáo gọi thân mã. Vân Nhi chạy lại liếm mặt chàng rồi khuy xuống chờ đợi. Diêm La đỡ chàng lên lưng ngựa, ra hiệu khởi hành. Đến cánh rừng thưa gần sông Hoài, lão rẽ trái. Chỉ còn hơn dặm đã thấy một tòa trang viện cổ kính, uy nghiêm. lát sau, số người trong đại sảnh tăng gấp ba lần. Tổng Thu nhắm đếm đúng sáu mươi bốn người. Họ không ngồi mà đứng thành bốn đội mỗi đội mười lăm người. Tất cả đều nhìn chàng với ánh mắt dò xét. Như vậy quanh chiếc bàn bát tiên cuối sảnh, chỉ có Tổng Thu và bốn lão nhân. Toán Mệnh Diêm La lấy Ngự Nha Hoàn ra đặt trên bàn rồi hỏi:

- Chẳng hay công tử có được vật này từ đâu?

Tổng Thu đã biết đám người này là ai, chàng điềm đạm đáp:

- Một thợ săn ở ngoại thành Trường An đã nhặt được trong rừng, cạnh một bộ xương khô. Người này đã tặng lại cho tại hạ.

Diêm La chấn động, run rẩy hỏi:

- Người thợ săn ấy có phát hiện thêm điều gì nữa hay không?

- Sau lưng bộ xương là một thanh tiểu đao rỉ sét. Dường như nạn nhân bị ám toán.

Đâu đây có tiếng khóc sứt sùi, sáu mươi người kia sụp xuống khóc rầm rức. Cả bốn lão nhân cũng không cầm được nước mắt. Toán Mệnh Diêm La gạt lệ hỏi tiếp:

- Thế công tử có biết chỗ mai táng hài cốt đó hay không?

May mà ngôi mộ vẫn nằm trên con đường tắt do Đới Hạo Minh chỉ dẫn.

Tổng Thu gật đầu:

- Thưa có! Văn sinh đã từng đi ngang nơi ấy.

Dương La gật đầu, ra hiệu cho ba lão già kia. Họ bước vào trong bàn bạc, lát sau trở ra bảo Tổng Thu:

- Công tử là bậc anh tài tất đã đoán ra lai lịch của bọn lão phu. Bộ xương trong rừng kia chính là Cổ Môn chủ Huyết Kiếm Môn. Gần mười năm trước người đột nhiên thất tung mang theo cả lệnh phù. Chính vì thế bốn môn phải thoái xuất giang hồ. Nay công tử cho biết ý kiến?

Tổng Thu đã từng nghe Song Tà kể về ác tính của tổ chức sát thủ này nên không muốn dính vào. Chàng cố tìm cách thoái thác:

- Văn sinh còn có song thân ở quê nhà, không dám tự quyết định đại sự.

Mong chư vị lượng thứ.

Đám môn đồ ồ lên thất vọng, Thần Toán Diêm La bùi ngùi nói:

- Lão phu biết công tử là con cháu của Thiên Địa Song Tà, trước đây từng có

hiềm khích với Cố Môn Chủ Bồn Môn. Nhưng chuyện ấy đã bốn mươi năm rồi. Hơn nữa, Huyết Kiếm Môn sau năm mươi năm ẩn mật đã có đến gần hai trăm đệ tử. Họ khao khát, được trở lại giang hồ để vẫy vùng cho thỏa chí nam nhi. Mong công tử nghĩ lại.

Tổng Thu trầm ngâm, lúc thấy mấy chục cặp mắt nhìn mình với vẻ thiết tha, chàng chậm rãi nói:

- Vãn sinh chỉ đồng ý với điều kiện Huyết Kiếm Môn sẽ bỏ nghề giết mướn.

Mọi người giật mình, Diêm La bối rối nói:

- Thế thì chúng ta sẽ mưu sinh bằng cách nào?

Chàng cười mát đáp:

- Với năm vạn lượng vàng làm vốn lẽ nào chư vị lại không xoay sở được?

Bốn hôm sau, Tổng Thu lên đường xuống phía Nam. Theo sau chàng là gã môn đồ Huyết Kiếm Môn đã cho chàng mượn kiếm để đấu với Mạc Đình. Gã tên gọi Điêu Kim Cừ, nổi tiếng giang hồ với biệt danh Lãnh Diện Thái Tuế. Nhưng chẳng ai biết họ Điêu là cao thủ đời thứ hai của Huyết Kiếm Môn. Ba mươi năm nay, đệ tử của tổ chức này xuất đạo với tư cách cá nhân và không bao giờ nhắc đến sư thừa. Trong số sáu mươi đệ tử cùng vai vế Kim Cừ là người lợi hại nhất. Chính vì vậy gã được tứ vị Trưởng lão đề cử làm cận vệ của Môn Chủ Bách Lý Tổng Thu. Lãnh Diện Thái Tuế rất phấn khởi với vai trò này. Gã đã tận mắt chứng kiến bản lãnh thần sầu quỷ khốc của Tân Môn Chủ nên tôn kính chàng như thần nhân. Xa xa lại có thêm bảy cao thủ nữa, bản lãnh của họ chỉ thua Kim Cừ một chút. Tám người hợp lại sẽ thành Bát Long Kiếm Trận để bảo vệ môn chủ khi cần thiết. Ba người tiên phong, bốn người đoạn hậu, xem ra tứ vị trưởng lão rất lo lắng cho môn chủ. Họ không thể tháp tùng vì còn phải lo việc dời trọng địa xuống Hán Dương. Hơn trăm gia đình sẽ định cư nơi đất mới Bách Lý gia trang không còn là chỗ an toàn vì hiện nay Tổng Thu đã có hai kẻ thù rất hùng mạnh là Vũ Khúc Tinh Cung và Mai Hoa Bang. Sáng ngày mừng hai tết, Tổng Thu mới đến được Hồng Gia Trang ở cửa Tây Thành Nam Xương. Chàng mừng rỡ nhận ra cả Thượng Sương lẫn Lăng Phượng đều có mặt nơi này. Nhưng hai nữ nhân chạy đến gục vào vai chàng khóc vùi. Tổng Thu vội hỏi:

- Phương muội! Phải chăng bệnh tình nhạc mẫu đã quá trầm kha?

Hồng Lăng Phượng lắc đầu, gạt lệ nói:

- Thừa không! Gia mẫu đã đỡ hơn xin chàng vào trong, thiếp sẽ tỏ bày sau.

Tổng Thu quay lại bảo Lãnh Diện Thái Tuế:

- Người ra gọi cả bảy người kia vào đây.

Gã tuân lệnh đi ngay. Chàng vào hậu viện bái kiến Nam Xương Tiên Cơ, thấy bà còn ngủ, chàng trở ra khách sảnh. Bát Long đã có mặt đầy đủ, đứng hai bên cửa chờ đợi. Tám gương mặt lạnh lẽo như tạc bằng đá núi. Tổng Thu nghiêm nghị nói:

- Bát Long hãy ra mắt nhị vị môn chủ phu nhân.

Lăng Phượng thừa lịch duyệt để đối phó với trường hợp này, nàng tươi cười xua tay:

- Miễn lễ, ta là Đại Phu Nhân Hồng Lăng Phượng còn đây là Nhị Phụ nhân Cốc Thượng Suong. Hai ta đều là chính thất của Môn Chủ, chỉ lấy tuổi tác mà phân chị em.

Nàng mỉm cười nói thêm:

- Thực ra Suong muội mới là người đến trước.

Lãnh Diện Thái Tuế cung kính giới thiệu từng người:

- Nhất Long : Lãnh Diện Thái Tuế Điều Kim Cừ.

- Nhị Long : Sách Huyết Kiếm Điền Vạn Cổ.

- Tam Long : Độc Thủ Linh Hồ Đường Thái Bạch.

- Tứ Long : Phần Diện Lang Tâm Đoàn Dục Ngữ.

- Ngũ Long : Thanh Y Kiếm Khách Đàm Nhân Chu.

- Lục Long : Trại Dương Tiên Hoàng Thanh Đài.

- Thất Long : Vô Diện Yêu Cơ Địch Yến Bình.

- Bát Long : Truy Mệnh Kim Cang Đinh Trường Túy.

Tam Phong Hồ Ly khẽ rùng mình vì tám người này đều là những đại nhân vật trong Hắc Đạo. Thanh danh của họ còn vang dội hơn cả nàng, không ngờ giờ đây họ lại là thuộc hạ của phu tướng nàng. Tổng Thu nghiêm giọng:

- Bát Long đều là người của Huyết Kiếm Môn?

Lăng Phượng càng kinh hãi khi thấy trượng phu là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ số một võ lâm. Chỉ có Thượng Suong là chẳng biết gì nên vui vẻ ra dấu mời đám thuộc hạ của chồng mình an toạ. Nụ cười ôn nhu, chất phát của nàng đã chinh phục được tám gã sát thủ. Tổng Thu thổ lộ sự thực:

- Nhị phụ nhân bị á tật, các người đừng cho rằng nàng kiêu ngạo nên ít lời.

Bát Long rúng động, không ngờ bậc tài mạo như chàng lại có vợ tàn khuyết.

Lăng Phượng mỉm cười:

- Chư vị cũng nên biết rằng ta chính là Tam Phong Hồ Ly, quái nhân số một của võ lâm.

Bát Long nghe vậy càng thêm ngưỡng mộ độ lượng như biển của môn Chủ.

Mọi người an toạ xong, Tổng Thu hỏi Lăng Phượng:

- Sự việc ở nhà như thế nào, nương tử hãy nói cho ta rõ.

Nàng run rẩy đáp:

- Tướng công! Đặng sư thúc và Trương Tam đã bị Mai Hoa Bang của Âu Giang thư sinh hạ sát.

Tổng Thu sững người, chết lặng đi một lúc chàng ra dấu bảo Lăng Phượng nói tiếp. Nàng bèn thuật lại đầu đuôi. - Đêm mười bốn tháng chạp, Âu Giang thư sinh đem theo hai mươi sát thủ hạng nhất tập kích Bách Lý Gia Trang.

Thiên Thủ La Hán Trương Tam bỏ mạng đầu tiên. Thiếp và Suong Muội

giết được sáu tên. Đặng sư thúc cũng hạ được bảy gã. Nhưng Cung Tận Hoan dùng tuyệt kỹ đả thương sư thúc. Người liền chết cản đường thư sinh để bọn tiểu muội thoát đi. May sao, vừa lúc ấy có quan quân tuần tra ngang qua. Chúng không dám đuổi theo và rút quân đi ngay. Bọn thiếp quay lại, thấy sư thúc đã tuyệt khí nên thu xếp hành trang, sang nhờ Bàng Tổng Tiêu đầu lo hậu sự cho hai người. Bàng công tử và quân triều đình đã hộ tống chị em thiếp về đây. Tổng Thu nghe xong ngửa cổ cười ghê rợn:

- Cung Tận Hoan. Ta sẽ trả lại ngươi cả vốn lẫn lời.

Cuối tháng giêng, Bách Lý Gia Trang đã đổi chủ. Hồng Gia Trang của Nam Xương Tiên Cơ cũng vậy. Chẳng ai biết Thiết Phiến công tử Bách Lý Tổng Thu cùng gia quyến đang ở trong tòa trang viện đồ sộ cạnh bờ sông Hán. Nói chính xác hơn, chàng cùng Huyết Kiêm Môn đặt bản danh ở cửa Bắc thành Hán Dương. Đồng thời, khắp phủ Hồ Nam truyền tụng lời miệt thị của Bang chủ Mai Hoa bang Âu Giang thư sinh Cung Tận Hoan đối với Vũ Khúc tinh chủ. Họ cũng nói rằng Vũ Khúc Thần Chỉ so với Kim Tinh Chỉ pháp ví như đom đóm với mặt trăng. Chỉ nội trăm chiêu Trác Mạc Đình sẽ thảm hại. Đương nhiên, Trí Đa Tinh không thể chịu nổi cái nhục ấy, lão bèn loan báo lời khiêu chiến. Lão chỉ đoán rằng Trác Mạc Đình không muốn chia sẻ quyền lực với Mai Hoa Bang nên kiếm cơ tiêu diệt. Gần đây, trong Phủ Chiết Giang lại có tin đồn rằng: Họ Trác đã bị Thiết Phiến công tử Bách Lý Tổng Thu đả thương cạnh bờ Bắc Sông Hoài ngược lại Tổng Thu cũng bị một chỉ gãy xương đùi. Lời đồn này khiến Cung Tận Hoan yên tâm nhận lời phó ước. Lão cũng muốn nhân dịp này dương danh Mai Hoa Bang khắp thiên hạ bằng cách đả bại Trác Mạc Đình. Theo đúng qui củ giang hồ, địa điểm phó ước bao giờ cũng nằm ở địa phương thứ ba và cách đều trọng địa của hai phe. Do đó, bãi cát cạnh bờ sông Cẩm được chọn. Thời gian là sáng ngày rằm tháng hai. Những cuộc phó ước so tài thế này thường được rất đông hào kiệt võ lâm đến quan chiến. Trước mặt cả ngàn người, chẳng ai dám dùng thủ đoạn hạ lưu vì sợ thanh danh chìm xuống bùn nhơ. Đối với người võ sĩ, chữ danh cao hơn tất cả. Nhưng thật ra, đi kèm với thanh danh chính là quyền lợi. Đất nước Trung Hoa rộng lớn, dân đông, triều cương lỏng lẻo, nên hành chính hà khắc nhưng lại bất lực. Sau mỗi lần thiên tai là trộm cướp lại nổi lên như rươi. Lương dân không được sự bảo hộ của quan lại địa phương, phải dựa vào những nhân vật tiếng tăm. Nhưng ngoài những bậc hiệp sĩ hết lòng vì dân trừ bạo, còn có những kẻ ỷ vào võ công mà thủ lợi. Nạn cường hào ác bá phát sinh từ đây. Sáng ngày rằm tháng hai, hàng ngàn hào kiệt võ lâm tề tựu đông đủ cạnh bờ Đông sông Cẩm Giang địa điểm này cách cửa Nam thành Nam Xương chừng hai chục dặm. Giữa giờ Thìn, lực lượng Vũ Khúc Tinh Cung sang sông vì đấu trường nằm ở bờ Đông Vũ Khúc Tinh Chủ Trác Mạc Đình đứng bệ trong bộ Hoàng bào đầu

đội mũ Khổng Minh. Dường như sau trận tử đấu với Bách Lý Tổng Thu, lão đã bớt cao ngạo, chẳng còn nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt nữa. Trác Mạc Đình hòa nhã vòng tay chào khiến quần hào ngỡ ngàng. Họ Trác sang sảng nói:

- Kính cáo đồng đạo, bao năm qua, giang hồ vẫn truyền tụng rằng Kim Tinh Chỉ Lực của Thái Bạch lão nhân có thể khắc chế võ học Vũ Khúc Tinh Cung. Nay Âu Giang Thụ Sinh may mắn luyện thành, bản tinh chủ rất hoan hỉ cùng họ Cung so tài. Mong chư vị chứng giám cho.

Đoàn tùy tùng của lão gồm một trăm Hoàng Y võ sĩ. Nhìn đôi nhân thần sáng quắc và thái dương gò cao, cũng đủ biết họ là những cao thủ hạng nhất của Vũ Khúc Tinh Cung. Hai khắc sau, phái đoàn Mai Hoa bang cũng đến nơi, đi đầu là Âu Giang Thụ Sinh Cung Tận Hoan và Hội chủ Mai Hoa Sát Thủ Hội. Tinh cờ, họ Cung cũng mặc trường bào vàng rực, đầu đội mũ Khổng Minh như Trác Mạc Đình, chỉ khác ở chỗ ngực áo của lão thêu đóa Bạch Mai bằng chỉ bạc. Mặt lão che bằng sa mỏng để dấu những vết sẹo mà Tổng Thu đã gây ra. Điều này càng khiến Vũ Khúc Tinh Cung thêm căm ghét. Hội chủ Mai Hoa Hội là Đồng bang chủ Mai Hoa Bang chia đôi quyền lực với Âu Giang thụ sinh. Trang phục của lão cũng hệt như họ Cung nhưng ai trong võ lâm biết được lai lịch và dung mạo của con người thần bí này. Sau khi Huyết Kiếm Môn ẩn mặt, Mai Hoa Hội lập tức thế chân, họ chiếm lấy thị trường giết mướn. Gần ba mươi năm nay, tổ chức khủng bố này đã là nỗi kinh sợ của võ lâm. Âu Giang thụ sinh nổi tiếng là gian hoạt nên tươi cười vòng tay chào quần hùng:

- Bọn Bang chủ cảm tạ chư vị đã đến quan chiến!

Lão quay sang bảo Trác Mạc Đình:

- Tinh chủ là người khiêu chiến, xin cho biết qua quy củ tranh tài.

Họ Trác mang danh Trí Đa Tinh xảo quyết có thừa. Lão ung dung nói:

- Nhân gian truyền tụng rằng Kim Tinh chỉ lực là khắc tinh của ba công phu kiếm, chưởng, chỉ bọn cung. Vì vậy, bọn tòa sẽ dùng cả ba để lãnh giáo Bang chủ.

Âu Giang Thụ Sinh thần nhiên đáp:

- Xin mời!

Thần thái lão rất thoải mái như tin chắc vào thắng lợi của mình. Vũ Khúc Tinh Chủ thâm chột dạ, không hiểu đối phương sở cựa điều gì?

Thực ra, Kim Tinh Chỉ lực dù có là tuyệt lực vô thượng cũng không thể phát huy đến độ chót khi chỉ mới luyện được vài tháng. Trong lúc Trác Mạc Đình đã khổ tu Vũ Khúc Thần Chỉ mười năm nay. Tinh Cung Tứ Đại Hộ Pháp chỉ còn lại là hai người là Nhị lão và Tam lão, tinh chủ quay lại thì thâm dặn dò họ rồi bước ra. Thấy Âu Giang Thụ Sinh không sử dụng vũ khí, Trác Mạc Đình cũng chẳng tiện rút gươm lão háng giọng:

- Xét về niên kỷ, bọn tòa hơn các hạ vài tuổi. Xin nhường các hạ xuất thủ

trước.

Cung Tận Hoan cười nhạt, vung song thủ chiếm tiên cơ. Chưởng phong có màu trắng đục rất khả nghi. Trác Mạc Đình hơi ngạc nhiên vì chưa hề nghe nói họ Cung từng thi triển qua loại độc chưởng này. Lão thận trọng đỡ pho Vũ Khúc Hàn Tinh Chưởng pháp ra chống cự chưởng kinh cuộn cuộn, đẩy bạt làn sương độc ra xa. Cung Tận Hoan biết đôi phương e ngại chất độc nên tấn công ráo riết, bạch vụ tỏa ra mờ mịt đấu trường chưởng phong chạm nhau nổ vang rền. Công lực Vũ Khúc Tinh Chủ thâm hậu hơn nên chiếm thượng phong. Đến chiêu thứ một trăm thì thư sinh đã lùi lại hơn trượng. Họ Cung bỗng đánh liều tám chưởng, rải Hồng bạch vụ cho kín nhãn tuyến Trác Mạc Đình. Rồi từ sau màn sương trắng, lão xạ liên mười đạo chỉ kinh. Thái đờn kẻ cấp bà già hay gặp nhau, cùng lúc ấy, tinh chủ cũng thi triển Vũ Khúc Thần Chỉ. Hai lão Hồ Ly ám toán nhau xong đều tung mình lên không, rút vũ khí để bồi thêm một đòn chí mạng. Hai mươi đạo chỉ phong rít lên ghé người nhưng đều hụt mục tiêu. Trao đổi một chiêu chớp nhoáng, Họ rơi lại xuống đất, đem hết sở học ra tranh tài. Chỉ kinh từ tay tả thỉnh thoảng xé không gian, nhắm vào tử huyệt của nhau. Càng lúc, Âu Giang thư sinh càng tỏ ra yếu thế, lùi dần về phía sau. Trác Mạc Đình đặc ý xuất tuyệt chiêu khóa chặt thanh Thiết tiêu. Tay tả lão xạ năm đạo chỉ phong nát ngọc tan vàng vào thân trước đôi phương. Nào ngờ Cung Tận Hoan không hề né tránh, đáp lễ bằng năm đạo Kim Tinh Thần Chỉ như muốn đổi mạng với kẻ thù. Vũ Khúc Tinh Chủ tin rằng chỉ lực của mình đến mục tiêu sớm hơn tất sẽ đã thương đôi phương, cắt đứt luồng nội lực của Kim Tinh Chỉ pháp. Do vậy lão cũng chẳng thêm động thân. Nhưng Vũ Khúc Thần Chỉ trạ vào người Âu Giang Thư Sinh chỉ khiến lão khẽ chấn động. Mạc Đình biết mình mắc mưu, kinh hãi phiên thân, tiếc là đã muộn, có hai đạo Kim Tinh Chỉ xạ trúng sườn và vai tả họ Trác. Nếu không nhờ lớp cương khí dày đặc quanh thân, lão đã toi mạng rồi. Vết thương không trầm trọng nhưng máu tuôn xối xả và đau đớn vô cùng. Vũ Khúc Tinh Chủ nén đau tung mình rời đấu trường. Lão giận dữ chỉ mặt Cung Tận Hoan mắng:

- Người mặc bảo Y mà tỷ thí đâu đáng mặt anh hùng?

Âu Giang Thư Sinh cười rộ:

- Lão hơn ta đến gần mười năm tu vi, sao không nhớ đến điều ấy? Đã tự xưng là Trí Đa Tinh mà không đoán trước được thủ đoạn đôi phương thì thật là đáng hổ thẹn.

Nghe lời mai mỉa, uất khí xông lên tím mặt, nhưng tự biết mình thất thế nên Trác Mạc Đình nuốt hận nói:

- Hận Hội Hữu Kỳ! Có ngày bốn tòa sẽ đòi lại món nợ hôm nay.

Mai Hoa Hội chủ bật cười ghê rợn:

- Lão phu chủ trương nhỏ cỏ nhỏ tận gốc. Người đừng hòng thoát khỏi chốn

này.

Lão phát tay ra hiệu, hơn trăm cao thủ Mai Hoa Bang xông đến tấn công lực lượng Vũ Khúc Tinh Cung. Bản thân lão và Âu Giang thu sinh cũng hợp sức, quyết giết cho được họ Trác. Quần hùng ngỡ ngác trước diễn biến chẳng biết tính sao. Họ đành tụ thủ bàng quan, mặc cho hai bên tương sát. Cuộc chiến cực kỳ khốc liệt vì cả hai đều đem đến những đệ tử tinh nhuệ nhất. Võ công của Mai Hoa Hội chủ càng khiến mọi người kinh sợ. Thanh kiếm trong tay lão ra đòn nhanh như chớp giạt, chiêu thức quỷ dị, hiểm ác khôn lường. Một mình lão đấu với Thanh Thành nhị lão mà vẫn chiếm thượng phong, đánh cho đối phương thất điên bát đảo. Bên này, Âu Giang Thu sinh thân nhiên đùa giỡn với Vũ Khúc Tinh Chủ. Hai vết thương lúc này đã làm giảm mất nửa phần công lực của họ Trác. Lão điên cuồng chống cự, tìm cơ hội thoát thân. Ba khắc sau, lợi thế đã nghiêng hẳn về phía Mai Hoa Bang. Toán Môn đồ Vũ Khúc bản lĩnh không kém nhưng thiếu kinh nghiệm chiến đấu. Ngược lại, bọn đệ tử Mai Hoa Bang là những sát thủ quen vào sanh ra tử. Kiếm pháp của chúng lạnh lùng, hiểm ác như chính cái tên của mình. Vì vậy, một nửa số võ sĩ Tinh Cung đã gục ngã. Mai Hoa Hội chủ đột nhiên vung tả thủ xạ năm đạo chỉ kinh vào người nhị hộ pháp Tinh Cung. Lão này rú lên thảm thiết, ngực và họng bị soi thủng máu phun thành vòi. Quần hào kinh hãi khi thấy lão ác ma này cũng tinh thông Kim Tinh chỉ pháp. Họ thảm đoán lão và Âu Giang Thu Sinh trao đổi võ công cho nhau, đồng tâm xây bá nghiệp. Bạch vụ chưởng pháp mà Cung Tận Hoan thi thố lúc này có lẽ là do Mai Hoa Hội chủ truyền lại. Họ chưa kịp định thần đã nghe Thanh Thành Tam lão gào lên nấc nghẹn và gục ngã. Trác Mạc Đình mấy lần định đào tẩu mà không được. Nay thấy hai thủ hạ đắc lực nhất bỏ mạng, lão tuyệt vọng đánh đổi mạng với Cung Tận Hoan. Nào ngờ, từ những lùm cây gần đây hàng trăm bóng người áo trắng bịt mặt lướt đến. Những thanh kiếm ngắn trong tay họ tỏa sát khí dàn dựa, chụp xuống đầu bọn Mai Hoa Hội. Kiếm pháp của toán Bạch Y còn ác độc hơn cả các sát thủ Mai Hoa. Kiếm tuy ngắn nhưng chuôi lại gắn dây xích dài chừng nửa trượng, có thể tùy nghi bay ra như ám khí. Họ vừa nhập cuộc đã giết liền mấy Bang chúng Mai Hoa. Âu Giang Thu Sinh thấy cục diện đảo ngược, vội vận toàn lực vào song thủ, cố giải quyết nhanh Trác Mạc Đình. Vũ Khúc Tinh Chủ đuối sức, trúng thêm một chỉ vào đầu gối quỵ xuống. Cung Tận Hoan cười ghê rợn định xuống tay. Nào ngờ, một bóng trắng phi đến như luồng gió, giáng chưởng vào đầu lão. Trong lúc bất ngờ, họ Cung đành phải vung song thủ chống đỡ vì nếu dùng Kim Tinh Chỉ thì dù có giết được đối phương, bản thân cũng chẳng thoát chết. Chưởng kinh chạm nhau nổ vang rền, tiếc thay, chiêu Thiên Lôi Đoạn Mộc này có đến tám đạo chưởng phong liên tiếp, nối nhau như sóng Trường Giang. Cung Tận Hoan chỉ đỡ có sáu

nên lãnh đủ hai chưởng vào ngực và vai. Lão hự lên, máu trong phổi bắn ra, làm ướt đầm đầu cổ và trường bào Trác Mạc Đình. Họ Cung lùi lại kinh hoàng nhận ra Thiết Phiến công tử Bách Lý Tổng Thu. Vũ Khúc Tinh Chủ càng ngạc nhiên hơn, chẳng hiểu vì sao chàng lại cứu mình. Trước hết, chính lão đã định giết chàng, Âu Giang Thư rít lên:

- Tiểu quỷ khôn khiếp dám thừa cơ ám toán lão phu!

Tổng Thu cười nhạt:

- Người dùng khô nhục kế đưa ta rời Trường Sa rồi cho sát thủ Mai Hoa ám hại. Người lại còn tập kích Bách Lý gia trang, hạ sát sư thúc ta là Âm Hồn Lão Quái Đặng Duy Kỳ. Hai chưởng kia xem ra còn nhẹ. Hôm nay bốn công tử phải lấy đầu người tể mộ Đặng sư thúc và Trương Tam.

Dứt lời, chàng tung mình lên không trung. Trường kiếm trong tay hóa thành muôn ngàn kiếm ảnh, chụp xuống đầu họ Cung. Âu Giang Thư Sinh thấy thế kiếm hùng hực sát khí, mãnh liệt như chẻ núi, vội giương song trảo xạ ra mười đạo Kim Tinh Chỉ nhắm vào các đại huyệt nơi ngực và bụng đối phương. Bảy đạo bị Kiếm Phong xé nát, ba đạo bắn vào ngực Tổng Thu. La thay, chàng vẫn thản nhiên đánh tiếp chiêu kiếm. Âu Giang Thư Sinh Cung Tận Hoan đau đớn rú lên ằng ặc. Hai tay lão bị chặt sát khủy, cổ họng đứt lìa. Đôi mắt vẫn mở trừng trừng với nỗi nghi ngờ không đáp án tại sao chàng không sợ Kim Tinh Chỉ lực? Mai Hoa Hội Chủ bây giờ bị bốn lão nhân cao lớn vây đánh. Kiếm trận của họ liên lạc như da trời. Mỗi lần lão Dùng Kim Tinh Chỉ Lực thì họ lại hợp chưởng chống đỡ. Bốn người này cộng lại có đến hơn hai trăm năm công lực, dầu là thần chỉ cũng không chống nổi. Thấy Âu Giang Thư Sinh thảm tử lão căm hờn múa tít bảo kiếm, hóa thành trái cầu kiếm quang, phá vòng vây. Phép ngự kiếm của lão đã đến mức tiền thành, kiếm khí lạnh lẽo xô bật mọi ngoại lực. Chỉ lát sau, Mai Hoa Hội Chủ đã mất dạng. Tổng Thu vạch áo Âu Giang Thư Sinh. Thấy bốn lớp da trâu dày, chàng mỉm cười. Toán sát thủ Mai Hoa Hội đã đào tẩu sạch. Phe Bạch y cũng biến mất nhanh chóng. Hơn mười tên môn đồ Vũ Khúc còn sống sót chạy đến bên sấn sóc, băng bó cho Trác Mạc Đình. Lão nghiêm nghị hỏi Tổng Thu:

- Vì sao công tử lại cứu bốn tòng phạm?

Chàng cười mỉm đáp :

- Sáu hôm trước, tại hạ tình cờ gặp Trác Nam Thu. Họ Trác rủ tại hạ so tài, ai thua trận sẽ nhận người kia một việc. Tại hạ không đánh lại gã nên đã bằng lòng bỏ qua mối hiềm khích với Tinh Chủ. Nam Thu nói rằng gã muốn tự tay hạ sát các hạ để trả thù cho song thân.

Trác Mạc Đình cười nhạt nói:

- Nếu vậy bốn tòng phạm sẽ dọn mình để chờ Nam Thu đến.

Đôi mắt lão ánh lên vẻ hiềm độc, chứng tỏ rằng chẳng hề có chút hối hận

nào. Tổng Thu nhận ra thở dài bỏ đi. Năm ngày sau Trác Mạc Đình về đến Tinh Cung ở núi Võng Xuyên, lão kinh hoàng khi thấy sô châu báu trị giá mấy chục vạn lượng vàng đã không còn trong mật thất. Cửa nẻo vẫn y nguyên, không dấu vết cạy phá. Bọn môn đồ giữ nhà ngơ ngác báo rằng chẳng hề có người xâm nhập. Đối tượng khả nghi nhất là Tổng Quản Tinh Cung Quý Thủ Đồ Tứ Hoàn. Lão này đi đâu không rõ. Họ Trác nổi lời đình ra lệnh truy sát Quý Thủ. Lúc vào phòng luyện công. Thấy rương châu báu vẫn y nguyên. Lão thở phào nhẹ nhõm. Lão không ngờ rằng Đồ Tứ hoàn không hề có tội. Xác của lão bị vùi sâu trong khu rừng sau núi.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 7

Cứu Không Không Môn Đắc Huyền Cơ Ngộ Hoa Mai Hoài Nghi Triệu Lão

Sau trận chiến bên bờ sông Cẩm, danh tiếng Tổng Thu lẫy lừng thiên hạ. Đâu đâu cũng bàn tán về việc chàng giết Âu Giang Thư Sinh, cứu nguy cho Vũ Khúc Tinh Chủ. Hào kiệt khắp nơi chỉ thắc mắc về lai lịch của hai trăm cao thủ Bạch Y bịt mặt. Kiểm pháp tàn độc của họ khiến mọi người tò mò. Như vậy là dưới trướng của Thiết Phiến công tử có cả một đội quân tinh nhuệ không rõ lai lịch. Nhưng có một người đã nhận ra được Huyết Kiếm Môn, đó là Mai Hoa Hội Chủ. Giờ đây, lão đã là Bang chủ duy nhất của Mai Hoa Bang. Ngoài số sát thủ kỳ cựu, lão còn thu nạp thêm rất nhiều môn đồ mới. Bao năm nay, các phái Bạch Đạo chỉ như những chiếc bóng mờ nhạt, không chế giang hồ chính là những lực lượng tàn ác. Tình trạng cát cứ, rừng nào hổ nấy rất phổ biến trong võ lâm. Trước đây, Vũ Khúc Tinh Cung được coi là lực lượng hùng mạnh nhất giang hồ. Nhưng sau khi Động Đình Thập Nhất Yêu bị Trác Nam Thu giết chết các Tinh đàn bị phá huỷ thế lực Tinh Cung suy giảm rất nhanh. Nhất là sau trận Cẩm Giang, thanh danh của Vũ Khúc Tinh Chủ sa sút một cách thảm hại. Hiện nay, đồng đạo võ lâm đánh giá rằng võ công của Mai Hoa Bang là cao nhất. Kế đó là Thiết Phiến công Bách Lý Lý Tổng Thu. Điều này hoàn toàn chính xác vì Tổng Thu cũng nhận định như vậy, võ công chàng hiện nay đủ sức giết Trác Mạc Đình vì Vũ Khúc Thần Chỉ không xuyên thủng nổi lớp áo da trâu trước ngực Âu Giang Thư sinh. Như vậy, Xúc cốt Du Già Đại Pháp, chàng chắc rằng tác dụng cũng tương tự. Hôm trước, chàng đã có thể ra tay giết Trác Mạc Đình để báo phục mỗi phụ mẫu chi cừ. Nhưng lão đã trọng thương, bản chất người hiệp sĩ không cho phép chàng ra tay. Tổng Thu đã định bụng chờ lão

bình phục rồi mới gửi lời khiêu chiến công khai đòi nợ. Một mặt chàng ráo riết luyện huyết kiếm tàn chi. Là môn chủ chàng bắt buộc phải học pho kiếm pháp này. Cũng may tinh thần và lộ số cũng tương tự như Diêm Vương tuyệt kiếm. Cả hai đều hiểm ác và tàn nhẫn. Nhờ vậy đến cuối tháng hai chàng đã hoàn tất. Toán Mệnh Diêm La Đông Phương Lạc Đại hộ pháp Huyết Kiếm môn bù người nói:

- Thế là ba chiêu kiếm cuối cùng đã mãi mãi đi theo cố môn chủ. Đây mới thực sự là kiếm thuật thượng thừa. Thiếu ba chiêu này, môn chủ khó mà địch lại lão Mai Hoa Hội chủ, phép ngự kiếm của lão thật đáng sợ.

Giữa tháng ba, võ lâm chấn động vì tin Trí Đa Tinh Trác Mạc Đình đã học theo cách của Âu Giang Thư Sinh liên kết với một Đại ma đầu tuyệt thế. Đó là Cửu Hoa Yêu Cơ Tiết Dư Hà ở núi Cửu Hoa Sơn, Huy Châu. Yêu Hồ là đệ tử chân truyền của Võ Lâm Độc Thánh nên thiện nghề dụng độc sai khiến độc vật. Thanh Lam Quang bảo kiếm của nàng bôi chất tuyệt độc Kiến Huyết Phong Hài, lại toả mùi hương mê hồn. Về mặt bản lĩnh võ nghệ nàng có thể sánh với Tôn sư một phái. Dưới trướng lại có hai trăm nữ tì rất lợi hại. Điều đáng sợ nhất là sau lưng Cửu Hoa Yêu Cơ có sự hậu thuẫn của Võ Lâm Độc Thánh. Tổng Thu chẳng hề lưu tâm đến sự xuất hiện của Yêu Cơ.

Chàng sẽ dùng phương thức khiêu chiến công khai để bức bách Trác Mạc Đình phải nhận lời giao đấu. Nhưng chàng chưa kịp thực hiện ý định, phát hiện Bảo Mệnh Cổ Trùng quấy động trong người. Biết rằng Thiên Địa Song Tà đang gọi, chàng đành gác chuyện báo cừ, khởi hành lên phương Bắc ngay lập tức. Chàng không biết mặt cha mẹ ruột của mình nên hao nhiều tình thương hướng về dưỡng phụ và dưỡng mẫu. Họ đã cứu mạng và nuôi dạy chàng nên người. Tổng Thu mang theo Lãnh Diện Thái Tuế Điều Kim Cừ và Độc Thủ Linh Hồ Đường Thái Bạch. Họ Đường là tay diêu thủ số một của Huyết Kiếm Môn. Chính gã là người chỉ huy việc đột nhập Tinh Cung, lấy trộm tài sản của họ Trác. Thiên Thủ La Hán Trương Tam đã kể lại một hoạ đồ chi tiết vẽ đường đi nước bước trong cung. Cộng với tài năng xuất chúng của mình trong nghề ám khí cơ quan, Linh Hồ đã xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ. Đường Thái Bạch vốn là hậu duệ của một chi phái Đường Gia Tứ Xuyên nên có tài phóng độc châm rất lợi hại. Do đó mới nổi danh là độc thủ. Địa Tà đã dặn dò những qui ước của Cổ Trùng nên Tổng Thu hiểu rằng song thân vẫn an toàn, chưa nguy ngập lắm. Ngày xuất quân, Thiên Tà có nói dầu thắng hay thua, họ cũng ở quan ngoại tìm cho được linh vật Sa Mạc Xà Vương. Mặt của Xà Vương có thể làm cho Tổng Thu tăng ba mươi năm công lực. Chính vì vậy họ mới đi mãi cho đến bây giờ. Ba người lên ngựa đi dọc theo sông Hán Thủy, nửa tháng sau đã đến Trường An. Họ không đến thăm mộ cố môn chủ Dịch Thúc Quân mà trên đường trở về sẽ cải táng luôn. Trưa ngày đầu tháng tư, bọn Tổng Thu lững thững vào thành,

dùng cương trước Vị Thủy đại tử lâu. Trường An nằm cạnh dòng sông Vị nên tử quán mới có tên này. Tổng Thu mặc trường bào thư sinh màu vàng, tay phe phẩy thiết phiến, trông rất ung dung tiêu soái. Nhưng đôi mắt đầy sát khí và gương mặt anh tuấn lạnh như sương khiến chàng trở nên uy nghiêm và đáng sợ. Hai gã thuộc hạ bán theo như bóng với hình. Thần thái Điều Kim Cừ chẳng khác gì chủ nhân. Chỉ có Độc Thủ Linh Hồ là tươi hơn một chút. Thịnh thoảng môi gã điểm một nụ cười như muốn khoe hàm răng trắng bóng đều đặn. Nhưng thiên hạ đâu biết rằng cái tâm của gã còn tàn nhẫn hơn cả hai người kia. Ba người đi thẳng lên lầu trên chọn bàn cạnh cửa sổ để hứng gió Nam. Mới đầu hạ mà vàng dương chói lọi như muốn thiêu cháy vạn vật. Điều Kim Cừ kéo ghế mời Tổng Thu an tọa rồi mới cùng Linh Hồ ngồi xuống. Hôm nay là ngày chay tịnh nên tử lâu vắng bóng thường dân. Chỉ có mấy chục hào khách võ lâm đang thù tạc. Rượu thịt dọn lên ê hề. Tổng Thu ăn hai chén đã buông đũa, chàng bảo hai gã cứ tự nhiên. Lãnh Diện Thái Tuế và Độc Thủ Linh Hồ đã từng nghe các lão hộ pháp kể lại rằng cô Môn Chủ Dịch Khúc Quân là người cao ngạo, lạnh nhạt ngay cả các hộ pháp cũng không được phép ngồi chung bàn. Nay Tổng Thu tính tình phóng khoáng, sáng khoái khiến bọn thuộc hạ không cảm thấy xa cách. Ngoài sự tôn kính, họ còn cảm thấy một tình cảm thân thiết. Hai gã ăn vội cho hết bát cơm để hầu rượu Môn Chủ. Tử lượng của Tổng Thu khiến bọn họ phục lẫn. Càng uống mặt chàng càng tái đi, ánh mắt vẫn sáng rực, lời nói không hề sơ suất, uống say mà tỉnh không loạn, đó là đức của bậc quân tử. Ba người nâng chén uống tràn, chốc lát đã cạn vò rượu mười cân. Tiếng trẻ con đùa giỡn dưới đường vọng lên khiến Tổng Thu nhớ đến hai đứa tiểu đồng con của Hạo Minh, lòng chàng quặn đau, nhãn quang loé lên niềm phần hận. Chàng đã thể không bỏ sót một tên sát thủ Mai Hoa nào cả. Tổng Thu thờ dài, nhìn về cuối trời Tây. Ngọn Đại Ba Sơn sừng sững như chiếc trụ chống trời, chọc thẳng màn mây trắng. Bỗng từ dưới lầu có người bước lên. Độc Thủ Linh Hồ dường như quen biết nên khẽ biến sắc mặt. Đó là một lão nhân áo xanh, tuổi độ thất tuần, dung mạo cực kỳ phúc hậu, hiền lành như một phú hộ già. Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ sẽ thấy gương mặt lão tái mét không chút huyết sắc ánh mắt lại đầy vẻ hốt hoảng, lo sợ. Lão nhân cũng đã nhận ra Đường Thái Bạch nhưng vẫn thản nhiên ngồi xuống. Tổng Thu nhãn quang sắc bén, biết rằng lão đang thọ thương. Chàng quay sang nhìn Linh Hồ với vẻ dò hỏi. Gã hạ giọng thì thầm:

- Bẩm môn chủ, lão này là La Võng Nam Vi Sở Lãm Cồ môn chủ Không Không Môn. Đám đạo chích, thần thâu trong cả nước đều là đệ tử của lão. Không hiểu lão bị ai truy sát mà thần thái lại khó coi như vậy.

Chàng gật đầu nói nhỏ:

- Lão đang bị trọng thương. Nhưng sao lão không cải trang để tránh mặt cừu

nhân?

Linh Hồ cười đáp:

- Họ Sở tự hào khinh công mình vô địch thiên hạ nên chẳng bao giờ chịu hoá trang. Việc này đã gắn liền với thanh danh của lão nên không thể tùy tiện sửa đổi được. Cái danh luy người là ở chỗ ấy. Thuộc hạ là tay điều thủ độc hành không phải là người của Không Không Môn. Tuy nhiên, trong quá khứ đã vài lần được lão tương trợ, cung cấp thông tin. Lão còn là chuyên gia thẩm định các bảo vật và đánh giá châu báu. Nhờ lão mà bọn đạo chích có thể bán đúng giá những gì mình trộm được.

Lãnh Diện Thái Tuế xen vào:

- Sở Lãm Cổ là tên đạo tặc quái dị nhất thiên hạ. Lão là môn chủ mà xem ra còn nghèo hơn một tên trộm vặt. Dường như những tài sản lấy được lão đều đem bố thí cả. Nghe nói lão xuất thân là một thư sinh nghèo quê ở Phúc Châu. Năm hai mươi tuổi lão lên kinh đô ứng thí. ở nhà song thân và hai em đều chết đói vì hạn hán. Họ Sở thi rớt, phần chí bỏ nghiệp văn chương không hiểu sao lão lại trở thành môn chủ của giới trộm cắp.

Tổng Thu bất giác có cảm tình với lão trộm này. Sở Lãm Cổ ăn uống vội vàng, gọi tiểu nhị tính tiền. Nhưng lão chưa kịp rời chỗ thì đã bị bốn quái nhân vây chặt. Họ trấn giữ các cửa, nhìn Sở Lãm Cổ cười ngạo nghễ. Dung mạo đáng vóc của bốn người này vừa tức cười vừa đáng sợ. Họ cao hơn người thường cả hai cái đầu nhưng thân trên ngắn ngủn, còn tứ chi thì dài quá khổ. Tóc không bụi để xoã ngang bằng khăn lụa. Bốn màu đỏ, trắng xanh vàng chắc là để phân biệt vì họ giống nhau như đúc. Tổng Thu cười thầm, nhớ đến Hoàng Hoa Tam Tiên. Cả bốn đều có đôi mắt hình tam giác, mũi điều, miệng rộng. Hàm răng trắng nhọn, nhọn hoắt như răng chó sói, trông rất hung bạo. Lãnh Diện Thái Tuế thở dài:

- Sở lão mà đụng phải bọn Trường Túc Tứ nhân Ma này là coi như đã đến lúc mặt vận. Khinh công và thuật truy tung của chúng đáng gọi là cao cường nhất võ lâm.

Tổng Thu hỏi lại:

- Bọn này lai lịch ra sao?

- Bẩm môn chủ, bề ngoài họ chuyên về truy sát những bọn tội phạm bị triều đình treo giải thưởng hoặc giả nhận lời điều tra thu hồi bảo vật bị mất trộm. Nhưng bên trong, bọn nhân ma lại là đạo tặc. Có điều họ hành sự cực kỳ chu đáo, tàn nhẫn, không lưu lại nhân chứng nên chẳng ai dám bắt tội. Anh em Hắc Đạo rất căm thù Tứ Nhân nhưng khôn dám đụng vào. Sư phụ bọn chúng chính là võ lâm Độc Thánh.

Tổng Thu cười nhạt. Thần thái của chàng khiến hai gã thuộc hạ rùng mình. Lúc này La Vỹ Nan Sở Lãm Cổ biết mình không thoát chết nên bình thản nói:

- Lão phu biết qui củ của tứ vị nên không dám mở lời cầu xin. Nhưng cái đầu của Sở mỗ chỉ đáng giá năm ngàn lượng bạc. So với số vàng mà chư vị nhận của Lan Châu Tài Thần sẽ chẳng đáng là bao. Lão phu đề nghị được toàn mạng. Nếu không lão phu sẽ đập nát pho tượng Ngọc Quan Âm này ra ngay.

Gã chít khăn đỏ chính là Đại Nhân Ma Tông Nhật Lăng. Gã tùm tùm cười gian xảo:

- Sở Môn chủ yên tâm chúng ta cùng đồng đạo võ lâm, bọn tại hạ đâu nỡ tuyệt tình như vậy. Xin hãy trao bảo vật ra rồi đường ai nấy đi.

Sở Lãm Cổ là bậc lão thành, đâu dễ gì tinh lời gã. Lão cười mát đáp:

- Lão phu chỉ có một cái mạng nên không thể khinh suất được. Mong tứ vị lấy thanh danh Độc Môn mà thề rằng sẽ không truy sát Sở mỗ nữa.

Võ lâm Độc Thánh vẫn còn sống. Bọn nhân ma dù tán tận lương tâm đến đâu cũng không dám khinh sư diệt tổ. Nếu đã đem Tông môn ra thề, tất sẽ không dám sai lời. Nhưng bọn chúng đâu nghĩ đến chuyện tha mạng cho Sở Lãm Cổ. Trường Túc Tứ Nhân Ma nổi tiếng thiên hạ về tính tham lam, bủn xỉn, dầu nửa lạng bạc cũng không để rơi rớt, huống hồ gì năm ngàn lượng.

Nhị Nhân Ma Tông Thiên Giang nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Nếu lão dám đập vỡ Ngọc Quan âm, lão gia thề sẽ không tha mạng cho bọn đồ tử, đồ tôn của lão. Mỗi tên trộm vật dầu chỉ đáng trăm lượng tiền thưởng, sẽ vì lão mà mất mạng.

Sở Lãm Cổ biết bọn này hung ác thành danh, dám nói , dám làm. Lão thờ dãi:

- Thôi được! Lão phu không thể để chúng đệ tử mang lụy vì mình. Coi như số ta hôm nay đã hết.

Họ Sở ho húng háng, lấy ra một pho tượng phật xanh biếc cao độ gang tay.

Đại Nhân Yêu sợ đối phương tráo trở liền gằn giọng:

- Lã o hãy đặt xuống bàn rồi lùi ra sáu bước, chấp tay sau lưng.

Sở Lãm Cổ có tài phóng phi đao rất lợi hại nên Tống Nhật Lăng không dám xem thường. Môn Chủ buồn bã làm theo ý đối phương. Đại Nhân Yêu hài lòng bước đến, thò tay định lấy bảo vật. Ngờ đâu, mộ tia chớp vàng nhạt bay đến. Tiện đứt khuỷu tay của gã. Đồng thời một bóng người lướt đến, vẫy tay hút lấy pho tượng. Công phu Hư Không Nhiếp Vật của người này thật đáng khâm phục. Không Không Môn Chủ Sở Lãm Cổ cầm hờn vung tay phóng một lưỡi tiểu đao vào bụng Đại Nhân Ma. Gã gào lên rồi ngã quỵ. Người áo vàng lấy xong pho tượng, xông vào tấn công Nhị Nhân Ma. Ba gã quái vật này đang bị Lãnh Diện Thái Tuế và Độc Thủ Linh Hồ cầm chân. Tống Thu cầm ghét bọn đệ tiện nên xuất thủ rất tàn nhẫn. Chàng vận toàn lực đánh chiêu Phiến Tảo Tàn Vân, phóng quạt mịt mù, phong toả mười hai yếu huyết trên thân trước đối phương. Gã này múa tít trường kiếm chống cự. Thân

kiếm có ánh lam chứng tỏ đã được tẩm độc. Nhưng số gã đã tận nên mới gặp Đại Sát Tinh. Thiết Phiến điem nhanh phá tan màn kiếm quang rồi đột ngột xoè ra. Một luồng đạo lực mãnh liệt giáng vào mặt Tống Thiên Giang. Thủ cấp gã vỡ toang, chết không kịp ngáp. Bên kia, Lãnh Diện Thái Tuế quát vang, chém liên mươi mấy nhát. Tam Nhân Ma đỡ được hết nhưng thanh kiếm ngắn đột nhiên bay ra, cắm vào ngực gã. Điều Kim Cừu giật mạnh dây thiết luyện, thu hồi vũ khí, lạnh lùng nhìn đối thủ của mình hấp hối. Độc Thủ Linh Hồ thấy họ Điều đã đắc thủ, gã sợ mất mặt với Môn chủ nên bất ngờ vung tả thủ. Bảy mũi độc châm chia nhau bay vào người Tứ Nhân Ma. Họ Tống chỉ gạt được có bốn mũi, số còn lại cắm vào bụng và đùi. Thừa lúc địch nhân bối rối, Linh Hồ xuất tuyệt chiêu. Tứ chi và thủ cấp Tứ Nhân Ma rời khỏi xác thân. Thực khách và bọn tiểu nhị xanh mặt trước thủ đoạn tàn khốc của họ Đường. Tống Thu trao pho tượng lại cho Sở Lãm Cổ:

- Các hạ hãy đi đi nhớ bảo trọng.

Họ Sở nhận lấy, run giọng cảm tạ:

- Ôn cứu tử lão phu xin tạ dạ.

Lão phi thân qua cửa sổ biến mất. Điều Kim Cừu quăng đỉnh bạc hai chục lã cho lão chưởng quầy rồi kính cẩn mời Tống Thu dời gót. Ba người rời thành Trường An đi về phía Hàm Dương. Chẳng mấy chốc đã đến cánh rừng ngày trước, nơi có một kỷ niệm đầy máu và nước mắt. Cái chết của gia đình Đới Hạo Minh mãi mãi hằn sâu trong ký ức Tống Thu. Đoạn đường này vắng vẻ, khách lữ hành đi qua đều rảo bước hoặc thúc ngực đi mau. Bỗng La Vỹ Nan Vi Sở Lãm Cổ từ trong một đường mòn chạy ra, vẫy bọn Tống Thu vào. Lão đi trước dẫn đường, đến một toà cổ miếu hoang phế mới dừng lại. Họ Sở vòng tay nói:

- Xin mời công tử vào trong đàm đạo. Lão phu có chuyện muốn thưa.

Nền miếu được quét dọn sạch sẽ, chứng tỏ có người thường xuyên lui tới.

Linh Hồ cười bảo:

- Sở Lão ca định chiêu đãi bọn này để đền ơn hay sao?

Đường Thái Bạch đã gần bốn chục nên gọi xưng huynh đệ với lão cũng là hợp lý. Sở Lãm Cổ tùm tùm lắc đầu:

- Không có đâu, xin mời tam vị ngồi đỡ xuống nền gạch, lão phu xin có vài lời.

Láo nghiêm nghị hỏi Linh Hồ:

- Bao năm nay, lão phu đã biết các hạ là người của Huyết Kiếm Môn, nay các hạ và Lãnh Diện Thái Tuế đồng hành, lại hết lòng tôn kính Bách Lý công tử đây. Vậy xin hỏi có phải Huyết Kiếm Môn đã tìm được Tân Môn Chủ.

Linh Hồ cười khanh khách:

- Lão trộm chúa này quả là lợi hại, đoán việc chẳng sai mấy may. Công tử

đây chính là Môn Chủ của bọn ta.

Sở Lâm Cổ gật gù , lấy pho tượng Ngọc Quan Âm ra đặt xuống trước mặt Tổng Thu rồi cúi người nói:

- Lúc này, lão phu đã định tặng bảo vật này cho công tử. Nhưng vì không muốn gieo hoạ cho người nên để đến giờ mới dám đưa ra mong công tử nhận cho.

Tổng Thu cười mát:

- Các hạ vào sanh ra tử mới lấy được vật này, lẽ nào tại hạ lại cướp đoạt sở thích của người? Năm xưa các hạ đã nhiều phen tương trợ Độc Thủ Linh Hồ. Nay Huyết Kiếm Môn giúp lại một lần là đúng lẽ công bằng, chẳng ai nợ ai cả.

Sở lão cười buồn:

- Công tử nhân phẩm tôn quý tất không chịu nhận vật trộm cắp. Nhưng thú thật pho tượng này vốn là của lão phu. Hơn hai mươi năm trước lão phu đã lạc bước đến Quý Châu, tình cờ nhặt được trong một hang động. Lúc trở lại Thiểm Tây, đi ngang chân núi Lô Sơn, bị gã Long Trường Đại Đạo chặn đánh. Đạo pháp của gã hiểm ác tuyệt luân nên lão phu không địch lại. Tình cờ Lô Sơn Tiên Tử Cam Tần Mi xuất hiện, hợp lực đánh đuổi địch nhân. Tiên tử còn đưa lão phu lên núi Lô Sơn Thần Ni trị thương. Cảm cái ơn ấy, lão phu đã tặng pho tượng Ngọc Quan Âm. Thần Ni đã đặt trên bậc thờ trong am. Vài năm sau Thần Ni toạ hoá, Cam Tiên Tử chôn chung với xác sư phụ. Sau này nàng kết hôn với Tứ Xuyên Thần Dao Trác Khả Lưu, lão phu có đến dự tiệc cưới nên nghe kể về pho tượng chôn trên núi Lô Sơn. Sự việc trôi vào quên lãng cho đến lúc Trác Nam Thu xuất hiện, tấn công các Tinh Đan và lột mặt nạ Trác Mạc Đình. Tình cờ lão phu tìm ra một ngôi mộ rất cổ ở Hàm Dương. Trong ấy không có của cải vàng bạc mà lại toàn là sách vở. Lão phu tò mò mở quyển Huyền Cơ Di Cải đọc thử, mới biết trong pho tượng Ngọc Quan Âm có chứa một quyển bí kíp vô thượng. Lão phu mừng rỡ đến Lô Sơn đào lấy bảo vật để trao cho Trác Nam Thu. Với tuyệt học của Huyền Cơ Thượng Nhân, Nam Thu mới có thể thắng được Vũ Khúc Tinh Chủ. Nào ngờ, khi lên đến mộ của Thần Ni thì thấy mảnh đất trước mộ chí đã bị đào bới. Chiếc lư hương bằng đá nằm lẩn lóc một bên pho tượng được chôn ở dưới chân lư hương. Lão phu bèn điều tra bọn đạo tặc ở Tứ Xuyên và Quý Châu, cuối cùng tìm ra hạ lạc của pho tượng. Bảo vật đã được bán cho Lan Châu Tài Thần. Vì vậy lão phu đã đột nhập vào nhà Tào Sĩ Hoàn mà lấy lại vật báu lúc thoát ra, lão phu trúng một chương Toả Tâm Triệt Mạch của Quy Chương Tề Lô. Phàm chẳng sống được bao lâu nữa. Tung tích của Trác Nam Thu lại như bóng chim tăm cá chẳng biết ở nơi đâu. Lão phu xin công tử hãy rèn luyện pho tuyệt học này. Nếu có gặp Trác Nam Thu thì truyền dạy lại cho gã. Đây là tâm nguyện cuối cùng của kẻ bạc mệnh

này.

Nói xong, lão nhìn vào mắt Tống Thu chờ đợi. Đôi mắt ươn ướt, long lanh của chàng khiến lão sững sốt. Tại sao con người lạnh lùng như đá này lại có vẻ bồi hồi thương cảm? Độc Thủ Linh Hồ nhẹ nhàng bảo:

- Lão có thể yên tâm mà chết được rồi. Môn chủ của bọn ta chính là Trác Nam Thu đây.

Sở Lãm Cổ sững sốt áp ứng:

- Nhưng lão phu nghe nói Trác công tử người nhỏ thó như đứa trẻ hơn mười tuổi thôi mà.

Bỗng đôi mắt lão tròn tròn, miệng há hốc. Thân hình Tống Thu từ từ nhỏ lại đúng như hình dạng của Nam Thu mà thiên hạ vẫn truyền tụng. Cả hai gã sát thủ cũng dụi mắt khi lần đầu được chứng kiến thần công Xúc Cốt Du Già Đại Pháp. Họ chỉ nghe chàng nói chứ chưa thấy bao giờ. Lát sau, Tống Thu xả công trở lại như cũ. Chàng dụi giọng:

- Các hạ là người chí tình, chí nghĩa, Nam Thu tôi xin cảm tạ.

Sở Lãm Cổ mừng đến sa lệt, cầm lấy pho tượng nhét vào tay chàng:

- Công tử! Đây là chút lòng thành để báo đền ơn cứu mạng của lệnh đường. Lão phu dầu chết cũng vui lòng.

Tống Thu cười mát:

- Các hạ không thể chết được, chút thương thế kia tại hạ có thể chữa trị dễ dàng. Chàng ra lệnh cho hai thuộc hạ ra ngoài cảnh giới rồi bảo họ Sở cởi áo. Trên lưng lão một dấu chường ấn tím đen. Tống Thu dùng đầu nan quạt rạch một chữ thập trên thương tích. Chàng nặn hết máu bầm ra rồi bắt đầu dồn Càn Khôn chân khí vào người họ Sở qua huyết mệnh môn. Luồng chân lực lưỡng nghi hùng hậu lần lượt đã thông những đoạn kinh mạch bị tắc nghẽn. Ba khắc sau Sở Lãm Cổ nghe cơ thể thư thái, huyết mạch thông suốt, công lực phục hồi như cũ. Tống Thu buông tay, nhắm mắt hành công và chân nguyên đã hao tổn khá nhiều. Một canh giờ trôi qua chàng xả công vươn vai đứng lên. Trời đã quá giờ mùi, nếu đi tiếp cũng không đến kịp Hàm Dương. Tống Thu quyết định nghỉ lại tại đây. Chàng ngạc nhiên khi thấy Sở Lãm Cổ hỏi mượn Linh Hồ một chiếc mặt nạ da người. Biết chàng đang nhìn, lão vui vẻ nói:

- Từ sau trận này, danh hiệu La Vồng Nan Vi đã tiêu tan. Muốn bảo toàn mạng già đành phải bỏ cố tật. Lão rủ Đường Thái Bạch trở lại thành kiếm rượu thịt. Cả hai hoá trang kỹ lưỡng rồi mới đi.

Vô Diện Yên Cơ Địch Yến Bình người em thứ bảy trong Bát Long là tay thánh thủ trong nghề dịch dung. Chính nàng đã cung cấp những chiếc mặt nạ này cho đồng môn. Địch Yến Bình là ái nữ của Nhị Hộ pháp Địch Thanh Phần. Địch lão là người nắm giữ ngân sách chi thu của toàn môn nên chẳng hề có thanh danh gì Tướng mạo lão mập mạp, phúc hậu chẳng khác gì một

gã lái buôn. Nhưng lúc xuất trận, thanh kiếm trong tay lão độc ác chẳng kém gì ai. Môn qui của Huyết Kiếm Môn không cấm thuộc hạ học thêm công phu bên ngoài. Chỉ cần họ chuyên tâm rèn luyện pho Huyết Kiếm toàn chi, rồi muốn nghiên cứu thần tuyệt kỹ nào cũng được. Ngoài bốn chức vị hộ pháp, Bát Long tương đương với chức Đường chủ. Mỗi lần có phi vụ, họ sẽ là đầu lĩnh của hơn ba mươi sát thủ. Cuối giờ thân, Linh hồ và Sở lão trở lại sau trận chiến với Trường Túc Nhân Na, ai cũng đói bụng cả nhất là Tống Thu. Chàng đã trị thương cho họ Sở nên rất cần bồi bổ. Thức ăn đựng trong những chiếc lồng tre vẫn còn nóng sốt. Chén đũa cũng đầy đủ khôn thiếu thứ gì. ăn được vài chén, họ quay sang uống rượu. Sở Lãm Cỗ cười:

- Công tử chắc không thể ngờ rằng Huyền Cơ Thượng Nhân lại có liên quan đến Huyết Kiếm Môn bí ẩn này, chỉ có mình lão phu biết được nhờ đọc cuốn di thư kia. Còn một điều mà cả trăm người năm nay võ lâm vẫn mờ mịt là lai lịch của Huyền Cơ Thượng Nhân.

Tống Thu nhíu mày nói:

- Tại hạ từng nghe nói Huyền Cơ Thượng Nhân là bậc cao thủ số một nửa thời trước. Nhưng ông ta là hoà thượng nên chẳng giết ai bao giờ.

Sở lão đặc ý nhấn mạnh từng chữ:

- Nhưng trước khi xuất gia lão chính là sát nhân Vương Hàn Thiên Y, người đã từng giết mấy trăm cao thủ Bạch Đạo.

- Không thể thể được - Lãnh Diện Thái Tuế thắng thoát Chính Huyền Cơ Thượng Nhân đã giết lão ta trên núi Thái Bạch.

Sở lão lắc đầu:

- Điều lão đệ hãy để ta kể rõ nguồn cơn. Số là một hôm Sát Nhân Vương tình cờ đi ngang núi Thái Bạch. Đám cường đạo trên núi đầu nhận ra hung thần liền chặn đường cướp của. Hàn Thiên Y giết sạch hai mươi tên. Vạt áo tên đầu lĩnh đứt lia, để lộ sợi dây chuyền mang mặc ngọc khắc ba chữ Hàn Thiên Chí. Ngực của hắn có ba nốt ruồi son nằm thẳng hàng, lúc bảy giờ Hàn lão mới biết mình đã giết lầm đứa con trai duy nhất. Vợ lão ghê sợ tính hiếu sát của chồng nên đã ẵm con trốn biệt từ ba chục năm trước. Sát Nhân Vương quỳ bên xác con kêu khóc, dùng kiếm rạch nát gương mặt mình rồi xuống tóc quy y lấy tên là Huyền Cơ Thượng Nhân. Trước đó, lão đã sáng tạo ra hai pho kiếm pháp là Diêm La Tuyệt Kiếm Tàn Chi. Họ Hàn giấu mặt chọn hai người có căn cơ truyền cho mỗi người một pho. Vốn là kỳ tài tuyệt thế, trong lúc xuất gia, lão lại nghĩ ra pho kiếm thứ ba Huyền Cơ Thất Thức đặt vào trong pho tượng Ngọc Quan Âm. Lát nữa, lão phu sẽ mở tượng phật lấy bí kíp để công tử rèn luyện.

Tống Thu lâm bâm:

- Bây giờ ta đã hiểu vì sao hai pho kiếm pháp này lại có cùng lộ số?

Thấy Sở Lãm Cỗ ngờ ngác, Điêu Kim Cừ lạnh lùng nói:

- Môn chủ còn là dưỡng tử của Thiên Địa Song Tà, đương nhiên phải tinh thông pho Diêm La Tuyệt Kiếm.

Sở lão thức ngộ ra, lão cười ha hả:

- Thật không ngờ võ học của Sát Nhân Vương lại tập trung cả trong người Trác công tử.

Tổng Thu lẳng lẳng lấy pho tượng Ngọc Quan Âm ra xem xét, toàn thân không một dấu rập nối. Sở Lãm Cổ cười hỏi:

- Công tử có đoán ra mối nối nằm ở đâu không?

Tổng Thu nhìn lại, thấy Đức Bạch Y Đại Sĩ ngồi kiết già trên toà sen chàng ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Nếu tại hạ không lầm thì bí ẩn nằm ở đường phân cách giữa toà sen và bệ vuông ở dưới.

- Thật đáng khâm phục ! Sở lão dơ ngón cái khen ngợi.

Lão hỏi mượn Linh Hồ hai mũi độc châm. Họ Đường dùng rượu rửa sạch rồi mới dám trao cho Lãm Cổ. Lãnh Diện Thái Tuế vội đứng lên, rủ Linh Hồ ra ngoài cảnh giới. Họ Sở dùng kim đâm cùng một lúc hai mắt phật. Kỳ diệu thay, đôi mắt thụt sâu vào và chiếc bệ dưới chân đáy tượng rời ra. Pho tượng tuy nặng nề nhưng lại rỗng ruột. Sở lão rút ra một quyển sách mỏng cuộn tròn, trao cho Tổng Thu. Ngoài bìa có bốn chữ Huyền Cơ Bí Kíp. Chàng say mê đọc, quên cả sự hiện diện của họ Sở. Lão nhẹ nhàng đứng lên, ra ngoài nhặt củi khô để tới đến nhóm lửa sưởi ấm. Tổng Thu là người hiếu võ, gặp được tuyệt học thất truyền, chàng không tài nào dứt ra được. Hoàng hôn buông xuống rồi đêm đến. Tổng Thu ngồi bên ngọn lửa bập bùng, lấy quạt thay kiếm, thử thi triển những thế thức trong bảy chiêu Huyền Cơ Kiếm Pháp. Đến cuối canh ba, chàng mỉm cười:

- Tại hạ chỉ hiểu được có hai chiêu đầu vì tinh thần còn có nét tương tự như Diêm Vương Tuyệt Kiếm và Huyết Kiếm Tàn Chi. Nhưng năm chiêu sau cực kỳ bác tạp, khác hẳn đi sát khí ngày càng giảm. Có lẽ, Thượng nhân dần dần giác ngộ Phật Pháp nên cái tâm thiện lương hơn.

Nói xong, chàng quăng quyển kiếm phổ vào đồng lửa. Sở lão ré lên:

- Sao công tử lại huỷ đi?

Linh Hồ đỡ lời:

- Mông chủ đã thuộc lâu còn giữ lại làm gì?

Sở Lãm Cổ thở phào:

- Lão quên mất rằng công tử là hậu duệ của Lô Sơn Tiên Tử, trí nhớ của nàng kỳ tuyệt nhất thiên hạ.

Sáng hôm sau, Sở Lãm Cổ từ biệt bọn Tổng Thu. Lão đã có trong người ba bốn chiếc mặt nạ nên không còn sợ ai nhận ra nữa. Tổng Thu cùng hai thuộc hạ tiếp tục cuộc hành trình ra quan ngoại. Mười hai ngày sau họ vượt Hoàng Hà vào thành Ngân Xuyên thủ phủ của đất Tây hạ. Địa phương này gọi lại

những năm tháng cùng cực, khổ ải trong đời Lãnh Diện Thái Tuế vì vậy mặt gã nặng như chì. Vàng dương đã tắt hẳn, ba người vào Thanh Thủy Đại Lữ Điểm nghỉ ngơi. Ngân Xuyên nằm gần bờ sông Thanh Thủy. Thường thường, những khách điểm ở cạnh bờ sông hay dành tầng chót làm nơi ăn uống, để thực khách có dịp ngắm cảnh sông. Lữ điểm này cũng vậy. Tổng Thu chọn bàn ngay lan can mong được thưởng thức ánh trăng vàng trên mặt sông. Ba người thù tạc đến canh hai, cạn ba vò Thiệu Hương lâu năm. Vàng trăng mười ba lơ lửng trên không, ban phát ánh sáng dịu dàng cho vạn vật. Dòng nước Hồng Hà đã mất đi màu sắc đục ngầu, trở nên đáng yêu lạ lùng. Tổng

Thu ngà say nhớ đến Thượng Sương và Hồng Lăng Phượng. Sương nhi là cô gái đầu tiên trong đời chàng, người đã đem tâm thân băng thanh ngọc khiết dâng hiến để cứu lấy mạng chàng. Dầu Tam Phong Hồ Ly có là người tình nồng thắm đầy ma lực chàng vẫn yêu thương Sương nhi nhiều hơn. Nàng không nói được nhưng đôi mắt hoang dại, thiết tha kia luôn chứa chan ngàn vạn lời yêu thương. Tổng Thu bất giác nghe lòng dâng lên cảm giác da diết. Điêu Kim Cừ bỗng nâng chén mời chàng. Tổng Thu tinh ý nhận ra Lãnh Diện Thái Tuế thường liếc về toà Đại lâu bốn tầng gần đây. Mắt gã ánh lên vẻ bi phẫn khôn cùng. Chàng điềm đạm nói:

- Người có tâm sự gì sao chẳng nói với ta.

Đôi với đệ tử Huyết Kiếm môn, lời nói của môn chủ là mệnh lệnh. Kim Cừ nghiêng răng đáp:

- Bẩm môn chủ! Trong toà đại lâu kia có kẻ đã dày đoạ thuộc hạ suốt sáu năm trời. Lão thẳng tay đánh đập, chửi bới Điêu mỗ một cách tàn tệ. Cuộc sống ngày ấy còn hơn một con chó ghẻ.

Tổng Thu quắc mắt:

- Vậy sao giờ đây ngươi không giết lão mà trả hận? Một kẻ tàn nhẫn với đồng loại như vậy không xứng được hưởng cảnh phú quý, vinh hoa.

Độc Thủ Linh Hồ đỡ lời:

- Bẩm môn chủ! Lão Dịch Cửu kia là cháu họ của cố môn chủ Dịch Khúc Quân. Đại hộ pháp đã nghiêm cấm Điêu đại ca trả thù.

Tổng Thu cười khẩy:

- Nếu Dịch Môn chủ còn sống tất cũng không chấp nhận việc làm tàn ác của cháu mình. Ta ra lệnh cho hai người đến chặt đứt hai bàn tay Dịch Cửu. Như thế cũng là đã nể mặt cố môn chủ rồi.

Kim Cừ khoan khoái vòng tay tạ ơn rồi kéo Thái Bạch đi. Họ tung mình qua lan can, rơi thẳng xuống hoa viên, nương theo ánh trăng mờ mà đi. Tổng Thu ngồi lại đối ẩm với vàng trăng, thỉnh thoảng liếc về phía Dịch gia trang cách đây chừng vài chục trượng. Hai khắc sau, tiếng phèng la mõ tre vang dội, đèn đuốc sáng rực cả cơ ngơi của lão lái ngựa Dịch Cửu. Tổng Thu hài

lòng nhận ra hai bóng trắng đang lướt về phía Thanh Thủy Đại Lữ Điểm. Khi họ lại gần hơn, chàng mới phát hiện có bảy tám bóng đen đang bám theo sau, thuộc hạ của chàng. Kinh công của bọn này chẳng khác gì Linh Hồ và Lãnh Diện. Tổng Thu cau mày tự hỏi vì sao trong nhà Dịch Cửu lại có nhiều cao thủ như vậy? Lúc còn cách khách điểm chừng vài trượng. Linh Hồ bất ngờ tung ra một nắm độc châm. Hai gã áo đen trúng đòn lăn ra. Sáu gã còn lại múa tít trường kiếm đuổi theo. Nhưng hai chàng sát thủ Huyết Kiếm môn không chạy nữa, họ quay lại tấn công bọn Hắc y. Kiếm quang lấp loáng dưới ánh trăng mờ, cuộc chiến diễn ra rất quyết liệt. So ra, võ công của Linh Hồ và Lãnh Diện hơn bất cứ tên Hắc Y nào. Nhưng chúng lại có đến sáu tên nên đành được thượng phong. Lãnh Diện Thái Tuế giận dữ gầm vang, đoán kiếm như ánh chớp bay vào ngực tên đối diện. Linh Hồ cũng rải độc châm rồi mới phóng kiếm. Ba gã Hắc Y bị loại khỏi vòng chiến nhưng họ Điều và họ Đường đều bị thương nhẹ. Tổng Thu thoáng thấy từ xa có mười mấy bóng chạy lại, chàng vội nhảy xuống đầu tường rồi bốc cao lên, xuất chiêu Lôi Đảo Quần Sơn. Chín đạo chưởng kinh như vũ bão giáng xuống đầu bọn áo đen. Cả sáu tên thét lên đau đớn rồi gục ngã.

- Mau rút vào sau tường băng bó, để bọn tiếp viện cho ta.

Hai gã nhìn lại, thấy có đến mười mấy tên đang lướt đến, vội tuân lệnh môn chủ. Tổng Thu nhặt một thanh trường kiếm dưới đất, bọn viện binh vừa đình bộ thì chàng ập đến. Chàng xuất chiêu Nguyệt Dạ Thí Vong, kiếm quang rải ra muôn ngàn ánh hàn tinh như người rải gạo cúng cô hồn đêm rằm tháng bảy. Bốn gã hắc y ôm mặt rên la. Lưỡi kiếm sắc bén đã khoét lỗ trên trán cúng. Mười hai tên còn lại vội xông vào giáp công, bản lãnh bọn chúng rất lợi hại, lại lập thành kiếm trận nên tiếp ứng công thủ nhịp nhàng. Tổng Thu thầm khen định bụng sẽ huấn luyện Huyết Kiếm môn theo hướng này. Chàng ung dung chống đỡ, chẳng vội dùng tuyệt chiêu, để xem thử lộ số kiếm trận. Nhưng Lãnh Diện Thái Tuế và Độc Thủ Linh Hồ đã băng bó cho nhau xong. Họ nhảy vào hỗ trợ Môn chủ. Bị tập kích bất ngờ nên hai tên ngoài cùng lập tức tán mạng. Kiếm trận suy yếu ngay, Tổng Thu cười nhạt xuất chiêu Diêm Vương Hoan Tiếu. Trường kiếm trong tay chàng rung động, phát ra những tiếng nhân nga. Aạch kiếm loé lên cắt đứt thủ cấp ba gã mé hữu. Thiết phiến trong tay tả xoè ra, phát vào ngực một tên trước mặt. Thuộc hạ chàng cũng hạ thêm được hai tên nữa. Bốn tên cuối cùng kinh hãi, định đào tẩu. Tổng Thu không muốn địch nhân phát hiện tung tích của mình nên quyết chẳng để sót một tên. Chàng bốc lên cao chụp lưới kiếm xuống đầu bọn chúng. Chiêu Tuyệt Lộ Nam Hồ cực kỳ bá đạo, sức công phá rất rộng, do đó chàng ít khi dùng đến. Bốn gã hắc y kinh hoàng, hợp kiếm đón chiêu. Nhưng đường kiếm nặng như núi thái, đã gạt bay vũ khí và liềm vào

thân thể đối phương. Chỉ có một tên thoát chết nhờ lăn tròn trên mặt đất. Tiếc rằng Độc Thủ Linh Hồ đã chờ sẵn, chẻ gã ra làm đôi. Tổng Thu cầm trường kiếm xuống bãi cỏ lạnh lùng hỏi Kim Cừ:

- Người có nhận ra lại lịch bọn này không?

Lãnh Diện Thái Tuế vội đáp:

- Thuộc hạ cho rằng chúng là thủ hạ của Mai Hoa Bang.

- Có lẽ Dịch Cửu liên kết với Mai Hoa Bang và biến nhà mình thành cơ sở bí mật của chúng. à, hai người đã đòi nợ lão xong chưa?

Lãnh Diện nở nụ cười hiểm hoi:

- Tạ ân môn chủ. Thuộc hạ và Đường Tam đệ đột nhập vào hậu viện. Lão ta đang nằm với tiểu thiếp, sợ quá chẳng dám kêu la. Thuộc hạ kể tội lão xong liền chặt đứt hai bàn tay. Không ngờ con tiện tỳ kia sợ quá thét lên nên mới bại lộ hành tung.

Đường Thái Bạch cung kính đáp:

- Bẩm môn chủ chúng ta ở lại đây không tiện, xin rời sang khách điếm khác.

Tổng Thu suy nghĩ một lúc bảo rằng:

- Hai mươi sáu tử thi này sẽ làm náo động quan quân Ngân Xuyên, e rằng sẽ gây phiền lụy cho chúng ta. Có lẽ nên rời thành ngay, lượt về sẽ hỏi tội họ Dịch sau.

Nửa khắc sau, ba người đã ra khỏi thành, thúc ngựa phi mau. Trăng non soi đường Thiên Lý, gió Nam làm ấm sương đêm. Họ phóng ngựa đến sáng đã cách Ngân Xuyên hơn trăm dặm. Gần đến chiếc cầu đá lớn bắc ngang một nhánh cửa sông Thanh Thủy. Tổng Thu ra hiệu dừng cương dừng điếm tâm. Đang ăn, đột nhiên chàng hỏi:

- Năm xưa, Dịch môn chủ đi đâu mà lại có mặt ở Trường An?

Điền Kim Cừ buông đũa đáp:

- Thuộc hạ từng nghe Đại Hộ pháp kể rằng Dịch Môn chủ nhận được thư của Dịch Cửu mời đi Ngân Xuyên ăn đầy năm con trai gã. Thuở ấy, căn cứ của bốn môn đặt ở Sào Hồ phủ Giang Tô nên phải đi ngang Trường An.

Tổng Thu gật gù hỏi tiếp:

- Đông Phương hộ pháp có cho biết ai là bằng hữu thân thiết nhất của môn chủ không?

- Thưa có. Hoàng Hoa cung chủ Triệu Sư ẩn chính là bạn thâm giao của Dịch môn chủ.

- Vậy có khả năng nào Dịch môn chủ ghé Tinh Châu rủ Triệu Cung chủ cùng đi?

Linh Hồ giật mình:

- Chẳng lẽ môn chủ nghi ngờ họ Triệu là hung thủ?

Tổng Thu cười khở:

- Thanh triền đao cắm sau lưng chúng tỏ rằng Dịch môn chủ đã bị kẻ thân

ám toán, người lạ khó mà đắc thủ được. Hoàng Hoa Cung chủ là người duy nhất mà Dịch Môn chủ không hề đề phòng. Hơn nữa, tại sao môn chủ lại rẽ vào khu rừng ấy làm gì?

Chỗ người ngộ nạn cách đường quan đạo năm sáu dặm, nếu cần tiêu tiểu cũng đâu phải đi xa đến thế? Ta tin rằng Dịch môn chủ đã kẻ nào đó dẫn dụ. Nhưng phạm là khách võ lâm, khi vào rừng lúc nào cũng cảnh giác. Chỉ có người đi cạnh người mới lơ lửng mà thôi. Điều Kim Cừ lẩm bẩm:

- Nhưng lão ta hại môn chủ để được cái gì ? Ba mươi năm nay lão ru rú trong cung, chẳng hề xuất hiện như một bậc hiền giả, không màng danh lợi.
- Nếu xét đến việc ai có lợi trong cái chết của Dịch Môn chủ thì đó chính là Mai Hoa Sát thủ hội. Nhưng tại sao họ lại biết Huyết Kiếm môn phải thoái xuất vì mất môn chủ mà dám đứng ra kinh doanh ngành giết mướn ? Và nếu như bọn hắc y đêm qua là người của Mai Hoa Sát thủ hội thì các người có nghĩ đến một điều gì không?

Độc Thủ Linh Hồ toát mồ hôi:

- Đúng vậy ! Nhưng theo lập luận của Môn chủ, sẽ phải đi đến kết luận rằng Hoàng Hoa Cung chủ Triệu Sư ẩn chính là Mai hoa hội chủ?

Tổng Thu gật đầu:

- Có thể lắm! Nhưng phải chờ điều tra mới đoán được.

Hình bóng kiều diễm, dịu dàng của Triệu Đông Song hiện ra khiến chàng thêm phân vân lẽ nào một thiếu nữ như vậy lại là con của một tuyệt đại ác ma?

Du già đại pháp

Hồi 8

Quá trường thành ngộ tiểu cô nương

Nhập hổ huyết cứu nguy phụ mẫu

vài lời của bạn hung người đánh máy hồi truyện này:

Các bạn thân mến ! từ hồi đến giờ tôi vẫn đi download truyện từ các website khác và đăng lên vnthuquan, nếu truyện ở dưới dạng Pdf text thì tôi chuyển nó sang dạng html và gửi nó lên cho anh MS. bộ truyện này cũng được tôi lấy xuống từ trang web maihoatrang.com do các bạn bên đó đánh máy và gửi lên dưới dạng PDF .từ hồi một đến hồi 7 tôi vẫn có thể chuyển từ PDF sang dạng Text được nhưng bắt đầu từ hồi này các bạn ở Maihoatrang.com đã dùng nhiều cách để bảo vệ file PDF của mình . nên tôi không thể chuyển sang dạng Text được nữa nên hồi chuyện này và các hồi sau tôi đành phải làm một công chuyện mà tôi cảm thấy rất vô ích vì đã có người làm rồi, đó

*là đánh máy lại các hồi truyện để có thể đăng lên dưới dạng html .
Nay thông báo với bạn đọc và các bạn bên Mai Hoa Trang rằng Nguồn
truyện văn của các bạn bên maihoatrang.com nhưng bản text này là do tôi
tự tay đánh máy lấy và đăng ở đây .*

Cám ơn các bạn

Địa hình Tây Hạ có đến ba phần tư là núi và cao nguyên nên càng về hướng Bắc đường đi càng khó khăn hơn. Những thảo nguyên khô cằn mênh mông khiến con người cảm thấy mình nhỏ bé và lạc lõng. Xa xa, những ngọn núi đá trụi trụi khiến cảnh vật thêm hoang vắng.

Về khí hậu, vùng này cũng nổi tiếng thiên hạ vì mùa đông kéo dài cho đến tận tháng năm. Trong bài Xuân Biệt của Chương Kiệt đời Đường có bốn câu thơ :

Liễu mạnh tuy nhiên phong niếu niếu,
Thông hà do dự tuyết man man,
ân cần mạc yếm điêu cừ Trọng
Khúy Phạm Tâm Biên ngũ tuyệt hàn !
(Tạm dịch)

Bờ Nam gió vẫn rung rinh liễu
ải Bắc mịt mờ tuyết chữa tan.
áo cừ đừng ngại mang theo nặng.
Sợ gặp tam biên rét tháng năm.

Cuối tháng tư, bọn Tống Thu còn cách Vạn Lý Trường Thành ba trăm dặm đã thấy tuyết rơi. Giờ này ở Trung Nguyên là đầu hạ, vàng dương chói lọi, khí trời nóng bức. Thế mà nơi đây vẫn chưa thấy bóng xuân sang. Lúc khởi hành, Tống Thu đã cười thầm khi thấy Lãnh Diện Thái Tuế mang theo áo bông cừ. Nay chàng mới biết kiến văn mình còn nhỏ hẹp. Ba ngày sau, bọn chàng vượt ải Linh Vũ. Đang là thời bình nên cửa ải mở ra, ngựa xe qua lại chở hàng xuôi ngược lưu lượng không bằng Ngọc Môn Quan nhưng cũng thấy là tấp nập.

Bên kia chỉ là một trấn lớn. Nơi tập trung hàng hóa để chờ giờ khai quan mỗi sáng ải chỉ mở cửa từ đầu giờ Thìn đến cuối giờ Thân. Như vậy, khách thương hồ nào nhập quan ngoài giờ qui định đều phải dừng chân ở trấn Sa Phồn này. Ngược lại, đám lái buôn xuất quan vào buổi chiều cũng nghỉ ngơi tại đây để chờ sáng. Trừ những đoàn xe ngựa đông đảo, có người bảo vệ mới dám đi đêm.

Bọn cướp trên sa mạc tàn nhẫn hơn hẳn đồng nghiệp ở Trung Nguyên. Nơi đây là bìa của hoang mạc Đại Qua Bích rộng lớn dù thuộc lãnh thổ ngoại Mông nhưng phần lớn các kiến trúc trong trấn lại thuộc về người Hán. Dân Mông dường như không có khiếu kinh doanh.

Quán ăn, khách điếm, hiệu buôn do người Hán làm chủ . Ngay cả trong

kỹ viện cũng có rất ít gái Mông. Họ cục mịch, thô lậu nên không hài lòng khách làng chơi. Chính khách lái buôn người Mông cũng khoái gái Hán hơn. Có thể họ thích được hầu hạ tốt, nhưng cũng có thể họ muốn trả thù dân tộc. Nên văn minh Trung Hoa khiến dân Mông mặc cảm.

Điêu Kim Cừ đã từng theo sư phụ là Toán Mệnh Diêm La sang Mông Cổ để tìm Dịch Môn chủ. Họ đã lùng sục ở đây suốt hai năm vô ích. Tuy nhiên nhờ vậy mà họ Điêu rất giỏi tiếng Mông.

Gã dẫn Tống Thu và Linh Hồ vào một tửu quán rộng rãi ở giữa trấn. Đất sa mạc không thiếu nên chu vi quán này rất rộng. Mé hữu là cả một bãi đất trống để đậu xe và nhốt ngựa. Nhiều đoàn thương buôn có đến cả chục chiếc xe hàng. Chung quanh trông đầy đặc những hàng dương để chống cát sa mạc đôi lúc thổi đến tận đây, còn lúc bình thường, gió cũng đầy cát bụi. Cỗ ngời này làm toàn bằng gỗ tằm trên là nơi nghỉ trọ. Đối diện là một hiệu buôn lớn bán những người muốn vượt qua hoang mạc.

Ba người giao ngựa cho tiểu nhị rồi vào quán dùng cơm. Rượu của người Mông cay nồng nhưng không chút hương vị, do đó giá một vò rượu Trung Nguyên đắt gấp năm lần bình thường.

Lão chủ quán cười hềnh hếch nói :

- Bồn điếm còn một vò Sơn Tây Phần tửu lâu năm, giá huy hơi cao nhưng rất xứng để ba vị Đại gia thưởng thức.

Linh Hồ cười cợt:

- Một vò thì không đủ ướt môi. Lão không thể tìm đâu ra vò nữa hay không ?

Lão già hân hoan đáp:

- Tam vị cứ yên tâm, tiểu nhân sẽ cho người đi lùng sục, mua lại của các quán khác

Bỗng lão phát hiện chàng công tử trẻ tuổi kia loé ánh hào quang. Lão rùng mình nghe cảm giác sợ hãi lan khắp chân thân, vội quay lưng đi mất.

Độc Thủ Linh Hồ thở dài :

- Mỗi lần môn chủ động nộ chính thuộc hạ còn chẳng dám nhìn vào mắt người.

Tống Thu lạnh lùng nói :

- Nơi đây là đất lạ bắt tất phải giữ môn qui. Hai người cứ gọi ta là đại ca. Khách giang hồ kết giao không phân bẽ bậc theo tuổi tác.

Lãnh Diện Thái Tuế nở nụ cười hân hoan hiêm hơi lần thứ hai. Trước giờ gã chỉ cười nhạt hoặc cười khẩy. Cổ Môn chủ Dịch Khúc Quân dù là anh em kết bái với Tứ Hộ pháp nhưng từ lúc lên làm Môn chủ chẳng bao giờ cho họ gọi mình bằng Đại ca.

Độc Thủ Linh Hồ cũng vậy, gã khoan khoái vòng tay, cùng họ Điêu cất tiếng:

- Đại ca .

Danh từ này trong võ lâm dùng để chỉ người đứng đầu một nhóm vừa hàm ý tôn kính, vừa đậm đà tình nghĩa.

Điều Kim Cừ xuất thân hạ tiện, lại có quá khứ đầy tủi nhục nên mặt lạnh như tiền. Nay được môn chủ xem như huynh đệ, gã cảm thấy mình cao quý hơn, mặc cảm vơi đi. Gã nâng chén nói :

- Đã i ca ! Tiểu đệ xin hầu đại ca một chén.

Thân phận mới cũng như chiếc áo mới, ai cũng muốn khoe, Linh Hồ uống xong phần khởi nói theo :

- Đại ca ! Đến lượt tiểu đệ mời Đại ca.

Đường Thái Bạch xuất thân thế gia, vợ gã cũng là con nhà khuê các, xinh đẹp và được giáo dưỡng chu đáo. Nhưng con người tưởng như toàn bích ấy đã phản bội gã. Từ ấy, họ Đường căm ghét mọi nữ nhân.

Tuy nhiên, Bách Lý Tổng Thu đã làm gã sững sốt. Dung mạo và tài trí của chàng vượt xa gã nhưng lại chọn vợ khiêm khuyết. Cốc Thượng Sương thì câm, Hồng Lăng Phượng thì bị người đời chế giễu là quái nhân. Gã chợt thức ngộ rằng tình yêu là sự thủy chung, không đến từ nhan sắc toàn mỹ và gia phong lễ giáo.

Ba người đang bàn bạc, bỗng nghe Ô Vân Cái Tuyết hí vang ngoài bãi cỏ Linh Bồ và Lãnh Diện lập tức buông đĩa chạy ra. Tổng Thu cũng lững thững rời bàn.

Trên lưng thần mã, một thiếu nữ mặc y phục Mông Cổ đang cố giữ chặt dây cương để không rơi khỏi mình ngựa. Vân nhi cất cao hai vó trước rồi lại tung hai vó sau, cố hát cho được kẻ lạ mặt. Tiếng hí của nó làm những con ngựa khác sợ hãi.

Bọn Tổng Thu thản nhiên đứng nhìn, chàng đã nhận ra thuật kỵ mã của thiếu nữ kia rất cao cường nên muốn thử xem Vân nhi hung mãnh đến bậc nào ?

Nửa khắc sau, thiếu nữ kiệt lực, bị hát bay khỏi yên lặn xuống mặt cỏ.

Tuần mã giận dữ giáng mạnh hai vó trước xuống thân hình nàng, định đâm chết tên trộm ngựa.

Bọn lái buôn sợ hãi thét lên. Nhưng Tổng Thu đã như làn gió thoảng lướt đến chụp lấy móng ngựa. Chàng khẽ quát rồi đẩy nó về phía sau. Tuần mã nhận ra chủ, mừng rỡ liếm mặt chàng.

Thiếu nữ xanh mặt, lồm cồm đứng dậy. Đôi môi tái nhợt gương cười phân bua :

- Mong công tử tha lỗi. Tiểu muội yêu thích ngựa từ nhỏ, nay gặp thần mã lòng danh thiên hạ, không dẫn được lòng say mê nên nhảy lên lưng cười thử chứ không hề có ý trộm cắp.

- Chẳng lẽ công tử lại nỡ bỏ rơi một cô bé yếu đuối giữa sa mạc mênh mông hay sao ?

Lỡ gặp cường đạo thì tiểu muội biết đối phó thế nào đây ?

Tổng Thu bèn quát mắt, chiếu đôi nhãn quang rợn người vào mặt thiếu nữ. Chàng chậm rãi nói :

- Tại hạ còn đáng sợ hơn bất cứ tên cường đạo nào.

Thiếu nữ rùng mình, lắc đầu xua đuổi cảm giác sợ hãi. lát sau nàng bật cười :

- Công tử chỉ cố tình dọa nạt tiểu muội đấy thôi. Nếu là ác nhân, công tử đâu lao vào vó ngựa mà cứu kẻ trộm ngựa của mình ?

Độc Thủ Linh Hồ cười bảo :

- CÔ nương định về đâu mà lại đòi theo bọn ta.

Nhà tiểu muội cách núi Đại Luân Đại Dật chừng hai trăm dặm về hướng Bắc. Chắc chắn chư vị phải đi ngang núi ấy để đến U Luân Bạch Tố.

Kim Cừ thắc mắc :

- Sao cô lại đoán rằng bọn ta định đi U Luân Bạch Tố ?

Nàng tròn mắt ngạc nhiên :

- Đại Vương Mông Cổ đang chiêu mộ dũng sĩ, đồng thời kén rể. Công tử đây cài mao song toàn, lẽ nào lại không có ý ấy ?

Tổng Thu nhíu mày :

- CÔ nương chớ đoán bừa.

Giọng chàng sắc lạnh khiến cô gái giật mình, cúi đầu. Tổng Thu bỗng có cảm giác tội nghiệp. CÔ bé này phải một mình lang bạt chốn cảnh không được đầm ấm. Nàng không đáng phải chịu đựng sự khắt bạc của chàng. Tổng Thu dịu giọng bảo :

- Tại hạ là Bách Lý Tổng Thu, xin hỏi phương danh của cô nương ?

Nghe giọng hòa nhã, nàng mừng rỡ ngẩng đầu lên, vui vẻ đáp :

- Tiểu muội là Tần Bích San. Mười lăm tuổi. Tổ phụ là người Hán.

Linh Hồ và Lãnh Diện cũng tự giới thiệu. Nàng không hề tỏ ra ngạc nhiên khi thấy Tổng Thu dù trẻ tuổi hơn lại là Đại ca của hai hán tử tứ tuần này.

Sáng hôm sau, bốn người khởi hành lên phía Bắc. Bích San cột con ngựa què vào sau xe, lên làm xà ích. Được chừng năm dặm, nàng lột yên cương, thả ngựa ra, miệng liền thoảng nói :

- Khu vực này có một đàn ngựa hoang, con vật tội nghiệp này sẽ không phải cô đơn.

Quả nhiên, từ xa trong thảo nguyên vọng lại tiếng hí vang, con ngựa tập tễnh chạy về hướng ấy.

Đọc đường, San nhi trở tài nấu nướng. Nàng chế biến những món ăn lạ miệng của người Mông khiến Tổng Thu hài lòng. Sự có mặt của cô bé ngây

thơ lạnh lẽo này làm cho đường thiên lý bớt dài . Tiếng cười trong trẻo phá tan vẻ tĩnh mịch vùng hoang mạc.

Tài xạ tiễn của San Nhi đáng mặt Dưỡng Do Cơ. Không con vật nào bị nàng nhìn thấy mà có thể thoát được. Nàng là người của sa mạc nên hiểu rõ tính nết của nó. Một hôm thấy vàng dương đi, đằng đông trời đỏ ửng, gió ngừng thổi một cách khó hiểu. San Nhi biến sắc nói:

- Bách Lý Đại ca ! Sắp có bão cát kéo đến, chúng ta phải ẩn nấp ngay mới kịp.

Nàng nhìn quanh, mừng rỡ đánh xe rẽ sang mé hữu. Mục tiêu của nàng là tảng đá cao hơn đầu người lúc đến nơi, nàng vội vã nói :

- Chúng ta phải tháo ngựa rồi lật xe nằm ngang, chắn bên ngoài tảng đá người và ngựa sẽ núp ở giữa.

Bọn Tổng Thu mau mắn thi hành. San Nhi bảo họ trải lều một đầu cột chặt vào xe, một đầu buộc vào cọc đóng dưới chân tảng đá. Hai con ngựa kéo xe mới được mua nên khó dạy chúng không chịu nằm xuống. San Nhi bực bội nói :

- Đường Tam Ca mau thả cho chúng chạy đi.

Bốn người và ba con ngựa chui vào dưới tấm vải lều thì cơn bão ập đến.

Tổng Thu lần đầu gặp bão cát, chàng không khỏi kinh tâm lạc phách.

Trời đất mịt mù, cuồng phong gào thét, cuộn cuộn như muốn giạt tung tấm vải trên đầu. Cát trút xuống nặng trĩu rồi lại bị cuốn đi. Bốn người cố giữ chặt mép lều và trấn an lũ ngựa. Nếu không có tảng đá sau lưng, chắc chắn họ đã bị thổi bay như chiếc lá mùa thu.

Bỗng tuần mã Ô Vân Cái Tuyết bị cát bay vào mũi. Nó khó chịu đứng bật dậy. Bích San đang ngồi cạnh đấy bị hất văng ra. Cơn bão lập tức chụp lấy nàng. Thân hình nhỏ bé lăn lóc trên mặt cát, tiếng kêu thất thanh lạc lõng giữa tiếng gió gào.

Tổng Thu vội vỗ một chưởng vào trán Vân Nhi con vật choáng váng quỵ xuống rồi tung mình theo hướng San Nhi. Chàng đã nhảy đi với cả sức lực của mình. Lại thêm sức đẩy của bãi cát nén tốc độ rất mau lẹ. Tổng Thu vượt khoảng cách bốn trượng mới rơi xuống, thoáng thấy bóng San Nhi mờ mờ phía trước, chàng mừng rỡ điềm chân lướt đi. Lại thêm bốn trượng nữa, Tổng Thu nhào người chụp lấy cô bé, cả hai lăn thêm một đoạn, Tổng Thu mới trụ lại được, chàng nằm ngựa hai chân thọc sâu xuống cát, tay xiết chặt. San Nhi vào bụng.

CÔ bé đã hoàn hồn, vòng tay ôm lấy cổ Tổng Thu. Dầu trong cảnh hiểm nghèo, nàng vẫn ý thức được rằng mình đang nằm sấp trên người một nam nhân Bích San không thể mở mắt, nàng gục mặt vào vai Tổng Thu để tránh cát

Lúc này, tiếng gọi thảm thiết của Lãnh Diện và Linh Hồ vọng lại :

- Đại ca ! Môn chủ !

Tổng Thu vội bảo :

- San Nhi. Ta lật sấp xuống, nằng trèo lên lưng và cố bám cho chặt.

Lát sau, San Nhi đã ở trên lưng chàng.

Tổng Thu quay mặt về hướng bọn thuộc hạ , vận công quát lớn :

- Ta và San Nhi còn sống !

Hai gã sát thủ chỉ nghe rất nhỏ vì ngược gió nhưng cũng yên tâm chờ đợi Họ luôn tin tưởng vào bản lãnh của chàng.

Tổng Thu cầm tay chân xuống mặt cát, lấy điểm tựa đẩy thân hình lết đi như loài bò sát. Chàng chăm chú vào công việc khó nhọc của mình nên không cảm thấy gì. San Nhi thì khác, bụng dưới của nằng đặt trên mông Tổng Thu. Có chàng, nằng hoàn toàn yên tâm rằng sẽ thoát nạn nên chẳng hề lo lắng gì. Tâm hồn người xử nữ bỗng bình theo những va chạm đầu đời Hai khắc trôi qua tưởng chừng như thế kỷ, cuối cùng, Tổng Thu cũng về được đến nơi. Chàng định hướng được là nhờ tiếng khích lệ của Linh Hồ. Gã đứng xuôi gió nên mới có thể mở mắt ra nhìn.

Bích San then thùng đến mức chẳng dám nhìn ai. Nằng ngồi giữ chặt lấy cánh tay chàng, giả dò một nhọc, gục đầu vào vai người trong mộng.

Nửa canh giờ sau bão mới tan nhưng hoàng hôn đã xuống. Tổng Thu quyết định hạ trại nơi này. Đầu óc của ai cũng len lúoc lơ đãng nên San Nhi phụng phịu nói;

- Tiểu muội không chịu được cảm giác ngứa ngáy vì bụi bặm. Xin đại ca ban cho một túi nước để tắm. Cách đây chừng hai chục dặm có một ốc đảo sáng mai chúng ta sẽ có đủ nước đi tiếp.

Mấy ngày qua Tổng Thu đã xem nằng như người em gái nhỏ nên rất yêu thương. Lúc nằng bị bão cuốn đi chàng đã lao theo mà không nghĩ đến sống chết. Lẽ nào giờ đây lại tiếc một túi nước.

Sau khi thấy chàng gật đầu. Nằng mừng rỡ đem túi nước ra phía sau tảng đá. Túi da chỉ đựng chừng hai chục cân nước, muốn tắm kỹ cũng chẳng được, chỉ lát sau Bích San đã trở lại. Đương nhiên nằng không dám gội đầu, chỉ rửa mặt và thân thể. Đường Thái Bạch đang nhóm lửa ngừng lên nói đùa:

- Trong sa mạc nước quý hơn vàng. Nay San Nhi được tắm là sướng hơn công chúa Mông Cổ.

San Nhi bật cười :

- Cũng nhờ tiểu muội có được một vị đại ca hào phóng đấy thôi.

Nằng bước đến Tổng Thu cúi xuống dùng khăn ướt lau mặt và cổ cho chàng. Điêu Kim Cừ nháy mắt với Linh Hồ rồi mỉm cười.

Đêm ấy, trời rét hơn thường lệ đồng củi ít ỏi tàn lụi sớm. Cuối canh ba Tổng Thu phát hiện có tiếng chân ngựa, bước nhẹ . Chàng hé mắt ra nhìn,

thấy Bích San đứng tần ngần, tấm thân nhỏ bé run lên vì lạnh. lát sau, nàng rón rén bước đến, chui vào chăn của chàng. San Nhi thì thầm :

- Tiểu muội lạnh quá !

Tổng Thu vốn nghĩ nàng còn quá nhỏ nên kéo chăn đắp kín hai người.

San Nhi rúc đầu vào tấm thân nồng ấm kia mà thiếp đi.

Linh Hồ và Lãnh Diện dậy sớm, họ phát hiện Bích San đang nằm cạnh Tổng Thu. Hai gã lắc đầu mỉm cười.

Trưa ngày mười bốn tháng năm bọn Tổng Thu chỉ còn cách núi Đại Luân Đạt chừng hai trăm dặm. Họ định ghé vào một làng Mông Cổ để mua nước và thực phẩm.

Nhưng khi đến nơi, thì thấy mấy chục đoàn xe đậu chật cứng trên bãi đất trống giữa làng. Dân Mông và khách thương hồ tùm năm, tùm ba líu lo trò chuyện. Gương mặt họ đầy những nét sợ hãi.

Tổng Thu bảo Bích San và Kim Cừu vào xem thử chuyện gì. lát sau, họ trở ra, San Nhi liền thoảng kể:

- Đại ca ! Cách đây sáu dặm đường quan đạo phải đi ngang một dải đá dài tên gọi Trường Nham. Dưới chân dải đá ấy có mấy vũng trũng, cây cối độ hơn trăm bao quanh hồ nước. Sáng nay, đột nhiên xuất hiện bốn con quái vật Chúng trảm mình dưới nước, chờ khách lữ hành đi ngang là tấn công, người ngựa gì cũng ăn sạch.

Linh Hồ nóng nảy nói :

- Hình dáng chúng thế nào mà gọi là quái vật ?

San Nhi tròn mắt diễn tả:

- Tiểu muội nghe họ kể rằng chúng chỉ lớn hơn con ngựa. Chân sau to và dài hơn chân trước. Mồm dài đầy những chiếc răng sắc bén. Chúng chạy rất nhanh, không thua gì ngựa. Da lại dày như da voi, không sợ giáo mác, cung tên. Đặc biệt là chúng rất hung dữ, hiếu sát, dầu mới ăn no cũng vẫn giết người.

Tổng Thu cười nhạt :

- Để ta xem da lũ quái vật này dày đến cỡ nào ?

Chàng thúc ngựa vòng qua làng, đi về hướng Bắc. San Nhi rùng mình lên, ngồi trên mông ngựa, vòng tay ôm chặt Tổng Thu. Hai gã thúc ngựa quay xe chạy theo.

Trong đám khách thương hồ, có một số hào kiệt võ lâm đi theo áp tải hàng. Thấy có người dám đi tiên phong họ rút vũ khí thập tùng. Còn cách chừng nửa dặm đã nghe tiếng kêu quái dị của chúng. Tiến thêm vài chục trượng nữa, chàng xuống ngựa bảo thủ hạ :

- Hai người theo ta tiêu diệt quái thú. Nhưng nếu là chúng không sợ đao kiếm thì phải lui ngay, không được sinh cường.

Hai gã gật đầu tuân lệnh, bước theo Tổng Thu. Bích San ở lại, nắm dây

cương trấn Mã Ô Vân Cái Tuyết, lòng lo lắng khôn nguôi.

Tổng Thu quát vang như sấm, dụ cho lũ quái vật xuất hiện. Nghe tiếng người, cả bốn con rời hồ nước bò lên đường quan đạo. Hình dáng chúng quả như lời Bích San kể lại. Tổng Thu thầm nghĩ rằng đây là những con thú thời thượng cổ còn sót lại. Chàng lướt nhanh đến vung kiếm bổ vào đầu một con. Chiêu kiếm cực kì nhanh nhẹn nên quái thú không thú không tránh khỏi. Nhưng đòn này chỉ khiến con vật thêm hung tợn, nó nhảy bổ vào ngoác chiếc mõm đầy răng, định cắn tay chàng. Ba con còn lại cũng xông vào Lãnh Diện và Linh Hồ. Hai gã múa tít trường kiếm, chém liên mấy nhát vào thân con vật. Quái thú không bị thương nhưng thấy đao nên nổi giận, vươn chiếc cổ dài và hàm răng đáng sợ về phía đôi phương.

Tổng Thu biết quái thú không sợ đao kiếm, chàng quăng luôn vũ khí, tung mình lên không dùng Thiên Lô Thần Chưởng tấn công. Con thú trúng đòn ré lên như tiếng heo kêu, sợ hãi lùi lại. Chàng phân khởi bồi thêm một chưởng. Quái thú khôn ngoan rụt đầu né, tránh. Chưởng kinh đập vào lưng nó, phát ra tiếng kêu như vỗ lên mặt trống.

Tổng Thu đánh hụt, nổi giận xông tới, song chưởng liên tiếp vỗ vào ngực quái vật. Con thú choáng váng thét lên inh ỏi. Chàng ập đến vung tả thủ, Nha Ngư Hoàn trong tay cắt đứt cuống họng nó. Một vòi máu hồng tanh tươi phun ra, quái vật lão đảo rồi gục ngã. Bích San và bọn hào khách thấy chàng giết được hai con, mừng rỡ vỗ tay reo hò.

Độc Thủ Linh Hồ phóng độc châm vào mắt quái thú rồi chọc kiếm vào miệng nó. Con vật đau đớn lồng lên hắt đầu bẻ gãy trường kiếm rồi ngoác miệng táp họ Đường. Tổng Thu kinh hãi phi thân đến, vung chưởng đánh bạt cái mõm khủng khiếp sang một bên. Bàn tay chàng dòn đầy chân khí nên cứng như thép và nặng như búa tạ. Xương đầu quái thú đập nát tựa như gỗ mục. Còn con cuối cùng đang áp sát Điều Kim Cừ. Thái Tuế chém liên mấy chục nhát mà không làm gì được con vật. Gã nổi xung, lừa thế phóng đoản kiếm vào mắt nó. Não bộ bị phá hủy, con vật khuyu xuống lìa đời.

Bích San hân hoan chạy đến nắm tay Tổng Thu :

- Đại ca trèo lên lưng quái thú khiến tiểu muội rụng rời cả chân tay!

Giọng nói và ánh mắt chan chứa yêu thương khiến chàng cảm kích và khẽ chấn động. Cốc Thượng Sương cũng thường nhìn chàng như vậy. Tổng Thu không muốn nghe những lời tán tụng của khách thương hồ, chàng ra hiệu lên đường.

Được vài dặm, thấy bên đường có cây cối và dăm chiếc lều Mông Cổ, bốn người dừng chân xin nước đổ đầy các túi da. Bích San đi vào chiếc lều vải lớn Lát sau trở ra cùng với một lão già người Mông tóc bạc trắng. Lão chăm chú nhìn Tổng Thu, mỉm cười rồi quay vào.

Đoàn người lại đi tiếp. Thấy Bích San có vẻ ưu tư, Linh Hồ bèn hỏi :

- San Nhi có tâm sự gì vậy.

Nàng kể với giọng lo lắng :

- Lão già kia nói rằng bốn con Sa Long kia đến từ một ốc đảo nhỏ cách núi Đại Luân Đạt Dật chừng hơn trăm dặm về phía đông. Nơi ấy có một quái nhân tên gọi Sa Thượng Thần Y Tang Luân Tống. Hai năm trước, lão ta tình cờ tìm được năm mươi trái trứng lạ lớn bằng quả dưa. Thần Y bèn dốc sức tìm cách cho trứng nở ra. Nghe nói, cuối năm ngoái lão đã thành công. Vị trưởng lão Mông Cổ lúc nãy đã từng được Sa Thượng Thần Y dắt đi xem bầy Sa Long. Lúc ấy chúng chỉ nhỏ bằng con cừu.

Bích San thản nhiên chia tay, không hề lộ chút luyến lưu :

- Tiểu muội phải về nhà ngay cảm tạ tam vị đã chiếu cố lúc dọc đường.

Nàng đi rồi, Linh Hồ buột miệng :

- Thế mà tiểu đệ cứ nghĩ lúc phân ly, San Nhi sẽ khóc lóc ghê lắm.

Tống Thu chợt hiểu mình đã mền cô em gái nhỏ này đến chừng nào.

Chàng vào phạn điểm ăn qua loa rồi thúc ngựa đi thẳng đến chân núi.

Ngọn Đại Luân Đạt Dật cao chừng năm, sáu trăm trượng. Cây cối mọc xanh rì, đỉnh và sườn núi nhờ nước của lớp tuyết mà và đông. Vùng chân núi cũng được hưởng những dòng suối nhỏ chảy xuống nên màu mỡ, cỏ cây tươi tốt

Tống Thu không biết Song Tà ở đâu nên phải gõ cửa Hoàng Sa Sơn Trang mà hỏi thăm. Trước sân, bọn nô tỳ đang lăng xăng quét sân. Một ả thấy khách đến, buông chổi chạy ra. Cô bé giương đôi mắt một mí nhìn Tống Thu chăm chú. Lãnh Diện hắng giọng rồi nói bằng tiếng Mông :

- Phiền cô nương vào báo với âu Dương lão tiên bói rằng có Bách Lý công tử xin bái kiến.

Nữ tỳ bật cười rung rinh hai bím tóc trả lời bằng tiếng Hán:

- âu Dương lão gia tử đã quy tiên mười năm nay, chỉ có trưởng tử của người là âu Dương trang chủ thôi.

Đám tỳ nữ cũng bỏ cả công việc xúm lại ngắm nghía Tống Thu. Chàng không hiểu nguyên nhân nên khó chịu. Chàng đưa mắt ngắm toàn cảnh sơn trang thầm khen dòng họ âu Dương không quên nguồn cội. Các kiến trúc đều theo phong cách Trung Hoa.

Trong đại sảnh bỗng vọng ra tiếng nữ nhân:

- Xuân nhi! Sao không mời khách vào ?

Nữ tỳ vội nói :

- Phu nhân đã có lời thỉnh tam vị nhập sảnh.

Ba người theo ả vào trong, phu thê trang chủ đang ngồi bên bàn bát tiên.

Trang chủ là một thư sinh, tuổi độ lục tuần, râu ba chòm đen nhánh dài đến ngực. Nữ nhân bên cạnh mặc Hán phục nhưng có lẽ là người Mông. Đôi mắt một mí đã nói lên điều ấy. Tuy nhiên, tướng mạo bà rất tôn quý và phúc

hậu.

Tổng Thu vòng tay nói :

- Văn bối là Bách Lý Tổng Thu nam tử của Thiên Địa Song Tà xin bái kiến nhị vị.

Trang chủ có vẻ hài lòng trước nhân phẩm và dung mạo của chàng. Lão gật đầu, tươi cười bảo :

- Mời công tử và nhị vị hảo hán an tọa. Lão phu sinh trưởng ở đất Mông nên không quen tục lễ ở Trung Nguyên.

Ba người ngồi xuống ghế. Xuân Nhi mau mắn rót trà, đôi mắt nhỏ liếc Tổng Thu với vẻ ranh mãnh. Chàng nhấp hớp trà, đi thẳng vào vấn đề :

- Văn bối nóng lòng muốn biết tin phụ mẫu. Mong trang chủ chỉ giáo cho.

âu Dương trang chủ chỉnh sắc kể :

- Hai năm trước phu thê lão huynh đến đây phó ước. Nhưng tiên phụ đã qua đời từ lâu, lúc lâm tử, người có dạy bỏ qua hiềm khích với Càn Khôn lão nhân Vì vậy lão phu và Song Tà đã kết tình hảo hữu. Họ vui vẻ ở lại đây và ra sức truy tìm Sa Mạc Xà Vương. Hơn tháng trước, họ tìm ra chỗ trú ẩn của Linh Xà. Nhưng lại đụng độ bậc kì nhân cái thế. Lão ta có bày quái vật trợ chiến nên đã bắt sống được Song Tà đem giam giữ. Lão phu có đến khẩn cầu nhưng bị từ chối, chỉ cho thăm viếng mà thôi. Nhờ vậy lão phu mới biết Song Tà đã dùng Bảo Mệnh Cửu Trùng gọi công tử đến cứu. Tổng Thu nghe con giận dữ xâm chiếm tâm hồn. Giọng chàng lạnh lẽo như sương :

- Lão quái ấy lợi hại đến mức nào mà khiến cho hậu duệ của Hoàng Sa Thần ông phải sợ hãi đến nỗi quên cả tình bằng hữu ?

âu Dương phu nhân cười buồn :

- Lão ta là Sa Thượng Thần Y Tang Luân Tổng sư thúc của thuyết phu. Đó chính là nỗi khổ tâm của bọn ta. Mong công tử lượng thứ.

Tổng Thu biến sắc, tạ lỗi :

- Văn bối không biết nên có lời mạo phạm. Xin nhị vị bỏ qua cho.

âu Dương Trang chủ cười hà hà :

- Không sao. Lão phu vẫn thăm hỏi thẹn về việc này.

Tổng Thu nghiêm giọng :

- Nhị vị đâu biết rằng Tang Thần Y có dã tâm rất lớn. Lão ta định dùng bày quái thú để chinh phục các bộ tộc trên đất Ngoại Mông. Sau khi trở thành chúa tể Mông Cổ, lão sẽ xua quân vượt Vạn Lý Trường Thành đánh chiếm Trung hoa. Văn bối đã thề tận diệt lão và bày Sa Long để cứu bách tính hai nước khỏi cảnh binh đao, khói lửa. Nếu trang chủ bắt tội, văn bối cũng đành chịu vậy.

Phu thê Trang chủ kinh hãi nhìn nhau. ầu Dương phu nhân lẩm bẩm :

- Không ngờ Tang sư thúc lại là người đại ác như vậy.

Trang chủ chỉnh sắc hỏi :

- Công tử nghe tin này từ đâu ? .

- Văn bối có một người tiểu muội tên gọi Tần Bích San. Sau khi bọn Văn bối tiêu diệt bốn con Sa Long ở ghềnh đá Trường Nam, có gặp một trưởng lão Mông Cổ. San nhi đã nghe ông ta kể lại dã tâm của họ Tang.

Trang chủ buồn rầu bảo :

- Nếu Ngõa Lạp Từ đã nói ra thì chẳng thể sai được.

ông giận dữ vỗ bàn, tiếp lời :

- Tiên phụ suốt đời mai danh ẩn tích ở đất Mông Cổ khô cằn này là vì muốn dùng ảnh hưởng của mình dập tắt mọi âm mưu gây chiến giữa hai dân tộc. Nay Trang sư thúc lại đi ngược lại ý chí của người, ta không thể khoanh tay làm ngơ được. Quân tử Đại nghĩa diệt thân, ta sẽ cùng công tử tiêu diệt bầy quái vật và lão họ Tang.

Tổng Thu bất giác sinh lòng ngưỡng mộ âu Dương Trang chủ. Chàng đứng dậy vái dài :

- Văn bối cúi đầu bái phục lòng dạ trung trinh của bậc trưởng thượng.

Trang chủ cười ha hả xua tay :

- Tiên phụ đặt tên lão phu là âu Dương Hoài Nam để nhấn nhủ đến nguồn cội. Lão phu không trở lại Trung Nguyên cũng là muốn nối chí phụ thân

âu Dương phu nhân dịu dàng nói :

- Tam vị vào sau tấm gò rồi dự tiệc tẩy trần.

Xuân Nhi có vẻ như được đặc phái hầu hạ thượng khách, nàng tươi cười đưa bọn Tổng Thu vào trong. Đám gia đình tỳ nữ không hiểu sao lại đứng thành từng hàng, cúi đầu chào khách, ánh mắt họ lộ rõ vẻ hiếu kỳ.

Linh Hồ buột miệng nói nhỏ :

- Lạ thật ! Họ làm như xem mặt Tân lang vậy.

Kim Cừ ứng tiếng :

- Chẳng hiểu âu Dương Trang chủ có ái nữ hay không nhỉ ?

Tổng Thủ hừ nhẹ , hai gã sợ hãi im bật.

Trong bữa tiệc, âu Dương Trang chủ nghiêm nghị bảo :

- Vợ chồng lão phu đã Tôn Bách Lý lão huynh và Cốc Đại Thư làm anh chị chẳng lẽ công tử không thể xưng hô thân mật hơn sao ?

Tổng Thu bối rối thưa :

- Vậy diệt nhi xin tôn nhị vị là Thúc thẩm.

Phu nhân hài lòng bảo :

- Đã là người nhà, ta sẽ gọi khuyến nữ ra bái kiến Bách Lý hiền đệ.

Bà gật đầu với Xuân nhi. ả mau mắn chạy vào trong. Lát sau một thiếu nữ mặc đoạn bào màu thanh thiên xuất hiện. Nàng e lệ cúi mặt bước đi, đến

tận bàn mới nghiêng đầu thỏ thẻ :

- Tiểu muội là âu Dương Bích San xin được bái kiến Bách Lý Đại ca và nhị vị

Cả ba sững sốt nhận ra cô em gái nhỏ của mình. Linh Hồ tủm tủm cười :

- Tiểu thư quả là lợi hại, dám bung mắt bọn ta.

San Nhi đỏ mặt đáp :

- Tiểu muội tình cờ gặp tam vị, đâu thể khai thực lai lịch được. Đến khi biết Bách Lý Đại ca là ái tử của Bách Lý bá phụ thì đã lỡ rồi. Mặt mũi nào mà sửa lời ?

Tổng Thu rất mừng khi gặp lại nàng nên không hề bắt lỗi, nhìn Bích San bằng cặp mắt hiền hòa. Trong chiếc áo ngắn tay bó sát này, đôi ngực tròn đầy khác hẳn lúc trước. Chàng thức ngộ ra rằng cô bé này đã bó ngực để có thể nói bớt đi tuổi tác.

âu Dương Phu nhân kéo ái nữ ngồi xuống cạnh mình rồi dịu dàng nói :

- Khuyển nữ năm nay đã mười bảy tuổi nhưng tính tình ranh mãnh, nghịch ngợm thường ngày vẫn giả nam nhân đi trêu ghẹo mọi người.

Tháng trước nghe nói hiền điệt sắp xuất quan nó liền bỏ nhà đi mất ai ngờ San Nhi lại đi đón hiền điệt.

Bích San hổ thẹn , biện bạch :

- Mẫu thân nói kỳ quá, Hải nhi đi chơi cho khuây khỏa chứ đâu có ý đón Bách Lý Đại ca.

Độc Thủ Linh Hồ Đường Thái Bạch cười hỏi :

- Nhưng sao San Nhi lại biết đại ca ta là ai mà lại theo về ?

Bích San tinh quái đáp :

- Tiểu muội đã từng nghe Cốc bá mẫu kể rằng đại ca có nốt ruồi son nơi thùy chân bên trái.

Trang chủ cười xòa :

- Chứ không phải San Nhi đi xem mặt Tổng Thu trước hay sao ?

Bích San vội đưa bàn tay búp măng bịt miệng ông :

- Phụ thân mà nói nữa, Hải nhi sẽ trốn đi luôn đây.

Phu nhân âu yếm bảo :

- Thôi được ! Để chờ cứu được Bá phụ và Bá mẫu rồi sẽ tính.

Tổng Thu linh cảm rằng có điều bí ẩn trong câu nói của họ. Chàng lo lắng cho song thân nên gạt ý nghĩ ấy qua một bên, kính cẩn hỏi âu Dương Trang chủ .

- Xin Thúc Thúc cho biết tình hình và địa thế nơi cư ngụ của Tang Thần âu Dương Trang chủ vượt chùm râu đẹp kể :

- Tang Sơn Trang nằm dưới chân ngọn núi thấp. Bên tả là một sơn cốc thiên nhiên ăn sâu vào sườn núi. Cửa cốc chỉ hẹp chừng hai trượng nên Tang Sư Thúc đã dùng gỗ lớn làm cửa vào, ngăn cho bầy Sa Long không

thoát ra ngoài. Hằng ngày ông ta huấn luyện bọn chúng và dùng dược vật để khống chế. Muốn tiêu diệt bọn Sa Long e không phải là chuyện dễ trừ phi có dược vài thanh bảo kiếm chết sắt như chém bùn. Tang Sư Thúc sợ lão phu âm thầm giải thoát Song Tà nên đã nhốt họ vào thạch động sau trang Lao thất này có cánh cửa bằng đá rất dày, chốt khóa lại ở bên trong và luôn luôn có một viên cai ngục túc trực. Song Tà bị giam trong một lồng sắt kiên cố ở tận cuối động.

Tổng Thu đề nén cảm giác căm hận, cố tìm ra kế sách giải cứu song thân Chàng mừng tượng cấu trúc thạch lao rồi hỏi thêm:

- Dám hỏi Thúc phụ, hệ thống thông gió ở thạch động ấy ra sao.

Trang chủ nhớ lại :

- Trần hang có một hàng lỗ thông gió và thông sáng rộng bằng miệng chén ăn cơm. Nhưng trên cánh cửa đá lại có một Ô vuông mỗi bề độ gần gang tay để đưa thực phẩm vào cho tù nhân và viên cai ngục.

Đường Thái Bạch thắc mắc :

- Cung bầm Trang chủ, vì sao họ Tang lại bắt giam Thiên Địa Song Tà ?
âu Dương Hoài Nam buồn bã đáp :

- Tang Sư Thúc đã bắt được Sa Mạc Xà Vương nhưng lại không có công phu Càn Khôn Chân Khí để dung hòa mật Linh Xà thành ba mươi năm công lực. Lão muốn Bách Lý huynh dạy lại môn thần công ấy, Cốc Đại tẩu đã chém Tang sư thúc một nhát rất sâu vào đùi nên lão phu cũng khó mở miệng. Có điều, lão phu đã yêu cầu sư thúc phải đối xử tốt với họ.

Tổng Thu dụ giọng :

- Tiêu diệt đã có cách cứu được song thân, thúc phụ bắt tất phải áy náy nữa. Sau khi họ hồi phục công lực chúng ta sẽ tiến hành tiêu diệt bầy Sa Long và Tang Luân Tổng.

Chàng bèn trình bày kế hoạch cho mọi người nghe. Trang chủ hài lòng tán dương :

- Hiền diệt quả là bậc kỳ tài trong thiên hạ.

* *

Tối hôm sau , ầu Dương Trang chủ, Bích San và bọn Tổng Thu có mặt trên sườn núi phía sau Tang gia trang. Họ nhẹ nhàng lần xuống dưới. Trang chủ và Lãnh Diện Thái Tuê chịu trách nhiệm cảnh giới vòng ngoài. Bích San Tổng Thu và Linh Hồ lần đến phía Thạch lao.

Cửa đá khóa ở bên trong nên chẳng có ai canh gác phía ngoài. Độc Thủ Linh Hồ rón rén thổi mê hồn hương vào trong. lát sau, nghe tiếng gã gác tù ngã xuống nền hang, Đường Thái Bạch liền ra hiệu cho Tổng Thu. Chàng bèn thi triển công phu Xúc Cốt Du Già Đại Pháp, thân hình rất nhỏ lại như đứa bé lên năm. Chàng nhảy lên chui qua lỗ vuông một cách dễ dàng. Linh Hồ và San Nhi nép sát vách đá ẩn mình. Cả hai người đều mặc hắc y và đầu

trùm kín nên rất khó bị phát hiện.

Tổng Thu chui được vào trong, lập tức xả công, lục soát thử tên cai ngục. Chàng tìm được chìa khóa liền mở cửa gọi Bích San vào. Cửa lao được khép lại nhưng không khóa.

Chàng vươn tay nhổ cây đuốc trên vách, cùng San Nhi lướt vào cuối động. Trong chiếc lồng sắt kia chính là phụ mẫu của chàng. Họ nghe động đã ngồi bật dậy. Dưới ánh đuốc, Tổng Thu nhận ra hai người gầy đi khá nhiều. Chàng xúc động, lột bao bịt mặt khế hô :

- Phụ thân ! Mẫu thân ! Bất hiếu nhi chậm trễ khiến nhị vị phải nóng lòng.

Song Tà vui mừng khôn xiết, giọt lệ già nua ứa ra. Thái Đàm Thủy liền bảo :

- Thu Nhi ! Sao con lại có thể lọt được vào đây. Cổ Trùng đã báo cho ta biết con ở rất gần nhưng chỉ lo không có cách đột nhập.

Tổng Thu lom khom mở khóa lồng, chàng nói với Địa Tà :

- Chuyện dài lắm, xin mẫu thân leo lên lưng Bích San. Hải nhi sẽ cõng phụ thân. Địa Tà vui vẻ nói :

- Thì ra cả con dâu ta cũng đã đến.

Tổng Thu giật mình chợt hiểu Song Tà đã chọn Bích San làm vợ của chàng.

Hai người cõng Song Tà ra ngoài. Linh Hồ mừng rỡ rú lên như chim cú, báo hiệu rút quân. Tổng Thu giao Thiên Tà cho Lãnh Diện rồi quay trở vào thạch lao. Chàng lạnh lùng điếm vào huyết tên võ sĩ cai ngục, khóa chặt cửa lại rồi thu nhỏ thân hình, chui qua lỗ trống. Như vậy, Sa Thượng Thần Y sẽ không biết tù nhân đã được cứu thoát. Thực phẩm và nước uống mới đưa vào ngày hôm qua, nghĩa là còn bốn ngày nữa mới đến hạn sau.

Năm người phóng như đến chỗ giấu ngựa. Bảy con tuấn mã nương theo ánh trăng trở lại núi. Đại Luân Đạt Đạt.

Hai ngày sau, Thiên Địa Song Tà đã hoàn toàn bình phục. Phép điếm huyết của họ Tang không lạ gì với âu Dương Trang chủ. ông ta chuộc lỗi với Song Tà bằng những nhánh sâm già và những viên linh đơn quý giá.

Trong bữa tiệc mừng, mọi người bàn đến việc tiêu diệt Sa Long và Sa Thượng Thần Y. Địa Tà bỗng nói :

- Khoan đã ! Trước hết phải lo việc chính danh cho đôi trẻ.

Bà quay sang bảo Tổng Thu :

- Thu Nhi. Ta và lão gia đã quyết định hỏi cưới Bích San cho ngươi.

Thu Nhi thấy thế nào.

Tổng Thu chẳng bao giờ dám cãi lời mẫu thân. Hơn nữa, chàng cũng rất mến Bích San. Tổng Thu kính cẩn đáp :

- Huyện đường đã dạy, hải nhi xin vâng lời. Nhưng e rằng âu Dương

tiểu thư phải chịu thiệt thòi vì Hải nhi đã có hai người vợ ở Trung Nguyên.
âu Dương Trang chủ cười sang sảng :

- Không sao ! Thu Nhi là bậc anh hùng tài mạo song toàn, khó mà không
đa mang tình ái. Quý hồ Thu nhi đối xử cho công bằng là được.

Địa Tà thấy thông gia không câu nệ nên chẳng trách móc Tống Thu làm
gì bà chỉ hỏi :

- Hai nàng kia danh tính, lai lịch thế nào ?

Bầm mầu thân ! Một người tên gọi Cốc Thượng Sương, có giống máu
Miêu Tộc nàng không may mắc phải á tật và mô cô từ nhỏ. Người thứ hai
là Hồng Lăng Phượng, ái nữ của Nam Xương Tiên Cơ. Phượng nội cũng là
người mang quái tật, được mọi người gọi bằng Tam Phong Hồ Ly.

Địa Tà rất yêu thương Tống Thu, nay thấy chàng anh tuấn phi phạm mà
lấy vợ như vậy y bà sa sầm ai nét mặt :

- Thu Nhi ! Thiên hạ thiếu gì nữ nhân toàn vẹn, sao con lại chọn vợ khó
coi như thế ?

Tống Thu chỉnh sắc thưa :

- Bầm mầu thân ! Phu thê quý ở tấm lòng chân thành và chung thủy. Hải
nhi tin rằng mình không lầm lẫn.

Địa Tà tuổi đã hơn chín mươi mà tính tình nóng như lia. Đôi mắt bà tỏa
ánh hào quang ghê rợn, định quát mắng Tống Thu.

Linh Hồ và Lãnh Diện vội quì xuống, Thái Bạch nói trước :

- Bầm lão bá mầu, nhị vị Môn chủ phu nhân đều xinh đẹp phi thường
và đoan trang, thùy mị, một lòng tôn kính trượng phu. Mong lão bá mầu
khai ân.

Kim Cừu cũng nói :

- Tiểu điệt xin lấy cái mạng nhỏ này bảo chứng cho nhân phẩm của nhị
vị môn chủ phu nhân.

Tình thế căng thẳng như cung đã giương. Nhưng âu Dương Phu nhân
cười buồn bảo Địa Tà :

- Đàm Đại thư đâu biết rằng tiểu muội cũng là người tàn phế. Đôi tai
này đã điếc đặc hơn mười năm nay. Chỉ nhìn miệng người mà đoán ra lời
đấy thôi

Địa Tà biến sắc, ngượng ngùng nói :

- Ta thật vô ý, mong Hà muội đừng giận.

âu Giang Trang chủ cười ha hả :

- Thu Nhi . Lão phu trước giờ vẫn tự hào mình là bậc đại trượng phu
hiêm có. Nay xem ra lòng dạ của ta còn chật hẹp hơn người nhiều.

Thiên Tà gật đầu :

- Thế là xong chuyện hôn ước. Thu Nhi mau ra mắt nhạc phụ và nhạc
mau.

Tổng Thu liền vén áo, bái kiến cha mẹ vợ. Đương nhiên Bích San cũng phải ra mắt Song Tà. Địa Tà đổi giận làm vui, kéo Bích San vào lòng vuốt ve :

- San Nhi đừng lo. A Nương sẽ không để ai bắt nạt con đâu.

Thiên Tà phá lên cười khiến mọi người cười theo. Họ vui vẻ bàn sang việc Sa Long. Địa Tà then vì lỗi lầm lúc nãy nên dịu giọng bảo o :

- Bây giờ chúng ta đã là thân gia, hiềm khích cũ chẳng nên nhắc đến.

Dẫu sao Tang lão cũng là sư thúc của âu Dương lão đệ. Chúng ta chỉ cần giết sạch lũ quái thú là họ Tang sẽ hết đường xưng vương.

Thiên Tà được dịp bĩu cợt :

- Lạ thực. Sao hôn nay bà lại hiền lành như Bồ Tát thế nhỉ ?

âu Dương Trang chủ vòng tay hớn hờ nói :

- Nhị vị đã rộng lượng, tiểu đệ xin bái tạ:

âu Dương phu nhân bần khoản :

- Chỉ sợ. Tang Sư Thúc sẽ vì bầy sa Long mà liều mạng với chúng ta.

Trang Chủ nghiêm giọng :

- Phu nhân yên tâm. Tá sẽ cầm chân sư thúc cho đến khi các vị đây giết hết lũ quái thú.

Bích San bỗng xen vào :

- Nhưng hài nhi muốn biết chư vị sẽ dùng cách nào để giết bốn mươi sáu con Sa Long đó. Lớp da kiên cố ấy ?

Thiên Tà vuốt râu cười đáp :

- Trong thời gian bị giam giữ, ta đã suy ngh~ về vấn đề này. Nhược điểm của Sa Long nằm ở đôi mắt và xương sọ. Trường kiếm quá nhẹ nên không có tác dụng. Phải dùng côn sắt nặng nề mới đập vỡ đầu chúng ra được.

San nhi vui vẻ nói :

- Sau hoa viên có một trụ thép cao ba sải tay, dùng làm trụ treo đèn. Nếu cắt ra được thì tốt biết mấy. Để hài nhi cho người đem vào lò rèn trong trấn

Tổng Thu lắc đầu :

- Không cần đâu San muội. Ta có thể làm được việc ấy.

Lãnh Diện bèn theo Xuân Nhi ra vườn nhổ cây trụ thép đem vào. Thân trụ to bằng cổ tay một tiểu đồng, đen bóng màu thép tốt.

Tổng Thu đo đạc, chia làm ba đoạn bằng nhau rồi dùng Ngự Nha Hoàn cắt ra. Hơn nửa canh giờ sau chàng mới hoàn tất công việc.

âu Dương Trang chủ khen ngợi :

- Chiếc vòng này quả là báu vật hãn thế.

Địa Tà mỉm cười :

- Năm xưa, Dịch Khúc Quân bị vợ chồng ta đả thương, phát sinh cừu hận. Không ngờ giờ đây Thu Nhi lại là người kế nghiệp của lão.

Tổng Thu thở dài :

- Dịch Môn chủ bị người ám toán, phơi xương nơi rừng vắng. Hải nhi đang cố điều tra xem ai là hung thủ ?

Thiên Tà giật mình :

- Lạ thực ! Dịch lão đầu là thủ lĩnh của bang sát thủ, lại là người cơ cảnh thâm trầm đâu thể bị đánh phá được ?

Tổng Thu điềm nhiên đáp :

- Nếu bị bằng hữu chí thân ra tay thì chẳng bậc cao nhân nào tránh chết.

Địa Tà sùng sốt :

- Thu Nhi hoài nghi Hoàng Hoa Cung Chủ Triệu Sư ẩn hay sao ?

- Thừa phải ! Xin mẫu thân cho biết đôi chút về họ Triệu.

Thái Đàm Thủy trầm ngâm, chậm rãi đáp:

- Sư ẩn tướng mạo đoan chính, anh tuấn, phong thái đường bệ và rất mực quân tử. Trí tuệ của lão cũng thuộc hàng siêu phàm ngôn từ cẩn trọng, tính tình điềm đạm, hòa nhã. Vì vậy, ngay cả một ma đầu hiếu sát như Dịch Khúc Quân cũng mến mộ, coi là tri kỉ. Nhưng có lần ta vô tình phát hiện hấn trộm nhìn ta với ánh mắt vô cùng tà quái. Từ ấy ta luôn tự hỏi phải chăng đằng sau gương mặt thánh nhân ấy là một tính cách hoàn toàn khác hẳn.

Thiên Tà tiếp lời :

- Họ Triệu nhỏ hơn ta đến mười mấy tuổi nhưng phong thái của lão khiến ta cũng yêu mến định kết làm anh em. Nhưng do mẫu thân ngại can ngăn nên chuyện đó không thành. Rồi Sư tổ ngại bắt về Bạch Đê ẩn cư. Không còn gặp lại, sau đó mới nghe lão kết giao với Môn chủ Huyết Kiếm Môn.

Tổng Thu phân vân :

- Nhưng tại sao lão lại không lấy Huyết Kiếm Môn lệnh phù ?

Lãnh Diện Thái Tuế rụt rè nói :

- Bẩm Môn chủ ! Nha Ngư Hoàn là vật gia bảo của Dịch Môn chủ Trừ thủ hạ Huyết Kiếm Môn, người ngoài chẳng bao giờ được thấy lệnh phù.

Tổng Thu gật đầu :

- Phải rồi, Đới Đại huynh có kể rằng đã phát hiện vật này dưới bụng bộ xương. Hung thủ lại không biết họ Dịch có Nha Ngư Hoàn nên chẳng lục soát làm gì.

Chàng lại hỏi Địa Tà :

- Mẫu thân. Ngoài Sát Nhân Vương, trong võ lâm trăm năm trước còn có kiếm thủ nào xuất sắc nữa ?

Thái Đàm Thủy suy nghĩ một lát đáp rằng :

- Ta nghe kể ở Sơn Tây có một kì nhân danh hiệu là Đồ Long Kiếm Khách. Lão đã từng so tài với Sát Nhân Vương, qua nổi ngàn chiêu mới chịu bại. Nhưng vì sao Thu Nhi lại hỏi thế ?

- Bẩm mẫu thân. Hải nhi đoán rằng Hoàng Hoa Cung Chủ ám hại Dịch Môn chủ xong liền tổ chức Mai Hoa Sát Thủ Hội, độc chiếm kinh doanh ngành giết mướn. Hải nhi đã từng thấy lão thi triển thuật Ngự Kiếm, do đó, mới nghĩ rằng lão là truyền nhân của một bậc cao thủ tuyệt thế, tương đương với Sát Nhân Vương. Hải nhi tinh thông cả hai pho Diêm Vương Tuyệt Kiếm và Huyết Kiếm Tàn Chi của Sát Nhân Vương mà tự nhận không bằng lão.

Địa Tà ngờ ngàng :

- Thu Nhi nói sao ? Hai pho kiếm kia đều cùng chung nguồn gốc à ?
Tổng Thu gật đầu, kể lại cuộc gặp gỡ với Không Không Môn chủ Sở Lãm Cô. Thiên Tà hoan hỉ :

- Thu Nhi đã học được Huyền CỒ Kiếm Pháp thì còn sợ gì ai nữa.

* *

Sáng hôm sau, âu Dương Trang chủ được Thiên Địa Song Tà và bọn Tổng Thu đến Tang gia trang. Họ chặn ngang cổng sơn cốc nuôi quái thú. Sa Thượng Thần Y thấy hai tù nhân đứng trước mặt mình, lão bàng hoàng dụi mắt. Địa Tà cười nhạt bảo:

- Tang lão đầu ! Bọn ta đến đây không phải để trả hận mà là để yêu cầu lão từ bỏ dã tâm thống trị, bày quái thú kia là hiểm họa cho bách tính, chúng ta bắt buộc tiêu diệt. Lão khôn hồn thì đừng cản trở.

âu Dương Hoài Nam vòng tay nói :

- Sư thúc ! Mưu đồ xưng vương của sư thúc đã bại lộ. Tiểu điệt kế thừa di chí của phụ thân nên không thể khoan tay. Nay Thiên Địa Song Tà đã kết thông gia với giống họ âu Dương nên sẵn sàng bỏ qua hiểm khích mong sư thúc thức ngộ mà hủy đàn Sa Long kia đi.

Tang Thần Y nghe giọng nói nghiêm nghị, đầy chính khí, hiểu rằng Hoài Nam đã quyết tâm. Lão tự biết không thể địch lại phe đối phương, cố suy nghĩ tìm cách đối phó.

Lát sau, lão giả dò đầu khổ nói :

- Bầy Sa Long này lão phu đã hao tổn biết bao tâm huyết, chẳng nhẫn tâm nhìn người ngoài giết hại. Chi bằng tự tay lão phu hủy chúng đi. Với chất kì độc Tồi Tâm phấn, chúng sẽ ra đi yên bình hơn.

Tổng Thu vận công truyền nói với Trang chủ :

- Nhạc phụ cứ nhận đi, tiểu tử đã có cách.

âu Dương Hoài Nam vui vẻ gật đầu :

- Sư thúc có lòng phục thiện như vậy, tiểu điệt rất mừng. Xin người mau ra tay.

Tang Luân Tổng trở vào trong lấy một gói bột lớn. Lão tung mình đứng lên đầu cánh cổng. Từng nắm bột theo ngọn gió Nam rải lên đầu đàn quái thú. Hơn khắc sau lũ Sa Long gục ngã không một tiếng kêu.

Tang lão đưa tay áo lau nước mắt buồn bã nói :

- Chư vị có thể vào kiểm tra.

Bích San cười khanh khách :

- Thúc công vào uống trà với thông gia. Tôn nữ và Thu ca vào xem là được rồi.

Đã bàn bạc trước nên âu Dương Trang chủ rủ Tang Luân Tổng vào nhà Họ Tang thầy hai thiếu niên kia đều tay không nên yên tâm dẫn khách đi

Hơn khắc sau, Tổng Thu và Bích San trở lại. Chàng cung kính bái kiến:

- Tiểu Tôn tể Bách Lý Tổng Thu xin ra mắt thúc công.

Tang lão đặc ý trong lòng nên hoan hỉ nói:

- Hiền tôn tể dung mạo anh tuấn phi phạm. Lại là ái tử của Thiên Địa Song Tà, tương lai chắc chắn sẽ là bậc anh hùng cái thế.

Lát sau, âu Dương Trang chủ đứng lên cáo biệt. Chờ mọi người đi khuất rất lâu, Tang Luân Tổng mỉm cười bí ẩn, lấy trong rương gỗ ra một lọ sành lớn

Lão rảo bước về phía Sơn Cốc nhốt bọn Sa Long. Bầy quái thú nằm rải rác lù lù như những gò đất nhỏ. Không thấy dấu máu, lão hài lòng nhét thuốc vào miệng từng con, nhảy lên đầu công chờ đợi.

Bầy Sa Long hồi tỉnh lại, kêu lên những tiếng quái dị, chúng cố đứng dậy nhưng lại ngã lăn ra. Tang lão biến sắc phi thân xuống xem xét. Toàn bộ bốn mươi sáu con quái thú đều bị cắt hết nhượng chân. Chúng vĩnh viễn không đứng lên được nữa.

Sa Thượng Thân Y như người bị sét đánh ngang tai, thần thờ đứng chết lặng, miệng rít lên :

- Tổng Thu ! Ta thề sẽ không tha cho ngươi.

Lão ủ rũ trở lại Tang gia trang, lưng còng hẳn đi. Lão tự trách mình đã đưa cổ cho đối phương trông thông lọng. Không ngờ, ngoài ba cây gậy thép kia, bọn Tổng Thu còn có một vũ khí sắc bén vô song rạch đứt lớp da dày và gân cổ chân Sa Long.

Tang Luân Tổng thức trắng một đêm, hôm sau, giải tán gia nhân, thu xếp hành lý bỏ đi.

Du già đại pháp

Hồi 9

HỒI HƯƠNG BÁN LỘ PHÙNG ANH KIỆT THẢO KÍNH LUÂN HỒI THỊ TÔNG THU

cuối tháng năm, sau một lễ cưới đơn giản, Thiên Địa Song Tà đưa Tống Thu và Bích San trở lại Trung Nguyên. Hơn tháng bôn hành, họ đến Trường An. Song Tà đi Tứ Xuyên chuẩn bị cúng giỗ Càn Khôn Lão Nhân vào đầu tháng tám. Bọn Tống Thu ở lại cố đô, chờ sáng hôm sau cải táng hài cốt Dịch cố môn chủ.

Chín ngày trước, đoàn người ghé Ngân Xuyên, định đến Dịch Gia trang điều tra Dịch Cửu gã lái ngựa cháu của Dịch Khúc Quân. Nhưng lão đã bán xới cơ ngơi, bỏ đi đâu không rõ.

Sau khi Song Tà khởi hành, bọn Tống Thu vào Tây Kinh Đại Lữ Điểm nghỉ ngơi. Lãnh Diện Thái Tuế và Độc Thủ Linh Hồ chiếm một phòng. Tống

Thu và Bích San ở phòng kế bên.

Đang trong tuần trăng mật nên hương lửa mặn nồng. San Nhi trở thành đàn bà nên đầm thắm hơn trước.

Trăng mười sáu tròn vành vạnh, tỏa sáng giữa trời đêm. Tiết hạ oi nồng nên đôi uyên ương ra lan can hóng mát. Đến tận đầu canh ba mới dìu nhau vào phòng.

Sáng ra bốn người mang theo nhang đèn, rượu thịt, tìm đến cánh rừng ở ngoại thành. Tế mộ gia đình Đới Hạo Minh xong, Tống Thu dẫn mọi người đến nơi mai táng thi hài Dịch Môn chủ. Chẳng ai biết họ Dịch nên không

một giọt lệ nào rơi cả. Họ chỉ bùi ngùi thương cho số kiếp của một bậc anh hùng. Nén nhang vừa tàn, Linh Hồ và Lãnh Diện bắt tay đào bới ngôi mộ. Gần ba chục năm trôi qua, lại không có quan tài nên bộ xương đã mục nát, chỉ còn

sốt lại mảnh xương đầu và mấy khúc xương tứ chi. Điều Kim Cừ dùng rượu

rửa sạch rồi bỏ vào túi lụa dày.

Trời đã gần ngọ, họ trở lại thành dùng cơm trưa. Đám tiểu nhị Vị Thủy tữu lâu gặp lại Tống Thu, vừa mừng vừa sợ.

Chỉ trừ những lúc kê cập người thân, thường thì gương mặt Tống Thu lạnh lùng như tảng băng đá núi. Mắt chàng tỏa hào quang ghê rợn.

Trên tầng ba, thực khách khá đông, đa số là hảo hán giang hồ, Bích San không còn mặc y phục Mông Cổ. Trong bộ võ phục màu lam, trông nàng rất xinh đẹp So với Thượng Sương và Lăng Phượng thì kém phần quyền rũ nhưng tươi tắn, trẻ trung hơn.

Bỗng từ giữa quán, một người áo trắng đứng lên, bước về phía bàn Tống Thu. Đó là một nam nhân tuổi độ hai mươi lăm, hai mươi sáu, dung mạo anh tuấn, thần thái ung dung, tinh sái. Gã cung kính vòng tay, hòa nhã nói :

- Tại hạ là Triệu Bạch Ngọc, mới từ Thanh Hải trở lại Trung Nguyên. Đọc đường nghe danh Thiết Phiến công tử, võ công, nhân phẩm đều đáng bậc

anh hùng, không ngờ đến đây lại được diện kiến quả là Tam sinh hữu hạnh. Lời nói khôn khéo, ngọt ngào và sắc diện chân thành kia khiến ai cũng phải động lòng. Nhưng Tổng Thu biết lai lịch của gã nên sanh lòng cảnh giác.

Gương mặt của Triệu Bạch Ngọc giống hệt Triệu Đông Song - Thánh Nữ Hoàng Hoa Cung. Tam Phong Hồ Ly Hồng Lăng Phượng đã từng kể rằng : Đại Di của nàng có nam tử tên gọi Triệu Bạch Ngọc học võ ở Thanh Hải, đã năm năm nay.

Tổng Thu đang nghi ngờ tư cách của Hoàng Hoa Cung chủ Triệu Sư ân nên đâm ra nghi kỵ cả con trai lão. Nhưng chợt nghĩ đến câu : Cây đấng sinh trái ngọt, chàng điềm đạm đáp:

- Các hạ quá lời. Xin mời an tọa.

Triệu Bạch Ngọc xa nhà đã năm năm nên không biết Tổng Thu là biểu muội phu của mình. Gã vén áo ngồi xuống vòng tay chào Bích San và hai gã sát thủ Tâm lý nữ nhân thường so sánh trượng phu với các nam nhân mà họ gặp gỡ Bích San cũng vậy. Nàng âm thầm nhật xét rằng Bạch Ngọc anh tuấn không kém Tổng Thu, nhưng dường như thiếu vẻ hiên ngang, khí phách.

Tổng Thu giới thiệu ái thê và hai gã thủ hạ rồi hỏi:

- Sao các hạ lại nhận ra tại hạ dù không hề biết mặt ?

Bạch Ngọc cười đáp:

- Gia sư là Thanh Hải Đà ông, năm xưa là bằng hữu của Thiết Phiến Tu La. Người đã tả lại hình dáng, màu sắc cây quạt sắt. Hơn nữa, phong thái của công tử khiến tại hạ tin rằng chẳng có người thứ hai như vậy.

Tổng Thu muốn nhân dịp này kiểm chứng suy luận của mình, quyết phục rợn Bạch Ngọc. Hy vọng trong lúc say sưa, gã để lộ tính cách của mình. Chàng bảo tiểu nhị đem lên mấy vò rượu lớn. Lãnh Diện và Linh Hồ hiểu ý đại ca, luôn tay mời mọc Họ Triệu.

Nhưng gã uống hết một vò rượu phân năm cân mà vẫn giữ được lễ, không một lần liếc nhìn Bích San, lời nói vẫn cẩn trọng, đúng mực. Mặt Bạch Ngọc đỏ hồng, gã vui vẻ nói :

- Tửu lượng của Tam vị thật cao cường, Ngọc tôi xin bái phục. Sau này có dịp, mong tam vị giá lâm Hoàng Hoa Cung, chúng ta cùng say lúy túy một bữa. Giờ xin cáo biệt.

Họ Triệu gọi tiểu nhị tính tiền cho mình. Tổng Thu cười mát :

- Các hạ hãy để dành cho lần tái ngộ.

Bạch Ngọc hiểu ý, không dành trả nữa.

Gã đi rồi, Tổng Thu thở dài bảo :

- Người này tâm địa quang minh, chính đại, phong thái quân tử, chẳng khác gì phụ thân gã ngày xưa. Nếu xét câu hồ phụ sinh hồ tử thì khó mà hoài nghi nhân phẩm của Hoàng Hoa Cung chủ.

Bích San thở thê :

- Tướng công ! Thánh hiền có câu quân tử cố cùng, lúc cùng khôn mới biết ai là người giữ được đạo nghĩa. Có thể lúc còn thanh thiếu, Triệu Sư ân cũng như Bạch Ngọc bây giờ, nhưng đến lúc nào đó lại đánh mất cái tâm của mình.

Linh Hồ gật gù tán thành:

- Tam phu nhân quả là cao kiến.

Tổng Thu không nói gì, ra lệnh khởi hành. Cuối giờ mùi, họ rời xa thành Trường An chừng bốn chục dặm. Trên bìa rừng mé tả quan đạo đang diễn ra một trận chiến khốc liệt giữa Triệu Bạch Ngọc và một toán người lạ mặt.

Bọn

này mặc thường phục đủ màu nhưng Tổng Thu đã nhận ra kiếm pháp của Mai

Hoa Bang. Chúng đông đến hơn bốn chục tên nên họ Triệu rất vất vả.

Gã đã nhận ra bọn Tổng Thu liền cao giọng:

- Tứ vị khoan nhập cuộc, để tại hạ đánh cho sừng tay cái đã.

Dứt lời, gã múa tít trường kiếm xông vào bọn sát thủ, kiếm quang loang loáng, tỏa thanh quang xanh biếc. Tay tả gã thỉnh thoảng lại đẩy ra những đạo

chương kinh hùng mạnh. Chỉ hơn nửa khắc đã có bốn tên bỏ mạng.

Tổng Thu thấy Bạch Ngọc tinh thông cả kiếm chương, lòng thầm khâm phục. Nhưng bất ngờ, phe đối phương nhất loạt nhẩy lùi và vung tay. Những mũi độc châm xanh lè như trận mưa phủ kín người Họ Triệu. Bạch Ngọc kinh

hãi múa tít bảo kiếm hộ thân. Nhưng đã có hai mũi cắm vào tay tả. Tổng Thu

vội tung mình khỏi lưng ngựa, lướt đến đầu trường. Chàng điểm chân vài lượt rồi tung mình lên không trung, giáng Thiên Lôi Thần Chương xuống đầu

bọn Mai Hoa.

Bích San và hai gã thuộc hạ cũng rút kiếm xông vào. Linh Hồ thấy phe đối phương dám múa rìu qua mắt thợ, dụng độc châm trước mặt mình gã liền

rải những mũi kim tẩm độc, giết liền năm độc thủ. Lãnh Diện cũng không chịu kém, lao vào hạ được hai tên. Trong suốt mấy tháng qua, Tổng Thu đã chỉ điểm kiếm pháp cho thuộc hạ nên bản lãnh họ tăng tiến vượt bậc. Bích San được chân truyền tuyệt học của giòng họ Âu Dương, tuy hơi kém phần

khí lực nhưng kiếm pháp và khinh công cực kỳ lợi hại.

Tổng Thu vỗ liền tám chuông, đả thương hai tên đứng chung quanh Triệu Bạch Ngọc, chàng hạ thân xuống cạnh họ Triệu, nói nhanh:

- Mau theo tại hạ thoát ra, dùng kiếm bảo hộ phía sau.

Bạch Ngọc đã phong tỏa kinh mạch nơi tay tả, võ công giảm đi một nửa nhưng vẫn còn múa kiếm được. Gã cười đáp:

- Công tử yên tâm, tại hạ chưa đến nỗi nào.

Tổng Thu vận toàn lực phóng Thiết Phiến về phía đối phương. Quạt sắt như chiếc đĩa xoáy tít bay đi, chặt liền hai chiếc thủ cấp, chạm phải trường kiếm của tên thứ ba, bay ngược về tay chủ nhân.

Tổng Thu dùng tay tả chụp quạt, tay hữu vung thanh trường kiếm lấy của một xác chết. Kiếm thành lưỡi hái tử thân, đưa liền một lúc ba tên về uống tử

thành Lại thêm một loạt sát chiêu nữa tung ra, tiếng rên la thảm thiết khiến Bạch Ngọc phải rùng mình. Gã tự biết võ công mình không thể so với Tổng Thu.

Vòng vây bị phá vỡ, Tổng Thu đưa họ Triệu ra ngoài, giao cho Lãnh Diện Thái Tuế bảo vệ rồi quay lại. Hình bóng cuộc thảm sát toàn gia Đới Hạo Minh hiện về, biến Tổng Thu thành con hổ dữ. Trường kiếm và Thiết Phiến thay nhau vạch nát thân thể bọn sát thủ Mai Hoa Bang. Chỉ còn lại hơn mười tên sống sót, nhờ nhanh chân đào tẩu vào rừng.

Triệu Bạch Ngọc lần đầu thấy cảnh máu chảy đầu rơi, gã nhăn mặt nhìn sang chỗ khác. Bích San cũng vậy, mùi máu tanh khiến nàng khó chịu.

Độc Thủ Linh Hồ cho Bạch Ngọc uống giải độc đan bí truyền của Đường môn. Họ Triệu hành công một lát đã trục hết dư độc. Gã đứng dậy vòng tay nói :

- ơn cứu tử, Triệu mỗ xin tạ dạ. Sau này, công tử có điều gì sai bảo, dẫu chết chẳng dám từ nan.

Tổng Thu hỏi lại :

- Sao các hạ không về Tinh Châu mà lại đi đường này. Và vì lẽ gì lại bị Mai Hoa Bang vây đánh ?

Triệu Bạch Ngọc ngượng ngùng đáp :

- Tại hạ phải đi Nam Dương trao thư của Gia sư cho một vị lão hữu. Khi đến đây, bị bọn kia chặn lại, hỏi rằng tại hạ có phải Thiết Phiến công tử hay không. Tại hạ bảo rằng chỉ là bằng hữu của Bách Lý công tử mà thôi. Nào ngờ chúng lập tức ủa vào tấn công. Phải chăng Mai Hoa Bang có mối thâm thù với công tử.

Tổng Thu nói với giọng lạnh như băng :

- Mai Hoa Bang là hậu thân của Mai Hoa Sát Thủ Hội, một tổ chức tàn ác nhất võ lâm. Chúng tàn nhẫn đến nỗi giết cả đàn bà và trẻ em vô tội. Tại hạ

đã

thề không tha cho chúng.

Bạch Ngọc buột miệng :

- Nếu thế thì bọn này quả là đáng chết.

Tổng Thu hiểu nãy giờ gã này đang ghê sợ thủ đoạn tàn nhẫn của chàng.

Cảm giác thương mến dâng trào, chàng chính sắc nói :

- Các hạ là bậc anh tài kiệt xuất của võ lâm. Xin hãy giữ mãi cái tâm chính đạo, thiện lương ấy. Nếu không, tại hạ sẽ rất đau lòng.

Bạch Ngọc ngơ ngác không hiểu, gã gượng cười :

- Gia phụ có danh hiệu là Sơn Tây Quân tử. Tại hạ dù hèn kém cũng cố noi gương người. Không làm hổ thẹn Tông môn.

Tổng Thu thở dài, nói qua chuyện khác :

- Bọn tại hạ cũng đang trên đường đến Nam Dương, chúng ta có thể đồng hành.

Bạch Ngọc mừng rỡ nói :

- Tám ngày nữa là sinh nhật của gia mẫu tại hạ đang sợ nếu đến Nam Dương sẽ về Sơn Tây không kịp ngày chúc thọ. Dám phiền công tử mang giùm thư này đến cho Bạch Vân Cư Sĩ Hàn Mạnh Phu, ở khu rừng trúc phía Đông thành. Tại hạ xa nhà đã năm năm, rất muốn mẫu thân vui mừng vì sự

có mặt bất ngờ.

Tổng Thu thấy gã có lòng hiếu thảo, chàng liền nhận lời :

- Các hạ hiếu thuận như vậy, lẽ nào tại hạ không giúp một tay.

Bạch Ngọc mừng rỡ, lấy ra một phong thư dán kín, kính cẩn trao cho

Tổng Thu. Gã bùi ngùi nói :

- Gia phụ ẩn cư tu luyện thần công trên đỉnh núi Quần Sầm, thỉnh thoảng mới về Hoàng Hà Cung. Nếu ngày hai mươi lăm tới đây, người không có mặt

thì gia mẫu sẽ buồn lắm.

Tổng Thu chấn động, hỏi khéo :

- Lệnh tôn ẩn cư đã lâu chưa ?

- Tại hạ nghe gia mẫu kể rằng mười năm trước, gia phụ đau buồn vì sự mất tích của người bằng hữu chí thân - Huyết Kiếm Môn chủ Dịch Khúc Quân, nên đã rời cung tìm kiếm suốt mấy năm trời đó, người đem theo bốn môn đệ, lên Thiên Trì Thạch Động bế quan. Mỗi năm, chỉ về nhà một, hai lần

và cấm không cho ai đến núi Quần Sầm quấy rầy.

Tổng Thu giờ đây đã có thể đoán chắc ai là Mai Hoa hội chủ, bất giác thương cho Triệu Bạch Ngọc. Gã sẽ đau khổ biết bao khi biết người cha thần thánh của mình là một ác ma tanh máu ?

Triệu Bạch Ngọc nói lời cảm tạ rồi thúc ngựa phi mau về hướng Sơn Tây.
Lãnh Diện Thái Tuế Điều Kim Cừu rít lên :

- Cuối cùng thì suy luận của đại đã chính xác. Triệu Sư ẩn sẽ phải trả món nợ này cho Huyết Kiếm Môn.

* *

Bốn người tiếp tục lên đường đến Nam Dương. Sáu ngày sau, họ có mặt ở huyện thành, vào trọ trong lữ điếm. Tắm gội, ăn bữa trưa xong, Tổng Thu định một mình đến chỗ cư ngụ của Bạch Vân Cư Sĩ Hàn Mạnh Phu. Độc Thủ

Linh Hồ bỗng nói :

- Đại ca ! Thanh Hải Đà ông phải là bằng hữu chí thân của Hoàng Hoa Cung chủ Triệu Sư ẩn nên mới chịu nhận Triệu Bạch Ngọc làm đồ đệ. Suy ra

Bạch Vân Cư Sĩ cũng có thể quen biết với họ Triệu. Tiểu đệ đề nghị đại ca cải

trang thành Bạch Ngọc để dò xét nội tình.

Tổng Thu thấy gã nói có lý liền chấp thuận. Dáng người của chàng và Bạch Ngọc tương tự như nhau nên Đường Thái Bạch chỉ sửa sang dung mạo cho già đi. Hơn nữa, chưa chắc Cư Sĩ đã biết mặt đệ tử của Đà ông.

Tổng Thu rời lữ điếm, đi thẳng đến khu rừng trúc hỏi thăm một lão già gánh củi, chàng đi sâu đến Bạch Vân tịnh xá.

Khung cảnh nơi đây rất tịnh mịch và thanh nhã. Chung quanh là rừng trúc âm u, rậm rạp tiếng ve hòa với tiếng chim ríu rít.

Tịnh xá cũng dựng bằng trúc, mái lợp cỏ tranh và có ba gian. Tổng Thu đẩy cổng bước vào trong, vòng tay cao giọng :

- Vãn bối là Triệu Bạch Ngọc, vâng lệnh gia sư là Thanh Hải Đà ông đến bái kiến.

Từ gian giữa, một lão già tóc bạc chông gậy bước ra. Gương mặt lão nhăn nhó, nhãn quang buồn bã .

Lão hiền hòa hỏi : .

- Thiếu hiệp mang thư của Đà ông đến phải không ? Đã mười năm rồi bọn ta không gặp nhau.

Tổng Thu cung kính dâng thư. Lão nhân đọc xong vui vẻ nói :

- Đà ông muốn ta tặng thiếu hiệp một hạt Tuyết Liên để tăng thêm mười năm công lực. Lão bảo rằng lệnh tôn đang cần đến sự giúp đỡ của công tử trong sự nghiệp tranh bá của mình. Lão phu chẳng quan tâm đến chuyện ấy, nhưng để báo đáp ơn cứu mạng của Thanh Hải Đà ông, lão phu sẵn sàng hiến

tặng linh dược.

Tổng Thu hơi bất ngờ trước sự việc này. Nhưng chàng nghĩ, trước sau gì

Triệu Bạch Ngọc cũng bị Mai Hoa Bang Chủ dùng quyền làm cha, lôi kéo vào nẻo tà ma trở thành công cụ của lão. Vì vậy chàng thân nhiên nhận lấy linh đơn

Bạch Vân Cư Sĩ bảo chàng uống vào rồi ngồi xếp bằng vận công. Lão đứng bên đọc khẩu quyết dung hòa dược lực. Nửa canh giờ sau, Tuyết Liên hoàn toàn tan biến và luồng chân khí tăng thêm được mười năm tu vi.

Tổng Thu mở mắt đứng lên, vòng tay :

- Vãn bối xin đội ơn đã ban linh dược.

Lão nhân trầm ngâm một lúc hỏi lại :

- Thiếu hiệp năm nay được bao nhiêu niên kỷ ?

- Cung bẫm, Vãn bối tròn hai mươi sáu.

Cư sĩ gật gù :

- Đúng rồi. Trước đây ta có nhận được thư của Đà ông nghe kể về thiếu hiệp. Nhưng xem ra dung mạo lại trẻ hơn tuổi tác.

Lão tư lự một lúc, nói giọng thành khẩn :

- Lão phu có việc muốn nhờ cậy thiếu hiệp. Không phải là cậy công cho thuốc mà vì tình cờ nhận ra thiếu hiệp có thể giúp được.

Tổng Thu thấy lão đường chính, nhân hậu, lại như mang nỗi thống khổ trong lòng, nên khảng khái gật đầu :

- Xin tiên bối cứ nói. Nếu làm được vãn bối sẽ tận lực.

Lão dắt chàng vào khách xá , rót trà rồi kể lễ :

- Sơn Đông có một địa danh tên gọi Hồ Động Đình, nằm cạnh Lương Sơn Bạc . Động Đình Hồ chủ Hiên Viên Đạo là một bậc kỳ nhân tuyệt thế, nhờ gặp

kỳ duyên nên võ công của lão đúng gọi là vô địch. Nhưng do mặt mũi xấu xí,

thân thể quái dị nên không hề lộ mặt dương danh chốn võ lâm. Hai mươi tám

năm trước, lão phu bị cừu nhân đánh trọng thương, rơi xuống hồ. Tình cờ ái nữ của Hồ chủ chèo thuyền đi hái sen cứu đem về. Năm ấy lão phu hơn bốn mươi còn nàng cũng đã gần tam thập. Vì giống cha nên mặt mũi xấu xí, thô kệch, không lấy được chồng . Lão phu cảm ơn cứu tử liền cùng nàng kết nghĩa

phu thê.

Hơn năm sau nàng sinh được một tiểu hài nhi xinh đẹp. Hồ chủ rất yêu thương cháu ngoại, đặt tên là Hiên Viên Thảo Kính để nối dõi tông môn của Hồ chủ. Lão phu có đến ba anh em trai nên không lo phần thừa tự, vui vẻ để con mình mang họ mẹ. Năm Kính nhi tròn tuổi, chuyêt thê dắt con vào khu rừng liễu cạnh hồ dạo chơi. Nàng rất mê suu tập bướm lạ nên đuổi theo một con xinh đẹp. Nào ngờ, lúc quay lại không thấy Kính nhi đâu. Tìm mãi

chẳng

thấy, Hồ chủ nổi lôi đình giam con gái vào ngọn tháp đá. ông ta bắt lão phu phải rời hồ Động Đình, tìm cho được Thảo Kính. Nếu không thì Hiên Viên Bạch Lan sẽ bị giam cầm cho đến chết. Nàng dù xấu xí nhưng lại là người

vợ

rất tốt, tình nghĩa phu thê sâu như Đông Hải. Lão phu phiêu bạt hai mươi năm

nay mà chẳng thấy Kính nơi đâu. Phần thương con, phần nhớ vợ, lão phu lúc nào cũng sầu héo ruột gan, chẳng biết sinh thú là gì. Nay tình cờ thiếu hiệp lại

có nốt ruồi son trên thùy châu bên trái, lão phu liền nghĩ đến kế thay mặt đổi đào, hồng cứu lấy người vợ bạc mệnh ra khỏi kiếp lao tù. Sau đó, lão phu sẽ xin phép đưa vợ con về Cam Túc cúng tổ tiên lúc ấy thiếu hiệp coi như xong nhiệm vụ.

Tổng Thu cảm động trước nỗi bất hạnh của Bạch Vân cư sĩ, chàng nghiêm giọng hứa :

- Vãn bối về thăm nhà xong sẽ quay lại cùng tiền bối đi Sơn Tây. Hôm nay là hai mươi ba, đúng rằm tháng bảy, vãn bối sẽ có mặt.

Hàn Mạnh Phu mừng đến sa lộ, lão nắm tay chàng dặn dò :

- Mong thiếu hiệp đúng hẹn cho, đối với lão phu một ngày dài tựa ba năm.

Tổng Thu cáo biệt, quay về lữ điếm, thuật lại mọi chuyện. Mờ sáng hôm sau bọn chàng lên đường. Mười ngày sau về đến Hán Dương.

Chỉ mình Thượng Sương ra đón vì Lăng Phượng đã theo Nam Xương Tiên CỐ đi Tinh Châu chúc thọ Đại Di Hách Phương Thảo - phu nhân cung chủ Hoàng Hoa Cung.

Bích San biết phận mình, sụp xuống ra mắt Thượng Sương :

- Tiểu muội là âu Dương Bích San, dập đầu bái kiến Cốc thư thư.

Thượng Sương thông tuệ hơn người, hiểu ngay Tổng Thu đã lấy thêm vợ.

Nàng không hề giận hờn mà hân hoan cúi xuống đỡ Bích San lên, ánh mắt đầy vẻ

yêu thương. Nàng múa tay ra dấu, ý vui mừng. Tổng Thu bước lại hôn trán người vợ cảm ơn hậu, dịu dàng nói :

- San nhi làm vợ ta là do song thân tác hợp, mong Sương nhi hiểu cho.

Thượng Sương gạt đầu, nắm tay Bích San kéo vào trong.

Tứ đại hộ pháp và hai trăm đệ tử Huyết Kiếm Môn tề tựu đông đủ. Gàn gia trang có đến bốn mươi phạm điểm, tửu lâu. Do đó, việc bày yến tiệc bắt ngờ chẳng khó khăn gì.

Thượng Sương sai nô tỳ pha nước rồi đích thân tắm gội cho phu tướng.

Đã lâu không gần nhau nên đôi mắt nàng ánh lên vẻ khát khao, khi chạm vào da thịt trượng phu. Tổng Thu cũng vậy, mùi da thịt nồng nàn của Thượng

Sương khơi dậy lửa tình.

Chàng bước ra khỏi bồn tắm, lặng lẽ ngắm nhìn người vợ ngoan hiền.

Mái tóc nàng vẫn xõa dài như ngày mới gặp, đôi môi diễm nụ cười e thẹn khi

chiếc khăn lau đến vùng nhạy cảm. Tống Thu nghe tình yêu tràn ngập tâm hồn, cúi xuống hôn lên má người đàn bà quý giá nhất đời mình. Bàn tay chàng

thoăn thoắt cởi bỏ xiêm y đã ướt vài chỗ. Thượng Sương nồng nàn dâng hiến,

vòng tay trắng muốt vòng qua cổ chông, nhắm mắt chấp chờn theo nhịp giao hoan.

Sau trận mây mưa, Tống Thu mặc y phục rồi lên đại sảnh. Chàng đã dẫn Thượng Sương tắm xong thì vào hậu viện với Bích San.

Tống Thu ngồi xuống chủ vị. Mé hữu là đại hộ pháp Toán Mệnh Diêm La Đông Phương Lạc, nhị hộ pháp Dịch Thanh Phân. Hai ghé bên tả dành cho Tam Hộ pháp Hoa Diện Phi Ma Sứ Tàn Trung và Tứ Hộ pháp Trường Mi Phán Quan Hải Vân Bạch.

Đó là bàn tiệc dành cho môn chủ đặt trên một bục gỗ cao hơn thêm nhà chừng ba gang tay. Hai bên chính là bàn của Bát Long và trái dài đến cửa sảnh là mấy chục bàn của các môn đệ.

Tống Thu đứng lên nhìn thuộc hạ với ánh mắt uy nghiêm nhưng nồng ấm.

Chàng dịu giọng bảo :

- Các vị cứ ăn uống tự nhiên, lát nữa bồn tòa sẽ thông báo một việc .

Chàng nâng chén lên mời, mọi người phấn khởi uống cạn. Đám đệ tử đời thứ hai có tuổi từ hai mươi đến bốn mươi. Họ là con cháu của đời thứ nhất, hầu hết đều không biết mặt cố môn chủ Dịch Khúc Quân .

Họ chỉ nghe trưởng bối kể lại tính cách của họ Dịch và lấy làm sung sướng khi được làm thuộc hạ của Tống Thu. Mặt chàng lúc nào cũng lạnh như sương nhưng tính diễm đạm, giản dị và không hề kiêu ngạo. Trước mặt chàng, họ thể tùy tiện ăn uống, nói năng mà không sợ bị bắt tội. Nhưng đã là những sát thủ được đào tạo chu đáo, chẳng ai lại không biết giữ lời.

Lớp sát thủ đời trước, như Tứ đại hộ pháp và những bậc cao nhân, bị bắt buộc phải xa lìa vợ con, lâu lâu mới được về thăm. Tống Thu thì khác, chàng

cho họ đem cả thê tử theo và chu cấp đầy đủ. Sau khi lấy được số vàng bạc châu báu trong Vũ Khúc Tinh Cung, ngân Sách Huyết Kiếm Môn đã có hơn bốn chục vạn lượng hoàng kim, đủ để làm yên lòng tướng sĩ.

Thấy mọi người đều đã buông đũa, quay sang đầu rượn, Tống Thu hắng giọng đứng lên nói :

- Bồn tòa đã tìm được hung thủ giết hại cố Môn chủ Dịch Khúc Quân. Kẻ

ấy chính là Mai Hoa Bang chủ, cũng là Hoàng Hoa Cung chủ Sơn Tây Quân Tử Triệu Sư ần.

Cử tọa xông xáo vì lời tố cáo ấy. Tổng Thu bèn nói ra lập luận của mình và những lời tiết lộ của Triệu Bạch Ngọc.

Nhi Hộ pháp Địch Thanh Phần thở dài bảo :

- Ba mươi năm nay lão phu cũng có ý hoài nghi họ Triệu nhưng không dám kết luận chỉ vì cái danh quân tử của lão ta lấy lòng thiên hạ.

Tam Hộ pháp Hoa Diện Phi Ma nhìn gương mặt đỏ nói :

- Trước đây y, võ công của Triệu Sư ần chỉ ngang với lão phu. Nay Mai Hoa Hội chủ có thể bình thủ với cả bốn Hộ pháp . Việc này thật khó hiểu ?

Tổng Thu thản nhiên hỏi lại:

- Tam Hộ pháp có từng nghe đến danh hiệu Đồ Long Kiếm Khách hay không ?

Sở Tân Tung giật mình :

- Đúng rồi. Lão quỷ này kiếm pháp thông thần, lại ẩn cư ở Sơn Tây. Nếu họ Triệu lấy được bí kíp của lão thì võ công tăng tiến là phải.

Tổng Thu nghiêm giọng:

- Sở Hộ pháp phụ trách việc trinh sát. Xin hãy cho người giám thị Hoàng Hoa Cung và Tổng đàn Mai Hoa Bang. Sau khi đi Sơn Đông về, bốn tòa sẽ có

kế hoạch tiêu diệt chúng.

Tứ Hộ Pháp Trường Mi Phán Quan Hải Vân Bạch nhướn cặp mày dài bạc phếch :

- Vũ Khúc Tinh Chủ Trác Mạc Đình là kẻ đại cừ, sao Môn chủ không đối phó với lão trước ?

Chàng chính sắc đáp :

- Bốn tòa đã là thủ lĩnh Huyết Kiếm Môn, tất phải lo chuyện công trước.

Hơn nữa, việc báo cừu cho phụ mẫu là chuyện riêng của bốn tòa, bất tất phải hao tổn máu xương của anh em.

Bát Long Truy Mệnh Kim Cang Định Trường Túy xuất thân là đồ tể, thân hình lực lưỡng to ngang, đầu hói, tính tình nóng như lửa nhưng rất thẳng thắn

thật thà Gã đã ngà say nên đứng lên vòng tay nói :

- Bọn thuộc hạ nhờ có môn chủ mà được thỏa chí tang bồng, vợ con no ấm, ai cũng tôn sùng Môn chủ như thần thánh. Nay lão cẩu tặc Vũ Khúc Tinh

Chủ kia sát hại song thân của môn chủ thì cũng như giết cha mẹ bọn thuộc hạ.

Xin môn chủ cho phép anh em Huyết Kiếm Môn được xuất quân làm cỏ Tinh

Cung.

Giọng gã sang sảng như chuông đồng, thô lỗ nhưng đầy tình nghĩa. Mọi người nhất tề hưởng ứng, nhao nhao đòi tiêu hủy Tinh Cung.

Tổng Thu cảm động nhưng giọng vẫn lạnh lẽo :

- Thịnh tình của anh em bốn tòa xin lĩnh ý. Nếu sau này Trác Mạc Đình không chịu đơn chiến mà dùng đến số đông, ta sẽ nhờ cậy đến chư vị.

Nhưng

thực ra, đánh Tinh Cung lúc này không có lợi bằng đánh Mai Hoa Bang. Họ Trác không biết ta là Trác Nam Thu nên sẽ khoanh tay nhìn. Ngược lại, nếu ta

tấn công Tinh Cung, Mai Hoa Bang sẽ kéo quân đến hợp sức với Trác Mạc Đình

Mọi người hiểu ra, ò lên thán phục . Thần Toán Diêm La cao hứng nói :

- Môn chủ tuổi tuy còn trẻ mà tâm kế sâu xa, bọn lão phu xin bái phục.

Hai ngày sau, Tổng Thu rời Hán Dương lên đường trở lại Nam Dương, cho kịp cuộc hẹn với Bạch Vân Cư Sĩ. Lần này thì Nhị Long Sách Viết Kiếm

Điền Vạn Cổ, Tứ Long Phân Diện Lang Tâm Đoàn Dục Tú và Thất Long VÔ

Diện Yên Hồ Địch Yên Bình được tháp tùng.

Nhị Long và Tứ long đều đã gần bốn mươi nhưng Yên Bình chỉ mới hai mươi sáu.

Trong Huyết Kiếm Môn, chỉ mình Tứ vị hộ pháp và Tổng Thu là biết mặt thật của Thất long. Bình thường, lúc nào nàng cũng mang mặt nạ. Trong Bát long ai cũng có vợ, trừ Độc Thủ Linh Hồ Đường Thái Bạch. Yên Bình là nữ nhân chưa chồng nhưng vì vai vế và võ công nàng chẳng chọn được ai trong đám đệ tử cấp dưới.

Giờ đây, trong lòng nàng đã khắc sâu một bóng hình, nàng sung sướng vì mình đã yêu nhưng lại đau khổ vì không dám nói. Chỉ có phụ thân nàng biết điều ấy, ông thở dài, lo lắng cho duyên phận ái nữ.

Chuyến này, Địch Yên Bình được đi theo là do tài dịch dung của nàng cần thiết cho kế hoạch của Tổng Thu.

Trưa ngày mười bốn, chàng và ba thuộc hạ đã có mặt ở khu rừng trúc.

Một mình chàng thúc ngựa tiến vào Bạch Vân tịnh xá. Hàn Mạnh Phu mừng rỡ ra đón chào :

- Thiếu hiệp đến sớm một ngày là rất tốt. Chúng ta còn phải bàn bạc cách giải thích với Hiên Viên Hồ chủ.

Hai người vào khách xá đàm đạo, Tổng Thu nghiêm nghị hỏi :

- Văn bối đã có cách đối phó nhưng trước hết, xin tiên bối thành thật nhận xét về gia phụ , Sơn Tây Quân Tử.

Hàn Mạnh Phu nhìn thẳng vào mắt chàng :

- Thiếu hiệp đã hỏi như vậy chắc là đã biết đôi chút về mặt thật của lệnh tôn. Lão phu xin nói thật, lệnh tôn xứng đáng được tôn làm thiên hạ đệ nhất gian tặc. Lão ta thông minh xuất chúng, giỏi nghề xảo ngôn lệnh sắc, che mắt

được đồng đạo mấy chục năm nay. Lệnh tôn tình cờ cứu mạng Thanh Hải Đà

ông nên được lão tặng cho họa đồ dẫn đến nơi tọa hóa của Đồ Long Kiếm Khách Hắc Kim Đăng, trên đỉnh núi Quán Sầm. Khi lệnh tôn luyện được tám

thành pho Đồ Long Kiếm pháp thì võ lâm sẽ trở thành suối máu rừng xương.

Tổng Thu hỏi lại :

- Tiên bối đã không tán thành nhân cách của gia phụ, sao lại ban linh dược ? Chẳng phải là nổi giáo cho giặc hay sao ?

Bạch Vân Cư Sĩ bùi ngùi đáp :

- Lão phu vì chịu ơn Đà ông nên bất chấp hậu quả. Chỉ mong thiếu hiệp thức ngộ được chánh nghĩa, không tiếp tay với lệnh tôn mà giết hại đồng đạo.

Tổng Thu lắc đầu :

- Tiên bối sai rồi, bậc quân tử dẫu điều ác rất nhỏ cũng không làm. Triệu Bạch Ngọc là đóa kỳ hoa của võ lâm, lại cực kỳ hiếu thuận, chắc chắn không dám cãi lại phụ thân. Gã như tờ giấy trắng, chẳng mấy chốc sẽ bị bôi đen. Triệu Sư ẩn chính là Hội Chủ Mai Hoa Sát Thủ Hội lừng danh thiên hạ ba chục năm nay. Giờ đây lão lại là Bang chủ Mai Hoa Bang, thống trị cả một vùng duyên hải phía đông nam. Với võ công của hai cha con lão hợp lại, võ lâm còn ai địch nổi nữa.

Bạch Vân Cư Sĩ toát mồ hôi, nhưng lại cảm thấy lời nói của chàng thiếu niên rất kỳ lạ, dường như đang nói về người khác vậy ?

Tổng Thu dụ giọng :

- May mà viên Tuyết Liên kia không đến tay Triệu Bạch Ngọc. Tiên bối có thể yên tâm. .

Chàng xóa lớp hóa trang, kể rõ tao ngộ của chàng với Bạch Ngọc, cũng như cục diện giang hồ hiện nay. Cuối cùng, chàng bảo lão :

- Vãn bối kính phục tấm lòng chung thủy và nhân hậu của tiên bối. Nên không muốn dẫu, kể rõ nguồn cơn, để tiên bối suy nghĩ cách qua mặt Động Đình Hồ chủ.

Hàn Mạnh Phu thờ phào :

- May mà tuấn hiệp thành thực, nếu không, hậu quả sẽ khó lường. Nhạc phụ của lão phu bản lĩnh cao thâm khôn lường, nhãn quan lại sắc bén, tất sẽ nhận ra thiếu hiệp có đến hơn bốn mươi năm công lực trong người. Lão phu

sẽ chỉ cho thiếu hiệp cách tạm thời khống chế chân khí, giả như một thư sinh yếu đuối, con của một gia đình thi lễ. Như thế đỡ phức tạp hơn.

Tổng Thu gật đầu bảo :

- Văn bối có một thủ hạ rất giỏi nghề hóa trang. Tiền bối cứ phác họa dung mạo Thảo Kính lúc còn thơ ấu. Người ấy sẽ dựa vào ấy mà dịch dung.

Mạnh phu hân hoan nói :

- Lão phu có chút tài họa đạo nên ngay sau khi mất con, đã vẽ ra một bức chân dung để tưởng nhớ.

Lão vào trong lấy ra một bức vẽ rất sinh động. Tổng Thu hài lòng, bước ra ngoài cửa huýt sáo gọi bọn thủ hạ. Ba người mau mắn có mặt, họ cúi chào Bạch Vân Cư Sĩ rồi đứng chờ lệnh.

Tổng Thu bảo Yên Bình :

- Dịch hiện muội theo bức chân dung này mà chỉnh trang cho ta .

Yên Bình nghe lòng ngọt lịm, vội dỡ đồ nghề ra. Nàng được ngồi sát bên chàng, lòng xao xuyến, cố tình kéo dài công việc.

Hai khắc sau, Yên Bình dừng tay hỏi Cư sĩ :

- Tiền bối thấy thế nào ?

Hàn Mạnh phu tán dương :

- Quả là thánh thủ, chẳng khác gì lão phu lúc thiếu thời.

Yên Bình vui vẻ nói :

- Tiểu muội đã dùng loại sơn đặc biệt, dầu dầm mưa, dải nắng cũng chẳng thể tróc ra. Đại ca có thể yên tâm.

Lãnh Diện và Linh Hồ đã khoe với huynh đệ trong Bát Long nên ai cũng đua nhau gọi Tổng Thu bằng đại ca. Với Yên Bình thì cách xưng hô này còn làm tăng thêm niềm hi vọng thầm kín trong lòng.

Bạch Vân Cư Sĩ hân hoan bảo :

- Trong vườn có bầy gà sao, Tam vị cứ bắt hết mà làm thịt. Còn rượu thì cũng chẳng thiếu.

Sách Huyết Kiếm và Phấn Diện Lang Tâm đều là tay hảo tửu, phấn khởi ra tay đuổi gà. Kinh công của rất cao cường nên chẳng con nào chạy thoát, cứ tóm được là bẻ cổ ngay, chẳng trối buộc làm gì.

Địch yên Bình trở tài nấu nướng chế biến thịt gà làm năm, sáu món. Nàng sai phái hai gã sát thủ nhiều đến mức họ nhăn nhó nhưng đây là tiệc phục vụ Môn chủ nên chẳng dám hé răng than phiền. Đến bữa ăn nổi giận hờn tan biến vì Yên Bình nấu rất ngon.

Tổng Thu gật gù tán thưởng khiến Vô Diện Yên Hồ sung sướng, luôn tay gấp cho chàng.

Tan tiệc Yên Bình lại dọn trà để thưởng trăng. Tổng Thu chợt nói :

- Hàn tiền bối ! Hiên Viên Hồ chủ thân hoài tuyệt học tất sẽ không để cháu mình tầm thường. Nếu lão lưu lại để dạy võ công thì nguy mất. Văn bối

không thể mặc công việc của Huyết Kiếm Môn mà ở Sơn Đông lâu dài được.

Bạch Vân Cư Sĩ kiên quyết đáp :

- Lão phu đã nghĩ đến điều này, chỉ cần chuyết thê được thả ra, ba chúng ta sẽ âm thầm trốn đi.

Mười ngày sau, Hàn Mạnh Phu và Tống Thu đến Hiên Viên gia trang, cạnh hồ Động Đình. Ba thủ hạ của quanh quần gần đây chứ không vào. Hai mươi năm đau khổ đã khiến họ Hàn già hẳn đi. Lão mới hơn sáu mươi mà tưởng như quá thất tuần. May mà một tỳ nữ trung niên nhận ra. Nàng ta hoan hỉ mời vào khách sảnh.

Lát sau, Động Đình Hồ chủ Hiên Viên Đạo ra đến. Lão cao lênh nghênh như cây sào, mắt lộ, mũi héc ngược, trông rất xấu xí.

Hàn Mạnh Phu phục xuống, nghẹn ngào thưa:

- Nhạc Phụ ! Tiêu tế lặn lội hai mươi năm nay, tìm được Kính nhi mới dám trở về phục mệnh.

Tống Thu cũng dập đầu hô :

- Gia gia !

Hồ chủ không hề tỏ ra mừng rỡ, vờ vập ông chỉ hiện hòa bảo :

- Hiền tế và Kính nhi đứng lên đi.

Lão chăm chú ngắm nghía Tống Thu với đôi mắt hiền rồi bảo :

- Kính nhi ! Cháu hãy cởi áo ra.

Hàn Mạnh Phu nghe như bầu trời sụp đổ, chết lặng không nói nên lời.

Thảo Kính còn một đặc điểm nữa là bớt son nơi huyết truy khu, giữa cột sống. Tống Thu cũng biết việc đã bại lộ chàng đành phó mặc cho số phận, chậm rãi cởi áo, quay về phía Hồ chủ.

Hiên Viên Đạo ngửa cổ cười dài, tiếng cười đầy nỗi hân hoan vời vọi, lão lầm bầm :

- Thiên có màu nhiệm, phạt pháp vô biên.

Lão quay sang bảo thị tỳ :

- Ngươi vào mời tiểu thơ và Vân nhi ra đây.

Tống Thu không thấy lão nói đến mình, vẫn đứng im chịu trận.

Lát sau, từ trong bước ra một phụ nhân ngũ tuần và một thiếu nữ tuổi đôi mươi. Phụ nhân có dung mạo xấu xí giống hệt Hiên Viên Đạo. Ngược lại, thiếu nữ lại rất xinh đẹp.

Hàn Mạnh Phu gặp mặt nương tử, ứa nước mắt định gọi. Hồ chủ khoác tay :

- Khoan đã. Hãy để Bích Lan nhận Kính nhi trước đã.

ông vẫy ái nữ, chỉ vào Tống Thu :

- Lan nhi hãy xem đi.

Phụ nhân đến bên Tống Thu. Xem kỹ lưng chàng rồi bước ra trước mặt

quan sát i nốt ruồi trên thùy châu bên trái. Bà òa lên khóc, ôm lấy Tống Thu - Kính nhi ! Mẹ nhớ thương con suốt hai mươi năm, không phút nào nguôi.

Tống Thu như người rơi từ cung trăng xuống, tự hỏi sau lưng mình có dấu vết gì trùng với Thảo Kính ? tiếng khóc của người đàn bà đau khổ này đã đánh thức nỗi đau thâm kín trong lòng chàng.

Nếu LÔ Sơn Tiên Tử Cam Tàn Mi còn sống, bà cũng sẽ khóc như vậy khi gặp lại chàng. Tống Thu bất giác gọi :

- Mẫu thân !

Bạch Lan càng khóc lớn hơn :

- Kính nhi ! Mẹ mong chờ giây phút này đã lâu.

Hiên Viên Đạo trầm giọng :

- Lan nhi. Con không để cho Vân nhi nhìn cha hay sao ?

Bạch Lan nhớ ra, lau nước mắt, chăm chú kéo áo Tống Thu lên, dịu dàng bảo :

- Kính nhi hãy đến ngồi bên ngoài công. Người rất nhớ thương con.

Bà chỉ Hàn Mạnh Phu, nói với thiếu nữ :

- Vân nhi, người này chính là thân phụ của con.

Thiếu nữ mừng rỡ chạy đến nắm chặt tay Mạnh Phu :

- Thân phụ ! Hải nhi là Thái Vân.

Lần này đến lượt Bạch Vân Cư Sĩ ngơ ngác, lão giọng cười với Thái Vân rồi quay sang hỏi Hồ chủ :

- Nhạc phụ ! Sự việc thế nào xin người nói cho tiểu tể được rõ.

Hiên Viên Đạo cười khà khà :

- Tất cả hãy ngồi xuống rồi ta sẽ kể ra nguồn cơn.

Hiên Viên Bạch Lan khép nép ngồi cạnh Mạnh Phu. Vân nhi cũng an tọa bên cha.

Hồ chủ tươi cười :

- Năm xưa, ta vì quá đau đớn trước sự thất tung của Kính nhi nên nổi điên đuổi hiền tể đi và giam Bạch Lan vào thạch tháp. Nhưng một tháng sau, Lan nhi phát hiện mình mang thai liền sai tì nữ báo cho ta biết. Ta vui mừng mở cửa tháp đem Lan nhi về chăm sóc. Tám tháng sau, Thái Vân ra đời. Cùng lúc

ấy, một nữ tỳ trong trang nhìn thấy một con, vật lạ từ dưới hồ bò lên, lão phu kịp thời chạy ra, giết được nó. Đó là một con quái vật dị dạng, có chiếc mõm dài đầy răng như cá sấu, nhưng da lại trơn bóng lúc mổ bụng nó ra, thấy chiếc

vòng cổ bằng vàng, lão phu biết rằng chính con vật khôn kiếp này đã ăn thịt cháu mình.

Tống Thu và Hàn Mạnh Phu nghe đến đây càng ngỡ ngàng, kinh ngạc.

Kính nhi đã chết sao lão và Bạch Lan vẫn nhận chàng là Hiên Viên Thảo Kính ?

Hồ chủ biết tâm trạng hai người, lão mỉm cười bí ẩn kể tiếp :

- Năm Vân nhi bốn tuổi, nó thắc mắc hỏi cha đâu lão phu định cho người đi tìm Hàn hiền tế về. Nhưng tình cờ có một Du phương hòa thượng đến khất

thực Dung mạo và ngôn từ của lão khiến ta rất khâm phục, liền đem chuyện nhà ra tâm sự. Lão gieo quẻ rồi bảo rằng Kính nhi đã đầu thai vào làm con người khác. Sau này, chính hiền tế sẽ đem về một chàng thiếu niên có những đặc điểm giống như Kính nhi. Người này sinh ngày rằm tháng hai năm giáp tý, đúng ngày Kính nhi qua đời. Ta tin tưởng vào lời của Hòa thượng nên chờ

đợi suốt mười sáu năm nay.

Tổng Thu nghe xong bàng hoàng, ngỡ ngác. Thiên Tà Bách Lý Hạc tinh thông nho học nên không tin vào thuyết luân hồi của Phật giáo. Tổng Thu chịu sự giáo huấn của ông nên cũng vậy. Nay gặp trường hợp này, chàng rất phân vân. Quả thực chàng sinh đúng ngày tháng ấy.

Thái Vân bỗng hỏi :

- Thảo Kính ca ca ! Có phải ca ca sinh đúng ngày ấy hay không ?

Tổng Thu gật đầu, vòng tay nói với Hồ chủ :

- Văn bối là Bách Lý Tổng Thu. Vì cảm động trước cảnh ngộ của Hàn Cư Sĩ nên đồng ý giả làm Thảo Kính. Nào ngờ, thiên cơ mầu nhiệm đưa đến những trùng hợp khó mà giải thích được. Nhưng sự đời thà tin rằng có còn hơn không. Văn bối xin thay Thảo Kính nối dõi tông đường giòng họ Hiên Viên. Sau này có con trai sẽ cho một đứa theo họ của Hồ chủ.

Hiên Viên Đạo đẹp dạ bảo :

- Công tử còn trẻ nên không tránh khỏi hoài nghi. Nhưng lão phu thì tuyệt đối tin tưởng. Mong công tử xưng hô với chúng ta như thân phận của Kính nhi có được chăng ?

Tổng Thu cảm thông tới hoàn cảnh thương tâm của ba người, đồng ý hóa thân làm Thảo Kính. Chàng cười đáp :

- Ngoại công yên tâm. Tiểu tôn biết mình phải làm gì.

Hiên Viên Đạo khoan khoái bảo :

- vân nhi ! Sau cháu không xuống bếp làm vài món ngon để đãi ca ca.

Thái Vân cười khúc khích :

- Chỉ sợ Thảo Kính ca ca chê dở mà thôi.

Nàng liếc Tổng Thu rồi chạy vào nhà sau.

Hồ chủ bỗng hỏi :

- Kính nhi ! Dường như người hóa trang phải không ?

Tổng Thu ngượng ngùng thú nhận :

- Không ngờ nhãn quang của người lại sắc bén như vậy. Để tiểu tôn gọi thuộc hạ vào mới có thể lột bỏ được .

Chàng bước ra trước sân hú vang. Lát sau cả ba người trong Bát long xuất hiện, chàng dẫn họ vào bái kiến Hồ chủ.

Địch Yến Bình nghe nói diệu thủ của mình bị lão già quái dị kí khám phá, nàng ngượng ngùng hỏi :

- Dám hỏi lão gia tử vì sao lại nhìn ra ?

Hiên Viên Đạo cười khà khà :

- Thủ thuật của cô nương đáng gọi là thiên hạ vô song. Tuy nhiên khuyết điểm chung của thuật dịch dung là da mặt không biểu lộ được cảm xúc. Lão phu âm thầm quan sát, thấy Kính nhi dù kinh ngạc hay hổ thẹn cũng đều không hiện ra trên nét mặt. Từ đó mà suy ra y hoá trang.

Yến Bình tâm phục, quay sang rửa lớp hóa trang cho Tống Thu. Dung mạo thực của chàng tuấn tú, khí phách hơn mặt giả rất nhiều. Hồ chủ càng hài

lòng :

- Tuyệt lắm ! Hòa thượng kia từng nói rằng hậu thân của Kính nhi là bậc tài mạo song toàn bậc nhất thiên hạ. Nay mới biết lão ta quả là bậc địa tiên. Hôm sau, Hiên Viên Đạo khảo sát võ công của Tống Thu. Chàng đem hết sở học ra biểu diễn. Hồ chủ cười bảo :

- Về kiếm, chưởng, ngoại công không cần phải dạy thêm cho Kính nhi. Chỉ có pho khinh công Thất ảnh Thần Bộ và pho Toàn CỐ Quyền Pháp là Kính nhi nên học.

Lão xắn tay áo, thi thiên Thất ảnh Thần Bộ, Tống Thu kinh hãi khi thấy chung quanh mình là bảy bóng người không phân biệt hư thực. Chàng thử tấn

công nhưng chỉ vô ích, chưởng kinh hoàn toàn đánh vào hư không.

Hồ chủ đình bộ, đánh pho Toàn CỐ Thần Quyền. Quả đúng như tên gọi, công phu này gồm đủ cầm quyền, chưởng cước, trảo, cương thủ. Chiêu thức cực kỳ ảo diệu và nhanh như chớp giạt.

Hết pho quyền, lão vòng tay nói :

- Nếu phối hợp Toàn CỐ Thần Quyền với Thất ảnh Thần Bộ thì lực tăng gấp bội.

Tống Thu mừng rỡ, ngày đêm khổ luyện. Nửa tháng sau chàng đã tinh thông pho quyền pháp còn thần bộ thì chỉ mới hóa được thành ba bóng ảnh. Hiên Viên Đạo hết lời khen ngợi :

- Căn cơ của Kính nhi quả là hiếm có ! Ngày xưa ta phải mất đến ba tháng mới thuộc được quyền phổ.

Tống Thu cười đáp :

- Tiểu tôn có trong người hơn bốn mươi năm công lực, lại luyện võ từ nhỏ

nên dễ dàng tiếp thu tuyệt học .

Ngoài những lúc luyện võ, chàng kê cận bên Hồ chủ và phu thê Bạch Lan, hết lòng kính hiếu nên họ rất yêu thương chàng . Tôn Thái Vân cũng vậy,

nàng đã khóc khi nghe nói ca ca phải lên đường. Tổng Thu phải dỗ dành rằng ngày nào báo xong đại cừ sẽ đưa vợ con về Động Đình Hồ sinh sống. Nhờ vậy, Thái Vân mới vui lên.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 10

SƠN THƯỢNG ĐỘNG TRUNG LƯU HUYẾT LỆ HỒ BIÊN CÔNG TỬ ĐẢ SONG MA

Sáng ngày mười hai tháng tám, Tổng Thu cùng ba thuộc hạ rời Sơn Đông, trở lại Hán Dương. Đoạn đường một ngàn hai trăm dặm một của bọn chà ng mát mười bốn ngày. Về đến nơi, nghe nói Hồng Lăng Phượng và Nam Xương Tiên Cơ chưa trở lại, chàng linh cảm rằng họ đã gặp tai họa.

Hi tín của Thượng Sương và Bích San không làm vui được nỗi lo lắng trong lòng. Chàng cho hợp toàn môn, ra lệnh rời ngay bản doanh sang một cơ ngơi bí mật, cách chỗ cũ hơn dặm. Một nửa quân số ở lại Hán Dương, còn lại theo chàng đến Tinh Châu.

Bố trí xong chỗ ở an toàn, Tổng Thu lên lưng Ô Vân Cái Tuyết đi trước. Hai hộ pháp Toán Mệnh Diêm La và Hoa Diện Phi Ma sẽ thống lĩnh đại quân theo sau.

Nhờ cước trình thần tốc của Vân nhi, chỉ sau mười hai ngày, Tổng Thu đã đến Hoàng Hoa Cung. Quần thổ kiến trúc này nằm trong một sơn cốc. Giữa hai ngọn núi thấp. Nơi đây, các loài hoa có màu vàng được trồng rất nhiều. Mai, cúc, điệp vàng] mùa nào cũng có.

Võ sĩ gác cửa cốc đọc bái thiếp, hân hoan nói :

- Thiếu cung chủ và Thánh Nữ luôn miệng nhắc đến công tử.

Xin mời nhập cung !

Gã gõ vào chiếc khách đá treo cạnh đấy một hồi dài, báo hiệu cho bên trong biết có thượng khách đến.

Triệu Bạch Ngọc và Triệu Đông Song cùng chạy ra. Thánh Nữ nhìn người trong mộng với đôi mắt chan chứa ân tình. Nhưng chẳng dám nói gì, chỉ nghiêng mình chào :

- Mừng công tử giá lâm tề xá !

Bạch Ngọc thì khác, gã hờn hờ nói :

- Té ra chúng ta là quyến thuộc, hôm trước, Hồng biểu muội đến dự lễ thọ gia mẫu nói ra, khiến ta giận Thu đệ đến chết đi được.

Tổng Thu gượng cười :

- Biểu huynh và biểu thư lượng thứ. Tiểu đệ với Lăng Phụng chưa tổ chức hôn lễ nên không dám nhận họ hàng.

Hai người đưa Tổng Thu vào khách sảnh. Hoàng Hoa Cung chủ phu nhân Hách Phương Thảo nghe nói có cháu rể đến, mừng rỡ ra tiếp kiến.

Hai người vợ trước của Triệu Sư ần qua đời mà không có con cái gì. Hách phu nhân may mắn sinh được một trai, một gái nên rất được cưng chiều. Môn nhân trong cung sợ bà còn hơn cả Cung chủ. Một phần cũng do tính tình bà cương liệt, nóng nảy.

Tổng Thu kính cẩn ra mắt :

- Diệt tể Bách Lý Tổng Thu xin bái kiến Đại Di.

Phu nhân vui vẻ nói :

- Hiền diệt tể liên tiếp cứu mạng Song nhi và Ngọc nhi, lão thân phải cảm ơn người mới được. Nhưng sao không đến đây đúng ngày chúc thọ mà giờ mới lộ mặt.

Tổng Thu điềm đạm đáp :

- Dám hỏi Đại Di rằng Lăng Phụng và gian nhạc mẫu rời

Hoàng Hoa Cung lúc nào ?

Phu nhân sững sốt :

- Lễ nào họ chưa về đến nhà ? Sau lễ thọ ba hôm, Mai muội đã xin cáo từ tôi mà ?

Tổng Thu cố nén nỗi ưu tư, điềm đạm nói tiếp :

- Bẩm Đại Di, quả thật họ chưa về đến Hán Dương. Nhưng chuyện ấy cứ gác lại, tiểu tể xin hỏi hôm ấy Đại Di trượng có về dự lễ thọ hay không.

Phu nhân không hỏi vì sao chàng lại hỏi thế nhưng vẫn đáp :

- Có ! Ông ấy vui vẻ trò chuyện với Lăng Phụng và khen rằng Phụng nhi may mắn lấy được bậc anh hùng cái thế. Ngay hôm sau, Di trượng đã trở lại núi Quán Sầm luyện công.

Tổng Thu đã hiểu ai hung thủ, chàng buồn bã nói :

- Tiểu tể sắp trình bày một việc quan trọng. Nhưng trước hết, xin Đại Di nhớ lại xem ba mươi năm trước đây Huyết Kiếm Môn chủ Dịch Khúc Quân có ghé qua Hoàng Hoa Cung hay không ? Và lúc ấy Di trượng ở nhà hay đi vắng ?

Phu nhân suy nghĩ một lúc đáp rằng :

- Có ! Dịch đại ca đến rủ tướng công ta đi Ngân Xuyên dự lễ thôi nôi con trai Dịch Cửu, nhưng ông không có nhà. Hôm sau Di trượng người về đến, nghe nói vậy liền cười xòa rồi bảo :

- Ta đang định đi Yên Kinh thăm bằng hữu, không thể đi với Dịch đại ca được. May mà chẳng gặp, nếu không sẽ khó từ chối. Ngay trưa hôm ấy, tướng công ta khởi hành đi Yên Kinh, hơn tháng sau mới về.

Tổng Thu gật đầu hỏi thêm :

- Thế khoảng bao lâu sau thì Di trượng biết tin Dịch môn chủ thất tung và tiến hành tìm kiếm ?

- Có lẽ là năm, sáu tháng gì đó. Ông ta bảo với ta rằng đã gặp Đông Phương Hộ pháp của Huyết Kiếm Môn và biết rằng Dịch đại ca mất tích.

Tổng Thu bi phần nói :

- Tiểu tể mong Đại Di bình tâm lắng nghe. Tiểu tể đã có đủ bằng cứ để nói rằng Đại Di trượng đã lừa gạt mọi người suốt ba chục năm nay. Ông ta chính là kẻ sát hại môn chủ Huyết Kiếm Môn và thành lập ra Mai Hoa Bang. Uy thế bao trùm cả một vùng phía Nam Trường Giang.

Chàng bèn trình bày những suy đoán của mình rồi bảo :

- Chúng cứ rõ ràng nhất là việc Dịch môn chủ mất tích được giữ kín suốt ba mươi năm dài. Thứ hai, Đông Phương hộ pháp không hề gặp Di trượng. Thứ ba là sự thất tung của mẹ con Lăng Phượng.

Triệu Bạch Ngọc đọc xong bức thư của sư phụ Thanh Hải Đà Ông, gọi cho Bạch Vân cư sĩ, sinh lòng ngờ vực thân phụ. Gã đau đớn nói :

- Chúng ta cứ lên ngay núi Quán Sầm điều tra tất sẽ rõ.

Hách Phương Thảo linh cảm rằng Tổng Thu đã nói đúng sự thực. Vì lẽ gì mà Triệu Sư ả lên núi luyện công lúc con còn thơ dại và ái thiê chỉ mới hơn tam thập, lại cấm không cho thăm viếng gì cả ? Hơn nữa, phu thiê thân thiết cận kề, đâu là kẻ xảo quyệt, cơ cảnh cách mấy, cũng đôi lúc để lộ sơ hở. Trước đây, phu nhân và luôn tự an ủi rằng lão chẳng phải là thánh nhân nên phải có vài khuyết điểm.

Nhưng giờ thì bà hiểu rằng đó chính là bản chất được che dấu.

Cung chủ phu nhân phần hận, dẫn hai con và Tổng Thu đi ngay.

Núi Quán Sầm chỉ cách thành Tinh Châu chừng vài dặm. Bốn người gọi ngựa rồi phi thân lên núi. Quán Sầm không cao, hình dáng cũng chẳng hề hùng vĩ như Thái Sơn, nhưng nhờ trên chóp núi có một hồ nước lớn, tên gọi Thiên Trì nên mới trở thành danh sơn của Trung Hoa.

Một tòa thúc xá nằm chặn ngang đoạn cuối đường sơn đạo. Một hán tử tứ tuần nghe động chạy ra. Mới đầu giờ Mùi mà mặt gã đỏ gay, chứng tỏ đã uống rượu từ sáng sớm. Gã là Trương Kiều Vũ đệ tử thứ tư của Hoàng Hoa Cung chủ Triệu Sư ản.

Thấy sư nương đột nhiên xuất hiện, sắc mặt lạnh lùng, mắt như đồ lửa gã rụng rời xụp xuống :

- Đệ tử bái kiến sư nương.

Phu nhân hừ nhẹ :

- Kiều Vũ ! Sư phụ ngươi đâu ?

Họ Trương lúng túng đáp :

- Bẩm sư nương ! Sư phụ xuống núi đi thăm bằng hữu.

- Không sao. Để ta vào xem qua chỗ ăn ở của cung chủ.

Trương Kiều Vũ làm sao dám ngăn cản, gã làm lối dẫn đường.

Cạnh bờ hồ nước trong xanh là một căn nhà gỗ dành cho bốn đệ tử theo hầu Sư ản. Cách đây gần mười trượng là một vách đá cao hai chục trượng, có cánh cửa dẫn vào nơi luyện công.

Gian nhà gỗ vắng tanh, bụi bậm mạng nhện phủ đầy trên ba chiếc chông tre. Chỉ có chiếc thứ tư là sạch sẽ. Phu nhân cười nhạt, quay ra, đi về phía thạch động. Triệu Bạch Ngọc vận công đẩy mạnh cánh cửa đá dày. Mùi hôi hám, ẩm mốc xông ra nồng nặc, dù bên trong vẫn có lỗ thông sáng và gió.

Bốn người vào trong quan sát, tự hiểu rằng đã nhiều năm không ai vào đây. Tổng Thu nghe lòng đau thắt, nói với phu nhân :

- Giờ thì chắc Đại Di đã tin lời tiểu tể. Xin người đến điều tra gã họ Trương kia về tung tích của mẹ con Lăng Phượng.

Hách Phương Thảo nghiêng răng đáp :

- Nếu Mai muội và Phượng diệt nữ có mệnh hệ gì, ta thề sẽ không tha cho lão quỷ ấy.

Bạch Ngọc và Đông Song thần thờ như người mất trí. Thần tượng mà họ hằng yêu thương, kính ngưỡng đã hiện nguyên hình là một lão ác ma. Họ hổ thẹn cúi gầm mặt, cố giấu những giọt lệ thương tâm.

Phu nhân ra khỏi động xăm xăm bước đến trước mặt Trương Kiều Vũ. Bà quát mắt hỏi :

- Kiều Vũ ! Ngươi có còn coi ta là sư nương nữa không ?

Họ Trương sợ hãi quì xuống dập đầu thưa :

- Đệ tử suốt đời không dám quên ơn Sư nương. Mười lăm năm trước, nếu không có người tận tâm chăm sóc, chữa trị thì đệ tử đã bỏ mạng vì chứng thương hàn rồi.

Phu nhân gật gù :

- Nếu vậy thì hãy thành thực trả lời những câu hỏi của ta. Thứ nhất, phải chăng sư phụ ngươi trong nhiều năm nay, không hề luyện võ mà thường xuyên vắng mặt.

Kiều Vũ biết việc đã bại lộ, đành thú thực :

- Thưa phải ! Trong mười năm đệ tử ở đây, sư phụ chỉ về mỗi năm độ hai ba lần và đi ngay.

- Còn ba vị sư huynh của ngươi đâu ?

- Bẩm sư nương, họ đi theo hầu sư phụ, chỉ có mình đệ tử canh giữ nơi này.

- Ngươi có biết sư phụ đi vì công việc gì hay không ?

- Đệ tử có hỏi Tam sư huynh, người trả lời rằng sư phụ đang cố công truy tìm một kho tàng rất lớn.

Phu nhân nghiêm giọng :

- Ta bảo thực cho ngươi biết, sư phụ ngươi đã lừa dối tất cả mọi người. Lão chính là Hội chủ Mai Hoa Sát Thủ Hội, một tổ chức tà ác nhất võ lâm. Vì vậy, ngươi tuyệt đối không được bao che lão. Nếu không thì đừng làm người của Hoàng Hoa Cung nữa.

Trương Kiều Vũ choáng váng, không ngờ sự thực lại phũ phàng như vậy. Gã cắn răng, kiên quyết đáp :

- Sư nương cứ hỏi.

- Tháng sáu vừa rồi, ngươi có thấy cung chủ mang về đây hai nữ nhân nào không ?

Kiều Vũ suy nghĩ rồi đáp :

- Bẩm sư nương ! Nữ nhân thì không, nhưng nhị sư huynh và tam sư huynh có vác về hai bao vải rất lớn, đem cất trong thạch động. Trưa hôm ấy, đệ tử say rượu nằm trong tòa trúc xá ngoài kia. Lúc tỉnh dậy thì lại tưởng mình hoa mắt nên không để ý đến và cũng chẳng dám hỏi. Sau đó, sư phụ xuất hiện, cùng bọn đệ tử ăn uống rồi vào thạch động luyện công. Đệ tử xin được vào quét dọn thì người bảo không cần. Hôm sau sư phụ và nhị vị Phụng, Hương huynh xuống núi, không mang theo gì cả.

Tổng Thu biến sắc than :

- Thôi rồi ! Chắc chắn trong thạch động còn có một mật thất nữa.

Chàng điên cuồng chạy trở lại thạch động, những người còn lại cũng theo chân. Tổng Thu bình tâm quan sát, cố tìm cho ra cánh cửa. Nơi bức vách cuối cùng có một khung cửa. Nơi ấy khuất ánh sáng nên đứng ngoài không thể nhận ra.

Chàng vận toàn lực đẩy mà cánh cửa không hề nhúc nhích. Triệu Bạch Ngọc nhảy vào hợp sức cũng chẳng ăn thua. Tìm quanh không thấy chốt cơ quan đâu. Tổng Thu nóng ruột nó i :

- Xin Đại Di và mọi người tránh xa ra, tiểu tể sẽ phá cửa.
Chàng dồn đủ mười hai thành công lực vận khẩu quyết Thiên Lô Thần Chương vỡ vào mặt đá. Tiếng chuông kinh chạm đá nổ vang như trống. Cánh cửa đá chỉ chịu được mười bốn chuông đã gãy bản lề, bật ra.

Mùi hôi thối khủng khiếp bay ra Bạch Ngọc run rẩy rút ngọn đuốc trên vách đốt lên rồi đưa cho Tống Thu. Chàng nhận lấy, dẫn mọi người bước vào. Hết đoạn đường năm trượng, đến một thạch thất rộng rãi sáng sủa. Tống Thu bỗng quỵ xuống khi nhìn thấy hai chiếc xác trương phình đầy dòi bọ, trên mặt nền đá. Toàn thân họ không một mảnh vải nên dễ dàng nhận ra xác bên trái có đến ba gò nhũ phong.

Triệu Đông Song ngất xỉu, cung chủ phu nhân thì thào khóc :

- Trời ơi ! Mai muội.

Họ chỉ có hai chị em, lại mồ côi phụ mẫu từ nhỏ nên rất yêu thương nhau. Tống Thu không khóc nhưng khoé mắt chàng rỉ ra mấy giọt máu. Biết không còn làm gì được nữa, chàng quạy lại bảo Bạch Ngọc :

- Biểu huynh ! Chúng ta phải đưa họ rời đây ngay thôi.

Bạch Ngọc đau khổ gật đầu, bỗng Đông Song trở ra. Tống Thu điếm huyết Đại Di rồi mang bà đi. Trương Kiều Vũ cũng lầm lũi theo họ về Hoàng Hoa Cung.

Hôm sau, một đám tang đơn giản được cử hành. Hai ngôi mộ nằm song song trên mảnh đất mé hữu, trước cửa cung.

Ba mươi năm nay, Triệu Sư ẩn dấu mang danh cung chủ nhưng ít khi về nhà. Hơn trăm đệ tử đời thứ ba chỉ biết có Hách phu nhân. Chính bà đã nuôi, dạy võ cho họ. Do vậy, phu nhân tuyên bố sẽ xuất quân tiêu diệt Mai Hoa Bang, giết Triệu Sư ẩn để báo thù thì chẳng ai phản đối. Hoàng Hoa Tam Tiên là sư đệ của cung chủ cũng chỉ dám cúi mặt, thờ dài. Nhưng Tống Thu đã nhận trách nhiệm về phần mình, yêu cầu bà án binh bất động.

Người đau đớn nhất trong cung chính là Triệu Bạch Ngọc và Triệu Đông Song.

Tống Thu dự tang lễ xong, cùng bọn thuộc hạ trở lại Hán Dương. Bọn họ đã đến kịp để chịu tang môn chủ phu nhân. Theo sát Tống Thu là Đại Hộ pháp Toán Mệnh Diêm La Đông Phương Lạc và Bát long. Gần trăm thủ hạ còn lại do nhị hộ pháp Hoa Diện Phi Ma thống lĩnh. Họ mặc thường phục, đi rải rác từng nhóm vài người.

Nỗi đau khổ và cừ hận gặm nhấm trái tim Tống Thu. Chàng như người mất hồn, bỗng bênh trên lưng ngựa, không nói một lời.

Uống nhiều hơn ăn, mặt chàng hốc hác đi thấy rõ. Toàn môn rất lo lắng nhưng chẳng biết phải làm sao. Mỗi lần dừng chân qua đêm nơi khách điếm, Tổng Thu không ngủ mà uống rượu cho đến sáng. Bát long đàn thức bồi tiếp môn chủ. Vì vậy, dung mạo họ cũng sa sút theo chàng.

Chiều ngày mười tám, bọn Tổng Thu đến bờ Hoàng Hà. Người ngựa lên thuyền sang sông. Tổng Thu đứng ở mạn thuyền, ngắm cảnh hoàng hôn cuối trời tây, nhớ lại lần đầu gặp gỡ Lăng Phượng đầu thu năm ngoái ở tín Dương. Cũng trong một buổi chiều tà đỏ rực thế này, chàng đã quen biết người con gái kiều diễm nhưng bất hạnh ấy. Chàng nhớ nhưng biết bao vẻ đẹp yêu quái có một không hai của nàng. Lúc đầu, chàng đến với Lăng Phượng bằng lòng thương hại. Dần dần, tình yêu đã đâm chồi nảy lộc, gắn chặt hai tâm hồn.

Tổng Thu ngần ngại hồi tưởng, đâu biết rằng Lãnh Diện và Linh Hồ thủ sẵn sau lưng, đề phòng chàng tự hủy mình.

Càng lúc nỗi thương tâm càng da diết, giọt lệ anh hùng lén trào ra khóe mắt. Chàng mê mụi nhìn xuống mặt nước, tưởng như bóng hình người vợ xấu số đang vẫy gọi ? Bỗng trong khoang lái, đứa con bé bỏng của thuyền chủ bật khóc oa oa. Tiếng khóc lạnh lạnh gọi nhớ đến hai đứa con của chàng trong bụng Thượng Sương và Bích San. Tổng Thu bừng tỉnh, toát mồ hôi. Chàng vì quá đau khổ nên quên mất rằng mình còn bốn phận làm chồng, làm cha.

Tổng Thu hít một hơi dài, cố nhớ đến những người còn sống và mối đại cừ, để đè nén nỗi thống khổ. lát sau, chàng đã bình tâm đôi chút, quay lại nhìn bọn thuộc hạ. Thấy Điều Kim Cừ và Đường Thái Bạch hờn sẵn, trán đổ mồ hôi hột, chàng lạnh lùng bảo :

- Đừng lo. Ta còn phải sống để báo thù, chẳng dại gì mà tự sát.

Câu nói đầu tiên này đã khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Địch Yên Bình tỏ vẻ :

- Thần thái của môn chủ mấy ngày nay khiến bọn thuộc hạ ăn ngủ không yên.

Chàng gật đầu, dịu giọng :

- Ta biết ! Nhưng giờ đây cảm giác tuyệt vọng đã qua. Cảm ơn chư vị đã vì ta mà lo lắng.

*

* *

Cuối tháng chín, bọn Tổng Thu mới về đến Hán Dương. Tin tức do các sát thủ Huyết Kiếm Môn thu thập được từ Chiết Giang đã làm trì hoãn việc báo thù. Mai Hoa Bang đã mời được Miêu Cương Bà Bà Vu Bích Ma ở Quảng Tây về làm phó Bang chủ. Bà Bà mang

theo một bày độc vật khủng khiếp gồm rắn, rết, bò cạp, ong độc và cỏ trùng mù cho tằm kỳ độc vào những thanh trường kiếm của đệ tử Mai Hoa Bang.

Tổng Thu hoàn toàn không sợ độc nhưng thuộc hạ của chàng thì có. Chàng không thể liều lĩnh hy sinh xương máu của họ nên lần nữa để tìm lương sách.

Vũ Khúc Tinh Cung chắc cũng e ngại Miêu Cương Bà Bà nên không hề có động tĩnh gì họ chỉ ráo riết lo củng cố lực lượng. Nghe nói Cửu Hoa Yêu Cơ cũng đã trang bị độc kiếm và độc sa cho thuộc hạ.

Tổng Thu cho rút người của mình về Hán Dương, chỉ để lại vài trinh sát ở Âu Giang và Võng Xuyên. Chàng đem hai chiêu Vũ Trung Quỷ Ngọa và Hồn Đáo Nại Hà trong Diêm Vương Tuyệt Kiếm dạy cho các thuộc hạ.

Chiêu đầu chủ về phòng thủ, kiếm quang dày đặc dẫu đứng dưới mưa cũng không hề ướt. Chiêu thứ hai để lấy mạng đối phương. Âu Dương Bích San truyền lại phép bắn đoản cung. Cánh cung tuy ngắn nhưng được vót dây nên sức bắn rất mạnh. Đầu mũi tên bọc sắt, có thể xuyên thủng mấy lớp da trâu.

Nhưng sáng kiến của Cốc Thượng Sương mới là quan trọng. Một hôm, nàng đưa cho Tổng Thu xem bức vẽ một tấm áo giáp đen bằng khoen sắt, trong lót da mềm. Tổng Thu mừng rỡ hôn lên trán nàng rồi triệu tập các Hộ pháp để bàn bạc.

Nhị hộ pháp Địch Thanh Phần cười bảo :

- Tấm áo giáp này nặng không dưới hai mươi cân, anh em sẽ khó xoay sở.

Tứ Hộ pháp Trường Mi Phán Quan góp ý :

- Nếu sợi thép nhỏ đi thì sẽ giảm được trọng lượng nhưng phải tôi rất kỹ mới chống được đao kiếm. Như vậy cũng phải mất hơn tháng.

Tổng Thu nhíu mày :

- ‘ Hán Dương này có lò rèn nào là lớn nhất ?

Toán Mệnh Diêm La ứng tiếng :

- Hán Dương thì không nhưng thành Vũ Xương, cách đây mười dặm có xưởng rèn rất lớn của Trại Lỗ Ban Thi Bát Vân. Lão ta chuyên nghề chế tạo vũ khí cung cấp cho triều đình. Tổng Thu nghiêm giọng :

- Tốt lắm ! Đông Phương hộ pháp hãy đi Vũ Xương, đưa cho lão xem bản vẽ này. Kỳ hạn là nửa tháng, giá cả không thành vấn đề. Trọng lượng mỗi áo không được quá mười cân.

Hai ngày sau, Đông Phương Lạc đem về chiếc áo mẫu, Tổng Thu vung kiếm khám thử, vui mừng bảo :

- Tuyệt diệu, với tấm bảo giáp này, anh em Huyêt Kiếm Môn được an toàn.

Đúng thời hạn, Trại Lỗ Ban chở hàng đến giao. Các sát thủ khoác áo da trước rồi mới mặc giáp vào. Họ thâm cảm kích khi thấy Môn chủ hết lòng lo lắng cho an nguy của thuộc hạ.

Trong thời gian này, bản thân Tổng Thu cũng khổ công rèn luyện pho Huyền Cơ Kiếm Pháp. Phật giáo từ Thiên Trúc truyền sang Trung Hoa từ thời nhà Đường. Nhưng trước đó vài trăm năm, Nho học đã là hệ tư tưởng thống trị. Chính vì vậy dẫu về căn bản, hai tôn giáo này khác hẳn nhau trong cách xuất xứ, lại hòa hợp một cách kỳ lạ ở phần Hình Nhi Thượng. Phật giáo Trung Hoa ảnh hưởng rất lớn đến các nhà nho, và ngược lại các bậc cao tăng cũng đều tinh thông Kinh dịch. Huyền Cơ Thượng Nhân - Tức Sát Nhân Vương cũng không ngoại lệ. Pho kiếm pháp cuối cùng của ông dựa vào sự biến hóa của Dịch lý. Trước đây, Tổng Thu đã luyện được hai chiêu thứ nhất có tên là Long Phi Tại Thiện, lấy chữ Trung Hòa Cửu Ngũ của quẻ Kiêu. Chiêu thứ hai là Long Chiếu Vu Dũ, lấy chữ trong Hào Thượng Lục của Quĩ khôn mà đặt tên. Sau khi ở Hoàng Hoa Cung về, chàng đã luyện thêm được hai chiêu nữa.

Chiêu Khấp Huyêt Liên Như lấy tên trong chữ của Hào Thượng Lục Quĩ Truân. Chiêu thứ tư Cương tiếp Nhu Dã, đặt theo chữ hào Cửu Nhị Quả Mông.

Càng về sau, các chiêu càng phức tạp, uyên não phi thường, như những bậc thang đưa đến cảnh giới kiếm đạo.

Tổng Thu tự tin đã có thể địch lại Triệu Sư ân liền nhờ phái Thiêu Lâm đứng ra làm trọng tài, cho cuộc tỉ thí giữa chàng và Mai Hoa Bang chủ. Phái Thiêu Lâm chịu ơn chàng hộ tống giùm Bối Diệp Chân kinh nên hết lòng giúp đỡ. Cuộc phó ước được định vào sáng ngày rằm tháng mười. Địa điểm là bờ Đông Sào Hồ, thuộc tỉnh Giang Tô.

Tổng Thu vì thông cảm với cảnh ngộ của Đại Di Lăng Phượng - Tam phu nhân Hách Phương Thảo, nên không hề tiết lộ lai lịch của Triệu Sư ân. Chàng sẽ giết lão như giết một ác ma chứ không phải giết Sơn Tây Quân Tử.

Tin này được loan báo rộng rãi khắp giang hồ nên hào kiệt bốn phương háo hức kéo đến quan chiến.

Vũ Khúc Tinh Chủ muốn biểu dương lực lượng nên đem theo Bạch Cốt Yêu Hồ và hai trăm môn đệ áo vàng kiên dững. Mai Hoa

Bang chủ và Miêu Cương Bà Bà cũng thống lĩnh hơn trăm tay kiếm thủ Hắc y đến phó hội.

Ngược lại, Tổng Thu chỉ có Bát long hộ vệ. Tứ đại hộ pháp và hai trăm sát thủ cả i trang, trà trộn trong đám khán giả.

Hôm nay, chàng mặc Bạch y, dây cột tóc cũng màu trắng toát.

Vẻ mặt lạnh lẽo và ánh mắt đầy sát khí không làm mất đi vẻ anh tuấn phi phàm.

Cửu Hoa Yêu Cơ Tiết Du Hà nhìn chàng không chớp mắt. Nàng không ngờ Thiết Phiến công tử lại là một nam nhân quyến rũ như vậy. Yêu Cơ là đệ tử nhỏ nhất của Võ Lâm Độc Thánh Đào Vị Ngã. Lão nhất được nàng và nuôi dưỡng từ thuở ấu thơ nên yêu thương như con ruột. Độc Thánh đem hết sở học ra truyền lại. Do đó cả võ công lẫn bản lãnh phóng độc của nàng đều rất cao cường.

Yêu Cơ là một nữ nhân kiêu diễm phi thường, bản tính cao ngạo nên đã hai mươi sáu mà chưa tìm được ý trung nhân. Nàng nổi tiếng võ lâm về tính hiếu sát, thủ đoạn cay nghiệt nhưng không hề mang danh dâm nữ. Thiên hạ sợ nàng như sợ cọp nhưng vẫn lén lút liếc nhìn gương mặt đẹp và thân hình khêu gợi.

Yêu Cơ cảm thấy tự ái bị tổn thương, khi Tổng Thu chẳng thèm nhìn mình đến một lần. Dường như đối với chàng, nàng không hề có mặt. Yêu Cơ cũng biết chính Tổng Thu đã giết bốn vị sư huynh của nàng Trường Túc Tứ Nhân Ma. Du Hà chẳng hề ưa thích bốn gã bại hoại này nên không đem lòng thù hận Tổng Thu. Nhưng nàng muốn mượn cơ để tiếp xúc với chàng, liền bước đến nghiêm giọng hỏi :

- Bách Lý công tử, món nợ Trường Túc Nhân Ma, công tử định thanh toán thế nào với bốn nhân ?

Tổng Thu lạnh lùng đáp :

- Cô nương cứ chọn ngày và địa điểm, tại hạ sẽ đến trả nợ.

Yêu Cơ suy nghĩ một lúc rồi nói rằng :

- Gia sư cũng rất giận về việc này. Vậy công tử hãy đến Cửu Hoa Sơn vào ngày đầu tháng tới.

Tổng Thu đang lo Yêu Cơ mượn cơ trả thù cho sư huynh, hợp lực cùng Mai Hoa Bang. Nay nghe nói vậy, chàng thầm cảm phục Tiết Du Hà, vòng tay dịu giọng :

- Tại hạ sẽ y ước.

Thái độ hòa nhã của Tổng Thu khiến Yêu Cơ đẹp dạ, nàng nghiêng mình đáp lễ rồi lui về chỗ cũ. Vũ Khúc Tinh Chủ Trác Mạc Đình cao ngạo lớn tiếng :

- Công tử yên tâm, hôm nay bốn tòa sẽ làm hậu thuẫn cho Huyết Kiếm Môn. Nếu như Mai Hoa Bang tráo trở, không giữ đúng qui củ

của đơn đầu.

Mai Hoa Bang chủ lạnh lùng ứng tiếng :

- Chưa chắc đâu.

Câu nói của lão rất mơ hồ, bí ẩn. Phổ Luận thiền sư - Phương trượng Thiếu Lâm tự hắng giọng niệm phật :

- A di đà phật ! Bách Lý công tử tố cáo Mai Hoa Bang chủ đã sát hại tiền nhiệm Huyết Kiếm Môn chủ là Dịch Khúc Quân chính vì vậy, lão nạp đã đứng ra tổ chức cuộc phó ước này. Nay hai bên giáp mặt, xin cứ thẳng thắn giải tỏ nghi ngờ.

Tổng Thu cao giọng :

- Kính cáo đồng đạo ! Ba mươi năm trước, chính con người này đã ám hại Môn chủ Huyết Kiếm Môn, lão biết rằng khi không có Môn chủ thì bốn môn sẽ phải thoái xuất giang hồ. Vì vậy, lão đã dành lấy sanh ý. Mới đây lão ta lại dâm sát chuyết thể là Tam Phong Hồ Ly Hồng Lăng Phương và gia nhạc mẫu Nam Xương Tiên Cơ. Quần hùng ò lên căm phẫn, thắc mắc vì sao Tổng Thu không nêu tính danh của kẻ thù.

Mai Hoa Bang chủ cười nhạt :

- Khẩu thuyết vô bằng ! Chứng cứ đâu mà ngươi dám kết tội lão phu ?

Tổng Thu lạnh lùng đáp :

- Ta vì không muốn con cái của ngươi phải tự sát vì xấu hổ nên không nhắc đến tính danh. Nếu còn chút tình phụ tử, hãy tận lực cùng ta giao đấu. Ta hứa sẽ rạch nát mặt ngươi để không ai nhận ra lai lịch. Nếu bỏ chạy, cả thiên hạ sẽ được biết Mai Hoa Bang chủ là ai.

Lão ác ma ngửa cổ cười vang :

- Giỏi lắm ! Lão phu xin bái phục tài trí của ngươi. Không ngờ bí mật mấy chục năm lại bị một đứa oắt con khám phá ra.

Quần hùng nghe lão thú nhận tội lỗi càng tò mò muốn biết lão là ai. Họ xôn xao bàn tán, cố đoán xem.

Tổng Thu rút trường kiếm tấn công. Chiêu Diêm Vương Đăng Đường chỉ là để thăm dò. Bản lĩnh song phương ngang nhau không thể chỉ một hai chiêu là đắc thủ.

Triệu Sư ẩn cũng vậy. Thuật Ngự kiếm dù là tuyệt học thượng thừa nhưng rất hao tổn nội lực. Đối phương khinh công cao cường đâu đứng yên chịu chết. Do đó, lão cũng chỉ dùng những chiêu thức thông thường.

Sau mấy chục chiêu, tốc độ trận đấu tăng dần. Kiếm quang dàn dụa sát khí, vun vút trong không gian và chạm nhau liên tục.

Tổng Thu bất ngờ vận toàn lực bốc lên cao xuất chiêu Long Phi Tại Thiên. Trường kiếm lồng lộn, kiếm ảnh cuộn cuộn như rồng thiêng uốn khúc trong mây.

Sư ần không ngờ đối phương tuổi mới đôi mươi mà đã bước vào cảnh giới kiếm đạo, nên bị bất ngờ. Lão vội múa tít trường kiếm phản kích. Nhưng Tổng Thu đã chiếm được tiên cơ, chiêu kiếm như trái cầu sáng bạc, sa xuống đầu kẻ địch với tốc độ của ánh chớp. Tiếng thép chạm nhau ngân dài, kèm theo tiếng rên đau đớn.

Quần hùng reo hò vang dội khi thấy Mai Hoa Bang chủ đã thọ thương. Một vết máu vắt từ vai trái xuống hông phải và kiếm của lão đã gãy lìa. Nhưng dường như thương tích không sâu, lão thần nhiên xạ liên mấy đạo Kim Tinh Chỉ vào người đối thủ. Phản ứng của lão rất thần tốc nên đã đắc thủ, chỉ kinh xoáy vào người Tổng Thu. Lão ma chưa kịp đắc ý đã thấy chàng nương theo kiếm quang ập đến. Chiếc áo giáp bằng khoen sắt đã có tác dụng chống lại Kim Tinh Chỉ. Tổng Thu dùng ngay chiêu thứ hai trong Huyền Cơ Kiếm Pháp - Long Chiến Vu Dã, quyết lấy mạng kẻ thù.

Quần hùng cũng tưởng rằng phen này Mai Hoa Bang chủ chẳng thể thoát chết. Nào ngờ một luồng kiếm quang xanh biếc lóe sáng quanh người lão tặc, chặn đứng đường kiếm của Tổng Thu.

Song phương rời nhau, mọi người kinh hãi nhận ra kiếm của Tổng Thu đã gãy. Ngược lại, trên tay Mai Hoa Bang chủ là một thanh kiếm ngắn tỏa ánh xanh lạnh lẽo. Lão ma cười đắc chí:

- Người biết lai lịch của lão phu mà không biết thanh Đồ Long kiếm này ư ?

Tổng Thu gằn giọng :

- Lão tưởng có thể dựa vào thanh kiếm mà thoát chết được sao ? Dứt lời, chàng lướt vào tấn công. Sư ần nhếch mép cười âm hiểm, tin rằng chỉ với một chiêu Ngự kiếm cũng có thể lấy mạng địch nhân. Nhưng thân ảnh Tổng Thu bỗng chia ra làm bốn bóng người, cùng ập đến một lượt.

Lão ma không phân biệt được thực hư đành chọn đại một bóng. Tức là lão đã đoán sai, chiêu kiếm chỉ chém vào ma ảnh. Đồng thời, một trong ba chiếc bóng còn lại giáng vào vai tả lão một quyền.

Quần hùng chứng kiến tuyệt học vô thượng, vỡ tay tán thưởng. Triệu Sư ần nghe tay tả tê dại khí huyết nhộn nhạo, giận dữ gầm lên, múa tít Đồ Long Kiếm bảo vệ toàn thân. Tổng Thu tiếp tục dùng Thất Ảnh Thần Bộ chạy quanh, chờ lúc đối phương sơ hở, vỗ thêm một chưởng cách không vào lưng họ Triệu.

Trong phép đánh kiếm, mặt sau bao giờ cũng khó phòng bị hơn

mặt trước. Chưởng kinh đánh xuyên màn kiếm quang mỏng manh, giáng vào hậu tâm Triệu Sư ẩn. Đòn này khá nặng, lão ma văng ra phía trước hơn nửa trượng, máu miệng tuôn như suối. Không còn đường thoát, lão giở quẻ quất vang :

- Giết !

Đó là hiệu lệnh cho Miêu Cương Bà Bà và hơn trăm bang chúng hành động. Vu Bích Ma vội vung trức trượng hợp lực cùng bang chủ giáp công Tổng Thu. Bọn kiếm thủ cũng vây chặt lấy Bát long. Nhưng từ trong đám quần hào quan chiến, một trăm năm mươi người mặc thường phục đã xông ra, đó chính là đệ tử Huyết Kiếm Môn. Bọn Mai Hoa dù có độc kiếm trên tay nhưng không đâm thủng nổi giáp sắt của Huyết Kiếm Môn. Bản lãnh chúng lại không bằng nên chỉ hơn khắc đã bỏ mạng gần nửa số.

Phân Tổng Thu phải đối phó với hai đại cao thủ nên rất vất vả.

Chàng ngạc nhiên khi thấy trượng pháp của Miêu Cương Bà Bà vô cùng lợi hại. Phối cả hai pho Toàn Cơ Quyền pháp và Thiên Lô Thân Chương, chàng miễn cưỡng giữ được thể quân bình.

Bông Mai Hoa Bang chủ gọi lớn :

- Trác Mạc Đình ! Bách Lý Tổng Thu chính là Trác Nam Thu, kẻ thù của lão đây. Hẳn ta học được Xúc Cốt Du Già Đại Pháp nên có thể thu nhỏ cơ thể lại.

Vũ Khúc Tinh Chủ chợt hiểu ra ẩn tình, lão lớn tiếng hỏi lại

Tổng Thu :

- Bách Lý Tổng Thu, người có phải là Nam tử của Trác Khả Lưu hay không.

Trước mặt thiên hạ, Tổng Thu không thể phủ nhận nguồn gốc của mình, chàng nghiêng răng đáp :

- Đúng vậy, ta chính là Trác Nam Thu đây.

Thâm tâm chàng rất thắc mắc, chẳng hiểu vì sao Triệu Sư ẩn lại biết bí mật này ? Phổ Luân Thiền Sư vội nói :

- Tinh chủ đã giết Tứ Xuyên thần đao, chẳng lẽ còn muốn nhân cơ hội này mà hại luôn Trác Nam Thu hay sao. Xin hãy nghĩ đến thân phận tôn quý của mình.

Trác Mạc Đình vốn có danh hiệu là Trí Đa Tinh, bản chất gian hoạt, xảo quyết như chồn cáo. Lão biết đây là cơ hội ngàn năm có một để loại trừ hậu hoạn. Bản lãnh Tổng Thu quá cao siêu, nếu để chàng sống sót, lão sẽ khó mà thoát chết. Nghĩ đến đây, lão bật cười ghê rợn :

- Thiền sư đừng xen vào chuyện của Tinh Cung. Bồn Tinh chủ cho rằng Vô độc bất trượng phu. Ta không giết người thì người giết

ta.

Lão phát tay ra hiệu cho thuộc hạ xông vào. Nhưng không ngờ Cửu Hoa Yêu Cơ cao giọng mắng :

- Ta ngỡ Tinh chủ là bậc anh hùng quán thế nên mới đến hợp tác. Nay đã rõ lão chỉ là kẻ gian xảo, đê tiện, Tiết Dur Hà ta lấy làm hổ thẹn mà đứng chung hàng ngũ với lão.

Nói xong nàng quay người bỏ đi. Trác Mạc Đình thẹn đỏ mặt, hừ nhẹ một tiếng rồi lướt về phía Tổng Thu. Ba hộ pháp Huyết Kiếm Môn vội chặn lão lại. Phổ Luân thiên sư vận thần công sư tử hồng nói lớn :

- Kính cáo chư vị đồng đạo. Lão nạp xin lấy thanh danh của Thiếu Lâm tự bảo đảm rằng Huyết Kiếm Môn dưới sự lãnh đạo của Bách Lý công tử đã bỏ hẳn nghề giết mướn. Mong chư vị nghĩ đến đạo lý giang hồ mà bạt đao giúp họ, chống lại Mai Hoa Bang và Vũ Khúc Tinh Cung.

Chỉ có chừng bốn chục hảo hán hưởng ứng lời kêu gọi này, họ rút vũ khí, cùng phái Thiếu Lâm xông vào trận địa.

Theo hộ tổng thiên sư lần này chỉ có Thập Bát La Hán. Với quân số đông hơn gấp bội, phe tà ma bắt đầu thắng thế. Hai mươi mấy cao thủ Huyết Kiếm Môn đã thọ thương. Tổng Thu tự biết kéo dài sẽ bất lợi chàng thi triển Xúc Cốt Du Già Đại Pháp, thu nhỏ thân hình lại rồi xông vào lưới trượng của Miêu Cương Bà Bà.

Các huyết đạo trên thân khép lại, màn cương khí hộ thân dày đặc, vững chắc hơn. Nhờ vậy, dẫu trúng liền sáu trượng cũng không đến nỗi thọ thương. Chàng ập đến tung liền tám quyền và một cước. Vu Bích Ma trúng ba quyền vào ngực, hộc máu văng ngược ra phía sau. Mụ vội đào tẩu, tìm chỗ dưỡng thương.

Loại được một địch thủ, chàng phấn khởi lao vào Triệu Sư ẩn. Chàng đã hao tổn chân khí nên chỉ còn phân thân được thành ba bóng ảnh, nhưng cũng đủ cho Triệu Sư ẩn phải bối rối.

Lão dùng chiến thuật dương đông kích tây và như nhắm bóng này nhưng lại tấn công bóng khác, tiếc là cũng chỉ hoài công. Lãnh thêm hai chưởng nữa vào lưng, Triệu Sư ẩn chịu không nổi, phi thân đào tẩu.

Tổng Thu định rượt theo nhưng thấy Vũ Khúc Tinh Chủ đã đã thương được Tam Hộ pháp Hoa Diện Phi Ma. Chàng vội tung mình về phía lão.

Từ trên không trung, chàng xuất chiêu Lôi Oanh Đoạn Mộc, chưởng phong nổ ì ầm giáng xuống. Trác Mạc Đình vội phối hợp kiếm chỉ đỡ đòn. Chỉ kinh xuyên qua chưởng kinh chạm ngực Tổng

Thu nhưng không cản nổi chàng. Vũ Khúc Tinh Chủ trúng một chưởng vào vai trái, hét lên đau đớn, quay người đạp lên thủ hạ mà bôn đảo.

Tổng Thu nghiêng răng truy sát, bị bọn kiếm thủ áo vàng liều chết cản đường. Thấy kẻ thù đã khuất trong rừng liễu, Tổng Thu đành bỏ cuộc, quay lại tàn sát bọn thủ hạ của lão.

Chủ tướng đã đào vong, đệ tử Mai Hoa Bang và Vũ Khúc Tinh Cung cũng tìm cách tự cứu lấy mình. Nhưng cũng chỉ thoát được vài chục tên.

Tổng Thu nhìn chiến trường ngổn ngang xác địch, thở dài tiếc nuối. Tuy đại thắng nhưng vẫn chưa trả được thù. Sau trận này, chắc chắn Vũ Khúc Tinh Cung và Mai Hoa Bang sẽ liên thủ để đối phó với chàng. Cuộc chiến đấu sẽ khốc liệt và khó khăn hơn nhiều.

Chàng vòng tay cảm tạ phái Thiếu Lâm và những hào kiệt đã bạt đao tương trợ. Thần Toán Diêm La kiểm điểm thương vong báo rằng có hơn năm chục kiếm thủ thọ thương. Nhờ áo giáp nên không có ai bỏ mạng.

Tổng Thu ra lệnh đào huyệt chôn hơn trăm xác đôi phương rồi ra lệnh rút quân. Phở Luân thiền sư nghiêm trang bảo :

- Khi cần tương trợ, Trác thí chủ cứ báo cho Thiếu Lâm tự được biết.

Chàng nói vài lời biết ơn rồi cáo biệt.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 11

VŨ KHÚC THĂNG THIÊN ÂN OÁN LIỄU TÒ LAI SƠN HẠ ĐẮC THẦN BINH

Tổng Thu về Hán Dương tĩnh dưỡng mười ngày rồi lại lên đường đến Cửu Hoa Sơn, cho kịp kỳ hẹn ước với Bạch Cốt Yêu CỐ Tiết Du Hà. Chàng không có ý định thí mạng với Võ Lâm Độc Thánh nên chỉ đi có một mình nếu không địch lại Đào Vị Ngã chàng sẽ đào tẩu ngay. Với kinh công Thiên Lý Du Hồn và cước lực của thần mã Ô Vân Cái Tuyết Độc Thánh muốn đuổi theo cũng chẳng được. Vai vế của Độc Thánh ngang hàng với Thiên Địa Song Tà, chàng có bỏ chạy cũng chẳng bị chê cười.

Sau trấn HỒ Phiêu Dương, danh tiếng Thiết Phiến công tử Bách Lý Tổng Thu vang dậy khắp võ lâm. Thiên hạ xem chàng là đệ nhất cao thủ đương đại. Họ cũng biết chàng chính là Trác Nam Thu nhưng đã quá quen với cái

tên đó nên không sửa lại làm gì

Thâm tâm Tống Thu cũng không nghĩ đến việc đổi lại tên. Giòng họ Trác vốn đa đình, con cháu chen chúc khắp tỉnh Tứ Xuyên, chẳng phải lo việc tuyệt tự. Ngược lại, tông môn họ Bách Lý rất hiếm hoi, chàng có bốn phận phải lo việc thừa tự để đền ơn giáo dưỡng của Thiên Tà.

Thời gian dư giả, chàng ung dung dong ruổi, suy nghĩ và cục diện giang hồ. Bạch Cốt Yêu CỐ đã cắt đứt liên minh với Vũ Khúc Tinh Cung rút toán nữ binh về núi Cửu Hoa. Nhưng bù lại, Mai Hoa Bang. đã bỏ hẳn căn cứ Ở TÔ Giang, về Võng Xuyên hợp lực với Trác Mạc Đình. Vị trí Tinh Cung dễ phòng thủ và cũng thuận tiện để bành trướng lên các tỉnh phía Bắc Trường Giang. Tống Thu biết mình không địch lại hai lão ác ma khi họ liên thủ. Hơn nữa, thanh Đồ Long Kiếm kia quá lợi hại khiến chàng chỉ có thể từ xa đánh vào bằng cách không chưởng. Vì vậy, uy lực giảm đi rất nhiều. Sáng ngày đầu tháng mười một, Tống Thu có mặt Ở chân núi Cửu Hoa Huy Châu. Cửu Hoa sơn là ngọn núi thấp độ chừng hơn trăm trượng. Đỉnh núi tương đối bằng phẳng và cây cối rậm rạp. Giờ đã là đầu đông, tuyết rơi nhẹ, lác đác điểm hoa trên cành lá.

Nơi ẩn cư của Võ Lâm Độc Thánh là một tòa sơn trang, nằm trên bình đài lưng chừng núi. Tháp thoảng dưới làn mưa tuyết, những mái ngói kia hiền hòa biết mấy Tống Thu tìm chỗ thả ngựa rồi theo đường ruột dê thượng sơn. Đến cổng trang chàng vận công nói lớn :

Tại hạ là Bách Lý Tống Thu. Y hẹn đến xin bái kiến.

Cửu Hoa Yêu CỐ chạy ra, ánh mắt hân hoan, chẳng có chút thù địch. Nàng tươi cười bảo :

Mời công tử dời gót vào trong. Gia sư đang luyện đan, lát nữa mới xong.

Tống Thu lặng lẽ bước theo nàng. Chàng thấy các kiến trúc trong sơn trang đều đơn giản, thanh nhã, lòng hơi ngỡ ngàng. Bên trong khách sảnh cũng chẳng bày biện gì nhiều, chỉ vài bức cổ họa trên tường và mấy chiếc bình sứ rất đẹp.

Yêu CỐ mời khách an tọa rồi châm trà. Dường như nàng đã chuẩn bị trước .

Dư Hà thở thê :

Nghe nói hôm ấy công tử đã thương Vũ Khúc Tinh Chủ và Mai Hoa Bang chủ nhưng không giết được ai.

Tống Thu gật đầu :

Đúng vậy ! Tại hạ bất tài nên đã để họ chạy thoát.

Yêu CỐ liếc chàng :

Nay hai người ấy đã liên thủ với nhau, lực lượng rất hùng mạnh.

Công tử tính sao ?

Chàng thản nhiên đáp :

Tại hạ chỉ còn biết tận lực, thành bại thế nào tính sau.

Chuyện trò được một lát thì Độc Thánh ra đến. Đó là một lão nhân bát tuần, dung mạo đoan chính, râu tóc bạc phơ và ánh mắt uy nghiêm.

Tổng Thu tưởng Độc Thánh phải có gương mặt của một ác ma, nên không dám chắc đây có phải là Đào Vị Ngã hay không.

Tiết Dur Hà vội nói :

Công tử ! Đây chính là gia sư - VÕ LÂM Độc Thánh.

Tổng Thu vội vòng tay thi lễ :

Vãn bối là Bách Lý Tổng Thu xin bái kiến Đào tiên bối.

Độc Thánh ngắm chàng, gật gù bảo :

Xem khí chất quả đáng bậc anh hùng.

Lão hít mạnh vài cái rồi nói tiếp :

Mặt lạnh nhưng lòng dạ thuận lương.

Độc Thánh ngồi xuống cạnh Yêu Cơ, nâng chén trà nhấp một hớp rồi hỏi :

Người giết bốn gã đệ tử của lão phu mà còn dám đến đây. Té ra thế gian có người không sợ chết. Hay là ỷ vào bản lĩnh ? Tổng Thu điềm đạm đáp :

Trường Túc Tứ Nhân Ma vì tài lợi mà truy sát đồng đạo, so ra còn tệ hơn bọn ung khuyến chốn Nha môn. Vãn bối không hiểu vì sao tiên bối lại dung dưỡng cho bọn họ. Còn việc chết sống thì vãn bối cho rằng chưa đến lúc.

Vãn bối còn trẻ, nếu hôm nay không địch lại thì sẽ đào thoát ngay.

Độc Thánh kinh ngạc khi nghe chàng thẳng thắn như vậy. Lão hỏi lại:

Thanh danh của người giờ đây lầy lùnh thiên hạ, lẽ nào chịu nhục mà bỏ chạy ?

Tổng Thu cười buồn :

Thanh danh của người võ cũng như nhan sắc một cung phi. rục rờ nhưng chóng tàn lẽ nào lại vì chút hư ảo ấy mà quên bốn phận của mình.

Vãn bối còn hai mối đại cừu phải báo phục không thể chết sớm được. Hơn nữa, đối với bậc tiên bối mà chịu bại thì cũng chẳng ai cười.

Đào Vị Ngã dơ ngón cái khen ngợi :

Hay lắm ! Tuổi thiếu niên thường ỷ vào bản lĩnh mà kiêu ngạo. Nay người thức ngộ được đạo lý ấy quả là hiếm có.

Lão dừng lại suy nghĩ rồi vuốt râu nói tiếp :

Còn chuyện người giết bốn đệ tử của lão phu là Trường Túc Tứ Nhân ma. chẳng thể bỏ qua. Nếu người qua đủ trăm chiêu, có thể ung dung xuống núi.

Tổng Thu lạnh lùng nói :

Vãn bối xin tận lực.

Độc Thánh bước ra sân trước, cười nhạt :

Lão phu có tật xuất thủ là không hề nương tay, hãy cố mà giữ lấy tính mạng

HỌ Đào không dùng vũ khí nên Tổng Thu cũng vậy. Chàng tin vào hai pho tuyệt học Thiên Lôi chưởng và Toàn CỠ quyền Pháp.

Tổng Thu vái chào rồi xuất thủ, chiêu Thiên Lô Khai Thủ bủa sấm sét xuống đầu Độc Thánh. Đào lão cao hứng đón chiêu, chưởng kinh tung ra như chớp giạt, chạm vào nhau nổ ì ầm. Tổng Thu nghe tay tê chồn, kinh hãi trước công lực của đối phương.

Thiên Lô Thần Chưởng là võ học chí cương, chiêu thức quang minh, chủ Ổ lực hùng hậu. Nay gặp đối thủ có tu vi hơn hẳn, khó mà đọ sức được.

Tổng Thu đành xoay qua dùng pho Thất ảnh Thần BỘ và Toàn CỒ quyền Pháp.

Võ Lâm Độc Thánh thấy đối phương phân làm ba bóng ảnh, vội tung liền ba chưởng. Nào ngờ Tổng Thu hóa thành ảnh thứ tư, ập đến tấn công khi đã áp sát địch thủ, chàng tung liền một loạt thế thức, nói nhau liên miên bất tuyệt. Đào Vị Ngã vội đem hết sở học ra đối phó.

ở ngoài, Tiết Dư Hà vẫn cao giọng đếm số chiêu. Đến chiêu thứ chín mươi Độc Thánh vẫn bị Tổng Thu áp đảo đeo bám như sam. Lão bắt buộc phải dùng phép Khoái chưởng để chống đỡ nên lực đạo không mạnh. Nhờ vậy Tổng Thu ung dung va chạm. Hơn nữa, quyền chưởng không phải là sở trường của Độc Thánh nên lão rất vất vả trước pho Toàn CỒ quyền pháp. Chỉ còn hai chiêu nữa là đủ số, Độc Thánh quát vang, quay tít thân hình, song thủ vỗ ra một loạt chưởng kinh uy mãnh, đẩy bật Tổng Thu. Lão tung mình lên không, hai tay ve vẩy nên hàng ngàn chưởng ảnh. Kinh phong cuộn cuộn, bao phủ cả phạm vi rộng hơn trượng.

Tổng Thu biết lão đã động sát cơ vội thu nhỏ thân hình, xuống tấn xuất chiêu Vân Chung Lô Hiện. Đây là một kỳ chiêu trong Thiên Lô Thần Chưởng chuyên dùng để tấn công đối thủ trên cao. Bấy đạo chưởng kinh xoáy tít bay lên, chạm vào chưởng ảnh của Độc Thánh, phát ra tiếng nổ kinh hồn. Cả bấy chưởng nói nhau vỗ vào một điểm nên đã phá hủy được màn chưởng phong, đánh vào ngực Độc Thánh. Ngược lại vai và lưng Tổng Thu cũng bị trúng đòn. Vừa lúc ấy Tiết Dư Hà quát vang :

Một trăm đủ số.

Độc Thánh hạ thân hình nhìn Tổng Thu nói vẻ thán phục :

Không ngờ người còn giỏi cả công phu Xúc Cốt. Xem ra chỉ vài năm nữa sẽ là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Tổng Thu xả công, khôi phục hình dáng, gượng cười :

Nếu không có thần công này, văn bối đã chết dưới chưởng của tiền bối rồi.

Độc Thánh nghiêm giọng :

Người qua được trăm chiêu, có thể hạ sơn rồi đấy.

Tổng Thu vái chào rồi xuống núi, chàng nghe cơ thể ê ảm, thâm hiểu nếu đánh nữa sẽ không chịu nổi. Lên lưng tuấn mã, Tổng Thu rời chân núi Cửu Hoa, ra đường quan đạo trở lại Hán Dương. Đi được vài chục dặm đã là đầu giờ Ngọ. Thấy ven rừng phát phới tửu kỳ, chàng ghé vào dùng bữa trưa.

Huy Châu giáp với Giang Tô nên rượu Thiệu Hưng làm bá chủ. Tuyết rơi dày hơn, tiết trời lạnh lẽo khiến chàng thêm rượu. ăn xong ba chén cơm, chàng ngồi độc ẩm, ngắm nhìn mưa tuyết ngoài song. Xa xa, ngọn Kính Đình sơn bạc đầu gợi nhớ cảnh quê hương. Cảnh mùa đông tiêu điều, âm đạm khiến lòng quân tử buồn ngủi. Tống Thu buột miệng ngâm bài Tao Phát Bạch Đế Thành của Lý Bạch :

Thiên tử bạch đế Thái Vân giang,
Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn.
Lưỡng ngàn viên thanh đề bất tận.
Kính chu dĩ quá vạn thùng san.

Tạm dịch :

Bạch đế thành mây tầng sáng băng,
Một ngày ngàn dặm đến Giang Lăng.
Đôi bờ tiếng vượn kêu không ngừng
Thuyền vượt muôn trùng lớp núi dăng.

Tống Thu chưa từng xuôi giòng Hoàng hà. Đối với chàng, tiếng vượn nào ruột kia là mối đại thù trong lòng và núi non là những kẻ cừu nhân lợi hại. Chàng không biết mình có thể vượt qua gian khổ, chiến thắng lũ ác ma và về đến bến bình yên hay chẳng

Nhớ đến câu quân tử dĩ tự cường bất tức, Tống Thu nghe lòng âm lại, gọi tửu nhị tính tiền. Nhưng vừa rời quán được hơn dặm Tống Thu đã gặp cường địch. Thấy Vũ Khúc Tinh Chủ lẫn Mai Hoa Bang chủ đều có mặt, chàng thảm than trong bụng. Đó là chưa kể đến gần trăm tên kiếm sĩ. Tống Thu chợt nhớ ra rằng Trác Mạc Đình đã nghe được lời ước hẹn của Bạch Cốt Yêu CỐ Tiết Dư Hà. Chàng tính toán rất nhanh, xuống ngựa, đuổi Vân nhi ra phía sau rồi chậm rãi bước đến.

Mai Hoa Bang chủ bật cười đặc ý:

Tống Thu ! Đề xem hôm nay ngươi thoát thân bằng cách nào ?

Đám kiếm thủ liền vây chặt chàng và hai lão ma vào giữa. Nhiệm vụ của chúng là giữ chân, không cho Tống Thu đào thoát. Chàng thản nhiên rút kiếm lạnh lùng bảo:

Lưới trời lồng lộng, giờ đã đến lúc hai người đền tội.

Tay tả thủ Thiết Phiến, tay hữu nắm bảo kiếm. Tống Thu lướt vào tấn công hai kẻ đại cừu. Nhờ thân pháp Thất Anh Thần Bộ, trong hơn trăm chiêu đầu chàng giữ được thế quân bình. Nhưng càng về sau càng lép vế.

Trác Mạc Đình xạ liền mấy đạo Vũ Khúc Tinh Chỉ vào thân dưới một bóng và vung kiếm tấn công bóng thứ hai, cùng lúc ấy, Mai Hoa Bang chủ cũng làm y hết như vậy với hai bóng còn lại.

Tống Thu không còn cách nào khác, đành phải tung người lên tránh chiêu kiếm của Triệu Sư ẫn. Chàng e ngại Đồ Long Kiếm nên quyết định diệt trừ

họ Trác trước đã. Từ trên không trung, chàng thu nhỏ cơ thể, vận toàn lực xuất chiêu Khấp Huyết Liên Như (khóc đến nỗi nước mắt đầm đìa). Tổng Thu hoá thành luồng kiếm quang lao xuống đầu Trác Mạc Đình. Dẫu biết rằng đồng bọn đã dùng thuật Ngự Kiếm tấn công hậu tâm Tổng Thu. Vũ Khúc Tinh Chủ cũng vội xạ liên năm đạo thần chỉ và kèm một chiêu tuyệt kiếm. Công lực chàng giờ đây đã ngang với họ Trác nên trường kiếm cắt nát chỉ phong, tiếp tục bay đến. Nhưng chàng đột nhiên bỏ dở chiêu kiếm, sa thẳng xuống đất. Vừa lúc thanh Đồ Long Kiếm ập đến, lở đà lao thẳng vào Tinh chủ. Bảo kiếm hãn thế này lập tức chặt gãy trường kiếm của Mạc Đình và bắn vào ngực lão. Mai Hoa Bang chủ đã cố giảm bớt công lực nên Mạc Đình mới toàn mạng. Tuy nhiên ngực lão bị ba đường toé máu. Tổng Thu không bỏ lỡ cơ hội, vận toàn lực xuất chiêu Lương tiếp nhu đã, đánh vào lưng Triệu Sư ẫn. Đồng thời Thiết Phiến rời tay bay về phía Vũ Khúc Tinh Chủ.

Triệu Sư ẫn bị mất tiên cơ đành phiến thân tránh chiêu. Trác Mạc Đình vội vung đoản kiếm đánh bật Thiết Phiến nhưng chiêu kiếm thứ tư trong pho Huyền CỐ Kiếm Pháp đã ập đến.

Mai Hoa Bang chủ cố cứu đồng bọn mà không kịp. Trác Mạc Đình đau đớn rú lên thảm thiết, ngực thũng bầy lỗ và thân chia làm hai đoạn.

Ngược lại, Tổng Thu cũng bị Sư ẫn vạch ba đường trên lưng. Nếu không có giáp sắt và thần công Xúc Cốt Du Già chàng đã mạng vong.

Tổng Thu cố gượng, lăn vài vòng nhật lầy thiết phiến đứng lên thủ thế. Triệu Sư ẫn cho rằng không thể thoát khỏi tay mình. Lão ung dung đứng nhìn, mỉm cười âm hiểm:

Giỏi lắm ! Giết được Trác Mạc Đình chắc lòng ngươi cũng đã thỏa nguyện, yên tâm về chốn suối vàng.

Tổng Thu điểm huyết chỉ huyết, chiêu đôi mắt rực lửa vào mặt cừu nhân. Đừng vội đắc chí. Nếu ta có chết cũng rủ lão đi cùng. Chàng chậm rãi bước đến, sát khí rùng rục khiến lão ác ma phải chột dạ. Lão dồn đủ mười hai thành công lực xuất chiêu.

Tổng Thu đứng im không hề tránh. Trường kiếm trong tay hữu điểm nhanh vào màn kiếm quang. Chiêu Vương Tam Tích Mệnh (vua ba lần truyền mệnh) nay chàng mới luyện xong được vài ngày. Kiếm chiêu gồm hai trăm bốn mươi thế thức, chia làm ba đợt. Tấn công bằng mũi kiếm nên không sợ gãy. Tiếng tít tang vang lên liên tục, nghe như tiếng chuông ngân. Chàng đã kiệt sức nên lực không đủ, chỉ chặn được gần hết chiêu của đối phương. Cuối cùng, Đồ Long kiếm chặt gãy trường kiếm thọc vào ngực chàng.

Nhưng thiết phiến đã xòe ra che chở. Bảo kiếm xuyên qua lớp tơ Thiên tằm bền chắc bị chậm lại. Đúng lúc ấy, Ngự Nha Hoàn bay vút ra, nhắm đến bụng lão ma. Triệu Sư ẫn kinh hoàng đảo bộ né tránh nhưng hông trái đã

rách toang.

Tổng Thu chỉ làm được có thế, ngã ngửa ra mặt đường đầy tuyết. máu từ ngực phải tuôn như suối.

Mai Hoa Bang chủ ôm vết thương, vung kiếm định bằm xác đối phương cho hả giận. May sao trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, một bóng người lướt đến như ánh chớp, phát tay áo đánh bật Triệu Sư ẩn ra rồi chụp lấy Tổng Thu, phi thân vào rừng. Chưởng kinh hùng hậy tuyết luân, đẩy lão ác ma lùi gần trọng. Lão chỉ kịp nhận ra đó là một vị sư già, râu bạc trắng g.

Kinh hãi trước công lực của hoà thượng, Sư ẩn không dám đuổi theo, hậm hực rút quân, mang Vũ Khúc Tinh Chủ Trác Mạc Đình về Võng Xuyên.

Năm ngày sau, Tổng Thu tỉnh lại. Chàng ngỡ ngác nhận ra mình đang nằm trên đồng cỏ khô, trong một toà cổ miếu. Cạnh đây là một hoà thượng già đang cúi húi sắc thuốc. Ông cười bảo:

Thí chủ bị một kiếm đâm thủng ngực mà không chết quả là phúc duyên đầy đặn.

Chàng biết rằng chính người này đã cứu mạng mình, liền gượng ngồi dậy, sụp xuống bái tạ:

Bách Lý Tổng Thu đội ơn cứu tử.

Hoà thượng xua tay:

Thương thế chưa lành, bất tất đa lễ.

Tổng Thu nghe ngực đau nhói, lo lắng hỏi:

Bẩm đại sư, chẳng hay thương tích này có ảnh hưởng gì đến võ công hay không?

Hoà thượng nghiêm mặt:

Sinh tử chưa rõ, nghĩ gì đến chuyện võ nghệ.

Tổng Thu buồn rầu đáp:

Vãn bối còn một mối thù sát thê chưa báo phục. Nếu mất võ công thì vong thê sao có thể mỉm cười nơi chín suối?

Hoà thượng thờ dài:

Sát nghiệp của thí chủ quá nặng, nhưng lại ứng với cơ trời để tiêu diệt tà ma.

Lão nạp sẽ cố gắng giúp thí chủ phục hồi công lực. Nhưng chỉ mong thí chủ bỏ lòng hiếu sát.

Tổng Thu sợ toát mồ hôi, vội nói:

Vãn bối nguyện tuân theo lời dạy bảo. Trừ trường hợp bất khả mới xuống tay.

Hoà thượng chỉnh sắc bảo:

Chúng sinh mê ám, sa vào nẻo tà ma. Nếu tha được thì cứ tha. Bọn đầu sỏ mới đáng chết.

Tổng Thu gật đầu lĩnh ý:

Vãn bối đã hiểu, mong đại sư cho biết pháp danh

Hoà thượng mỉm cười:

Tứ đại gia không. Cứ gọi lão nạp là Du Phương hoà thượng.

Tổng Thu nhớ ra, thoáng thốt hỏi;

Phải chăng đại sư đã từng đến hồ Động Đình

Đúng vậy ! Lão nạp đã có duyên gặp gỡ Hiên Viên HỒ Chủ.

Tổng Thu băn khoăn:

Dám hỏi đại sư, có phải văn bối quả thực đúng là hậu nhân của Hiên Viên

Thảo Kính hay không?

Du Phương Hoà Thượng tùm tùm đáp:

Thí chủ muốn tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao.

Chợt nghe tiếng Ô Vân Cái Tuyết hí ngoài sân, chàng mừng rỡ bảo:

Đúng là thân mã, nó đánh hơi mà tìm đến toà cổ miếu này.

Bấy ngày trôi qua, Tổng Thu đã hoàn toàn bình phục. Trước lúc chia tay hoà thượng nghiêm trang bảo:

Mai Hoa Bang chủ chưa phải là đối thủ lợi hại nhất đâu. Ban Thiên Hoạt Phật Ở Đại Chiêu Tự đã thống lĩnh thuộc hạ vào Trung Nguyên, họ lấy cớ đòi lại pho bí kíp Xúc Cốt Du Già Đại Pháp, nhưng thực tâm là muốn khống chế võ lâm trung thổ. Gánh nặng này đã đặt lên vai thí chủ rồi đây.

Ngoài ra còn một mối hiểm hoạ nữa mà lão nạp chưa xác định được xuất xứ.

Tổng Thu dựng ngược đôi mày kiếm:

Đại sư yên tâm. Văn bối quyết vì võ lâm mà tận lực.

Chàng quỳ xuống vái tạ rồi lên đường trở lại Hán Dương. Biết người thân và thuộc hạ nóng ruột chờ mong, chàng thúc ngựa phi nước đại.

Được mười mấy dặm đã nghe tiếng gọi thất thanh:

Môn chủ !

Từ bìa rừng, Độc Thủ Linh HỒ và sáu sát thủ chạy ra. Họ mừng rỡ phục xuống vệ đường. Đường Thái Bạch ứa lệ run rẩy nói:

Đại ca ! Tiểu đệ tưởng kiếp này không còn được thấy tôn nhan.

Tổng Thu nhẩy xuống ngựa, bảo mọi người đứng lên rồi dịu giọng:

Ta thất tung khá lâu, chắc mọi người rất lo lắng

Một sát thủ rút còi tre thổi vang. lát sau, cả trăm dũng sĩ kéo đến. mặt mũi họ hốc hác, râu ria lờm chờm mắt đỏ ngầu và sung mọng, cả Bát Long đều có mặt. Mọi người quây quần mừng Môn chủ thoát nạn. Hình dạng tiêu tụy và ánh mắt hân hoan của họ đã nói lên tâm lòng trung liệt.

Tổng Thu cảm kích, cao giọng:

Toàn môn lên ngựa về Hán Dương. Đã lâu ta không được uống rượu cùng anh em.

Câu nói tuy đơn giản nhưng chan chứa nghĩa tình huynh đệ. Đám hào hán quên đi nỗi khổ cực bao ngày qua, hân hoan lên yên.

Chiều ngày mười bốn, đoàn người về đến Hán Dương. Tuân thủ quy luật

thần bí, gần đến cửa thành, họ tản ra, chia thành từng nhóm nhỏ về trang.
Thượng Suong và Bích San ra đón, ôm lấy vai chàng khóc vui. Bỗng trong sảnh vọng ra tiếng nói thân thiết:
Hai con đưa gã bất hiếu ấy vào đây.
Tổng Thu nhận ra giọng nói của Địa Tà, chàng mừng rỡ chạy vào, quì xuống bái kiến:
Hài nhi mừng phụ mẫu đã trở lại.
Thiên Tà vui vẻ bảo :
May mà Thu nhi về sớm. Nếu không chắc ta và đám Huyết Kiếm Môn chẳng yên thân với mù la sát này.
Tổng Thu nhìn đôi mắt thâm quầng đầy vẻ yêu thương của Địa Tà, hiểu rằng bà đã nhiều đêm không ngủ. Chàng vội nói :
Hài nhi bị Vũ Khúc Tinh Chủ và Mai Hoa Bang chủ chặn đánh. Hài nhi đã giết được Trác Mạc Đình và đả thương Triệu Sư ẩn nhưng cũng mang thương trầm trọng. May có Du Phương hòa thượng đến cứu.
Địa Tà nghiêm sắc mặt :
Bọn thủ hạ của Thu nhi đã điều tra ra việc này và báo cho ta biết. Nhưng mẫu thân chỉ hỏi tội Thu nhi sao đi mà không đem theo hộ vệ. Phải chăng người tự hào mình là vô địch ?
Tổng Thu sợ hãi thưa :
Hài nhi biết lỗi, xin mẫu thân lượng thứ.
Thiên Tà trách móc :
Đã đem thân vào chốn giang hồ, nhất cử nhất động đều phải cẩn trọng. Thu nhi mà có mệnh hệ gì sẽ khiến biết bao người phải thương tâm.
Bốn ngày nay, chúng ta như ngồi trên lò lửa. Nếu lão Đông Phương Lạc không đem đầu ra bảo chứng rằng người vẫn an toàn thì mẫu thân người đã phát hiện điên lâu rồi. Tứ đại Hộ Pháp cũng đã có mặt. Toán Mệnh Diêm La cười hề hề:
May mà chút tài bói toán còn công hiệu. Tiểu đệ suốt đời không sợ ai mà mỗi lần gặp Thái Đại Thư, người cứ run bắt lên.
Thái Đàm Thủy quắc mắt:
Ta cho Thu nhi kế nghiệp Dịch Khúc Luân là đã chịu khuất tất lắm rồi.
Chẳng thà các người đi theo, hết lòng bảo vệ thì dẫu Tổng Thu có bề gì ta cũng chẳng trách. Nay các người đều là tay lão luyện mà để mình Môn chủ đi phó ước. Thử hỏi có đúng không ?
Bốn lão hộ pháp cứng họng, đứng gãi đầu. Tổng Thu vội nói:
Đó là do hài nhi không cho họ theo.
Địa Tà lắc đầu, dịu giọng:
Đúng ra lỗi này là của Dịch Khúc Luân. Lão quá độc tài nên thuộc hạ dấy có lời phải cũng không dám nói ra. Thu nhi đừng đi theo bánh xe đổ của lão .

Nhị hộ pháp Dịch Thanh Phần thở dài:

Thái đại thư nói không sai. Chính tiêu đệ đã từng nghi ngờ nhân phẩm của Sơn Tây Luân Tử Triệu Sư ần mà không dám nói với Dịch đại ca.

Tứ hộ pháp Trường Mi Phán quan ứng tiếng:

Dẫu tam ca có nói, chưa chắc đại ca đã nghe.

Thiên Tà cười dài:

Sao không mở đại yến mừng môn chủ thoát nạn mà còn đông dài mãi vậy?

Ba ngày sau, một người khách xuất hiện đó chính là La Võng Nam Vi SỔ Lãm Cổ - môn chủ Không Không môn. Lão trịnh trọng đặt lên bàn một túi lụa:

Lão phu có món quà nhỏ để tặng môn chủ.

Lão tự tay cởi nút thắt. Hết ba lần vải mới đến lớp giấy dày. Trong ấy chính là thủ cấp của Trác Mạc Trì nh.

Tổng Thu hân hoan hỏi:

Sao SỔ môn chủ lại có thể lấy được vật này

Lãm Cổ cười mát:

Xác của Vũ Khúc Tinh Chủ chỉ được mai táng qua loa nơi hậu sơn, đào lên đâu có khó gì Lão phu đã ướp cẩn thận, dẫu để cả năm cũng không hư nát.

Hôm nào môn chủ rảnh rang đi tế mộ, xin rủ lão phu theo.

Tổng Thu sai người đem cất chiếc đầu lâu kẻ thù rồi giữ họ SỔ lại dùng cơm.

Trong bữa tiệc, Tổng Thu hỏi về tình hình núi Võng Xuyên thì Lãm Cổ kể rằng:

Mai Hoa Bang chủ chiếm lấy Tinh Cung, ráo riết huấn luyện thủ hạ.

Dường như lão đang tìm cách liên kết với vài tay đại ma đầu nào đó

Tổng Thu cau mày nói với Thiên Tà:

Nếu đơn đầu thì hài nhi đủ sức giết Triệu Sư ần. Nhưng có thêm một hai cao thủ nữa cản trở hài nhi, lão ta Ở ngoài dùng Đồ Long Kiếm tấn công thì rất nguy hiểm. Ngay cả giáp sắt cũng không chống nổi.

Địa Tà cười nhạt:

Này lão trộm già kia. Người tự hào là thiên hạ đệ nhất thân thủ, sao không tìm cách lấy thanh Đồ Long Kiếm để Thu nhi đỡ nhọc nhằn

HỌ SỔ ngược ngược đáp:

Văn bối cũng có ý ấy nên đã đột nhập Tinh Cung, rình rập suốt ba ngày đêm.

Nhưng lão quý gia không lúc nào rời bảo kiếm, có tầm gọi cũng đem theo.

Lão đã sáu mươi nhưng Song Tà lại ngang hàng với sư phụ nên phải xưng hô như vậy.

Tổng Thu chợt hỏi:

Phụ thân ! Năm xưa Sát Nhân Vương dùng vũ khí gì để thủ thắng thanh Đồ Long Kiếm

Thiên Tà vỗ trán:

Đúng rồi! Nếu Hàn Thiên Y không có thần binh thì sao có thể hơn được Hoắc Kim Đăng? Ta không nghe sư tổ người nhắc đến, nhưng suy ra cũng đủ biết Sát Nhân Vương phải có vũ khí tương đương với Đồ Long Kiếm.

Tổng Thu quay sang hỏi họ Sở:

SỞ huynh! Chẳng hay ngôi mộ chứa đầy sách ấy là của ai và Ở địa phương nào?

Lâm Cổ trầm ngâm:

Theo mộ chí thì người chết là một học sĩ có tên Thẩm Vũ Nhân. Còn ngôi mộ thì nằm Ở chân núi TÔ Lai, Hà Nam. Lão phu không lấy gì cả và đã đóng chặt cửa lại. Nếu môn chủ muốn tham khảo, lão phu sẵn sàng dẫn đường.

Núi TÔ Lai nằm Ở bờ nam sông Hoài, cách Hán Dương chừng sáu trăm dặm. Do đó, Tổng Thu quyết định lên đường ngay sáng hôm sau.

Lần này cả Bát Long đều được phái đi theo. Trưa ngày thứ năm bọn Tổng Thu mới đến nơi.

TÔ Lai sơn cao hơn núi Cửu Hoa vài chục trượng, quanh núi là rừng cây bạt ngàn, rậm rạp. Giờ đây, tất cả đã nằm im dưới tấm chăn tuyết trắng.

SỞ LÂM CỔ LẤY TÚI DA, UỐNG MỘT HÓP RƯỢU NGỰ HÀN RỒI ĐƯA MỌI NGƯỜI VÀO RỪNG. ĐƯỜNG MÒN QUANH CO, KHÚC KHUYU, GAI GÓC MỘC ĐẦY.

Gần canh giờ mới đến được khu mộ địa nơi chân núi. rải rác đó đây hàng trăm ngôi mộ điêu tàn, hoang phế. Hầu hết đã sạt lở vì thời gian và vì không ai chăm sóc. Duy nhất còn đứng vững là một ngôi mộ xây bằng đá tảng cao hơn đầu người, nhìn xa trông giống như một con ma khổng lồ.

Đoàn người dừng cương, xuống ngựa. Bát Long lập tức tỏa ra cảnh giới để Tổng Thu và họ SỞ vào mộ.

SỞ Lâm Cổ bới lớp tuyết trước chân bia, nắm chặt lư hương xoay mạnh tấm bia đá từ từ tụt xuống, để lộ khung cửa đen ngòm.

Tổng Thu thầm nghĩ lão học sĩ họ Thẩm này qua là bậc thầy trong nghề bố trí cơ quan. Đã mấy chục năm trôi qua mà vẫn chẳng hề hư hỏng.

SỞ lão châm đuốc dẫn đầu. Đường đi là những bậc thang ngày càng xuống thấp. Hết mười sáu bậc là đến một đoạn đường bằng dài hơn trượng, cuối đường lại là một cánh cửa đá khác. Lâm Cổ nhét chùm thép mỏng hí hoáy mở khóa. Cánh cửa bật ra, mùi ẩm mốc chỉ hơi thoang thoang. Không hiểu hệ thống thông gió và thông sáng được thiết kế thế nào mà gian thạch thất này lại rất sáng sủa và mát mẻ. Ngoài chiếc áo quan bằng đá nằm giữa, chung quanh toàn là sách vở.

SỞ lão thở dài :

Người này quý sách đến nỗi chết cũng mang theo.

Tổng Thu gật đầu, vái cổ áo quan ba vái:

Vãi n bói xin phép được tham khảo di thư của tiên sinh. SỔ sách lên đến nửa vạn quyển. Gồm đủ loại kinh thư của Tam Giáo Cửu Lưu và Bách Gia Chư Tử. Ngoài ra, còn có một số bản thủ lục ghi chép kiến thức của các ngành gồm môn khoa học khác như Kiến trúc, toán học, thiên văn, địa lý...

Dường như người chết có quen biết với Sát Nhân Vương nên mới giữ quyền Huyền CỐ Di Cảo. Vì trong kho sách này hoàn toàn không có phần võ học. Thấy công việc quá nặng nề, Tổng Thu cho gọi bớt sáu người Ở ngoài vào giúp đỡ chỉ để lại Lãnh Diện Thái Tuế và Truy Mệnh Kim Cang canh gác. Gần trưa, Tổng Thu bảo Yên Bình ra ngoài mua rượu thịt và ít nhang đèn. Chàng cảm thấy mình có lỗi khi quấy nhiễu chôn an nghỉ nghìn thu của Thâm học sĩ.

Vài khắc sau, Yên Bình trở lại, nàng cùng Tổng Thu bày biện nhang đèn và thực phẩm trước áo quan. Tổng Thu lẩm bẩm khẩn rằng:

Vãi bói mạo phạm mộ phần. Lòng vô cùng áy náy. Nay có chút lễ vật mong anh linh về thượng hưởng.

Chàng quỳ xuống lạy ba lạy. Bất chợt đôi nhãn quang sắc bén của chàng nhận ra trên thành trước linh cữu có vài hàng chữ nhỏ. Nếu không nhờ hai cây Hồng Lạp cắm gần đấy thì chẳng thể nào phát hiện nổi. Tổng Thu hiểu kỳ lau sạch rồi đọc thử :

„Túc hạ là người quân tử, xứng đáng được thừa hưởng thanh Huyết Hãn Thần Kiếm của tỷ phu ta - Sát Nhân Vương Hàn Thiên Y. Nhưng nếu cái tâm không trong sáng, thiện lương, dùng kiếm gây nhiều sát nghiệp, sau sẽ bị chết bởi chính thanh kiếm này. Hàn lâm học sĩ Thâm Vũ Nhân cần bút! . Cuối cùng là bốn chữ: Kiếm tại tâm thượng. Tổng Thu không hiểu liền gọi mọi người đến xem. Yên Bình cười bảo:

Đại ca ! Trời đã chính ngộ, ai cũng đời bụng. Hay là chúng ta vừa ăn vừa bàn bạc cũng được.

Tổng Thu đồng ý. Yên Bình nhờ Linh HỒ đem. phần ra cho hai người Ở ngoài rồi nhanh tay bày biện chén đĩa. Ai cũng cố đoán xem câu cuối cùng muốn nói gì ! ăn xong vài chén, họ nhâm nhi vò rượu mười cân, đưa ra những nhận xét của mình.

SỔ Lãm Cổ bỗng nói :

Theo ý lão thì bảo kiếm đặt trên ngực di hài của họ Thâm, trong quan tài. Hay là chúng ta mở nắp ra xem thử.

Tổng Thu lắc đầu :

Không được. Chẳng thà không lấy kiếm. Tại hạ chẳng thể làm như vậy.

Chàng đưa mắt liếc quanh, bất giác nhìn lên trần mộ đá, thấy mảnh trần bên trên quan tài hoàn toàn tối đen, một ý niệm lóe sáng trong đầu. Tổng Thu chụp lấy cây nến đang cháy dở, bảo Lục long Trại Dương Tiểu Hoàng

Thanh Đài :

Ngươi ra đứng sát quan tài để ta nhảy lên vai.

Trần thạch mộ không cao nhưng nếu chàng phi thân lên thì nên sẽ tắt. HỌ Hoàng vui vẻ làm thang cho Môn chủ. Tống Thu đứng lên vai gã, dơ cao ngọn nến để quan sát trần hang. quả nhiên chàng tìm thấy một lỗ tròn to bằng miệng tô tối om như mực. LỖ tròn này nằm ngay bên trên áo quan, xét vị trí thì đúng là đối xứng với ngực của người chết.

Độc Thủ Linh HỒ và Sách Huyết Kiếm lập tức chạy đến nhắc bổng Thanh Đài lên, để Tống Thu có thể với tới lỗ trên nóc mộ. Tống Thu thò tay vào, chạm phải một bọc vải, nhẹ nhàng kéo ra. Chỉ cần nhìn chiều dài của bọc cũng đủ biết đây chính là thanh Huyết Thần Kiếm.

Mọi người mừng rỡ xúm lại xem. Mấy lớp vải bên ngoài đã mục nát nhưng lớp giấy tẩm dầu bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Thấy có mảnh lục quân quanh vỏ kiế, chàng mở ra xem. Đọc xong hàng chữ trên ấy, chàng kinh hãi đưa tay lau mồ hôi trán. Yên Bình nhận lấy, đọc cho cả bọn cùng nghe:

„Túc hạ lấy được thần kiếm là đã chứng tỏ được tài trí và đức độ. Nếu mở nắp quan tài thì cả ngôi mộ này sẽ chìm sâu dưới lòng đất.”

SỐ Lãm Cỗ hổ then nói:

Cũng may mà Bách Lý công tử lòng dạ quân tử, không nghe lời bàn của lão phu. Nếu không thì thật là tai hại.

Tống Thu không nói gì lẳng lặng ngắm nghía vẻ ngoài thanh thần kiếm. Vỏ và chuôi làm bằng đồng đen, chạm trổ văn hoa tinh xảo. Chàng rút ra xem thì thấy lưỡi kiếm sáng như gương, tỏa khí lạnh tựa sương đêm. Lấm tấm trên thân là những điểm màu hồng nhạt.

Linh HỒ cao hứng đưa kiếm của mình cho môn chủ chặt thử. Tống Thu không cần vận công cũng có thể chém thanh kiếm kia thành từng đoạn ngắn. Tống Thu vui mừng khôn xiết, vái tạ linh cứu, ra lệnh dọn dẹp cho mọi vật trong mộ gọn gàng, đứng chỗ. HỌ rời chân núi TÔ Lai, đến được thành Tín Dương thì trời đã tối hẳn.

Sáng hôm sau, bọn Tống Thu quây quần dùng điểm tâm rồi khởi hành về Hán Dương. Tuyết vẫn rơi nhưng vàng dương le lói, tỏa ánh vàng mờ nhạt. Đi được chừng vài mươi dặm, phía sau vang lên tiếng vó ngựa phi nhanh. Bọn Tống Thu vội nép vào, nhường đường cho người ấy. Thót ngựa lao lên, vượt qua nhưng lát sau quay đầu lại.

Ky mã là một nhà sư già pháp tướng trang nghiêm. Ông cao giọng :

Lão Nạp là Phổ Trú, thủ tòa Đạt Ma Đường của Thiếu Lâm tự. Dám hỏi thí chủ có phải là Thiết phiến công tử Bách Lý Tống Thu hay không?

Tống Thu gật đầu :

Thưa phải ! Chính là tại hạ.

Lão tăng lộ vẻ mừng rỡ, xuống ngựa. Phở Trú là sư đệ của phương trượng Thiếu Lâm, bối phận rất cao, nên Tổng Thu cũng phải hạ mã.

Lão tăng vừa bước đến, vừa nói:

Lão nạp vâng lệnh chương môn sư huynh đến Hán Dương đưa thiệp mời thí chủ giá lâm Thiếu Thất để làm việc đại sự. May mà lại gặp giữa đường.

Tổng Thu bỗng nghe Huyết Hãn Thần Kiếm trên vai rung lên bần bật như muốn chui khỏi vỏ. Chàng kinh ngạc nghĩ thầm:

„Chẳng lẽ bảo kiếm này uống máu người quá nhiều nên thông linh đến mức nhận ra nguy hiểm hay sao? Hơn nữa vì lẽ gì mà một bậc cao tăng phải đích thân đưa thư?

Dẫu không tin chắc nhưng Tổng Thu cũng âm thầm dồn hết chín thành Càn Không Chân Khí dồn vào tay tả.

Phở Trú cười trao ra một phong thư dán kín. Lão là bậc cao niên, đứng ra chàng phải nhận bằng cả hai tay. Nhưng đã có ý đề phòng nên Tổng Thu chỉ thò tay hữu ra nhận.

Lá thư vừa lọt vào tay tả. Tổng Thu thì Phở Trú vung song chưởng giáng vào ngực chàng. Tả thủ Tổng Thu lập tức đưa lên đỡ đòn.

Bùng !

Song phương dội ra hơn trượng. Bát Long kinh hải tung mình vẩy chặt hoà thượng. Lão bật cười ghê rợn:

Giỏi lắm Tổng Thu ! Không ngờ cơ trí của ngươi lại thâm trầm hiểm có như vậy.

Chàng lạnh lùng hỏi :

Lão là ai mà lại giả danh Phở Trú đại sư.

Hòa thượng thấy mình đã bị vẩy chặt, đảo mắt tìm kế thoát thân. Lão già nảo nói :

Trước hết, ngươi phải cho biết vì sao lại khám phá ra chân tướng của ta ?

Ngươi chưa hề gặp Phở Trú lần nào mà

Tổng Thu nghĩ thầm :

„Việc mình lên Thiếu Lâm tự gặp ai và không gặp ai, tại sao lão này lại biết ?

Chàng đáp khéo :

Đúng vậy. Ta chưa hề biết mặt thủ tòa Đạt Ma Đường của Thiếu Lâm. Sở hữu của lão Ở chỗ là thân phận của Phở Trú rất cao quý, không thể làm người đưa thư được.

Lão già không hài lòng với lý do ấy cười hăng hắc :

Nhưng nếu là một nhà sư bôn phận thấp, ngươi đâu có chịu xuống ngựa mà nhận thư. Lão phu đã tính toán rất chu đáo, chỉ bất ngờ Ở một điểm rằng ngươi quá cảnh giác.

Tổng Thu cười nhạt :

Chắc lão đã từng nghe nói đến thủ đoạn tàn nhẫn của Huyết Kiếm môn ? Nếu thật thì khai ra kẻ chủ mưu, bốn tòa sẽ mở cho một con đường sống. Con sâu, cái kiến còn biết sợ chết, lão già cũng người suy nghĩ. Mắt lão chột ánh lên vẻ sợ hãi, dường như đang nhớ đến một cái rất khủng khiếp. Lão bắt ngờ nhảy xổ vào Thất Long Dịch Yên Bình, hy vọng sẽ phá được vòng vây mà đào tẩu. Nhưng Bát Long Kiếm trận là tuyệt học của Huyết Kiếm Môn đâu dễ gì phá được. Lão vừa ập đến Yên Bình thì bảy thanh kiếm còn lại đã phong tỏa hậu tâm và tả hữu. Lão già có không dưới năm mươi năm công lực, chưởng kinh cực kỳ hùng hậu, cuộn cuộn đẩy ra.

Bát long lần đầu lập kiếm trận trước mặt môn chủ nên ai nấy đều tận lực. Chỉ hơn khắc sau, trên người lão sư già đã vương bảy tám vết kiếm thương, máu tuôn ướt đầm tăng bào.

Trong cảnh tuyệt vọng, lão không còn giấu được công phu độc môn, gầm vang như sấm, tung mình lên không trung. Song thủ mở lớn, hóa ra ngàn chưởng ảnh đỏ rực, giáng xuống đầu bát long.

Tổng Thu nhận ra công phu Huyết Thủ ấn của Mật Tông Tây Tạng. Chàng kinh hãi phóng thiết phiến vào lưng lão. Hành động này quả là không đúng tinh thần thượng võ, nhưng chàng chẳng thể hy sinh thuộc hạ. Chưởng phong vũ bão phá tan lưới kiếm sắp sửa chụp xuống Yên Bình và Kim Cừu thì tắt lịm. Lão ma rú lên, rơi xuống như sung rụng. Thiết phiến đã cắm vào hậu tâm của lão. Yên Bình thoát chết, yếu điệu nói :

Nếu đại ca không ra tay, chắc tiểu muội và Điêu huynh đã táng mạng.

Chưởng lực của lão này thật đáng sợ !

Tổng Thu thở dài :

Khuyết điểm của kiếm trận này là không chú trọng đến chưởng pháp. Nếu lúc này các người dùng tay thủ hợp chưởng thì đâu đến nỗi lâm nguy.

SỖ Lãm Cổ nghiêm giọng :

Dịch cố môn chủ tính tình độc đoán, quái dị. Lão chỉ mê kiếm và coi thường tất cả những công phu khác.

Tổng Thu gật đầu bảo :

Thôi được. Ta sẽ đem ba chiêu trong pho Thiên Lôi Chưởng Pháp dạy lại cho các người.

Bát long mừng rỡ đồng thanh cảm tạ. Yên Bình hiếu kỳ bước đến sờ gương mặt của xác chết. Nàng chột mỉm cười, mở túi bát bửu bèn hong, rưới một chất lỏng lên trên lớp hóa trang, chất thuốc dịch dung trôi đi, để lộ một dung mạo xa lạ.

Linh HỒ lục soát y phục, phát hiện một the đồng nhỏ, một mặt là bàn tay mạ vàng, mặt sau có số thập nhị. Đường Thái Bạch thân nhiên tịch thu mấy trăm lượng bạc của đối phương, đem đồng bài dâng cho môn chủ.

Bát Long Truy Mệnh Kim Cang Đình Trường Tuý cùng Lục Long - Trại

Dương Tiểu Hoàng Thanh Đài kéo xác chết quăng vào cánh rừng cạnh quan đạo

Địch Yên Bình nêu ra nhận xét của mình :

Đại ca ! Lão này không phải là hòa thượng. Da đầu lão trắng tinh chứng tỏ vừa mới cạo.

Tổng Thu xem xét đồng bài, tư lự nói :

Từ ký hiệu bàn tay vàng này, chúng ta tạm cho rằng lão kia thuộc một tổ chức có tên là Kim Thủ Bang. Lão ta tinh thông pho Huyết Thủ ấn của Tây Tạng. Như vậy, Kim Thủ bang có liên quan đến phái Mật Tông.

Bang phái này mới xuất hiện vì sao lại nhằm vào ta mà hạ thủ ? Suy ra họ còn có quan hệ với Mai Hoa Bang. Tất cả chỉ là những giả thiết, phải chờ thêm dữ kiện mới kết luận được.

SỞ Lã m CỎ thở dài :

Môn chủ suy luận chắc không sai. Nhưng điều này không quan trọng bằng việc vì sao chúng lại biết bọn ta đi đường này mà bày mưu ám hại.

Tổng Thu cười mát :

Tại hạ cũng đã nghĩ đến nhưng không muốn nói ra.

Độc Thủ Linh HỒ giật mình :

Đại ca. Chẳng lẽ bốn môn có ke phản bội ?

Bọn bát long chết điếng người hiểu rằng sự tì nh rất phức tạp. Kim Cừ cầm hận nói :

Môn chủ đối đãi với mọi người như ruột thịt. Chỉ có loài súc sinh mới không nhận ra điều ấy. Điều mờ mà tìm được thì hẳn muốn đầu thai cũng khó.

HỌ Điều là đệ tử của Đại hộ pháp Toán Mệnh Diêm La, phụ trách hình đường của Huyết Kiếm Môn. Gã thường thay mặt sư phụ xử phạt những đệ tử phạm môn quy, thủ đoạn rất tàn nhẫn.

Tổng Thu ra hiệu lên đường. Gần trưa đã đến huyện thành BỒ Kỳ, thuộc địa phận phủ HỒ Bắc. Chàng bỗng hỏi thuộc hạ :

Nếu ta nhớ không lầm thì dường như qua khỏi cửa Nam thành mấy dặm, hai bên đường là bãi lau sậy cao hơn đầu người.

Nhị long ứng tiếng :

Thưa phải. Nơi đây mà đặt phục binh thì rất tuyệt Tổng Thu gật gù, dừng cương trước một khách điểm sang trọng.

Toán sát thủ đã hiểu ý chàng nên không hề thắc mắc. Đúng ra họ chỉ dùng cơm rồi lên đường ngay, vì trời mới đúng Ngọ. Nhận phòng xong, chàng bảo tiểu nhị dọn một bàn rượu thịt trên phòng ăn lầu hai. Lão chưởng quầy thấy thượng khách mướn trọn cả tầng, lòng vô cùng hoan hỉ. Dầu mặt mũi đăm người này lạnh lùng, âm trầm nhưng họ đã trả tiền trước thì có gì phải lo.

Lão mưu sinh bằng nghề khách điểm từ thuở còn trai tráng nên rất biết qui củ. Khách chỉ có mười người mà mướn cả mười hai phòng của tầng hai tức

là không muốn bị quấy rầy. Vì vậy, lão dặn dò bọn tiểu nhị không được bén mảng, khi nào gọi mới lộ mặt lên.

Lãnh Diện Thái Tuế định xách ghế ra đầu cầu thang canh gác. Tổng Thu khoát tay :

Không cần đâu. Trong khoảng cách năm trượng, chẳng có bước chân của cao thủ nào qua được thính giác của ta.

Chà ng ra hiệu cho mọi người động đũa. Chờ thuộc hạ ăn no, Tổng Thu nghiêm nghị bảo :

Nếu ăn thêm được cứ việc ăn, chỉ sợ từ sáng mai không có dịp để mà ăn.

SỞ Lãm Cỗ thở dài:

Đúng vậy ! Lão phu linh cảm rằng mọi nẻo đường về Hán Dương đều có phục binh.

Ngũ Long Thanh Y Kiếm Khách Đàm Nhân Trung tính tình rụt rè, ít nói bỗng mở miệng :

Đại ca ! Tiểu đệ cho rằng với thanh Huyết Hãn Thần Kiếm, chẳng ai có thể địch lại đại ca. Cùng lắm thì bọn tiểu đệ liều thân cầm chân đối phương để đại ca thoát đi.

Nói xong, gã chợt thức ngộ rằng mình đã lỡ lời. Một bậc anh hùng cái thế như Tổng Thu không thể bỏ thuộc hạ mà đào vong được. Gã áy náy nhưng không biết nói sao để cải chính. Nhưng Tổng Thu không hề trách mà lại nói bằng giọng trầm âm:

Ta rất cảm kích trước lòng trung liệt của các ngươi. Nhưng nếu có đến mấy trận mai phục hại thì sao! Các ngươi có bao nhiêu mạng sống để hy sinh cho môn chủ. Lần này đối phương đã quyết tiêu diệt chúng ta bằng mọi giá, vì vai trò của tên nội gián đã quá rõ ràng. Nếu ta về được Hán Dương thì hẳn không thể sống sót. Trước đây, ta vẫn thắc mắc rằng ai đã tiết lộ cho Mai Hoa Bang biết việc ta chính là Trác Nam Thu ? Bọn môn có đến hơn trăm đệ tử nên rất khó điều tra. Nay việc ta đến núi TÔ Lai tìm ngôi mộ cổ chỉ có rất ít người được biết.

Bát Long tái mặt nhìn nhau, nhất tề sụp xuống. Điêu Kim Cừ run rẩy nói. Thuộc hạ hiểu rõ anh em trong Bát Long như chính bản thân mình, xin lấy đầu bảo đảm rằng không ai phản bội cả.

SỞ Lãm Cỗ biết ý, đứng lên xuống chân cầu thang cảnh giới.

Tổng Thu chiêu đôi nhãn quan thân sắc lạnh vào mặt từng người. lát sau chàng dịu giọng:

Đứng lên đi ! Ta tin các ngươi.

Bát Long mừng rỡ đứng dậy, lau mồ hôi tay. Trung Mệnh Kim Cang lâm bầm:

Mẹ kiếp. Tên chó má nào học thói nguy hiểm để lão gia phải một phen hú vía.

Đình Trường Túy thất học nhưng lúc nhỏ thường mon men đến những quán trà nghe kể truyện nên rất thuộc những cổ sự thời Tam quốc.

Tổng Thu rút Huyết Hãn Thần Kiếm ra khỏi vỏ, trầm giọng:

Ta muốn các người lần lượt đến cầm thanh kiếm này và gọi ta bằng tiếng đại ca.

Tám người vui vẻ làm theo ý chàng. Bảo kiếm im lặng chứng giám cho lòng trung thành của họ. Tổng Thu đã hoàn toàn tín nhiệm Bát long, thở phào bảo :

Từ nay, ngay cả trước mặt Tứ đại hộ pháp, các người cũng có thể gọi ta bằng đại ca.

Trước đây, họ chỉ dám xưng hô như vậy khi theo hộ vệ chàng. Tổng Thu bảo Yên Bình xuống gọi SỐ Lãm Cổ lên. Mọi người an tọa xong, Tổng Thu nâng chén mời, như để tạ lỗi vì đã nghi ngờ những thủ hạ trung thành.

Độc Thủ Linh HỒ cơ trí thâm trầm hơn cả, chau mày hỏi lại anh em :

Việc này quan trọng đến sự sống còn của bản môn. Trong chư vị, ai là người lỡ miệng kể lể cho vợ con, hoặc người nào đó biết lộ trình của chúng ta thì mau khai báo ?

Trừ Dịch Yên Bình chưa có gia thất, đám còn lại nhao nhao thề thốt. Lãnh Diện nói :

Môn quy đã nghiêm cấm việc ấy chắc không ai dám vi phạm đâu. Đường Thái Bạch thở dài :

Nếu đúng như vậy thì chỉ còn Tứ vị hộ pháp mà thôi. Gã nói không sai nhưng ai cũng có cảm giác như bị búa nện vào ngực.

Địch Yên Bình sa lệ :

Đại ca ! Tiểu muội xin bảo chứng cho gia phụ.

Tổng Thu gật đầu :

Nhi hộ pháp một đời vì Huyết Kiếm Môn, không có đến một chút thanh danh. Trong tay lại nắm ngân quỹ của bản môn hàng mấy chục lượng mà không hề tơ hào một. Người không màng danh lợi tất chẳng thể phản bội được ?

Lãnh Diện Thái Tuế cũng lên tiếng :

Gia sư là người hết lòng ủng hộ đại ca lên làm một môn chủ. Tiểu đệ cho rằng ông vô tội.

Tổng Thủ tán thành :

Đúng vậy. Nếu Đông Phương hộ pháp muốn làm môn chủ thì chẳng đến lượt ta.

Chín cặp mắt dồn về phía thanh y kiếm khách Đàm nhân chu. Gã là đệ tử của Tam Hộ Pháp Hoa Diện Phi Ma SỐ Tàn Trung. Ngũ long có thân hình mảnh khảnh, văn nhã như một thư sinh. Gã rất lúng túng khi phải diễn đạt ý của mình. Nhưng khi xuất trận, gã là hiện thân của một hung thần.

Đàm Nhân Chu bối rối, mặt lúc đỏ lúc tái, mắt chớp liên hồi, trông rất tội nghiệp. Tống Thu hòa nhã bảo :

Nhân Chu ! Người là người đọc sách tất biết câu đại nghĩa diệt thân.

Nếu quả lệnh sư có những biểu hiện không bình thường thì hãy nhớ đến mấy trăm đàn bà, trẻ em của bọn môn. Huyết Kiếm Môn tan vỡ thì cuộc đời họ sẽ ra sao đây !

Thanh Y Kiếm Khách chợt nhớ rằng mình cũng có ba đứa tiểu hài để chòm.

Gã hít một hơi dài, buồn bã nói :

Cảm tạ đại ca đã thức tỉnh. Tiểu đệ không biết chắc gia sư có phản bội hay không, nhưng người có vẻ chẳng vui khi đại ca lên làm môn chủ. Sau này, gia sư thường ra ngoài uống rượu, đến tận sáng mới về. Một trưa nọ, tiểu đệ ra hoa viên, thấy người đang suy nghĩ đến xuất thần, miệng lẩm bẫm một câu Thế là uống công rèn luyện mười sáu năm nay ! Tiểu tử thật là đáng ghét ! Cho đến hôm nay tiểu đệ mới biết câu ấy ám chỉ Đại ca.

Tống Thu nhíu mày hỏi lại :

Thế người có biết lệnh sư khổ luyện môn tuyệt học nào không ?

Nhân Chu cười thảm :

Tiểu đệ không rõ lắm, nhưng hình như đó là một pho chương pháp, khi đánh ra, chương phong có màu hồng nhạt còn hai bàn tay thì đỏ như lửa .

SỞ Lãm Cổ giết mình lẩm bẫm :

Lẽ nào lại là Chu Sa Độc chương của Hỏa Đầu Đà.

Lãnh Diện Thái Tuế tán thành:

SỞ huynh nhận xét rất chính xác. Gia sư cũng đã biết việc này.

Người âm thầm luyện pho Lãnh Vụ âm Công để khắc chế Tam HỘ pháp.

Tống Thu thắc mắc:

Chẳng lẽ giữa Đại HỘ Pháp và Tam HỘ Pháp có hiềm khích hay sao ?

Kim Cừ buồn rầu đáp:

Thực ra bọn môn đã chia ra hai phe từ mười năm trước. Phe cao niên ủng hộ Tam HỘ Pháp, đòi tổ chức so tài để bầu Môn Chủ mới. Gia sư tinh thông Dịch số, biết được rằng bọn môn sẽ phải chờ đợi đủ ba mươi năm mới có tân Môn chủ nên không đồng ý. Người muốn đập tan ảo vọng của Tam HỘ Pháp nên giả vờ say rú ông ta tử võ. SỞ HỘ pháp lúc này đã luyện được ba thành Chu Sa Độc chương nên tự tin rằng sẽ thắng. Nào ngờ gia sư nhờ có chân khí Lãnh Vụ âm Công nên đã bại đối phương. Từ đấy, hai người ngoài mặt thuận hòa nhưng bên trong ráo riết ganh đua. Bất ngờ đại ca xuất hiện không những có lệnh phù mà võ công còn quá cao siêu. CỐ lẽ Tam HỘ pháp thất vọng nên sanh lòng phẫn uất.

Tống Thu cười nhạt:

Nếu ta biết việc này từ đầu tất sẽ không nhận lời làm Môn chủ.

Thanh Y Kiếm khách vội nói:

Đại ca đừng nghĩ vậy, nếu gia sư hoặc Đông Phương HỘ pháp làm môn chủ thì bốn môn đã bị Mai Hoa Hội tiêu diệt từ lâu rồi. Mong đại ca vì hạnh phúc của mấy trăm gia đình thủ hạ mà đừng phân chí, rời bỏ Huyết Kiếm Môn.

Bấy người còn lại cũng hết lời cầu khẩn. Tổng Thu nghiêm giọng:

Trước mắt là phải về được Hán Dương cái đã. Nếu bọn tà ma nhân dịp này tập kích trọng địa bốn môn thì khó mà lường được hậu quả.

Mọi người giật mình lo lắng. Nhị long nói như muốn khóc :

Ke trộm đã phục trong nhà thì làm sao giữ được cửa. Chỉ hy vọng vào nhị vị lão nhân gia thần công tuyệt thế mà thôi.

Tứ long cười khẩy :

Tổng đàn bốn môn chỉ có một giếng nước lớn, đối phương bỏ độc dục vào thì cả đũa bé đang bú cũng không thoát chết.

Toàn trường rung động vì lời phỏng đoán ấy, chỉ hận không có cánh mà bay về. Đàm Nhân Chu run bắn người :

Không ! Gia sư không đến nổi tán tận lương tâm đến thế đâu.

Độc Thủ Linh HỒ hờ hững nói :

Nếu quả đúng là Tam HỘ pháp thì lão sẽ dùng thuốc mê chứ không dùng độc dục.

Tổng Thu nhăn mặt :

Đừng nói nhăng khiến lòng người thêm loạn. Mau vào nghỉ ngơi, xâm tới sẽ đi do thám xem sao.

Chàng vừa nói xong, đã nghe Bảo Mệnh Cổ trùng trong đàn diên quấy động dữ dội. Chàng biết Ở nhà đã có chuyện lớn, cố trấn an tĩnh bảo :

Khoan đã, chúng ta phải lên đường ngay thôi. Gia mẫu đã dùng cổ trùng báo tin rằng có cường địch đến tấn công.

Lãnh Diện bèn chồn hỏi :

Kế hoạch của đại ca thế nào ?

Tổng Thu trầm ngâm một lúc đáp rằng:

Đến nước này, muốn tránh cũng không được. Chúng ta phải theo đường quan đạo về ngay mới kịp. Có lẽ phải cải trang, trà trộn với khách thương hồ mà đi.

Yên Bình bần khoản :

Nếu gặp phục binh thì sẽ rất nguy hiểm. Sao đại ca không đi đường tắt ?

Tổng Thu lắc đầu :

Phe đối phương cho rằng chúng ta sợ phục binh nên sẽ không đi đường chính. Vì vậy, họ sẽ dồn cao thủ vào đường nhỏ. Hơn nữa, giữa ban ngày chúng khó mà có thể rải quân nhiều được. Hai là, trình sách của chúng đã báo về rằng bọn ta nghỉ qua đêm Ở BỒ Kỳ nên sẽ lợi lỏng. Ba là, chúng không biết ta đã nhận được tin từ Hán Dương nên cần đi ngay. Với những

yếu tố đó, hi vọng chúng ta sẽ thành công. Lần này, chủ yếu là thoát thân để về giải cứu Tổng Đoàn, tuyệt đối không được tham chiến. Yên Bình mau xuống hóa trang Vân nhi để che mắt bọn tà ma.

Cả bọn mau mắn thay y phục đeo mặt nạ, chuẩn bị lên đường. Lúc chọn lựa điểm này, Tổng Thu đã để ý đến việc phía sau là cả một khu vườn đào rậm rạp. Bọn chàng sẽ âm thầm thoát ra bằng lối ấy.

Chỉ cần bơi đen những đóm trắng ở trán và bốn vó là đủ biến thân mã thành ngựa thường. Lãnh Diện gọi lão chưởng quầy lên. Tổng Thu đặt đỉnh vàng ba chục lượng lên bàn, lạnh lùng nói :

Túc hạ hãy treo bảng hết phòng, coi như bọn ta đã thuê trọn lựa điểm này. Nếu có ai dò hỏi thì cứ trả lời rằng bọn ta đang say rượu, ngủ vùi. Bằng nếu hé môi bép xép thì đừng để ta gặp lại.

Chàng đặt ngón tay trở lên nén vàng, đề cho nó ngập sâu xuống mặt gỗ.

Thực ra chàng cũng chẳng cần phải làm thế, ánh mắt rợn người của chàng cũng đủ khiến lão già chết khiếp.

quan sát trước sau thấy không có ai bọn Tổng Thu nhanh chóng đưa ngựa qua rào, vào cánh rừng đào. Hai khắc sau, họ đã phân tán rải rác trên đường quan đạo xuôi Nam, làm đồng hành với bọn khách thương hồ. rời khỏi thành vài dặm đã là cuối giờ Mùi. Tuyết rơi nhiều nên ai cũng co ro trong áo choàng và mũ lông. Đến đoạn đường đầy lau sậy, hai chiếc xe song mã đậu ngược chiều nhau khiến quan lộ chỉ còn phân nửa. Vài tên đang hí hoáy giả vờ sửa chữa bánh xe, cạnh đấy là mấy gã nữa đang giương mắt quan sát những kỵ mã từ hướng Bắc xuống. Đường chật nên xe, ngựa nào cũng phải chậm lại.

Tổng Thu bình thân đi qua. Chàng đã nhận ra trong đám lau sậy hai bên đường có bóng người ẩn nấp. Có lẽ do đã được báo rằng bọn Tổng Thu nghỉ lại BỒ Kỳ nên việc dò xét cũng chiếu lệ. rời đoạn đường hiểm yếu được hơn dặm, Tổng Thu ra hiệu phi nhanh. Mười thớt ngựa lao đi dưới màn mưa tuyết.

Theo kế hoạch, chàng đi trước khá xa để lỡ có chặng mai phục thứ hai cũng đỡ bị nghi ngờ vì chỉ độc hành. Nếu cả mười vó ngựa cùng phi, chúng sẽ phát hiện được từ xa. Cũng may, tuyết phủ dày nên tiếng vó ngựa của Vân nhi rất êm. Được hơn trăm dặm vẫn không thấy động tĩnh gì, bọn Tổng Thu ghé vào quán bên đường ăn vội mấy chiếc bánh bao rồi lại đi tiếp.

Gần sáng họ chỉ còn cách Hán Dương chừng bốn chục dặm. Trừ Ô Vân Cái Tuyết, tất cả những con ngựa kia đều sùi bọt mép. Phía trước họ là một đoạn đường dài gần dặm đi xuyên qua cánh rừng thưa. Đây là nơi duy nhất có thể đặt phục binh.

Tổng Thu ra lệnh xuống ngựa, giao cho Yên Bình và SỞ Lãm CỔ trông coi. Chàng dẫn Bát long men theo bìa rừng tiến lên. Nhờ cảnh giác mà bọn

chàng thoát chết. Hai bên đường có khoảng hơn trăm cung thủ phục kín. Bọn chúng mệt mỏi thiếp đi gần hết, nhưng tay không rời trường cung, rải rác là những tên cảnh giới. Tổng Thu thì thâm với Linh Hồ. Gã quay lại dặn dò Yên Bình rồi trở lại. Tổng Thu giao Lãnh Diện phụ trách mé tả cùng bốn người nữa. Chàng và ba người kia đi cánh hữu. Linh HỒ mở đầu cuộc tàn sát bằng cách rải độc châm, giết liền sáu bảy tên cung thủ. Tổng Thu lạnh lùng lướt đi. Thanh Huyết Hãn Thần Kiếm sắc bén vô song tiện đứt bất cứ vật gì nó chạm phải. Tiếng gào thét vang dậy cả khu rừng vắng. Cây cối đã biến những cây cung thành vô dụng, bọn mai phục đành rút kiếm chống cự. Nhưng tám người dàn hàng ngang tiến lên như vũ bão. Nổi cảm hờn đã biến họ thành những hung thần. Chỉ còn sót lại vài chục tên thoát chết nhờ nhanh chân đào tẩu vào rừng. Gần trăm xác chết nằm phơi dưới chân những gốc cây già cỗi.

Linh HỒ huýt sáo báo hiệu cho Yên Bình và Lãm Cô. Hai người đưa ngựa lên để cùng đi. Mười thớt ngựa được nghỉ ngơi hai khắc nên cũng đỡ mệt, tiếp tục phi như điên cuồng. Đoạn đường phía trước là ruộng lúa và nhà dân san sát nên không sợ mai phục. Tổng Thu rạp người trên lưng thần mã, lao đi như cơn gió. Cổ trùng vẫn nhận nhạo trong người cho chàng biết rằng cuộc chiến chưa kết thúc. Còn cách cửa Bắc thành chừng ba dặm thì trời sáng hẳn. Chàng ngạc nhiên khi thấy trên đồi mé hữu đang có cuộc ác chiến. Ngọn đồi này có một tòa gia trang kỳ dị nhất Trung Hoa. Chủ nhân của nó là một đại phú đất Hán Dương. Lão sợ cường đạo đến nổi mua cả ngọn đồi xây một biệt thự kiên cố, xung quanh là tường đá cao hai trượng. Trên đầu tường lại có cọc sắt nhọn hoắt đâm xiên ra ngoài. Chân tường là vòng hào sâu nửa trượng, rộng ba trượng, đáy cắm chông, muốn ra vào chỉ có cách đi qua điều kiêu. Nhưng chính tòa dinh thự xấu xí nhưng cực kỳ khó vào này lại khiến sanh ý của lão thêm thịnh vượng. Dân trong vùng hết lòng tin tưởng, rủ nhau gửi vàng bạc vào sáu tiền trang của lão. Nhưng nếu họ biết đường lão Tam là chú ruột của một tay đao tặc khét tiếng Độc Thủ Linh HỒ Đường Thái Bạch thì chắc họ lại càng tin tưởng hơn.

Giờ đây, trên chiếc điều kiêu bắc ngang hào nước kia, có hai người đang cố chặn đứng sự xâm nhập của hơn trăm gã lam y.

Tiếng nổ ì ầm của Thiên Lôì Thần Chương đã giúp Tổng Thu nhận ra Thiên Địa Song Tà. Họ đang tử đấu cùng bốn lão bịt mặt cao lớn. Tổng Thu kinh hãi rời lưng ngựa, lướt nhanh lên đồi. Bọn lam y đã phát hiện nên ủa xuống chặn đường. Tổng Thu múa tít Huyết Hãn Thần Kiếm, chặt gãy thủ cấp và vũ khí của bọn chúng. Tiếng rên la thảm thiết không làm chùn bước chân mãnh sư. Chàng vẫn tiếp tục lao lên, không ai có thể chịu nổi lòng phẫn hận của chàng. Bốn lão bịt mặt đang đứng ngoài vôi phi thân xuống đón đường. Những luồng chưởng phong đỏ rực, những chưởng ảnh mang màu máu vây

chặt Tống Thu. Chàng bốc lên cao tránh chiêu rồi hóa thành trái cầu kiếm quang, sa xuống. Trong lúc cấp bách, chàng đã xuất ngay chiêu Long Phi Tại Thiên trong Huyền CO kiếm pháp để hạ thủ. Bốn lão lại cử chương tấn công. Năm mươi năm công lực dồn cả vào chiêu này. Cộng với thần kiếm sắc bén vô song, đường kiếm cắt nát chương kinh liếm vào thân trên hai lão tặc. HỌ chưa kịp rú lên thì đầu đã lìa cổ, ngực thũng lõ chỗ như đáy rổ.

Tống Thu cũng bị thương nhẹ, máu rỉ ra khóe miệng. Chàng hít một hơi chân khí, hóa thành bốn bóng ảnh, áp đến hai lão còn lại. HỌ bối rối, nhắm đại một bóng mà giáng chương. Nhưng rất tiếc họ đã đoán sai. Tống Thu từ một trong hai bóng còn lại áp vào. Chiêu Khấp Huyết Liên Như chỉ nghe tên cũng đã rụng rời. Cả hai lão đều bất thành nhân dạng.

Đám lam y lại ủa vào và Tống Thu không còn giữ được lời hứa với Du Phương hòa thượng nữa. Chàng như con hổ say máu, vọt thẳng về phía trước, để lại sau lưng những tử thi không toàn vẹn. Lúc còn cách đầu trường bốn trượng, chàng dứt kiếm vào vỏ, đỡ pho khinh công Thiên Lý Du Hồn, lướt đi trên đầu đám lam y. Hai tay chàng liên tục vỗ xuống những luồng chương kinh mãnh liệt, mượn sức phản chấn mà tiến sâu vào. Thiên Lô Chương không chạm vào đất mà là vào thân thể của mấy chục gã áo lam.

Tống Thu thấy Song Tà không hề hô hoán, hiểu rằng họ đã thọ thương nên không dám mở miệng. Chàng nóng ruột lao thẳng vào hai đầu thủ của họ. Chiêu Long Chiến Vu Dã đã biến thanh bảo kiếm thành những chiếc móng rồng sáng xanh. Hai nạn nhân của chàng vội cử chương đón chiêu. HỌ may mắn hơn đồng bọn vì còn thét lên được những tiếng cuối cùng. Hai lão còn lại kinh hoàng trước kiếm pháp của chàng thanh niên, định đào tẩu nhưng đường rút lui đã không còn. Tống Thu từ đầu ngoài điều khiển lướt vào. Bảo kiếm hóa thành ba lớp sóng liên tiếp xé không gian bay đến. Hai lão bịt mặt hợp chương phá được hai lớp sóng đầu nhưng không cản được sóng kiếm cuối cùng. Ngực mỗi lão chỉ thũng có đúng ba lỗ mà thôi.

Ngoài kia, SỔ Lãm Cổ và Bát long đã đến. HỌ lao vào đám tàn quân mà chém giết. Dù đông đến năm sáu chục tên nhưng tám thủ lĩnh đã chết thảm, chẳng ai còn dũng khí để chiến đấu nữa. Độc Thủ Lịnh HỒ là tay hiếu sát số một võ lâm, gã nhếch mép cười âm hiểm, luôn tay rải độc châm. Thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ của Đường gia lừng danh thiên hạ đã gần trăm năm. Bọn lục lục thường tài này làm sao tránh nổi. Những kẻ trúng chân châm khí bế tắc, tất nhiên sẽ làm mồi cho những sát thủ còn lại.

Phần Tống Thu vừa hạ xong hai lão bịt mặt cuối cùng thì thấy Song Tà quy xuống. Chàng biết họ đã kiệt lực, vội chạy đến truyền chân khí. lát sau, hai người hồi tỉnh. Thiên Tà gượng cười:

Nếu Thu nhi về chậm vài khắc là ta và bà lão này đã dắt tay nhau xuống suối vàng rồi.

Địa Tà công lực kém hơn nên chưa thể nói được. Bà chỉ nhìn Tống Thu bằng cặp mắt yêu thương. Chàng vội diu cả hai vào trong. Bát long cũng đã chẳng còn ai để giết, chạy theo. Từ trong, một lão già to béo phịch chạy ra. Lão quát lớn :

Thái Bạch ! Mau kéo điều kiệu lên.

Người ấy chính là Đường lão tam, thúc phụ của Linh Hồ. Bát long xúm lại quăng những xác chết trên sàn gỗ xuống hồ nước rồi quay lại, kéo điều kiệu lên đóng chặt cổng lại. Giờ đây chỉ có sủng thần công mới mở được đường vào.

Độc Thủ Linh HỒ đến bên nói nhỏ với lão tam :

Tam thúc ! Chàng công tử kia chính là môn chủ của tiểu điệt.

Lão Tam quen với các HỘ pháp của Huyết Kiếm Môn nhưng chưa từng gặp Tống Thu. Lão vội chạy đến xum xoe nói :

Lão phu là Đường Tam kính thỉnh ngọc giá nhập trang.

Tống Thu biết lần này nhờ có tòa gia trang quái dị của lão mắt híp này mà cứu vãn được tình hình. Chàng hòa nhã nói :

Vãn bối xin tạ dạ sự giúp đỡ của Trang chủ.

Đường Lão Tam hài lòng, lật bệ đi trước dẫn đường. Đại sảnh và các kiến trúc khác đều xây bằng gạch đá . Giá như trên nóc có thể lợp bằng đá tảng thì chắc lão cũng đã làm như vậy.

Địch Yên Bình diu Địa Tà lại ngồi trên ghế. Lãnh Diện thì đỡ Thiên Tà. Hai người lập tức nhắm mắt hành công để khôi phục lượng nội lực đã cạn Trên sàn nhà, ba vị hộ pháp và hơn trăm dũng sĩ Huyết Kiếm Môn nằm la liệt.

Thượng Sương và Bích San đang băng bó, chăm sóc cho họ.

Thấy Tống Thu, họ chỉ cười ra nước mắt rồi lại tiếp tục công việc. Tống Thu cũng chỉ gật đầu tỏ ý hài lòng, tiến hành thăm mạch cho các thủ hạ. Tất cả đều rơi vào trạng thái hôn trầm, mạch đập rất yếu, chân khí bết tắc. Chàng thở dài, biết rằng chỉ mẫu thân mình mới trị nổi.

Nửa canh giờ sau Địa Tài mở mắt, thời gian vận khí như vậy là chưa đủ nhưng có lẽ bà muốn trị thương cho những người kia nên xả công hơi sớm.

Tống Thu vội chạy đến bên hỏi :

Sao mẫu thân không hành công thêm một lúc nữa

Địa Tài vuốt tóc chàng đáp :

Nếu ta không ra tay sớm thì đám thủ hạ của Thu nhi sẽ chết sạch đấy.

Bà quay sang hỏi Đường Lão Tam :

Đường trang chủ ! Chẳng hay gần đây có hiệu thuốc nào không

Lão cười hề hề đáp :

Đại thư chớ lo, trong hậu viện có đủ mọi dược vị trên đời. Tiểu đệ còn muốn

cả một vị Đại phu riêng nữa.

Địa Tà hài lòng bảo Linh HỒ :

Bạch nhi. Người vào thư phòng lấy giấy bút ra đây.

Nửa khắc sau, thuốc đã được đặt lên bếp. Không phải nấu bằng siêu mà là bằng chiếc nồi đồng, miệng rộng ba gang.

Đường Thái Bạch thì đốc thúc gia nhân dọn cơm. Từ chiều hôm qua đến giờ, Tổng Thu và Bát long chỉ ăn toàn bánh hấp, bánh bao.

Du già đại pháp

Hồi 12

Võng xuyên tuyết dạ Mai hao diệt

Thiếu thất thanh thiên cứu thiếu lâm

Bảy ngày sau, Huyết Kiếm Môn mở đại hội trong một tòa gia trang khác cũ người Ở Hán Dương. Cơ ngơi này mới mua vì Hoa Diện Phi Ma biết tất cả những địa điểm cũ .

Trên gương mặt mọi người , hằn lên nét phẫn hận, căm thù.

Tổng Thu nghiêm nghị nói:

Sau việc phản bội của Tam Hộ Pháp, bọn nhân mới biết trong Huyết Kiếm Môn có người không tán thành việc bọn nhân làm môn chủ. Không thể tiếp tục kéo dài cảnh đồng sàng dị hội, ai muốn ly khai môn phái cứ việc dơ tay. Nhị Hộ pháp sẽ phát cho mỗi người ngàn lượng bạc làm vốn mưu sinh.

Độc Thủ Linh HỒ thầm nghĩ: đại ca thật quá rộng lượng, nhưng Đường mỗ thì không. Ta thề sẽ lột sạch túi những kẻ ra đi . Chúng không xứng đáng hưởng số bạc đó .

Đám cao niên biết Môn chủ ám chỉ mình, vội phục xuống. Một lão đại diện nói:

Bẩm Môn chủ ! Trước đây bọn thuộc hạ đúng là có ý ủng hộ Tam Hộ pháp lên làm thủ lĩnh. thung từ ngày Môn chủ chấp chương Huyết Kiếm Môn, bọn thuộc hạ hết lòng tâm phục, không can dự gì đến sự phản trắc của Sử lão. Mong Môn chủ minh giám cho. Con cháu của lũ già này đều là thủ hạ đời thứ hai của bọn môn, còn bỏ đi đâu nữa Hồi trước, bị cường địch tập kích, bọn thuộc hạ cũng đã hết lòng chống cự, thương tích đầy mình.

Nói đến đây lão nghẹn ngào, sa lệ. Tổng Thu dịu giọng :

Bọn nhân không có ý ám chỉ chư vị. Chỉ nói chung mà thôi. Cuộc chiến trước

mất rất hung hiểm, khó khăn, nếu ai không muốn tham gia thì có quyền thoát ly.

Bằng như toàn môn đều một lòng trung liệt, chẳng ngại tử sinh thì không cần phải

nói thêm nữa, chừ vị đứng lên đi .

Mấy chục lão già thở phào, đứng dậy. Bầu không khí đã bớt căng thẳng, tiếng xì xào bàn luận vang lên. Tổng Thu hỏi nhỏ ba vị HỘ Pháp :

Nay Sử Toàn Trung đã không còn, nên lấy ai thay thế ?

Toán Mệnh Diêm La đề cử bốn người , trong đó có Ma ảnh ĐỒ Phu Tạ giang Thiên, sư đệ của kẻ phản bội. Chàng hỏi lại :

Bản lãnh và cơ trí của Tạ lão thế nào ?

Địch Thanh Phần đỡ lời:

VỒ công kém Hoa Diện Phi Ma nhưng tài trí lại hơn. Tính diêm đạm ít nói, làm việc thì cẩn thận.

Tổng Thu gật gù, cao giọng gọi :

Tạ giang Thiên !

Tạ lão vội rời chỗ, đến trước bàn môn chủ đợi lệnh. Tuổi lão chưa đến bảy mươi , người cao gầy, mảnh khảnh, trán cao, mắt sáng, môi mỏng. Dung mạo hòa nhã, dễ gây thiện cảm. Tổng Thu nghiêm giọng bảo :

Các hạ có bằng lòng nhận chức hộ pháp của môn hay không ~

Ma ảnh ĐỒ Phu tím tím cười :

Sử sư huynh đã phản bội mà môn chủ còn tin cậy kẻ hèn này sao ~

Toàn môn cũng ngỡ ngàng, lắng tai nghe ngóng.

Tổng Thu cười mát :

Cây đặng còn có thể sinh trái ngọt. Đồng môn huynh đệ chắc gì đã giống nhau. Môn nhân đâu thể vì một con sâu mà đổ cả nồi canh. Lòng ta như vậy các hạ muốn nghĩ sao cũng được.

Tạ lão cười vang :

Hảo trượng phu ! Thuộc hạ xin nhận mệnh.

Tổng Thu bảo lão lên ngồi chung bàn rồi sang sảnh tuyên bố :

Kể từ hôm nay, Tạ giang Thiên sẽ là Tứ HỘ pháp, phụ trách việc đối ngoại của môn. Hải HỘ pháp sẽ trở thành Tam HỘ pháp.

Đám sát thủ hoan hô vang dội, nhất là lớp già. HỘ hiểu rằng Môn chủ chẳng hề nghi kỵ gì họ cả. Truy Mệnh Kim Cang gã đầu nói :

Đại ca ! Theo ý tiểu đệ thì chúng ta nên mở đại yến mừng Tân HỘ pháp mới là phải đạo.

đương nhiên ai cũng tán thành. Tổng Thu vừa mới gật đầu là Đinh Trường Túy đã dẫn mấy chục người rời sảnh. Chủ nhân cũ của tòa gia trang này là một người khoái nghề chăn nuôi. Lão đã để lại cả một bầy gà vịt. và mấy ao cá rộng. Hàng trăm người xúm vào nên chỉ đầu canh giờ đã có đồ nhắm. Từ ngày bị hạ độc, việc mua thức ăn nấu sẵn bên ngoài bị nghiêm cấm .

*****

Tối đến, tứ vị HỘ pháp được mời dù người com chung với gia đình Môn Chủ. Diêm Lạc bảo Tạ giang Thiên :

Lão phu biết Tạ lão đệ tài trí song toàn nhưng chưa có dịp biểu lộ. nay được môn chủ tin dùng, mong hiền đệ hết lòng phò tá.

giang Thiên ngượng ngùng đáp:

Tiểu đệ xin tận lực chẳng dám phụ lòng cất nhắc của Tam vị lão huynh.

Hải Vân Bạch cười khà khà:

Lão phu cũng không ngờ Môn chủ lại chấm Tạ lão đệ.

Thiên Địa Song Tà cùng nhị vị Môn chủ phu nhân ra đến. Hai nàng dâu kéo ghế mời trưởng bối ngồi rồi nghiêng mình chào các hộ pháp. Tống Thu cùng Sở Lãm CỒ ra sau, Thiên Tà đã biết việc Ma ảnh ĐỒ Phu lên làm hộ pháp, lão cao hứng nâng chén:

Chúc mừng tân hộ pháp.

Giữa bữa ăn, Tống Thu buông đũa nói :

Phụ thân ! Hôm trước Du Phương Hoà thượng có bảo rằng ngoài lực lượng của Mật Tông Tây Tạng, còn một thế lực tà ác đáng sợ nữa. Chẳng hay trong lớp Đại ma đầu già lão, cao thủ nào có thể khiến vị tuyệt thế kỳ nhân kia lo ngại ~

Thiên Tà cạn chén, vuốt râu suy nghĩ một lúc mới lên tiếng đáp:

Ở gần LỒ Tử quan, phía Bắc Thiểm Tây có một cao thủ tên gọi Cầm Ma TỒ Hồng Lô. Hồi 1 hai chục năm trước, sư tổ người từ ngoại Mông về đi ngang đây, có gặp lão ta. Lúc về đến Bạch Đế Thành, người kể lại và nhận xét rằng: Sau này TỒ Hồng Lô sẽ là kẻ khuynh đảo võ lâm. Ta cho rằng chỉ có lão ấy là đáng ngại thôi.

Tạ giang Thiên kính cẩn tiếp lời:

Lão nhân gia nhận xét chẳng sai. Văn bối đã từng đàm đạo với Cầm Ma. Xem ra tài trí và dã tâm của lão đều không nhỏ. Lão có nói bóng gió rằng mấy năm sau sẽ có kỳ nhân xuất thế. Dường như đã đến kỳ hạn ấy rồi.

Địa Tà buồn rầu bảo Thiên Tà :

Bây giờ ta mới hiểu vì sao trong những ngày lâm bệnh, có lúc sư phụ lâm bầm mẫm một câu: Cầm Ma. Hôm ấy ông đi hốt thuốc nên không nghe.

Bách Lý Hạc trấn an:

Ta chỉ võ đoán thế thôi. Chắc gì đã là gã họ TỒ. Nay Thu nhi đã có Huyết Hãn Thần Kiếm trong tay, còn phải lo gì nữa ~

Thêm vài chén rượu ngon, nỗi lo lắng qua đi. Nhị hộ pháp Địch Thanh Phần bỗng nói :

Môn chủ! Xem ra lão tổng binh thành Hán Dương này đã ăn tiền dứt lốt của Mai Hoa Bang, hôm ấy trận chiến kéo dài gần một ngày đêm mà chẳng thấy bóng quan quân đâu. Tàn cuộc lão mới xuất hiện, hạch sách Đường lão tam. Sau khi vùi được ba ngàn lượng bạc mới chịu bỏ qua.

Tổng Thu dẫn đo:

Giết lão Tổng binh không khó nhưng chỉ là hạ sách. Nếu đổi được lão đi nơi khác, đưa người của ta về mới là thượng sách.

Ma ảnh ĐỒ Phu Tạ giang Thiên góp lời:

Môn chủ luận việc không sai. Lão phu đã có lương sách đối phó, nhưng trước tiên phải đổi chiêu bài của bốn môn mới được.

Mọi người giật mình, lắng nghe cao luận. Tạ lão nói tiếp:

Thực tế thì từ ba mươi năm trước, Huyết Kiếm Môn đã không còn tồn tại.

Nay chúng ta chẳng mưu sinh bằng nghề giết mướn thì giữ lại cái tên ấy làm gì ?

ác danh Huyết Kiếm Môn khiến cả võ lâm lẫn quan trường đều nghi kỵ. Lão phu đề nghị đổi tên thành Kim Hoàn Môn, vừa hiền lành, vừa có ý tưởng nhớ cố Môn chủ Dịch Khúc quân. Lệnh phù của bốn môn vốn là một chiếc vòng vàng.

Toán Mệnh Diêm La phân khởi võ đài:

quả là cao kiến ! Lão phu rất tán thành.

Tổng Thu điềm đạm bảo:

Bốn nhân đã có ý ấy từ lâu, chỉ sợ lòng người không thuận.

Tạ giang Thiên chỉnh sắc đáp:

Môn chủ yên tâm, phong thái của người đã chinh phục được toàn môn. Họ chẳng lưu luyến gì cái danh hiệu Huyết Kiếm Môn.

Các hộ pháp nói thêm vào cuối cùng Tổng Thu quyết định đổi tên môn phái.

Chàng cất tiếng khen ngợi Tạ lão:

Tứ hộ pháp tinh minh, quyết đoán như vậy, bốn nhân rất khâm phục.

Ma ảnh ĐỒ Phu thấy ý kiến của mình được chấp nhận, cao hứng đưa ra kế sách đối phó với Phạm tổng binh thành Hán Dương.

Đầu canh hai ngày tám tháng chạp, một tên cường đạo đột nhập vào khu hậu viện tư dinh tuần phủ HỒ Bắc Ổ Vũ Xương, bắt cóc ái nữ của tuần phủ là Du Kim Hồng tiểu thư.

Trời còn rất sớm nên quân canh phát hiện vây đánh. gã đạo tặc vì công tiểu thư trên lưng nên lúng túng, tuột mất khăn che mặt. Toán quan quân Vũ Xương nhận ra hấn rất giống quan tổng binh thành Hán Dương.

Tên dâm tặc khinh công xuất chúng, vượt qua vòng vây, chạy về phía Hán Dương. quan quân và bộ đầu đuổi theo sát nút. quả nhiên hung thủ chạy về Hán Dương, vượt vào sau tư dinh Phạm tổng binh.

Du tuần phủ bèn cho quân vây chặt rồi ập vào lục soát. Cuối cùng phát hiện Du tiểu thư bị giấu trong một gian nhà kho tối tăm, hôi hám.

Phạm tổng binh hết lời kêu oan nhưng chẳng ai tin. CÓ ít nhất một trăm người đoán chắc rằng lão là hung thủ. Tang chứng vật chứng rành rành. Du tuần phủ cho giải Phạm Phong về đại lao.

Ba ngày sau, viên lãnh binh trấn giữ cửa sông Hán thủy được điều về tạm giữ quyền tổng binh Hán Dương, chờ công văn phê duyệt của bộ binh. thường thường thì triều đình luôn chuẩn tâu đề nghị của các địa phương. Trước đó, gã lãnh binh này biểu tuần phủ phu nhân gần trăm xúc gắm lụy Tô Châu và một bộ chén ám ngọc bích. gã lại là cháu của Đại Tài chủ Đường Tam giàu có nhất vùng hạ lưu sông Hán Thủy. Chính vì vậy, lãnh binh thành Hán Dương, Du tuần phủ đã nhớ ngay đến Đường Thái Lộc. Chỉ trong sáu ngày mà Tứ hộ pháp Tạ giang Thiên đã dàn xếp xong số phận của gã Tổng binh tham tiền. Tân tổng binh là biểu đệ của Độc Thủ Li nh HỒ Đường Thái Bạch, như vậy Hán Dương đã trở thành vùng đất an toàn cho Kim Hoàn Môn.

Đúng như dự đoán của Tạ giang Thiên, chẳng ai phản đối việc đổi tên môn phái cả.

Sau khi củng cố xong hậu phương, Tổng Thu bắt đầu tính đến việc tấn công Mai Hoa Bang. nhưng phe đối phương đã đi trước một bước. Ban Thiên Hoạt Phật gửi thư nhờ Thiếu Lâm Tự mời Tổng Thu đến trả lời về bí kíp Xúc Cốt Du già Đại Pháp

Phái Mật Tông đã theo đúng qui củ võ lâm nên chàng không thể từ chối cuộc phó ước vào ngày rằm tháng giêng tới.

Đích thân Phổ Trú đại sư Thủ toà Đạt Ma Viện đã đến Hán Dương để báo tin này cho Kim Hoàn Môn. Đi theo ông còn có bốn cao tăng tháp tùng.

Tổng Thu đọc xong thư của phương trượng Phổ Luân mỉm cười :

Đại sư yên tâm ! Tại hạ sẽ có mặt động Đình HỒ đúng kỳ hạn.

Phổ Trú đại sư lo lắng nói:

Sư thúc của bọn lão nạp đã ghé về chùa, bảo rằng dã tâm của Hoạt Phật không dừng lại ở việc thu hồi bí kíp. Vì vậy phái Thiếu Lâm phải hết lòng hỗ trợ Bách Lý thí chủ.

Tổng Thu kinh ngạc:

Té ra vị Du Phương hoà thượng kia là trưởng lão Thiếu Lâm

Thưa phải ! Phái danh của người là giác Lâm thiền sư.

Thiên Tà bỗng nói:

Thực ra, pho thần công Xúc Cốt Du già Đại Pháp là của Thiên Trúc chứ không phải của Tây Tạng. Thu nhi vô tình được thừa kế của Thiết Phiến Tu La chứ đâu có trộm cắp của ai? Đây lại là bản chữ Hán chứ chẳng phải nguyên văn Phạn ngữ. Vậy lấy gì mà trả lại bây giờ?

Toán Mệnh Diêm La lên tiếng:

Lão phu cho rằng dẫu có nguyên bản cũng chưa đủ. Bọn Ban Thiên chắc sẽ yêu cầu Môn chủ không được sử dụng thân công này nữa.

Địa Tà cười nhạt.

Thật là vô lý ! nếu mai đây bọn Thiên Trúc vào Trung nguyên đòi lại tuyệt

học của Đạt Ma tổ sư, chẳng lẽ phái Thiếu Lâm cũng phải trả lại à ?

Phổ Trú giật mình:

Đúng vậy! Lão thí chủ nói không sai .

Tổng Thu điềm đạm nói:

Tại hạ cho rằng đây chỉ là cái cớ để phái Mật Tông công khai bành trướng thế lực Cuộc phó ước sắp tới sẽ là một trận chiến rất khốc liệt. HỌ đã âm thầm đưa lực lượng vào Trung thổ từ lâu, hiện đang phối hợp với Mai Hoa Bang.

Chàng bèn kể cho Phổ Trú đại sư nghe cuộc tập kích hồi cuối tháng trước.

Phổ Trú kinh hãi:

nếu thế lão nạp phải về ngay chùa bẩm báo với phương trượng, tìm cách đối phó. Rằm này, Thiếu Lâm tự sẽ sát cánh cùng Kim Hoàn Môn.

Khách đi rồi, Tổng Thu lập tức triệu tập bốn vị hộ pháp để bàn kế sách.

Song Tà được coi như thái thượng nên cũng có mặt.

Tổng Thu hỏi Ma ảnh ĐỒ Phu:

Tứ hộ pháp ! Trinh sát bốn môn Ở VÕng Xuyên đã thu lượm được những tin tức gì

Bẩm môn chủ. SỐ cao thủ Mật Tông Ở tổng đàn Mai Hoa Bang chỉ có độ một trăm người . Tăng tục lẫn lộn. Cộng với nhân số của Triệu Sư ẩn thì khoảng sáu trăm.

Tổng Thu thở dài:

quân số đối phương đông gấp ba lần bốn môn. bọn Mật Tông lại có công phu Đại Thủ ấn rất lợi hại. Xem ra trận này chẳng cân sức chút nào cả.

Chàng qua sang bảo Đông Phương Lạc và Hải Vân Bạch:

Còn một tháng nữa là đến kỳ hạn nhị vị đốc sức đôn đốc anh em rèn luyện Bát Long kiếm trận. Bốn nhân dạy cho họ một chiêu trong Thiên Lô thần chương.

nếu tám người hợp lực lại, uy thế rất mãnh liệt, hy vọng áp đảo được Đại Thủ ấn. ngoài ra còn phải ôn luyện thuật xạ tiễn.

Hai lão gật đầu nhận lệnh.

Địch Thành Phần báo cáo:

Bẩm môn chủ! ngân sách của bốn môn chỉ còn độ hai mươi vạn lượng. gửi trong tiền trang của Đường Lão Tam. Lợi tức mỗi tháng là gần hai ngàn lượng vàng, hiện nay là dư giả chi tiêu nhưng nhân khẩu ngày càng tăng, sau này sẽ thiếu hụt.

Tạ giang Thiên cười bảo:

May mà Địch lão huynh gửi tài sản bốn môn cho Đường lão bản, nếu không đã mất sạch rồi.

Tam hộ pháp Trường Mi Phán quan tán dương:

ngay tiểu đệ cũ người không biết rằng Địch huynh đã âm thầm làm như vậy.

Thanh Phần nghiêm giọng:

Việc này chỉ có mình lão phu và môn chủ biết. nhờ vậy mà lão quỷ họ Sử chỉ lấy được có hơn ngàn lượng bạc.

Tổng Thu trầm ngâm:

nay Hán Dương đã là chỗ an toàn, Dịch hộ pháp hãy tính kế lâu dài cho bốn môn. Trước mắt, mua lấy vài ngàn mẫu ruộng và một số cơ sở kinh doanh. Sau này võ lâm thanh bình, anh em còn có phương tiện mưu sinh.

Chàng lại bảo Tạ giang Thiên:

HỘ pháp cử ngay hai đệ tử tinh minh đi LỘ Tử quan nghe ngóng động tĩnh của Cầm Ma TỒ Hồng Lô. Chúng ta không thể xem thường lời cảnh báo của giác Lâm thiên sư được.

Tạ lão mỉm cười :

Bẩm môn chủ ! Lão phu đã làm điều ấy rồi.

Địa Tà vui vẻ nói:

Lão hòa thượng quỷ quái kia đem gánh nặng của Thiêu Lâm đặt lên vai Thu nhi . nếu Cầm Ma xuất hiện, tất sẽ đến Thiêu Thất đòi nợ trước tiên . Sư phó họ TỒ là Ma Cầm Tôn giả đã bị đại sư huynh của giác Lâm giết chết.

Thiên Tà nhớ lại:

Sư phụ ta có kể rằng giác TỒ thượng nhân dùng công phu Phạn âm Thiên Xướng đấu với tiếng đàn ma suốt ba ngày. Tôn giả công lực kém hơn, chết ngay đương trường. Còn giác Trí cũ người bị trọng thương, về chùa được sáu năm thì qua đời .nếu TỒ Hồng Lô luyện thành Ma Cầm âm Công thì rất đáng ngại. bốn mươi năm trước, Ma Cầm Tôn giả đã từng dùng tiếng đàn giết một lúc ba trăm cao thủ.

Tổng Thu hiếu kỳ hỏi:

Bẩm phụ thân ! Chẳng lẽ tiếng đàn lại có thể giết người sao ~

Bách Lý Hạc rùng mình:

nghe nói Ma âm Thần Công khiến chân khí bế tắc, tâm thần điên loạn. Tự cào xé mà chết.

Chẳng lẽ ngoài Phạn âm Thiên Xướng, không còn công phu nào khắc chế được Ma âm hay sao ?

Thiên Tà buồn rầu đáp

Sư phụ ta nói rằng Càn Khôn Tâm Pháp có thể dồn lên đầu, tạo thành một bức màn bảo vệ não bộ. nhưng bí quyết ấy chỉ có một người duy nhất biết được là sư thúc của ta, lão bản tính cực kỳ thông tuệ, ngoài võ công lão còn say mê cả y đạo nhờ vậy, lão đã tìm ra bí quyết kỳ lạ kia. Thuở ấy, căn cứ của Càn Khôn phái đặt trên núi Vu Sơn, cạnh sông CỒ Đường. Ba mươi năm trước, sư thúc rời núi đi Sơn Đông hái thuốc và biệt tăm. Sư phụ ta tìm kiếm suốt mấy năm mà không thấy.

Tổng Thu hỏi :

Bẩm phụ thân ! Chẳng hay danh tính của sư thúc tổ là gì ?

Lão tên gọi Tiên CÔ Phi, danh hiệu là Phật Diệu Hoa Đà. Lão nhập môn trễ nên tuổi tác cũng chỉ xấp xỉ với ta.

Địa Tà cười bảo:

Tiên sư thúc là người tinh ranh, nghịch ngợm, thích trêu chọc người khác.

CÓ lần lão giả ma khiến ta sợ muốn đứng tim.

Mọi người bật cười . Đông Phương Lạc nói đùa:

Không ngờ Đại Sát Tiên Cơ mà cũng sợ ma sao ?

Địa Tà đỏ mặt gật đầu:

Lúc mới xuất đạo, lão thân giết oan nhiều người nên lương tâm cắn rứt, sinh ra sợ bóng gió.

Câu nói này không khỏi làm mọi người suy nghĩ. Tạ giang Thiên nói lảng sang chuyện khác:

Trở lại cuộc phó ước sắp tới, xin thỉnh ý môn chủ.

Tổng Thu mỉm cười :

Tạ lão là người cơ trí, sao không thử nói ra ý mình xem sao ?

Giang Thiên biết môn chủ muốn thử nghiệm tài năng của mình. Lão phần khởi trình bày kế hoạch tiên phát chế nhân.

*****

Đêm trừ tịch năm ấy, trời rét đậm, tuyết bay mù mịt đến mức không nhìn rõ bóng người . Toán võ sĩ tuần tra trên núi Võng Xuyên co ro bên chậu than hồng, nhâm nhi vò rượu chống rét. Bên trong, toàn bang đang vui vẻ ăn mừng năm mới.

Còn một khắc nữa là giao thừa. Mai Hoa bang chủ châm ngòi hai tràng pháo dài dài hơn trượng, theo đúng phong tục Trung Hoa. Pháo tét nổ giòn, không một viên bị lép, đi đùng đến hơn 1 nửa khắc mới xong.

Triệu Sư ân hải lòng bảo:

Quả là điềm đại cát, sang năm mới, bản bang chắc chắn sẽ mã đáo thành công.

Ban Thiên Hoạt Phật tuổi độ sáu mươi , dung mạo đủ ba mươi hai tướng tốt, như Phật Thích Ca thừa trước . Lão hoan hỉ chúc mừng rồi theo họ Tiêu vào đại sảnh.

Hai lão không biết rằng từ đầu canh hai đã có một trăm tám mươi người phục kín sườn núi phía sau. Họ không Ở nhà đón giao thừa mà lại đến đây tặng đối phương món quà xuân.

Không thể nhận ra họ là ai vì toàn thân ẩn kín trong áo cừu và mũ lông. y phục ngự hàn này khá kỳ lạ, áo quần liền lạc như thể người ta chui và một một tấm da gấu vậy. nhờ thế, toán quân này có thể thân nhiên nằm bất động trên mặt tuyết chờ hiệu lệnh.

Khi viên pháo đầu tiên phát nổ thì toán người này phóng lên như vũ bão,

quét sạch năm chục tên môn đồ Mai Hoa phòng thủ hậu sơn. Tiếng pháo đã che lấp tiếng thép va chạm và tiếng hô hoán, báo động. Đội tiên phong gồm sáu người, thủ đoạn của họ cực kỳ nhanh nhẹn và tàn độc. nhất là một thanh trường kiếm tỏa ánh xanh. Dù đêm tối đen như mực, thanh bảo kiếm này chặt gãy hết tất cả những gì nó chạm phải.

Khi tràng pháo vừa dứt thì tên môn đồ Mai Hoa cuối cùng cũng nằm xuống. Đám người lạ mặt ập vào khu hậu viện. HỌ tản ra, rút túi da rưới chất lỏng bên trong vào những bực vách gỗ. CÓ hai người trườn trên mặt đất, tiến dần về phía đại sảnh.

Tuyết rơi thành từng đóm che chở cho những chiếc áo lông trắng muốt. Hai người này bò đến chân vách sảnh, đặt xuống một khối vuông rồi bật hỏa tập châm ngòi.

Xong xuôi, họ bình thân bò trở lại chỗ ẩn nấp chờ đợi. lát sau, một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, phá sập bức vách phía Đông của tòa đại sảnh. Đồng thời, một tiếng nổ thứ hai phát ra từ phía cánh cửa đá dưới vách núi phía Tây. Đây chính là cửa vào Vũ Khúc Tinh Cung.

Tiếp theo, toàn bộ những căn nhà gỗ phía sau bốc cháy ngùn ngụt, hòa cùng ngọn lửa đang thiêu hủy đại sảnh. Đám cháy bùng lên, sáng rực cả đỉnh núi Võng Xuyên.

Toán môn đồ Mai Hoa kinh hoàng kêu cha gọi mẹ, cố thoát ra. nhưng những mũi tên thép đã chờ sẵn, lạnh lùng cắm vào cơ thể chúng.

Mai Hoa bang chủ và Ban Thiên Hoạt Phật may mắn thoát chết, chạy ra hò hét thủ hạ phản kích. Miêu Cương Bà Bà Vu Bích Ma và Hoa Diện Phi Ma cũng xuất hiện. Đầu cổ y phục họ tả tơi, đầy bụi bặm. Triệu Sư ẩn giận dữ gầm lên:

Tổng Thu ! Lão phu thề sẽ không tha cho người .

Lão đoán chẳng sai, lực lượng này chính là Huyết Kiếm Môn, giờ có tên mới là Kim Hoàn Môn. Tổng Thu đáp ứng ngay yêu cầu của Mai Hoa Bang chủ, chàng tung mình đến bổ chưởng và đầu lão.

Thiên Địa Song Tà thì chọn Ban Thiên Hoạt Phật. Ma ảnh ĐỒ Phu nghĩ đến tình đồng môn nên tránh mặt Sử Tàn Trung, chọn Miêu Cương Bà Bà, dành kẻ phản bội cho Toán Mệnh Diêm La và Trường Mi Phán quan.

Lần này theo hộ vệ Ban Thiên Hoạt Phật có mười tám vị HỘ giá tì khưu.

Tám người chết trong tay Tổng Thu. bốn người nữa bỏ mạng bởi Song tà, chỉ còn lại sáu. nhưng sau tiếng nổ vừa rồi họ đều bị thương cả.

Địa Tà nhớ mối hận tháng trước, xuất chiêu Tuyết lộ lam Hồi, nhắm vào hai lão tì khưu. Bà có hơn một hoa giáp công lực nên kiếm chiêu mãnh liệt hơn cả Tổng Thu. Thiên Tà cười ha hả, bốc lên cao đánh chiêu Lôi Đả quần Sơn, búa 1 chưởng xuống đầu đám còn lại. bọn lạt ma múa tít song thủ, vung chưởng ảnh đỏ như máy chống đỡ. Bách Lý Hạc bị đẩy văng ngược lên

nhưng hai mục tiêu của Địa Tà đã bị tiêu diệt. Địa Tà thản nhiên khoét lỗ trên ngực đối phương rồi lao vào đánh tiếp

Bên này, Tổng Thu hóa thành năm bóng ánh, dùng pho Toàn Cơ kiếm Pháp tấn công Sư ần. Chỉ sau trăm chiêu lão đã trúng bốn đạo chưởng cách không, máu miệng rỉ ra.

Thấy đối phương đảo mắt tìm đường thoát thân, Tổng Thu cười nhạt, bất ngờ rút Huyết Hãn Thần Kiếm ra chiêu Lôi Xuân Địa Phế trong Huyền Cơ Kiếm Pháp. Kiếm khí nổ ì ầm như sấm vọng.

Triệu Sư ần đâu biết thanh kiếm trong tay chàng cũng là bảo vật hãn thế. Lão mừng rỡ dùng phép ngự kiếm đánh chiêu Hải Đệ ĐỒ Long, y vào thần kiếm mà
thủ thắng.

Hai trái cầu kiếm quang chạm nhau trên không, tiếng thép ngân dài chẳng dứt. Một roi xuống như tảng đá nặng nề, một là đà hạ thân trên mặt đất.

Sư ần ôm ngực thở hổn hển, máu từ kẽ tay tuôn như suối, thanh ĐỒ Long Kiếm đã gãy lìa.

Tổng Thu quắc mắt nói :

Triệu Sư ần ! Lúc người đâm sát nhạc mẫu và ái thê của ta, chắc không ngờ rằng có ngày hôm nay

Lão ác ma không còn nói được nữa, gục xuống chết mà mắt vẫn mở trừng trừng. Tổng Thu vung kiếm chặt đầu lão rồi nhặt cả hai đoạn ĐỒ Long Kiếm.

Địch Yên Bình chạy đến nói:

Đại ca hãy giao cho tiểu muội.

Tổng Thu đưa hết cho nàng, nhảy xổ về phía Ban Thiên Hoạt Phật. Thấy chàng, lão giận dữ gầm lên:

Tổng Thu ! Té ra người quyết tâm chiếm đoạt bí kíp của Mật Tông nên đến đây giết người diệt khẩu

Chàng lạnh lùng đáp:

Lão muốn đòi kinh sao không đến thẳng Hán Dương mà lại liên thủ với Mai Hoa Bang bày trò ma quỷ ? nếu muốn sống thì hãy thề suốt đời không bước chân vào Trung nguyên nữa.

Địa Tà củng cố thêm ý kiến của ái tử bằng cách giết lão tì khuru trước mặt.

Ban Thiên Sư hiểu đã đến bước đường cùng, thiểu não nói:

Thôi được! Phật gia xin hứa bỏ qua pho bí kíp Du già, không đặt chân trở lại Trung thổ nữa.

Tổng Thu chĩnh sắc nói:

Hoạt Phật là bậc cao tăng tinh thông Phật pháp , sao lại ra nẻo u minh như vậy? Tây Tạng và Trung Hoa đều thờ chung một Phật như Lai, màu áo có khác nhau nhưng giáo pháp chỉ một. Cần gì phải bành trướng Mật Tông vào

Trung Thổ?

Tại hạ vì đức hiếu sinh nên không nỡ giết một bậc thần tăng. Còn bí kíp Du già, quả thực tại hạ chỉ có bản chữ Hán mà thôi. Sau này sẽ tìm kiếm lại xem tiên sư giấu ở đâu rồi sẽ gửi trả Đại Chiến Tự.

Ban Thiên Hoạt Phật cảm kích nói:

Đa tạ thí chủ đã thức tỉnh, bốn phật gia rất hổ thẹn, xin cáo biệt.

Lão cao giọng gọi đám lạt ma rút lui. bọn đệ tử Mai Hoa Bang cũng đã đào tẩu hết. Đông Phương Lạc xách đầu Hoa Diện Phi Ma đến báo công. Chỉ còn trận đấu giữa Tứ hộ pháp Ma ảnh ĐỒ Phu và Miêu cương Bà Bà.

Địa Tà sa sầm nét mặt, bước đến nói một tràng tiếng Miêu. Vu Bích Ma biến sắc tung người rời đấu trường rồi phục xuống lạy:

Lão nhân không biết Bách Lý công tử là lam tử của công chúa nên mới theo Mai Hoa Bang chống lại. Xin người tha cho tội chết.

Mụ cúi sát mái đầu bạc trắng xuống tuyết, run rẩy van lạy. Tổng Thu bắt nhãn nói:

Mẫu thân nên tha cho bà bà, từ lúc liên minh với Sư ả đến giờ, bà ấy chưa hề thả độc vật tấn công hài nhi.

Địa Tà thắc mắc hỏi :

Bích Ma, vì sao vậy?

Vu bà bà ngượng ngừng đáp:

Bẩm công chúa, đàn độc vật linh thông đã bị lão quỷ Độc ngô Công ở quý Châu giết sạch rồi. SỞ mới nuôi chưa chịu nghe lệnh, phải huấn luyện thêm ba tháng nữa.

Địa Tà cười bảo:

Té ra người bị Độc ngô Công đánh đuổi khỏi đất Miêu Cương nên mới đến làm tay sai cho Mai Hoa Bang. Thôi được ! Ta tha cho đó.

Vu bà bà mừng rỡ lạy ba lạy rồi đi mất.

Độc Thủ Linh HỒ chạy lại với vẻ phấn khởi:

Đại ca ! Tiểu đệ đã mở được phòng quỹ trong Tinh Cung, số vàng lên đến hơn bốn mươi vạn lượng.

Tổng Thu vui vẻ cao giọng:

Toàn môn rút quân về Hán Dương ăn tết.

Du già đại pháp

Hồi 13

**Cầm ma nhất xuất khuynh thiên hạ
Thiên môn hoạ đao huyết mãn sơn**

Đến giữa tháng giêng thì cả võ lâm đều biết Kim Hoàn Môn đã tiêu diệt được Mai Hoa Banh và đuổi phái Mật Tông về Tây Tạng. Thanh danh Thiết Phiến công tử Bách Lí Tổng Thu rạng rỡ như mặt trời xuân. Các phái hoan hỷ cử người đến Chúc mừng và kết tình giao hảo. Chỉ có một nơi không biết mùi vị của Xuân đó là Hoàng Hoa Cung. Đúng ngày rằm, một cỗ xe song mã chở thi hài Triệu Sư ả, lóc cóc đi vào cửa cốc. Ngàn mai rục rở chỉ khiến lòng người thêm đau đớn. Cung chủ phu nhân lạnh lẽo tổ chức tang ma cho trượng phu sơn tây quân Tử. Trước lúc hạ huyệt, bà rút trường kiếm, đâm xuyên qua nắp linh cữu rồi mới cho chôn.

Hôm sau, bà phân phát tài sản cho đám đệ tử, đuổi họ ra khỏi cốc, rồi xuống tóc qui y. Chỉ còn lại huynh muội Bạch Ngọc và Hoàng Hoa Tam Tiên, cùng bốn nữ tì thân tín nhất. Vài ngày sau, Bạch ngọc dẫn Đông Song rời Hoàng Hoa Cung. Họ không thể chịu nổi nỗi ám ảnh nặng nề của nơi ấy. Cuối tháng giêng, Tổng Thu cùng Song Tà đi sơn Đông thăm Động Đình Hồ chủ Hiên Viên Đạo. Thượng sương và Bích San mang thai đã năm tháng nên chẳng thể đi cùng.

giữa tháng ba họ trở lại Hán Dương thì gặp Tổng tiêu đầu Ngân Long tiêu cục Bàng Thu Nhận và Chế án Thiên Kiếm Bàng Vạn Lý. Phụ tử họ Bàng đã chờ Tổng Thu đúng năm ngày. Thấy gương mặt thiếu não của Bàng lão, Tổng Thu vội hỏi :

CÓ chuyện gì mà sắc diện Tổng tiêu đầu ảm đạm như vậy !

Bàng Thu Nhận buồn bã kể:

Trong tết, bản tiêu cục nhận áp tải một ngàn cân vi cá từ Hán Châu đi ngân Xuyên. Trị giá số hàng này chỉ độ hơn hai ngàn lượng vàng và lại là loại ít bị cướp. Vì vậy lão phu chỉ phái phó Tổng tiêu đầu Trường Sa Thần Thương Chu Tứ Phi, cùng mười tiêu sư đi mà thôi. Nào ngờ, sau tết chỉ có một người trở lại. Gã là tên chạy cò trong đoàn bảo tiêu, mọi người thường gọi là Trương Điếc. Nhưng cũng nhờ cái khuyết điểm ấy mà họ Trương thoát chết để kể lại vụ thảm sát. Hung thủ là một toán thanh y bịt mặt, tay cầm đàn tì bà bằng sắt. Chúng chỉ gây một hồi là gần bốn Mươi người Cửa Long ngân tiêu cục ôm đầu lăn lộn, mất hết khí lực. Một số chết ngay, một số có công lực thâm hậu hơn thì bị chúng đập vỡ sọ. Trương điếc không nghe gì cả, khôn ngoan giả chết. Khi bọn cường đạo đẩy mười Xe tiêu đi rồi gã mới nhanh chân chạy về Trường Sa báo hung tin. Địa điểm xảy ra thảm án là một đoạn quan đạo vắng vẻ, cách thành Hàm Dương bốn trăm dặm về phía Bắc.

Lão dừng lại 1 hồi, hậm hực nói tiếp:

Lão phu đã bồi thường cho chủ hàng nhưng không thể bỏ qua cái chết của mấy chục anh em. Mong môn chủ vì tình đồng đạo mà ra tay trừ bạo.

Tổng Thu gật đầu:

Tổng tiêu đầu yên tâm. Tại hạ đã biết rõ lai lịch bọn hung thủ Nhưng việc

truy tìm không cần thiết vì bọn chúng sắp dương cờ chống lại võ lâm. Lúc đó ta hỏi tội cũng không muộn. Kim Hoàn môn đã theo dõi tà hội này từ lâu rồi.

Bàng Thu Nhận phần khởi cáo từ. Bàng Vạn Lý Cười bảo:

bữa nào mời công tử giá lâm tề xá, cùng nhau say một bữa.

tôi hôm , Tổng Thu triệu tập TỨ đại hộ pháp và Bát Long để bàn việc đối phó với Cầm Ma Tô Hồi Lâu. Đây cũng là tiệc tẩy trần do nhị vị phu nhân và Địch Yên Bình chiêu đãi. Thất long tự biết mình muốn Tổng Thu để mắt trước hết phải được lòng nhị vị phu nhân. Trừ nhưng lúc công việc, Yên Bình luôn lúc trực bầu bạn, giúp đỡ hai người đàn bà đang mang nặng này , nhờ vậy , họ rất yêu thương nàng.

Tiệc bày xong, Tổng Thu và hai ái thiếp ngồi lại dùng cơm chung. Địa Tà nghiêm mặt.

Hai con sắp đến ngày lâm bồn, không được làm việc quá nhiều.

Bích San vội nói:

A nương yên tâm, bọn tiểu nữ chỉ đứng xem còn mọi việc đều do Bình muội và đám nữ tì đảm nhận.

Địa Tà hài lòng, khen Yên Bình:

Bình nhi giỏi lắm !

Thiên Tà bồi phận, tuổi tác đều cao nhất, nâng chén mời:

Ta cứ ăn uống no say đi còn bàn đại sự.

Bát Long giờ đã là đường chủ đường phó của Kim Hoàn Môn.dưới trướng có bốn mươi thủ hạ. Đường thứ năm tên gọi nguyên Lão Đường gồm toàn các lão nhân, nhiệm vụ của họ là bảo vệ Tổng đàn. bốn đường kia lấy tên theo thứ tự:

Phong đường: Độc Thu Linh HỒ và Thanh y kiếm khách.

Diện đường: Lãnh Diện Thái Tuế và VÔ Diện Yên Hồ.

Lôi đường: Phấn Diện Long Tâm và Trại dương Tiễn.

Vũ Đường: Sách Huyết Kiếm và Trủy Mệnh Kim Cáng.

nguyên Lão Đường nằm Dưới quyền thống lãnh của nhị hộ pháp Địch Thanh Phần.

ăn được Vài Chén, Tổng Thu buông đũa nhấp rượu, từ tốn kể lại nội dung vụ cướp tiêu Ở Thiểm tây . Toán Mệnh Diêm La Thở dài:

Đó mới chỉ là đám đệ tử của Cầm Ma. Nếu lão địch thân ra tay thì hậu quả chắc thảm khốc hơn nhiều.

Sau trận đại thắng Mai Hoa Bang, Tổng Thu rất tin tưởng vào tài trí của Tạ giang Thiên, chàng Cười hỏi:

Tứ hộ pháp có cao kiến gì không ?

Tạ lão vội nói:

Bẩm môn chủ! Đối với đám thuộc hạ của họ Tô, chúng ta có thể lấy sáp ong

bị tai, dùng cung tên mà tiêu diệt. Nhưng đối với bản thân Cầm Ma thì lão phu hoàn toàn bất lực. Nếu lão dùng khinh công thượng thừa chạy quanh thì cung tên cũng vô dụng.

Tổng Thu cau mày :

CÓ lẽ bốn nhân phải lên Thiếu lâm tự bàn bạc với Phổ ân thiền sư. May ra còn có bậc cao tăng tinh thông Phạn âm Thiên Xương.

Không bàn đến việc nữa, Dịch Thanh Phần báo cáo việc đầu tư của Kim Hoàn Môn.

Cuối canh hai, trong lúc Thượng sương và Bích San sắp hành lí, Tổng Thu ngồi trầm ngâm nhìn qua song cửa. Trời vẫn lạnh nhưng tuyết đã thôi rơi, trăng rằm tỏa sáng, vài đóa mai nở muộn trong hoa viên. bóng dáng Hồng Lăng Phượng hiện về, đem theo biết bao nhiêu sầu muộn. Chàng định bụng sẽ cải táng nàng và phụ mẫu, đem về chôn trong vườn hoa này .

giọng nói của San nhi cắt ngang hoài niệm:

Tướng công ! Lần này xin chàng đừng đi lâu. Chị em bọn thiếp chỉ còn hơn tháng là đã đến kì khai hoa nở nhụy.

Tổng Thu cười đáp:

Chỉ hơn 10 ngày là ta về đến, hai nàng yên tâm.

Chàng đưa hai mỹ nhân vào giường, trò chuyện rất lâu mới thiếp đi.

Sáng hôm sau, trong bữa để tâm, chàng chỉ định Độc Thủ Linh HỒ và Thanh Y Kiếm Khách tháp tùng. Địa Tà không chịu:

Dù Mai Hoa Bang đã tiêu tan nhưng Cầm Ma lại tái xuất, phải có ít nhất bốn người hộ vệ Thu nhi ta mới yên tâm. Bình nhi là phận gái, tính tình cần mẫn chu đáo, cho y đi theo để chăm sóc cơm nước. bọn hoà thượng chỉ ăn toàn rau cải, Thu nhi không nuốt nổi đâu. Gã Điều Kim cừu kia nữa là đủ bốn. Tổng Thu nào dám cãi lời mẫu thân, cúi đầu phụng ý. người vui nhất là Yên Bình, nàng cúi nhìn Địa Tà với ánh mắt cảm kích. Bích San Cười bảo: Bình muội giữ chặt Môn chủ dùm chị em ta, kéo không chàng lại sa vào Lưới tình của một nàng nữ hiệp nào đó .

Thiên Tà vui vẻ nói:

nghe đâu lão Độc Thành sở núi cửu Hoa có người nữ đồ đệ rất xinh đẹp phải không

Tổng Thu thản nhiên đáp:

Thưa phai ! cửu Hoa Yêu Cơ xinh đẹp phi thường và cũng có cảm tình với hài nhi.

Bích San nghe máu ghen dồn lên óc, tức tối nói như muốn khóc:

Tướng công mà rước nàng ta về thiếp sẽ xé xác nó ra .

Địa Tà vội trấn an:

Thu nhi chỉ nói đùa thôi. Làm gì mà con lòng lộn như hổ vậy ?

Mọi người bật cười khiến Bích San đỏ mặt. Yên Bình thì ngán ngẩm lo sợ

cho chính mình.

TRước lúc lên đường, Thượng sương ra dấu bảo chờ một lát. Nàng rảo bước vào trong, mang ra một xấp giấy đã khâu thành quyển và một cục sáp ong to hơn nắm tay. Tống Thu mỉm cười, bỏ cục sáp vào túi hành lí treo nơi khâu yên rồi lật sách xem thử. Chàng vui mừng nhận ra khẩu quyết của pho Kim Tinh Thần chương Thì

ra Thượng sương đã âm thầm nghiên cứu, sắp xếp lại hơn ngàn chữ vô nghĩa, hỗn

loạn kia thành một bài thơ dài. Tống Thu có thiên bẩm võ học rất cao, chỉ đọc lướt qua đã biết Thượng sương hoàn toàn chính xác. Chàng xiết chặt người vợ tàn tật vào lòng khen ngợi:

sương nhi giỏi lắm, xem ra nàng còn thông tuệ hơn cả ta nữa.

Bích San cười bảo:

Thiếp cũng phải đập đầu bái phục trước tính kiên nhẫn vô song của thư thư. Thiếp chỉ giúp Đước mấy hôm là đã bỏ cuộc rồi. Thượng sương chỉ vào tai Tống Thu, nhắc nhở chàng đề phòng Cầm Ma. Chàng tươi cười:

Lão còn Ở mãi LỒ Tử quan, nàng lo xa chi cho mệt? Thôi được, dầu sao có cục sáp này ta cũng yên tâm.

Năm thốt ngựa phi mau, Tống Thu để mặc Vân nhi tung vó, lặng lẽ nghiên cứu pho chương pháp. Ba ngày sau chàng đã thuộc lòng khẩu quyết và hiểu được tinh túy của Thần chương

Đêm , Tống Thu tĩnh tọa trong phòng riêng, thử lưu chuyển chân khí, đưa ra Mười đầu ngón tay. Đến gần cuối canh ba, chỉ kinh xuất hiện, khoan sâu vào lớp vữa trên bức tường đối diện.

Chàng sửng sốt nhận ra chỉ phong từ tay trái có màu hồng nhạt, còn năm đạo chỉ phong từ tay hữu lại xanh biếc. Mùi khét lẹt thoang thoang trong phòng. Tống Thu bừng tỉnh, thức ngộ rằng Càn Khôn Chân Khí đã gây nên hiện tượng này. Dương công từ mạch nhâm khiến chỉ kinh nóng như lửa, âm công Ở mạch đốc tạo ra chỉ phong băng giá. Tống Thu phấn khởi, luyện tập đến gần sáng hoàn thành pho Thần Chỉ Chàng phát hiện ra rằng nếu chỉ xuất một đạo duy nhất qua huyết Thương dương, nơi đầu ngón trở thì uy lực tăng gấp bội. Chàng đã có sẵn hơn bốn Mười năm công lực và căn bản võ học thượng thừa nên mới có thể hoàn tất pho tuyệt học trong chỉ vài ngày. Với màu sắc mới, chẳng ai có thể nhận ra đây chính là Kim Tinh Thần chỉ Tống Thu bèn đặt cho nó cái tên là âm Dương chỉ pháp dưới tác dụng của Càn Khôn chân khí, pho chỉ pháp uy lực hơn hẳn nguyên gốc.

Hôm sau, đoàn người Vượt sông Hoài, đi thêm hai ngày đường là đến chân rặng Tung sơn Tống Thu nhận ra trên núi Thiếu thất, tiếng đàn réo rất hoà với tiếng Đại Hồng Chung vang rền. Chàng biến sắc lấy cục sáp ong chia cho bốn thuộc hạ rồi nghiêm giọng:

Phái Thiếu Lâm đã từng xả thân trợ bôn môn, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng phải liệu sức mà làm chứ không thể liều mạng.

Các người theo ta thượng sơn tùy cơ ứng biến. Dầu ta có mệnh hệ gì thì phải rút lui ngay, về báo lại với nhị vị lão nhân gia tìm cách đối phó.

Ánh mắt sắc lạnh của chàng khiến cả bọn thâm hiểu rằng tình thế rất hiểm nghèo. Chàng đã quyết liều thân để báo đáp ân tình của Thiếu Lâm tự. Mạng sống của chàng đến hôm nay cũng là do trác Lâm thiên sư ban cho.

Gởi ngựa xong, Tổng Thu dẫn thuộc hạ phi lên đỉnh núi. Họ dừng chân cách công chùa sáu trượng, trèo lên cây bồ đề già, quan sát tình hình.

Trên sân gạch TRước cửa Đại Hùng Bảo Điện, một cuộc chiến thảm khốc đang diễn ra. Xúc người ngổn ngang, đa số là đệ tử Thiếu Lâm. Trên thềm đại điện, trác Lâm thiên sư đang đứng cạnh chiếc Đại Hồng Chung nặng bốn ngàn cân. Chuông không treo úp mà nằm nghiêng trên mặt đất, miệng hướng về một cỗ kiệu phủ sa xanh. Trong tháp thoáng bóng người đang gảy đàn.

Máu từ miệng Du Phương hòa thượng ứa ra ướt đầm hàng râu bạc và ngực áo tăng bào cũ kĩ.

Mắt ông nhắm nghiền, lâu lâu vỗ mạnh vào Đại Hồng Chung. Khi tiếng ngân gần dứt mới vỗ tiếp. quanh đó, mấy trăm tăng lữ đang liều chết chống cự với bọn Hắc y. Nhờ có tiếng chuông kia mà họ không bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn ma quái.

nhưng nếu trác Lâm thần tăng không còn trụ được thì chẳng một ai trong chùa Thiếu Lâm sống sót.

Tổng Thu thấy Thần tăng hộc thêm một vòi máu, quyết định phải ra tay ngay. Chàng ra hiệu rồi nhảy xuống đất, nhanh tay cởi hết y phục, tay nắm giai khố, thi triển thần công Xúc Cốt Du già đại pháp đến mức chót. Chàng xiết chặt khố vải và hạ giọng bảo:

Lãnh Diện và Linh HỒ đưa ta lên ngọn cây, dùng toàn lực quăng về phía chiếc kiệu kia. Nếu không đả thương được cầm Ma, phái Thiếu Lâm sẽ bị tận diệt.

Hai gã mau mắn thi hành. Lên đến đỉnh cây cổ thụ, họ nắm tay chân môn chủ, vận toàn lực ném đi. Tổng Thu giờ chỉ nhỏ như đứa bé lên ba, ít bị sức cản của không khí. Chàng lại phối hợp với cả sức của mình vào đấy nên đã vượt được khoảng cách tám trượng.

Mặc dù tai đã bị chặt bằng sấp ong, huyết đạo toàn thân đóng kín. Lúc đến gần đỉnh kiệu, Tổng Thu cũng bị chấn động bởi tiếng đàn. Chàng nghiêng răng giáng xuống một chiêu LÔ Oanh Đoạn Mộc. Chưởng kinh phá tan chiếc kiệu, vỗ vào thủ cấp người bên trong. Hấn chết ngay lập tức và tiếng đàn ma im bật.

quần tăng mừng rỡ thoát được đại nạn, không bị tiếng đàn chi phối trở hết tài

thần oai tàn sát bọn hắc y. Lúc này , bốn thủ hạ của Kim Hoàn Môn cũng xông vào.

Tổng Thu nói khô, xả công trở lại giáng vóc cũ , chàng tò mò dờ lớp sa kiêu đang phủ lên xác chết, sững sờ nhận ra đó là một phụ nhân tuổi độ ngũ tuần. Trác Lâm thần tăng lau máu miệng bước đến nói:

Thí chủ đến thật đúng lúc, lão nạp cùng toàn phái Thiếu Lâm xin cảm tạ.

Tổng Thu xua tay rồi hỏi ngay:

Bầm thần tăng, sao Cầm Ma lại là nữ nhân

ông lắc đầu đáp:

Đây không phải là Tô Hồng lão, mục ta chỉ là hộ pháp của Thiên âm giáo mà thôi.

Tổng Thu kinh hãi lẫm lẫm:

Chỉ là một hộ pháp mà đã lợi hại đến thế, nếu là Cầm Ma xuất thủ thì còn ai chống lại được ?

Thần Tăng cười bảo:

CÓ chứ, đó chính là thí chủ đây .

Chàng ngượng ngùng đáp:

Chỉ là đánh lén từ sau lưng nên mới đắc thủ. Nếu đối diện chắc không chống nổi Ma Âm .

Tổng Thu vái chào, nhảy vào tham chiến. Chỉ hai khắc sau, cuộc chiến đã tàn, ba trăm tên hắc y chẳng chạy thoát được đến một người Nhưng phái Thiếu Lâm cũng mạng vong không Dười hai trăm.

Phổ luân thiền sư Phương trượng chường môn, tăng bào nhuộm máu kẻ thù, bước đến chấp một tay lên ngực vái tạ:

Phật tổ anh linh đã khiến thí chủ đến kịp. Lão nạp đã nghĩ đến chuyện qui hàng để bảo toàn mạng sống cho gần ngàn đệ tử. Mời thí chủ vào trong điện

. Tiếng khóc của quần tăng vang lên, họ xót thương hai trăm đồng môn đã nằm xuống. Phổ Hòa đại sự nóng tính nhất chùa, giận dữ quát vang:

Không được khóc, hãy mau nhanh tay thu dọn, đem xác ra sau núi hỏa táng.

Yên Bình đem y phục đến, đỏ mặt thổ thề:

Đại ca mặc vào đi.

Bấy giờ chàng mới nhớ trên thân chỉ có độc một chiếc khô. Chàng nói lời tạ lỗi rồi ra sau gốc cây .

Phổ ân cao giọng mời cả bốn kiếm thủ kia vào khách xá. bọn Tổng Thu ngồi nhấp trà lúc Trác Lâm và Phổ ân vào thay áo.

nửa khắc sau, Trác Lâm thần tăng và bốn vị cao tăng hàng chữ Phổ ra đến.

ngoài Phổ ân, Phổ Thứ, Phổ a còn có Phổ Tử Thủ tòa La Hán Đường.

Mọi người an tọa Xong, Tổng Thu kính cẩn hỏi:

Bầm thiền sư Sự việc xảy ra thế nào mà số thương vong lại nhiều như vậy .

Phổ ân rầu rĩ đáp:

Sáng nay , Thiên âm giáo đột nhiên xuất hiện. Lúc đầu lấy có báo thù cho Ma Cầm Tôn giả, đòi gặp gia sư. Nhưng khi nghe nói người Viên tịch đã mấy chục năm, bọn họ đòi lấy hài cốt của người còn như nếu không đưa ra thì phải tuyên bố qui phục Thiên âm giáo. Đương nhiên bọn phái không chịu, dùng công phu Sư Tử Hồng để chống lại. Những chỉ Đước nửa canh giờ, gần hai trăm đệ tử La Hán đường đã chết vì kiệt sức. Thời may trác Lâm sư thúc về đến, đem Đại Hồng chung ra đấu với tiếng đàn ma, duy trì cho tới lúc thí chủ xuất hiện.

trác Lâm thân tăng buồn bã nói:

Lão nạp đã đoán trước rằng tai họa sẽ giáng xuống bọn sư môn nhưng không biết rõ thời gian. Tượng quẻ lạ nói rằng vị cứu tinh từ phương xa đến. Lão nạp ỷ lại vào việc đó nên đi thăm một vị cố hữu đang hấp hối. Ai ngờ về trễ chỉ một bước mà mấy trăm người đã Chết.

Phổ Trúc đại sư hiền hòa nói:

Sư thúc đừng tự trách mình. Nếu người Về sớm Cũng chẳng cải thiện được tình hình đâu. Chính hai trăm đệ tử kia đã làm hao mòn công lực của đôi phương nên sư thúc mới duy trì được đến lúc Bách Lý thí chủ xuất hiện.

Tổng Thu lo lắng nói:

Tiếng đàn ma lợi hại tuyệt thế như vậy, xin thân tăng chỉ giáo phương sách đối phó.

trác Lâm tư lự nói:

Trận này không một tên giáo đồ Thiên âm giáo nào chạy thoát. Nhờ vậy Cầm Ma sẽ không biết rõ nội tình, sinh lòng sợ hãi. Lão sẽ án binh một thời gian để điều tra. Nhân lúc thí chủ đi sơn Đông tìm cho được Phật Diện Hoa Đà.

Mười lăm năm Trước lão nạp có gặp gỡ ông ta Ở chân núi Thái sơn Nếu học được công phu Tùy Tâm Đạo khí của lão thì không còn sợ Thiên âm Ma Công nữa. Đông Thời bọn tự sẽ phái võ lâm thiếp, kêu gọi các phái liên minh chống lại Thiên âm giáo.

Tổng Thu tỏ ý băn khoăn:

Bẩm thân tăng! Nếu chỉ một mình vẫn bồi địch lại Ma âm cũng đâu thể phân thân lo liệu mọi nơi ! CÓ biết rõ hành cung của Cầm Ma mới mong ngăn chặn kịp thời. Đường xa ngàn dặm muốn thông tri cũ ng khó.

Thần tăng bùi ngùi nói :

- Trong thiên hạ chỉ có hệ thống Phi Cáp truyền thư của Cái Bang là thần diệu nhất. Sức chim bay một ngàn bốn trăm dặm là chuyện thường. Nhưng rất tiếc từ ngày Bang chủ bị bức giam vào thiên lao thì bang hội không tồn tại nữa.

Tổng Thu hiểu kì hỏi:

Vì sao bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang lại bị triều đình bắt giam.

SỐ là thế này ! Mười năm trước, cầm Y cái Tư Mã Thủy đến Bắc kinh thị sát phân đà. Lão đi dạo trong thành tình cờ gặp cảnh một gã công tử đánh đập hành hạ tên tiểu cái ốm yếu. Tư Mã Thủy can ngăn thì bị đánh luôn. Lão động nộ gõ bễ sọ tên thiếu niên ác ôn kia. Hoá ra gã này lại là cháu ruột Hoàng Hậu. Cầm quân liền bao vây phân đà cái bang Ở Bắc Kinh, bắt được cầm Y cái, giam vào thiên lao chờ ngày xét xử. Tổng đàn Lạc dương hay tin, lập tức kéo một vạn đệ tử lên kinh đô. HỌ mang theo tám bảng sắc phong của Tiên Hoàng Minh thành tổ. Triều đình không dám giết lão, đành giam cầm cho đến chết.

Tổng Thu cười nhạt.

Nếu thế thì vẫn bồi sẽ đi Bắc Kinh giải cứu Cầm Y Cái. TRƯỚC là khôi phục lại truyền thống Cái Bang, sau là nhờ họ hỗ trợ trong cuộc chiến với Cầm Ma.

Phổ ân thiên sư lo lắng nói:

Mong thí chủ bảo trọng. Tội vào thiên lao cướp tù vương pháp xử rất nặng. Độc Thủ Linh HỒ buột miệng:

Phương trượng yên tâm. bọn vẫn bồi đã ra tay thì quỷ thần cũng chẳng hay biết.

Tổng Thu vòng tay cáo biệt. Phổ ân thiên sư lấy ra một lọ ngọc nhỏ: cuộc chiến với tà ma còn nhiều hung hiểm. Mong thí chủ giữ lấy ba viên đại hoàn đan để phòng thân. Ôn thí chủ cứu vẫn cơ nghiệp Thiếu Lâm, bọn lão nạp suốt đời

ghi tạc, còn đây chỉ là chút quà nhỏ.

Tổng Thu biết không thể từ chối, nhận lấy cho lão vui lòng.

Trời đã chính ngọ, năm người Vào huyện thành Tương dương ăn uống. Cuối bữa Tổng Thu dẫn đo hồi lâu mới quyết định được:

Thời gian quá cấp bách, ta không thể vì việc sinh nở của nhị vị phu nhân mà quên đi đại cuộc võ lâm. Đàm đường phó mau trở lại Hán dương kể rõ như vậy cho hai vị thái gia được rõ mà đề phòng. Ba người kia sẽ đi ngay Bắc kinh, điều tra đường đi nược bước vào thiên lao. Ta đi đường Đông gặp sư thúc tổ, sẽ đến đế đô thành phối hợp hành động.

ngồi thêm ruột lúc, Yên Bình đá chân Linh HỒ và nháy mắt. Đường Thái Bạch tinh minh như hồ ly, hiểu ngay ý thất muội. Gã cười bao:

Việc đi Bắc Kinh do thám chỉ cần hai người là đủ. xin đại Ca Cho Bình muội

đi theo. Nếu không sau này lão thái và nhị vị phu nhân không tha cho bọn tiểu

đệ.

Yên Bình cũ ng phụng phịu nói:

Đại ca đi một mình bọn tiểu muội sẽ rất lo lắng.

Tổng Thu không nỡ từ chối, gật đầu chấp nhận. Kim kiều gọi tiểu nhị tính tiền rồi khởi hành.

Du già đại pháp

Hồi 14

THÁI SƠN SÁT HỔ CHIÊU TỪ LÃO ĐẾ ĐỊA THI MƯU CỨU CẨM Y

Tổng Thu và Yên Bình ra roi đi về Đông Bắc. Được vài dặm Tổng Thu ngạc nhiên khi thấy Vô Diện Yêu Hồ gỡ mặt nạ cất đi.

Năm trước, Yên Bình đã từng ra mắt Môn chủ bằng mặt thật. Chàng giữ lễ mà không nhìn kỹ. Hôm nay dưới ánh nắng xuân, trông nàng kiều diễm lạ lùng. Yêu cái đẹp là bản chất tự nhiên, Tổng Thu bị nhan sắc kia cuốn hút, lòng xao xuyến liền quay đi.

Sau khi giết được Trác Mạc Đình và Triệu Sư Ân cùng đám Mai Hoa sát thủ, lửa hận trong lòng Tổng Thu vơi đi rất nhiều. Nhờ vậy sắc diện và tính khí chàng đã hòa hoãn hơn trước. Chàng tòm tòm hỏi:

- Sao hôm nay Địch hiền muội lại cao hứng để lộ chân diện mục ?

Yên Bình bẽn lẽn đáp:

- Chỉ có mình đại ca và tiểu muội, hóa trang làm gì ?

Câu nói chan chứa tình ý khiến Tổng Thu cảm động. Chàng chợt hiểu câu nói bông quơ của Địch hộ pháp: ế Trong thiên hạ, chỉ mình lão phu và Môn chủ biết mặt thực của Bình nhié. Tổng Thu gượng cười:

- Như vậy, ta không còn là người duy nhất biết mặt bình muội nữa rồi.

Yên Bình nũng nịu đáp:

- Nhưng đại ca vẫn là người đầu tiên.

Chàng than thầm, nói lảng sang chuyện khác. Yên Bình vui vẻ cười cợt, trông càng thêm quyến rũ.

Bảy ngày sau, hai người vào đến chân rặng Thái Sơn. Trời đã về chiều, họ vào khách điểm gần đây nghỉ ngơi. Khổ thay chỉ còn đúng một phòng. Tổng Thu nghe lòng bối rối nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên chấp nhận. Tới đến chàng bảo Yên Bình:

- Hiền muội cứ lên giường nằm nghỉ. Ta cần tranh thủ ôn luyện pho Xúc Cốt Du Già đại pháp. Đường như công phu này có tác dụng bảo vệ thân thể trước Ma Âm.

Yên Bình dạ rất ngoan, trèo lên giường nằm. Nàng quay mặt ra ngoài, ngấm nhìn gương mặt đẹp tuyệt thế của Tổng Thu. Chàng ngồi kiết già trên mặt bàn, mắt nhắm hờ, hồi tưởng lại khẩu quyết pho thần công.

Thân hình chàng nhỏ đi rồi lại lớn lên. Trước giờ chàng chỉ chú trọng đến thủ pháp xúc cốt. Nay có dịp nghiền ngẫm đoạn sau, bỗng phát hiện công

dụng thứ hai của tuyệt học Phật môn.

Chàng thử hơi chuyển chân khí theo hướng mới, thân hình không rút nhỏ mà da thịt săn chắc lại, nhăng nheo như phủ một lớp da dày. Tống Thu bảo Yên Bình:

- Hiền muội thử điểm vào huyết kiên tĩnh trên vai ta.

Yên Bình bước đến làm theo lời. Trước nhẹ sau nặng mà vẫn không sao đưa chân khí chạm đến dây huyết. Tống Thu mừng rỡ:

- Lần này hiền muội điểm vào tử huyết ngọc đường.

Yên Bình sợ hãi đáp:

- Lỡ đại ca có mệnh hệ gì thì sao?

Chàng cười bảo:

- Lúc đầu cứ nhẹ tay một chút rồi từ từ tăng dần lực đạo lên.

Yên Bình run rẩy tuân mệnh nên điểm hoài không trúng. Tống Thu bèn cởi áo để nàng dễ nhận định vị trí. Trừ gương mặt, thân trên chàng đều nhẵn như vỏ cây khô trông rất quái dị. Yên Bình tuân tự tăng dần lực đạo. Đến mức

chót mà vẫn không làm gì được Tống Thu. Chàng cao hứng bảo:

- Bình muội dùng kiếm cửa thử xem.

Nàng lấy kiếm của mình cửa thử da tay Môn chủ. Lạ thay, lưỡi kiếm trượt đi mà chẳng để lại dấu vết gì. Tống Thu xả công, hân hoan nói:

- Không ngờ pho tuyệt học này lại thần diệu như vậy !

Yên Bình vừa lau mồ hôi cho chàng vừa hỏi:

- Thế có chống lại được Cầm Ma hay không ?

Tống Thu lắc đầu:

- Tai vẫn còn nghe rõ, đâu thể địch lại tiếng đàn ma ! Nếu biến đổi được cả da mặt thì may ra.

Yên Bình rùng mình:

- Lúc ấy dung mạo đại ca rất quái dị, tiểu muội chẳng dám nhìn đâu.

Đã cuối canh ba, nữ nhân che miệng ngáp dài. Tống Thu nghiêm giọng:

- Đương lên núi rất gian khổ! Bình muội nghỉ đi.

Đôi mắt hung huyền nhìn chàng ai oán, môi anh đào thì thắm:

- Đại ca cũng nên nghỉ, đừng luyện công nữa. Nàng trèo lên giường, nằm sát vách như muốn dành nửa còn lại cho

Tống Thu. Chàng lặng lẽ nhớ đến hai người vợ sắp lâm bồn, lát sau, tìm ra cách đôi phó. Tống Thu thân nhiên đặt mình xuống cạnh Yên Bình. Thân hình chàng biến dạng, da dẻ nhẵn lại, hơi thở mong manh như tơ nhện. Tống Thu chìm vào trạng thái qui túc, chẳng còn giác quan nào hoạt động. Yên

Bình hiểu ý, sa lệt, quay mặt vào vách.

Tiếng gà gáy sớm đánh thức hai người. Dùng điếm tâm xong, Tống bảo Yên Bình chuẩn bị nước uống và lương khô rồi cùng nàng đi sâu vào rặng Thái

Sơn. Hai canh giờ sau họ mới đến được chân ngọn núi cao nhất. Nghỉ ngơi một lát, hai người theo đường sơn đạo đầy gai góc tiến lên. Tống Thu phải dùng bảo kiếm mở đường, lòng thầm nghĩ nơi này đã lâu không bóng người qua lại. Nếu Tiên Cô Phi đã tạ hóa thì quả là tai hại.

Đến trưa họ mới trèo được hơn trăm trượng, dùng chân trên một ghềnh đá để ăn lót dạ. Yên Bình mệt mỏi nói:

- Tiểu muội nghe hai chân rã rời, chắc không còn đi được nữa. Hay là muội ở đây đợi đại ca ?

Tống Thu an ủi:

- Bình muội ráng lên. Núi cao thường có nhiều độc xà, mãnh hổ, ta không yên tâm để nàng lại:

Ún uống xong, chàng nắm tay Yên Bình kéo đi. Nhưng chỉ được vài chục trượng nàng đã kiệt lực. Tống Thu cúi xuống ẵm nàng trên đôi cánh tay mạnh

mẽ. Yên Bình sung sướng lắng nghe trái tim rộn rã. Nàng úp mặt vào vai chàng, hít lấy mùi nam nhân nồng nàn. Khi hoàng hôn buông xuống thì Tống

Thu mới đến được tòa đạo xá ở lưng chừng núi. Cửa nẻo mục nát, bụi phủ, nhện giăng trông rất điêu tàm. Tống Thu thở dài thất vọng. Nếu xuống thì cũng không kịp. Chàng quyết định ở lại một đêm.

Tuyết trên đỉnh đang tan, chảy xuống thành thành giòng suối nhỏ. Mé tả tòa đạo xá cũng có một giòng nước trong vắt. Hai người bẻ nhánh cây quét dọn sơ bên trong rồi chẻ củi nhóm lửa. Yên Bình nướng lại đùi dê luộc và bày

biện chén bát, trong lúc Tống Thu xuống suối tắm gội. Chàng lên thì đến lượt

Yên Bình. Lát sau, hai người quây quần ăn uống bên đồng lửa, và trò chuyện vui vẻ. Đên dần buông, khí hậu trên núi cao ngày càng lạnh giá. Tống Thu cười bảo:

- Bình muội uống vài chung cho đỡ rét.

Yên Bình ngoan ngoãn vâng lời. Mặt nàng hồng lên, đôi mắt phượng long lanh tình tứ. Xong bữa, Tống Thu hành công cho đến cuối canh hai mới ngủ. Yên Bình đã thiếp đi cạnh đồng lửa tàn. Chàng bỏ thêm vài khúc gỗ rồi nằm xuống. Dưới ánh lửa bập bùng, gương mặt điếm lệ kia gợi nhớ đến Hồng

Lăng Phượng, người đàn bà bạc mệnh ấy đã yêu chàng bằng cả trái tim. Mờ

sáng thanh Huyết Hãn thần kiếm cạnh Tổng Thu bỗng run lên báo hiện tai họa. Chàng bật dậy, nhận ra trước cửa miếu lù lù một con cạp vằn. Nó

đang chụm chân, định nhảy vào chụp lấy hai người. Tổng Thu kinh hãi xạ liền một đạo chỉ kinh vào mặt mãnh thú. Trong lúc cấp bách, chàng đã vận toàn lực chỉ phong đồ rục, bay đi như ánh chớp.

Thần chỉ nóng bỏng như chiếc dùi đỏ, khoan vào mắt trái con hổ. Nó gầm lên khùng khiếp, dấy dựa một lúc rồi gục chết. Yên Bình hoàn hồn, nhòe miệng cười:

- Đại ca chỉ phát hiện chậm một chút là chúng ta nguy rồi.

Tổng Thu đứng lên, bước ra xem xét. Thấy trên cổ ác thú có một vòng da, chàng sừng sốt bảo:

- Bình muội lại đây. Con mãnh hổ này có chủ nhân.

Chàng thọc mũi kiếm, cắt đứt vòng da đưa cho nàng xem. Tấm ngân bài nhỏ, trên vòng ghi số: thập nhị tứ. Yên Bình kinh hãi nói:

- Con vật này mang số hai mươi bốn như vậy đàn hổ phải đến vài chục con, không hiểu chủ nhân của chúng là ai?

Chàng nhíu mày suy nghĩ:

- Ta nghe mẫu thân kể rằng trong võ lâm có một kỳ nhân thiện nghề huấn luyện ác thú. Lão tên gọi Từ Kiên Hành, tự xưng Bách Thú Chi Vương.

Hơn hai mươi năm trước, lão tung hoành ở vùng rừng núi Vân Nam. Đàn ác thú của lão xông chuồng, đã ăn thịt mấy chục người Miêu. Gia mẫu là công chúa đất Miêu tìm đến tần Hoàn Đoạn Sơn tàn sát bầy dã thú và đánh trọng thương họ Từ. Lão nhanh chân đào tẩu được, có lẽ tìm đến Sơn Đông ẩn cư? Yên Bình lo lắng nói:

- Đại ca! Chúng ta hạ sơn thôi. Tiếng gầm giẫy chết của con hổ này chắc đã đánh động chủ nhân. Nếu lão kéo cả đàn đến thì rất đáng ngại.

Tổng Thu cười mát:

- Vô Diện Yêu Hồ mà cũng sợ cạp sao?

Yên Bình nũng nịu đáp:

- Tiểu muội chỉ lo cho đại ca thôi.

Hai người ra suối rửa mặt rồi xuống núi. Nhưng vừa xuống đến lưng chừng núi thì chạm toán cường địch. Một lão già áo đen gầy như que củi, râu

tóc bù xù, che kín nửa mặt cùng đàn hổ, báo đứng chật bình đài nơi sườn núi.

Lão nhân cười ghê rợn hỏi:

- Phải chăng bọn ngươi đã giết mãnh hổ của lão phu?

Tổng Thu lạnh lùng đáp:- Đúng vậy ! Các hạ nuôi ác thú mà thả rong, xem

chút nữa đã hại mạng

bọn ta, không giết thì sẽ làm gì?

Lão nhân thấy dung mạo hai người đều xinh đẹp phi phàm, cốt cách thanh kỳ, sinh lòng luyện tiếc nên nói:

- Lão phu sắp dương danh thiên hạ nên cần có người để sai khiến. Nếu hai người lạy ta làm sư phụ thì ta sẽ bỏ qua cho.

Yến Bình ranh mãnh hỏi:

- Tiền bối dựa vào lực lượng nào mà dám nuôi mộng tranh bá đồ vương? Hiện nay Cầm ma Tô Hồng Lô đã luyện thành Thiên Âm ma công, thiên hạ vô địch. Liệu tiền bối có chống lại được tiếng đàn ma quái kia không?

Lão nhân cười đắc ý:

- Lão phu là người duy nhất trong võ lâm không sợ tiếng đàn ma. Hai người yên tâm.

Yến Bình vui vẻ nói:

- Tiền bối quả là bậc kỳ nhân tuyệt thế. Xin người nói rõ xem sao?

Nàng thân nhiên rút da đựng rượu và đùi dê, bày lên tảng đá bằng phẳng gần đấy, mùi rượu Trúc Diệp Thanh lâu năm bốc lên ngào ngạt. Yến Bình tươi

cười:

- Không ngờ chốn thâm sơn lại được hạnh ngộ cao nhân. Mời tiền bối an tọa rồi đàm đạo.

Lão quái sống cô độc giữa bầy ác thú, không khỏi cảm thấy tịnh mịch.

Nay gặp một cô gái xinh đẹp, lạnh lợi lại hết lời tán dương, lửa giận nguôi đi.

Lão nhân giả vờ hăm hù:

- Tiểu nha đầu định dùng rượu thịt hầu xí xóa tội giết thú cưng của ta đấy ư!

Nàng nguýt lão:

- Tiểu nữ còn chưa bắt đền tiền bối là mau rồi. Sáng nay chỉ chậm một chút là anh em tiểu nữ chết dưới móng vuốt của mãnh hổ. Tự cứu lấy mình là

lý do rất chính đáng. Tiền bối tài năng xuất chúng, muốn nuôi dạy bao nhiêu hổ báo mà chẳng được. Sá gì một con hổ mà bắt lỗi bọn hậu sinh?

Miệng nàng trong nhu bôi mỡ khiến lão chẳng cách nào bắt bẻ được, đành gượng cười ngồi xuống bên mâm rượu. Bầy ác thú vẫn phủ phục gần đấy, trông rất hiền lành.

Chỉ có một chiếc chung sứ. Yến Bình mời lão cạn rồi rót cho Tống Thu.

Lão quái đã lâu không được uống rượu ngon. Khoan khoái chép miệng khen:

- Hảo tửu! Tống Thu bất giác sinh lòng thương hại con người cô độc này.

Tuổi lão

đã hơn bảy mươi mà nào có được hưởng lạc thú nhân sinh? Chàng từ tốn nói:

- Văn bồi là Bách Lý Tổng Thu và đây là nghĩa muội Dịch Yên Bình.

Lão quái cạn chung thứ hai, khẽ khà đáp:

- Lão phu là Từ Kiên Hành.

Yên Bình dùng kiếm cắt thịt đưa cho lão. Tổng Thu trở lại ý ban đầu:

- Xin tiền bồi nói rõ người đã luyện được thần công gì mà chống lại được Ma Âm?

Từ lão cười đáp:

- Mười bốn năm trước, lão phu đến Thái Sơn để gây dựng lại đàn ác thú.

Nào ngờ tình cờ gặp người quen là Phật Diện Hoa Đà. Lão ta đang hành công

trong đạo xá thì bị đàn hổ đến quấy nhiễu, sắp lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Lão phu ra tay đánh đuổi bọn mãnh hổ, cứu lão thoát nạn. Hoa Đà bèn cùng lão kết tình huynh đệ. Trước khi rời núi, lão đã dạy cho ta pho Càn khôn Tâm Pháp và khẩu quyết Tuỳ Tâm Đạo Khí. Với công phu này, ta có thể

dồn chân khí vào bất cứ bộ phận nào trong cơ thể, kể cả đầu.

Yên Bình hỏi lại:

- Vì sao Phật Diện Hoa Đà lại rời núi Thái Sơn?

Kiên Hành thở dài đáp:

- Tiêu Cô Phi thông minh tuyệt thế nên sinh ảo vọng cưỡng lại số trời.

Lão ẩn cư ở đây hơn hai mươi năm để tìm cây Thiên Niên Linh Chi quả. Lúc tìm được lại ra Đông Hải cầu Hỏa Giáp kinh ngư. Lão bảo rằng nếu có được cả

hai sẽ trở thành trường sinh bất tử.

Tổng Thu nghiêm nghị bảo:

- Văn bồi nghe giảng hồ truyền tụng rằng tiền bồi đã bị Thiên Địa Song Tà đả thương, phải bỏ Vân Nam mà đi. Sao tiền bồi lại cứu sư thúc của họ?

Từ lão cười xòa:

- Năm ấy, lão phu sơ ý để bày hổ dữ xông chuồng. Chúng ăn thịt hết mười mấy người Miêu. Họ đến gặp Địa tà kêu khóc, bà nổi giận kéo Bách Lý

Hạc đến Vân Nam. Miêu cương công chúa tính tình nóng nảy, hiếu sát nhưng

Thiên Tà lại rất nhân hậu chính lão đã giả vờ đánh hụt để ta có cơ hội thoát thân. Nghĩ lại cũng do lỗi của lão phu hại chết đám lương dân vô tội, còn trách

ai được nữa!

Bỗng lão giật mình:

- Chẳng lẽ tiểu tử ngươi có quan hệ với Song Tà?
Tống Thu gật đầu, vòng tay đáp:- Văn bối là nam tử của Thiên Địa Song Tà, xin bái kiến tiên bối.
Bách Thú Chi Vương lắc đầu:
- Lẽ nào Địa Tà bảy mươi mới sinh con?
Tống Thu bèn kể sơ lai lịch của mình. Cuối cùng chàng nói:
- Mong tiên bối vì mấy vạn đồng đạo giang hồ, mang thần công tuyệt thế diệt trừ Cầm Ma, tạo phúc cho võ lâm. Văn bối nguyện phụng dưỡng người cho đến ngày trăm tuổi.
Yến Bình nói thêm:
- Tiên bối mà giết được Tổ Hồng Lão thì thanh danh vang lừng bốn biển, thỏ a nguyện bình sanh.
Lão quái xiêu lòng nhưng lại băn khoăn:
- Nhưng còn ba mươi con mãnh thú thì sao? Tiếng rống của chúng chính là khắc tinh của tiếng đàn ma.
Tống Thu trấn an:
- Nếu quả là chúng rất cần trong cuộc chiến cõi Thiên Âm Giáo, văn bối sẽ có cách đưa chúng về Hán Dương. Sau lưng Tống Đàn Kim Hoàn Môn là mấy trăm mẫu vườn rộng, chạy dài đến bờ sông. Chúng sẽ được thành thoi.
Từ lão quái nhìn bầy thú với cặp mắt trìu mến:
- Mười cặp thần hổ và năm cặp cầm báo này được lão phu nuôi từ nhỏ. Chúng rất thông minh và ngoan ngoãn. Chỉ có con mới chết là khó dạy, thường bỏ đi chơi.
Tống Thu tính toán rồi dặn dò:
- Bọn văn bối còn phải đi Bắc Kinh giải thoát Bang chủ Cái Bang. Lúc về sẽ ghé Tế Nam điều xe đến đây rước tiên bối và đàn thú. Trong thời gian
ây, tiên bối nhờ đám thợ mộc đóng giùm mười lăm chiếc cũi chắc chắn. Phải tập cho chúng quen với cảnh tù túng trước để đảm bảo an toàn trên đường về Hán Dương.
Yến Bình mở túi hành lý, trao cho lão ba chục nén vàng mười lượng và một tờ ngân phiếu ngàn lượng. Nàng cười bảo:
- Tiên bối cũng phải mua sắm y phục mới cho xứng đáng với thân phận của mình.
Bách Thú Chi Vương vô cùng cảm động. Lão gượng cười:
- Bách Lý hiền diệt đến đây chắc cũng vì muốn học khẩu quyết Tùy Tâm Đạo khí của Phật Diện Hoa Đà? Lão phu xin truyền lại để hiền diệt nghiên cứu. Lão bèn đọc đoạn khẩu quyết kỳ lạ kia. Tống Thu luyện Càn Khôn tâm pháp từ nhỏ nên chỉ nghe qua đã hiểu mối tương quan. Từ lão định đọc lại lần

nữa, chàng xua tay, cười bảo:

- Văn bối đã thuộc, chẳng dám phiền tiên bối nữa.

Kiên Hành tấm tắc khen:

- Xem ra trí tuệ của hiền điệt chẳng thua gì Tiên Cô Phi.

Mười ngày sau, Tống Thu và Yên Bình có mặt ở Bắc Kinh. Độc Thủ Linh Hồ đã hẹn gặp nhau ở Yên Kinh đại lữ điếm. Thấy môn chủ xuất hiện, hai gã

mừng rỡ bảo chương quỳ dọn thêm phòng. Tắm gội xong, bốn người quây quần bên bàn tiệc trên lầu bốn. Đường Thái Bạch cười hỏi:

- Đại ca có tìm được Tiêu tiền bối không?

Tống Thu không đáp nhưng quanh đầu chàng hiện ra một màn sương mỏng lúc hồng lúc xanh, trông như hào quang của phật tổ. Kim Cừ buột miệng tán dương:

- Tuyệt diệu thật! Chẳng trách người đời xưng tụng Tiêu tiền bối là Phật Diện.

Yên Bình luyên thoảng kể lại cuộc tạo ngộ với Bách Thú chi vương. Hai gã tròn mắt lắng nghe. Chờ nàng nói dứt, Tống Thu hỏi về địa thế thiên lao. Độc Thủ Linh Hồ nhăn mặt đáp:

- Tiểu đệ đã làm quen với gã áp ty của Thiên lao, tên gọi là Vương Lai Giang. Gã cho biết những trọng phạm như Cẩm Y được giam dưới hầm ngầm,

phải qua bảy lần cửa mới đến được. Xem ra nếu muốn cứu Tư Mã Thùy, bắt buộc phải giết bọn cấm quân và gây náo động kinh thành.

Tống Thu suy nghĩ một lúc, mỉm cười bảo :

- Chúng ta không cần vào ngục cướp tù. Chính bọn cấm quân sẽ đưa Cẩm Y Cái ra ngoài trao lại.

Ba người trợn mắt dò hỏi, chàng hỏi họ Đường:

- Trong phủ Hà Bắc này có cao thủ Độc môn hay thần y nào nổi tiếng hay không ?

- Bẩm có ! Nhưng xin đại ca cho biết người cần loại thuốc gì ?

- Ta cần thứ thuốc có thể khiến Cẩm Y Cái đoạn khí trong vài canh giờ.

Người sẽ hỏi lộ tên áp ty, bảo gã bỏ thuốc ấy vào cơm canh củ Tư Mã Thùy, mượn cớ là giết lão để trả thù. Triều đình đang mong Bang chủ Cái Bang chết

đi, vì vậy Vương áp ty sẽ chẳng e ngại gì. Cấm quân ở thiên lao tất phải đem xác ra ngoài chôn. Chúng ta chỉ việc đào lên.

Yên Bình reo lên :- Đại ca ! Tiểu muội có người cậu ruột là một thần y nổi tiếng đất Bắc

Kinh có lẽ sẽ giúp được chúng ta.

Điêu Kim Cừ tán thành :

- Đúng rồi ! Lão Tam Nhật Đại Phu Địch Thanh Phương cũng là cao thủ độc môn.

Tổng Thu cười bảo :

- Sao lão lại có danh hiệu kỳ quặc như vậy?

Yến Bình cướp lời họ Điêu:

- Gia thúc có cô tật là trị bệnh nào cũng chỉ cho thuốc có ba ngày. Nếu không hết thì coi như tật số.

Tổng Thu hài lòng bảo:

- Vậy hiền muội đến gặp lệnh thúc hỏi thử xem người có thứ mê được ấy không?

Chiều hôm sau Đường Thái Bạch đứng chờ trước cửa cấm thành. Thấy gã áp ty Vương Lai Giang ra đến, họ Đường vui vẻ gọi và mời đi uống rượu. Hơn nửa tháng qua, mối giao tình giữa hai người đã rất sâu đậm. Tính hào phóng của họ Đường đã chinh phục được Vương áp ty. Gã cũng là người Tứ Xuyên nên rất mừng được gặp đồng hương. Linh Hồ bảo gã mình là Bách Tam

lên kinh du ngoạn lạ nước lạ cái nên muốn nhờ họ Vương dẫn đi thăm thú khắp nơi. Sau mấy lần vui say ở chốn yên hoa, Vương Lai Giang coi Linh Hồ

như bằng hữu. Hai người ra quán thưởng thức món vịt quay Tứ Xuyên để tưởng nhớ cố hương. Cạn vò rượu năm cân, Linh Hồ giả đờ bù ngùi nói:

- Sáng mai tiểu đệ về lại Tứ Xuyên, chẳng biết khi nào mới được trùng phùng với Vương huynh. Lương bổng áp ty chắc chẳng được bao nhiêu tiểu đệ xin tặng ngàn lượng bạc để kỷ niệm mối duyên tương ngộ.

Wương áp ty dù phẩm hàm chức vụ nhỏ bé nhưng cũng là người của quan trường. Gã biết ngay họ Quách có việc muốn nhờ cậy.

- Phải chẳng Quách hiền đệ có người thân bị giam trong thiên lao nên muốn gửi gắm ta?

Đường Thái Bạch lắc đầu nói với giọng căm phẫn:

- Không phải là gửi gắm mà là muốn nhờ Vương huynh giết dùm lão Bang chủ Cái Bang Tư Mã Thùy. Mười lăm năm trước lão đã giết đại ca của tiểu đệ. Nếu được vậy thì Quách mỗ quyết không quên ơn sâu của Vương huynh.

Wương áp ty ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Lão ta có chết cũng chẳng ai truy cứu. Nhưng võ công lão rất cao cường, sao ta có thể làm gì được? Linh Hồ lấy ra một gói thuốc bột:

- Đây là loại kỳ độc không mùi vị hay màu sắc, uống vào là chết ngay không để lại dấu hiệu gì. Sắc diện sẽ y như người đang ngủ. Vương huynh chỉ

cần rắc vào cơm canh của lão là xong. Nếu thù này trả được, tiểu đệ xin

dâng

thêm ngàn lượng nữa.

Vương áp ty bỏ tờ ngân phiếu và gói bột vào túi, cười bảo:

- Đã là bằng hữu, ngàn lượng này cũng là quá đủ. Ba ngày nữa Quách hiền đệ ra khu nghĩa trang ở ngoài thành, ta sẽ giao xác lão cho hiền đệ chùi giặt.

Linh Hồ thấy họ Vương không vùi thêm, lòng cũng mền mộn, cùng gã uống đến say khướt.

Quả nhiên, Vương áp ty rất đúng hẹn. Gã cùng bốn tên quân cấm vệ đánh xe chở hòm đen. Thấy Quách tam đang cầm bó nhang, giả như người đa

thăm mộ, gã nháy mắt rồi bảo bọn cấm quân hạ huyết, vùi lấp sơ sài. Tống Thu cùng hai người kia xuất hiện, nhanh tay đào bới. Chiếc hòm gỗ xấu, mỏng manh và nứt nẻ nên rất dễ phá. Kim Cừ vác xác Cẩm Y Cái chạy vào khu rừng cạnh đấy. Yên Bình đổ thuốc giải vào miệng tử thi. Gần khắc sau, Tư

Mã Thùy mở mắt, ngạc nhiên nhận ra mình không còn ở trong ngục thất chung quanh lại có bốn người lạ mặt. Lão ngờ ngàng hỏi:

- Chư vị là ai mà lại cứu được lão phu ra khỏi thiên lao?

Tống Thu chậm rãi kể lại cục diện võ lâm và kế hoạch giải thoát lão. Cẩm Y Cái nghiêm giọng:

- Lão phu nguyện thông lãnh Cái Bang phò tá công tử giáng ma vệ đạo.

Nhưng có điều, lão phu phía lấy danh nghĩa Cẩm Y Cái mới có thể triệu tập

tử bốn bang. Lúc ấy triều đình mà biết được thì rất phiền phức. Công tử là người cơ trí, xin nghĩ tìm một kế sách vẹn toàn.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi bảo rằng:

- Bang chủ yên tâm. Tại hạ đã có lương sách. Chỉ vài ngày nữa là sẽ thấy kết quả. Giờ chúng ta về khách điểm uống mừng hội ngộ.

Yên Bình lấy y phục và mặt nạ cho Cẩm Y Cái mang vào. Linh Hồ và Lãnh Diện thì bỏ hòm rỗng vào huyết rồi lấp lại đàng hoàng. Ngay tối hôm ấy,

Tư Mã Thùy cùng Linh Hồ đến phân đà Cái Bang Bắc Kinh điều động đệ tử.

Bọn khát cái mừng khôn siết, lập tức theo kế hoạch thi hành. Chỉ đến chiều thứ ba, Linh Hồ về báo:

- Bẩm đại ca. Anh em Cái Bang đã điều tra ra sự có mặt của Dương hoàng hậu ở phủ Quốc Trượng. Tiểu đệ đã đến do thám, năm đường đi nước bước, đêm nay đại ca có thể ra tay.

Giữa canh ba, Tống Thu theo độc thủ Linh Hồ đột nhập thủ đệ của

Dương Quốc Trượng. Hoàng hậu nương nương về thăm quốc mẫu đang

lâm bệnh. Người đang ngồi bên giường trò chuyện với mẫu thân. Tống Thu núp

ngoài cửa sổ niệm chú đưa bảo mệnh cổ trùng ra. Linh trùng bay vào mũi hoàng hậu, chui thẳng lên huyết mi tâm. Nàng hắt hơi cả mấy chục cái mà không làm văng được cổ trùng. Hai người nhìn nhau cười, trở lại khách điểm.

Họ đi rồi phủ Quốc Trọng rối loạn như ong vỡ tổ. Dương hoàng hậu lăn lộn ôm đầu trên giường. Quan thái y từ hoàng cung lập tức được triệu đến. Lão diên đầu khi thấy nương nương hắt hơi liên tục và nhức đầu như búa bổ. Nàng kể rằng dường như có con vật nhỏ bé nào đó cứ chạy lên chạy xuống và

cắn óc nàng. Tàn thái y dùng khói thuốc xông lên mũi để giết con vật nhưng càng làm hoàng hậu thêm khó chịu.

Sáng hôm sau lúc vào chầu, Tàn thái y khái tấu:

- Muôn tâu thánh thượng. Hạ thần bắt tài không trị được quái chứng xin tiến cử Tam Nhật thần y Địch Thanh Phương ở Yên Kinh được phòng.

Long nhan chuẩn tấu:

- Ai cũng được, quý hồ chữa khỏi cho nương nương.

Toán ngự tiền thị vệ vội hộ tống kiệu Tàn thái y đến được phòng của Địch lão. Tàn thái y là bằng hữu của họ Địch nên đi thẳng vào trong. Thanh Phương đang ngồi với một đạo sĩ râu ba chòm, mặt sáng như trăng rằm.

Tâm

đạo bào mới toanh, thêu hình thái cực đồ trước ngực.

Địch thần y mời khách ngồi. Tàn thái y đi ngay vào vấn đề, lão kể lại bệnh tình của Hoàng hậu. Địch Thanh Phương vuốt râu suy nghĩ, cuối cùng cười bảo:

- Trình độ y thuật của lão phu và Tàn huynh cũng chỉ ngang nhau. Lão phu là người võ lâm nên có nhiều kinh nghiệm trong việc trị chướng thương và kiếm thương. Ngoài ra, chẳng hơn được Tàn huynh điều gì cả. Nay nghe lời

mô tả triệu chứng và tình hình kinh mạch, lão phu cũng đành bó tay. Có lẽ quái bệnh này do tà quỷ gây nên.

Lão quay sang giới thiệu đạo nhân với Thái y:

- Đây là Thông Thiên đạo trưởng, tu luyện ở núi Đại Ba Sơn, vốn là chỗ thân giao. Tuy tuổi mới ngũ, tuân nhưng pháp lực cao siêu, có thể giúp được hoàng hậu nương nương.

Tàn thái y biết Địch Thanh Phương không kết giao với kẻ bất tài, lão hoan hỷ nói:

- Nếu vậy, lão phu xin thỉnh cả tiên trưởng vào phủ Quốc Trọng. Quả như đúng là tà bệnh, mong tiên trưởng ra tay tế độ.

Thông Thiên đạo trưởng mỉm cười đáp :

- Bần đạo cũng là thần dân Đại Minh, xin tận lực giúp nương nương. Hai người theo quan thái y về phủ Quốc Trượng. Tam Nhật Thân y xem mạch trước, lão lác đầu chịu thua, giao lại đạo trưởng. Thông Thiên xin ba nén nhang thơm đứng trước giường Dương hoàng hậu nhắm mắt lâm râm khẩn vái. Mỹ nhân đang đau đớn rên xiết, bỗng nghe con vật trong đầu nằm yên, nàng mừng rỡ ngồi dậy. Thấy trước mặt mình là một đạo sĩ anh tuấn phi

phàm, Dương hoàng hậu hỏi Tàn thái y :

- Tàn khanh ! Vị tiên trưởng này là ai mà pháp thuật thông thần, chữa khỏi quái bệnh cho bốn thánh cung ?

Tàn lão vội đáp :

- Khải tấu nương nương. Tiên trưởng đây pháp hiệu Thông Thiên, tu luyện trên đỉnh Đại Ba sơn. Người tình cờ đến đế đô thăm Địch thần y nghe nói nương nương lâm tà bệnh nên đến chữa trị.

Lúc này Thông Thiên đạo trưởng mới chịu mở mắt ông nghiêng mình vái hoàng hậu:

- Kẻ sơn nhân bái kiến thánh cung.

Dương Quốc Trượng mới tan châu về đến. Nghe nói thánh thể đã an khang, lão mừng rỡ chạy vào. Bọn thần y vội vái chào. Quốc Trượng xua tay cười ha hả :

- Bất tất đa lễ, hoàng hậu thoát khỏi quái bệnh là lão phu vui lắm rồi. Mời an tọa dùng trà.

Quốc Trượng dẫn ba người đến chiếc bàn bát tiên gần đấy. Dương hoàng hậu vẫn ngồi cạnh mép giường long phụng. Nàng đưa mắt ngấm nhìn ân nhân, tự nhủ người này lúc trẻ phải là một bậc đệ nhất mỹ nam tử. Tỳ nữ rót trà. Quốc Trượng chờ khách nhấp xong mới hỏi :

- Tiên trưởng có thể cho lão phu biết nguyên nhân của chứng bệnh kỳ lạ này không?

- Khải bẩm quốc lão! Nương nương vốn là bậc tôn nghiêm, được chư thần che chở, nhưng không hiểu sao lại bị oan hồn báo oán? Để bần đạo tìm hiểu thử xem sao.

Nói xong, đạo trưởng nhắm mắt nhập định, tay bắt phật ấn đặt trước ngực. Xung quanh đầu tỏa một làn sương mỏng có màu xanh và hồng nhạt. Toàn trường rung động trước hiện tượng kỳ lạ kia, hết lòng khâm phục pháp lực của Thông Thiên.

Nửa khắc sau, màn sương biến mất, đạo nhân mở mắt thở dài nói:

- Bần đạo đã thỉnh ý thổ thần. Ờng ta nói rằng vì hoàng hậu nương nương mà một người mang họ Tử Mã phải chịu giam cầm suốt mười năm.

Lão

ta vừa mới từ trần được bốn ngày. Không những vậy, từ lúc lão bị giam vào thiên lao, hàng ngàn đệ tử của lão không được ai che trở nên đã chết vì đói lạnh. Oán khí quá nặng nên bách thần không thể ngăn họ trả thù. Dương hoàng hậu kinh hãi hỏi:

- Nhưng tiên trưởng đã trấn áp được rồi mà? Hiện nay ta nghe cơ thể thư thái, chẳng còn chút khó chịu nào cả.

Thông Thiên đạo trưởng kính cẩn thưa:

- Khải tấu thánh cung! Oan hồn bị pháp lực của bản đạo trấn áp. Nhưng khi bản đạo đi khỏi, bọn chúng lại hoành hành. Có đến cả ngàn hồn ma, bản đạo đâu thể đối phó cho hết được!

Dương hoàng hậu nghe nói có cả ngàn oan hồn bám theo mình, nàng rùng mình nói như sắp khóc:

- Vậy theo ý tiên trưởng thì phải làm thế nào để giải mối oan nghiệt này?

Đạo trưởng nghiêm giọng:

- Thánh cung chỉ cần khải tấu với thánh thượng xóa bỏ án oan ngày trước cho phép bang hội kia hoạt động trở lại. Họ là những kẻ cùng khổ, nếu không có tổ chức để đùm bọc lẫn nhau thì chẳng thể sống sót nổi. Chính thổ thần đã nói cho hạ thần nghe yêu cầu của các oan hồn.

Dương chánh cung mừng rỡ phán:

- Nếu chỉ có vậy thì bốn thánh cung sẽ vào triều khải tấu ngay. Sáng mai là có chiếu chỉ xá tội.

Đạo trưởng đứng lên nói:

- Bản đạo sẽ thông báo lại thánh ý cho các âm hồn, họ sẽ rút lui ngay.

Thông Thiên đến trước mặt nưon nưong lâm râm trong miệng. Lát sau mỉm cười bảo:

- Thánh cung có thể yên lòng bọn họ đã về âm cảnh cả rồi.

Nụ cười quyền rũ khiến hoàng hậu rung động. Nàng dịu giọng:

- Công lao của Tiên trưởng ta biết đền đáp sao đây?

- Bản đạo là người tu đạo tam thanh, coi danh lợi như phù vân. Xin thánh cung chớ bận tâm.

Dương hoàng hậu quay sang hỏi Quốc Trượng:

- Phụ thân! Nhà ta có chiếc chuông bằng ngọc tía. Xin người tặng cho tiên trưởng.

Dương quốc lão khen phải, sai người thị tỳ vào phòng lấy ra. Thông Thiên đạo trưởng kính cẩn nhận lấy rồi cáo từ.

Vừa đến Yên Kinh dực phòng, Tam Nhật thần y nhảy xuống kiệu chạy vụt vào hậu sảnh. Lão lăn ra trường kỷ, ôm bụng cười ngặt. Thông Thiên vào

đến cũng mỉm cười. Địch lão gượng ngồi dậy bảo:- Bách Lý môn chủ khiến lão phu nín cười đến mức đau cả bụng. Chi

chút nữa là đã không kèm được rồi.

Địch Yến Bình chạy ra hỏi:

- Đại ca! Hoàng hậu đẹp lắm phải không?

Tổng Thu tủm tỉm cười và gật đầu.

*

* *

Cuối tháng tư bọn Tổng Thu dẫn mười lăm chiếc xe song mã từ Tế Nam đến chân núi Thái Sơn. Bách Thú Chi Vương bảnh bao trong áo mới, râu tóc gọn gàng, vui vẻ đón mừng. Từng cặp mãnh thú nằm im trong cũi gỗ. Lúc bị chuyển lên xe cũng chẳng hề phản ứng, thùng xe có phủ bạt nên không sợ làm

náo động dân tình.

Hai mươi ngày sau, đoàn xe về đến Hán Dương. Chạy thẳng vào tổng đàn Kim Hoàn Môn. Song Tà bất ngờ khi nhận ra Bách Thú Chi Vương. Địa Tà lạnh lùng hỏi:

- Té ra lão chưa chịu bỏ nghề nuôi ác thú hay sao?

Từ Kiên Hành ngượng ngùng đáp:

- Công chúa hãy dừng cơn thịnh nộ. Lão phu nghe lời Thu nhi, hồi đầu hướng thiện, đem đàn thú đến đổi phó với Cầm Ma.

Tổng Thu vội kể lại việc Từ lão cứu mạng Phật Điện Hoa Đà ở Sơn Đông.

Thiên Tà cười ha hả:

- Hay lắm! Lão phu xin cảm tạ Từ lão đệ. Giờ đây chúng ta có thể coi nhau như người nhà rồi.

Địa Tà cũng mỉm cười:

- Chuyện cũ mong Từ lão đệ bỏ qua cho. Năm xưa quả là lão thân hơi nóng tính.

Tổng Thu vội hỏi:

- Mẫu thân! Sương nhi và San nhi đã lâm bồn chưa?

Địa Tà sực nhớ ra, hớn hở bảo:

- Ta quên không nói cho Thu nhi biết, cả hai đều hạ sanh Nam tử đêm rằm tháng tư. Thu nhi mau vào thăm họ.

Chàng vui mừng không siết, rào bước vào hậu viện. Nhị vị phu nhân thấy phu tướng về đến hoan hỉ chào đón. Tổng Thu cười hỏi:- Song thân đã đặt tên cho chúng chưa?

San nhi nũng nịu đáp:

- Lão gia bảo để chờ tướng công về.

Y phục, đầu tóc chàng bắm đầy bụi đường nên không dám ẵm con, lui ra tắm rửa. Chiều hôm ấy trong bữa tiệc tẩy trần, Thiên Tà nghiêm nghị nói:

- Con của Sương nhi ra đời trước một canh giờ, được xem là trưởng tử, đứa bé ấy sẽ mang họ Trác. Còn con của San nhi sẽ kế thừa hương hỏa

giọng

họ Bách Lý, ta định đặt tên cho nó là Bách Lý Tùng. Còn đưa kia tùy Thu nhi

định đoạt.

Tổng Thu kính cẩn đáp:

- Hải nhi đã là con của họ Bách Lý, xin đem tên Trác Nam Thu trao lại cho ái tử.

Thiên Tà cảm động bảo:

- Như thế cũng được.

Địa Tà nhắc nhở:

- Thu nhi còn bồn phận với Hiên Viên Hồ chủ nữa. Đứa con trai kế tiếp sẽ là của lão ta.

Thiên Tà cạn chén khề khà nói:

- Nghĩ cũng lạ thực! Chẳng lẽ thuyết luân hồi của phật giáo lại linh ứng như vậy? Lão phu thật khó nghĩ.

Tổng Thu cười đáp:

- Hải nhi cho rằng chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Chàng quay sang hỏi Tứ hộ pháp Ma Ảnh Đồ Phu:

- Tà hộ pháp! Tình hình Lỗ Tử Quan thế nào rồi?

- Bẩm Môn chủ! Đường xa ba bốn ngàn dặm, trình sát bồn môn chưa có tin về. Xin hỏi việc giải cứu Bang chủ Cái Bang có mã đao thành công hay không?

Tổng Thu chậm rãi kể lại những việc xảy ra ở Bắc Kinh. Mọi người bật cười nắc nẻ. Chàng kết luận:

- Ta đã trao cho Cẩm Y Cái ba ngàn lượng vàng để khôi phục hoạt động Cái Bang. Chỉ vài ngày nữa sẽ là hệ thống Phi Cấp Truyền Thư sẽ mang tin về đến.

Tổng Thư tư lự nói về cuộc tấn công Thiếu Lâm của Thiên Âm Giáo. Địa Tà kinh hãi bảo:- Chỉ là một hộ pháp mà Giác Lâm Thần Tăng còn không địch nổi. Ma

Âm quả là đáng sợ!

Bách Thú Chi Vương góp lời:

- Phật Diện Hoà Đà tinh thông độn giác, đã tiên đoán tiếng đàn ma sẽ tạo sát kiếp trên giang hồ. Lão bảo rằng tiếng gầm của mãnh thú có thể khắc chế được Ma Cẩm với điều kiện là Tổ Hồng Lô có dưới một hoa giáp công lực. Năm nay họ Tổ đã hơn bảy mươi, nếu lão luyện võ từ nhỏ thì đã có hơn số tu

vi cần thiết. Lúc ấy, chẳng có cách nào địch nổi lão ta.

Tổng Thu cười nhạt:

- Trừ khi họ Tổ có võ công quá siêu phàm, nếu không hài nhi sẽ dùng phép Tuỳ Tâm Đạo Khí, phong toả thánh giác rồi tiêu diệt lão.

Thiên Tà nghiêm giọng:

- Tu vi của người luyện võ có được là do thường xuyên khổ luyện giữ đúng thời gian biểu hành công mỗi ngày. Đâu phải tuổi bao nhiêu thì công lực

bấy nhiêu? Chưa chắc Cầm Ma đã đủ sáu mươi năm tu vi.

Du già đại pháp

Hồi 15

THIỆU THẤT CẦM MA PHÙNG SÁT THỦ ĐỒNG SƠN BÁN ĐẠ QUỶ THẦN KINH

Ngay sáng hôm sau, một lão hóa tử áo đen xin vào bái kiến môn chủ Kim Hoàn Môn. Kiếm thủ gác cửa đưa lão vào khách sảnh. Lão cái vừa thấy mặt Tổng Thu đã sụp xuống thi lễ:

- Lão phu là Hắc Y cái Hà Tư Lự, trưởng lão tám túi, kiêm phân đà chủ phân đà Hán Dương. Xin bái tạ công ơn tái tạo của môn chủ.

Tổng Thu vội đỡ lão lên:

- Hà trưởng lão sao lại đa lễ như vậy? Tại hạ giúp Cái Bang cũng như tự giúp mình mà thôi. Xin mời an tọa.

Hắc Y Cái kính cẩn nói:

- Bang chủ đặc phái lão phu đến Hán Dương phối hợp cùng Kim Hoàn Môn cách đây vài khắc, chim câu từ Thiểm Tây bay về báo rằng Thiên Âm Giáo đã rời cứ địa về núi Đồng Sơn, nằm ngay bìa sông Vị Tuấn, lại sát với Sơn

Tây, Hà Nam nên đề xuất quân tấn công các phái. Bang chủ bản bang đã đến Tung Sơn bàn bạc với Thiệu Lâm. Phổ Luân thiền sư đã chuẩn bị đối phó nhưng khi người đến núi Võ Đang thì không được tiếp. Lão mũi trâu Thanh Trần cho đệ tử nhắn lại rằng phái Võ Đang từ lâu đã bế quan, không can dự đến việc võ lâm.

Tổng Thu hỏi lại:

- Vì có gì mà phái Võ Đang bế môn cả chục năm nay?

Hắc Y cái nhấp hớp trà bù ngùi đáp:

- Mười năm trước, đại đệ tử của Thanh Trần là Võ Đang nhất kiếm Trần Sinh ham dâm hiếu sắc, bịt mắt đột nhập vào một nhà lương dân ở ngoại thành Nam Dương dờ trò cưỡng bức. Tình cờ có ba cao thủ La Hán đương nghỉ trọ gần đây. Nghe tiếng kêu cứu, họ vây chặt và bắt được Trần Sinh. Vì

không biết mặt họ Trần nên ba vị đại sư đã giải đi giao cho nha môn. Họ Trần

bị chém đầu, thanh danh Võ Đang cũng bị ô uế. Thanh Trần đạo trưởng nổi giận đóng cửa môn phái không cho đệ tử ạt sơn hành hiệp. Ý lão thâm trách phái Thiếu Lâm đã hạ nhục Võ Đang, sao chẳng giết quách Trần Sinh đi mà còn giải lên quan làm gì? Sự tình là như vậy đấy.

Tổng Thu trầm ngâm suy nghĩ một lúc, thở dài bảo:

- Xét vị trí của Đổng Sơn thì có lẽ Thiên Âm Giáo sẽ chọn Võ Đang làm vật tế cờ. Khi đã chiếm được Ngọc Nữ Phong ngay sát vách Thiếu Thất thì việc tiêu diệt Thiếu Lâm tự chẳng phải là chuyện khó. Chúng đã thu phục được toàn bộ các bang hộ từ bờ sông Vị Thủy lên phía Bắc nay tất phải tiến sâu

vào nội địa. Tại hạ sẽ lên đường đến Tung Sơn hợp lực cùng Thiếu Lâm.

Mong

Cái Bang giám sát chặt chẽ núi Võ Đang, nếu thấy đôi phương có ý tấn công thì phải báo về Thiếu Thất ngay.

Hắc Y Cái phụng ý cáo từ. Tổng Thu vào hậu sảnh bàn bạc với Song Tà và các Hộ Pháp. Địa Tà nghe kể, cau mày bảo:

- Mặc kệ bọn mũi trâu cứng đầu, cho họ ném mùi cay đắng một lần. Thu nhi mới về, chưa được nghỉ ngơi gì sao lại vội đi ngay? Có gì cũng phải để qua

rằm tháng năm, ăn đầy tháng hai tiểu hài kia xong mới được lo chuyện thiên hạ.

Thiên Tà cũng nói vào:

- Chưa chắc Cầm Ma đã đánh Võ Đang ngay đâu. Thu nhi phải ở nhà an ủi thể tử ít hôm. Lúc họ vượt biển nguoi đã không có mặt, giờ đi ngay sao phải đạo?

Bách Thú Chi Vương vội lên tiếng:

- Thu nhi cứ yên tâm ở lại Hán Dương. Lão phu sẽ đưa đàn mãnh thú đến Tung Sơn phối hợp cùng Thiếu Lâm tự. Lão phu cũng đang nóng lòng thử sức

với Ma Âm.

Tổng Thu không dám cãi lời huyện đường nên đành chấp nhận:

- Vạy phiền Từ lão đi trước một bước.

Tứ hộ pháp Tạ Giang Thiên cũng nói:

- Bẩm Môn chủ! Lão phu xin được cùng Hải hộ pháp đưa trăm cao thủ theo từ lão.

Tổng Thu đồng ý, dặn dò thêm:

- Ma Âm cực kỳ lợi hại, không thể khinh thường được. Anh em phải

mang theo sấp bịt tai, khi nào thấy đàn mãnh thú đã khắc chế được tiếng đàn mới xông vào. Chủ yếu là phải bảo toàn lực lượng.

Ngay sáng ngày hôm sau, đàn mãnh thú và toán nhân thủ Kim Hoàn Môn lên đường. Trong Bát Long có bốn người đi theo. Đó là Sách Huyết Kiếm,

Truy mệnh kim Lang, Trại Dương Tiễn và Phấn Diện Lang Tâm.

Tổng Thu ở lại Tổng đàn cho đến ngày mãn nguyệt hai hài tử. Chim câu của Cái Bang liên tục bay về báo rằng Thiên Âm giáo không động tĩnh gì khiến chàng cũng yên lòng. Sáng ngày mười sáu tháng năm, Tổng Thu cùng bốn người còn lại Bát long khởi hành đi Tung Sơn.

Năm ngày sau họ đến Tín Dương thì nhận được hung tin. Sáng mười bảy Hộ pháp Thiên Âm Giáo cùng ba trăm giáo chúng, hành quân thân tốc, tấn công Ngọc Nữ Phong. Lực lượng Thiếu Lâm và Kim Hoàn không kịp thời tiếp

viện. Tiếng gầm của bảy mãnh thú đã đàn áp được Ma âm nên phe đôi phương

thiệt hại nặng nề phải rút lui. Nhưng chỉ hơn canh giờ sau, trong lúc quần hùng còn quây quần trên núi Võ Đang, Cầm Ma Tô Hồng Lô đích thân kéo viện binh đến. Tiếng đàn ma quái của lão đã tàn sát mấy trăm cao thủ bậc nhất

như Phổ Từ đại sư, Thanh Trần đạo trưởng, Bách Thú Chi Vương và hai hộ pháp Kim Hoàn Môn là thoát được chạy về Thiếu Lâm tự. Hai hôm sau, Cầm

Ma lại tiến đánh núi Thiếu Thất, phá Thiếu Lâm liêu chết chống cự, tổn hao nhân mạng rất nhiều nhưng chưa đến nỗi thất thủ.

Tổng Thu nghe tin hơn trăm thủ hạ chết thảm, lòng đau như cắt, sát khí phủ mờ gương mặt đẹp. Yên Bình thì thút thít khóc thương cho Tứ long.

Độc

Thủ Linh Hồ cười lạnh:

- Tô Hồng Lô ! Đường mỡ thề sẽ xẻo từng miếng thịt của ngươi.

Tổng Thu quắc mắt:

- Tình thế cấp bách, ta phải đi trước phá vòng vây vào giết họ Tô. Các ngươi đến nơi, đánh vào phía sau lưng tuyệt đối không được đối diện với Ma Âm.

Dặn dò xong chàng đập người trên lưng Ô Vân Cái Tuyết, ra roi phi nước đại. Nếu Vân nhi không phải tuấn ma hiếm có thì đã gục ngã dọc đường. Sau hai ngày đêm kiên trì, Tổng Thu đã có mặt ở chân núi Thiếu Thất. Chàng thả Vân nhi nơi bìa rừng đầy cỏ xanh rồi phi thân lên núi.

Thiên Âm Giáo đã đẩy lùi phòng tuyến của phái Thiếu Lâm lên tận đỉnh.

Tiếng đàn sát phạt hòa cùng tiếng chuông đồng rền rĩ, tiếng mãnh thú ghe

ron

và cả tiếng quát trầm hùng đều đặn của mấy trăm tầng lầu. Rải rác dọc đường quan đạo là những xác chết của cả hai phe. Mùi máu tanh và mùi thối rữa xông lên nồng nặc. Tống Thu ngạc nhiên nhận ra có nhiều giáo chúng Thiên Âm mang hiện tượng chết vì chất độc, thân thể không thương tích, mặt xám đen và thất khiếu rỉ máu.

Khi lên đến gần đấu trường mới nghe tiếng rên la, tiếng vũ khí chạm nhau. Tống Thu lướt đến, âm trầm áp sát. Nhưng bọn giáo đồ Thiên Âm đã phát hiện ra. Chúng chưa kịp la hét thì Tống Thu đã lao đến như ánh sao băng.

Thanh Huyết Hãn Thần Kiếm chặt gãy những cây đàn thép và lấy mạng liền một lúc ba tên. Lửa hận thù rùng rục trong lòng, biến chàng thành con mãnh thú say máu. Tống Thu vừa chém giết vừa chém giết vừa xông thẳng lên, còn

cách trận địa tám trượng, chàng nhận ra một cỗ kiệu phủ sa vàng đặt giữa cổng

chính của chùa. Có lẽ đó là Cầm Ma Tổ Hồng Lôu.

Đôi diện lão là Giác Lâm thần tăng, Bách Thú Chi Vương và hai trăm nhà sư. Bầy mãnh thú dàn hàng ngang trước mặt họ. Ngựa cỏ rống lên những tiếng

kinh khiếp theo hiệu lệnh của Từ lão. Nhưng xem ra chúng đã quá mệt mỏi và

máu cũng đã rỉ ướt tầng bào Giác Lâm cùng các cao tăng.

Chung quanh đây là cuộc chiến khốc liệt của đệ tử hai phe, tạo thành một hình cánh cung quanh chùa. Tống Thu ngạc nhiên nhận ra một nữ lang áo trắng liền tục lướt nhanh suốt mặt trận. Thanh độc kiếm trong tay nàng hỗ trợ các nhà sư rất hữu hiệu. Thỉnh thoảng tay tả của nàng lại tung ra những mũi

độc châm hay làn phấn độc, người ấy chính là Cửu Hoa Yêu Cơ Tiết Dư Hà. Lúc này Tống Thu chỉ còn cách cỗ kiệu của Cầm Ma chừng ba trượng.

Hai phu nhân mặc áo hồng ngực thêu Ngân Cầm, vội xông đến chặn đường chàng. Dường như họ là Hộ pháp Thiên Âm Giáo. Đàn trong tay bằng đồng chứ không phải bằng sắt như bọn giáo chúng.

Hai mục múa tay trở những âm thanh chết chóc. Nhưng làn sương chân khí quanh đầu đã bảo vệ được não bộ Tống Thu. Chàng cười nhạt xuất chiêu Hấp Huyết Liên Như. Bảo kiếm phản chiếu ánh nắng gay gắt của mặt trời chính Ngọ, hóa thành trái cầu sáng đến chói mắt. Tống Thu đã dồn đến tám phần chân khí vào kiếm chiêu, chặt phăng cả đàn lẫn thủ cấp hai kẻ xấu số.

Chàng ôm kiếm nhảy bỏ về phía cỗ kiệu. Bọn giáo chúng hoảng hốt thét lên:

- Giáo chủ coi chừng!

Tiếng đàn im bật, từ trong kiệu một lão nhân hoàng bào nhảy ra đón đầu Tổng Thu. Vừa lúc Giác Lâm thần tăng và đám cao thủ Thiếu Lâm gục ngã. Chỉ còn bảy mãnh thú là đứng vững. Chúng phải gào thét từ sáng đến giờ nên

rất đói bụng. Nghe hiệu lệnh của Từ Kiên Hành, ba mươi con ác thú mừng rỡ

xông và đám giáo đồ Thiên Âm. Chúng được huấn luyện chu đáo nên rất không ngoan, nhanh nhẹn, biết né tránh những đòn chết người và phối hợp nhịp nhàng.

Bên kia Tổng Thu dồn hết toàn lực đánh chiêu Vương Tam Tích Mệnh quyết lấy mạng Cầm Ma. Tổ Hồng Lô búng nhẹ lên dây đàn. Tổng Thu không nghe thấy gì nhưng cảm nhận được tiếng đàn đang tấn công vào các đại

huyệt trên người. Chàng vội dùng công phu Du Già đóng kín các huyệt đạo. Thấy đối phương không hề chấn động, họ Tổ vội múa rít cây đàn cổ đen bóng dờ chiêu. Tổng Thu đã phải dồn ba thành công lực lên đầu phong bế thính giác nên chiêu kiếm không mãnh liệt như lúc bình thường. Hãn Huyết Thần Kiếm chém vào cổ cầm phát ra những tiếng vang rền nhưng không phá hủy được nó. Hơn nữa công lực của Cầm Ma có hơn hoa giáp nên hơn hẳn Tổng Thu. Chiêu thức lão lại cực kỳ ảo diệu, biến hóa chặn đứng đường kiếm

của đối phương. Tổng Thu nghe hộ khẩu tê chồn, tự hiểu sức mình kém hơn, liền thi thố phong khinh công Thất Ảnh Thần Bộ hóa thành năm bóng ảnh. Họ Tổ bật cười ghê rợn:

- Tổng Thu! Người tưởng trò trẻ con ấy dọa được ta chăng?

Thân hình lão quay tít chìm trong bóng đàn chẳng còn thấy đâu cả. Tổng Thu kiên nhẫn chạy quanh cùng lão thi thố động lực. Thịnh thoảng chàng xạ những đạo chỉ phong nóng như lửa đỏ vào đối phương. Ngược lại Cầm Ma cũng búng dây đàn phát ra những âm thanh đứt đoạn nhưng đáng sợ.

Tổng Thu thấy Cầm ảnh vẫn dày đặc không hề giảm sút, chàng quyết định mạo hiểm, bất ngờ thu hồi phần chân khí trên đầu xuống đan điền, dồn cả và thân kiếm đánh chiêu Lôi Xuất Địa Phần.

Lão ma chẳng ngờ đối thủ lại liều mạng như vậy nên không kịp phát Ma Âm. Kiếm khí nổ ì ầm như sấm động, phá tan bức màn cầm ảnh, liếm vào người Tổ Hồng Lô. Lão đau đớn rú lên ôm ngực đào tẩu. Tổng Thu cũng trúng một đòn vào vai tả, máu phun thành vòi nên không thể đuổi theo.

Chàng vội lấy một viên đại hoàn đan bỏ vào miệng, chống kiếm dựng vận công đè nén luồng chân khí đang nhộn nhạo.

Tiết Dư Hà đã chú tâm theo dõi trận đấu của chàng nên nhận ra việc chàng thọ thương. Nàng phi thân đến đứng bên cạnh giới. Tổng Thu mỉm

cười cảm tạ rồi ngồi xuống nhắm mắt hành công.

Lúc này phần thắng đã nghiêng hẳn về phía quần tăng và bầy mãnh thú. Đám giáo đồ Thiên Âm thấy giáo chủ bên đảo cũng vội tìm đường thoát thân.

Phái Thiếu Lâm truy sát đến tận chân núi mới chịu trở lên.

Phổ Luân thiền sư thấy Tổng Thu đang nhập định chữa thương vội ra lệnh cho đệ tử giữ im lặng. Họ chỉ dám sụt sùi thu nhặt xác đồng môn. Trận này phái Thiếu Lâm thương vong gần trăm người. Cộng với hơn trăm cao thủ

đã bỏ mạng ở núi Võ Đang và hai trăm cửa lần tập kích tháng trước đã xấp xỉ

bốn trăm người. Trong lịch sử Thiếu Lâm chưa bao giờ họ lại gặp tai kiếp nặng

nề đến thế.

Đúng canh giờ sau Tổng Thu mới xả công, chàng dịu giọng hỏi Dư Hà:

- Vì sao Tiết cô nương lại có mặt tại nơi này?

Yêu Cơ cười đáp:

- Tiểu muội định đi Trường An thăm nhà, nào ngờ đến đây lại gặp những người còn sống sót chạy từ Ngọc Nữ Phong trở về. Tiểu muội bèn ở lại giúp họ

một tay.

Hai hộ pháp Kim Hoàn Môn chạy đến sụp xuống. Trường Mi Phán Quan nghẹn ngào nói:

- Bọn lão phu bất tài để anh em thảm tử, thật chẳng dám nhìn mặt môn chủ.

Tổng Thu cười thăm:

- Cầm Ma bản lãnh thông thần lại đột nhiên xuất hiện, chẳng ai có thể ngờ được. Nhị vị hộ pháp hãy gượng sống mà báo thù cho huynh đệ Kim Hoàn Môn.

Phổ Hòa đại sư bước đến mời mọi người vào khách xá. Phổ Luân phương trượng chấp tay bùi ngùi:

- Xem ra trong võ lâm hiện nay chỉ còn mình Bách lý thí chủ là địch lại Cầm Ma. Bọn phái tự nguyện đem hết lực lượng phò tá thí chủ tiêu diệt Thiên

Âm Giáo.

Tổng Thu buồn bã đáp:

- Tại hạ nhờ liều mạng mà bất ngờ đắc thủ. Lần sau chắc lão sẽ đề phòng cẩn mật hơn nữa. Tổ Hồng Lô là người đa mưu túc trí, giỏi thuật dùng binh. Nếu lão tiếp tục lối hành quân thần tốc, án tập bất ngờ thì các phái khó mà sống nổi. Phe Bạch đạo ở vào cảnh đèn nhà ai nấy sáng, không chịu hợp lực

với nhau, xem ra chẳng thể địch lại tà ma.

Tiết Dur Hà bỗng nói:

- Tiểu muội chỉ thắc mắc một điều là họ Tô lấy đâu ra ngân khoản mà nuôi dưỡng cả ngàn thủ hạ như vậy? Gia sư thường nói rằng thầy trò Ma Cầm

Tôn Giả nghèo kiết xác chỉ có vài mẫu ruộng xấu. Nếu tìm ra kẻ tài trợ, cắt đứt

nguồn cung cấp thì Thiên Âm Giáo chẳng thể sinh cường được nữa.

Mọi người đều khen phải. Tạ Giang Thiên lên tiếng:

- ~ vùng Tây Bắc chỉ có mình Lan Châu tài thần Tào Sĩ Hoàn là đủ năng lực tài trợ một lực lượng đông đảo như vậy. Nhưng trước giờ lão chỉ chuyên tâm vào việc kinh doanh, chẳng hề dính dấp đến chuyện võ lâm.

Tổng Thu nhớ đến vết thương của La Vỹng Nan Vi Sở Lam Cổ, cười nhạt bảo:

- Chưa chắc họ Tào đã là một thương nhân thuần mỹ. Nếu không sao lão lại thu dụng quý chương Tề Cô Phạm làm tổng quản?

Phổ Luân thiền sư giật mình:

- Quý chương là một đại ma đầu sao lại nép mình làm nô bộc cho Tào Sĩ Hoàn?

Tổng Thu không thấy Thanh Trần đạo trưởng liền hỏi:

- Bẩm thiền sư! Sao không thấy Trần chương môn lộ diện?

Phổ Luân thở dài:

- Trần đạo trưởng bị trọng thương còn đang tĩnh dưỡng nơi hậu tự.

Tổng Thu nghiêm giọng:

- Cầm Ma bị tại hạ đá thương ít nhất phải hơn tháng sau mới bình phục.

Nhưng tiếc rằng Kim Hoàn Môn và phái Thiếu Lâm tổn thất quá nặng nề chẳng thể đem quân đến Đồng Sơn tấn công. Chỉ còn cách liên hệ với các phái

trong thiên hạ lập thành mặt trận giáng ma. Phần tại hạ sẽ đi Lan Châu điều tra chân tướng Tào Sĩ Hoàn.

Phổ Trú đại sư chán nản nói:

- Đã mười mấy năm nay chính khí lu mờ, các bang hội chỉ lo giữ lấy mình. Họ sẽ cho rằng đây là tử thù của Cầm Ma với bản tự, chẳng ai bạt đao liên thủ đâu.

Bỗng ngoài cửa có người lão đảo bước vào. Đó là một đạo nhân tuổi lục tuần, mặt mũi tái xanh, hốc hác tay chân quần đầy băng trắng. Lão bi phẫn nói:

- Bản đạo sẽ cùng Thiếu Lâm đi các nơi thuyết phục đồng đạo. Thảm cảnh của phái Võ Đang sẽ là cái gương cảnh tỉnh họ.

Phổ Luân vội đỡ đạo nhân vào chỗ ngồi rồi giới thiệu:

- Bách Lý thí chủ! Đây chính là Trần chương môn.

Chàng lạnh lùng gật đầu. Cái chết của hơn trăm thuộc hạ khiến chàng chẳng ưa gì lão đạo sĩ hồ đồ kia. Thanh Trần hiểu ý, hồ thẹn nói:

- Bần đạo suốt đời chẳng dám quên công ơn của Kim Hoàn Môn và phái Thiếu Lâm.

Trường Mi Phán Quan cười lạnh:

- Nếu lão đừng quá ngu muội, tổ chức phòng thủ chu đáo thì đâu đến nỗi chết cả đám như vậy? Vừa thắng được một trận đã tự đắc, không đôn đốc đề

tự cảnh giới nghiêm mật. Cầm Ma vây chặt đỉnh núi mới biết thì còn chạy đường nào?

Thanh Trần tủi hổ:

- Bần đạo biết tội mình, chẳng dám tham sống chỉ cần tiêu diệt được Thiên Âm giáo, gây dựng lại Tông môn xong, bần đạo sẽ tự sát để tạ lỗi. Tổng Thu đứng lên, xin phép vào trong tắm gội. Đã mấy ngày đêm chàng không hề thay áo.

*

* *

Chiều hôm ấy, bọn Lãnh Diện đến nơi. Tổng Thu lập tức dẫn thủ hạ rời núi Thiếu Thất. Họ vào khách điếm huyện thành Tuy Dương ăn uống nghỉ ngơi. Sáng ra mọi người đang dùng điểm tâm thì Cửu Hoa Yêu Cơ Tiết Du Hà

ghé vào. Tầng trệt của khách điếm là một tử quán kiêm phạm điếm. Hai vị

hộ pháp đã cùng nàng sát cánh chiến đấu mấy ngày liền nên có cảm tình. Tạ Giang Thiên tươi cười:

- Mời Tiết cô nương cùng dùng bữa sáng cho vui.

Tổng Thu cũng đưa tay tỏ ý mời mọc. Yêu Cơ ngồi xuống, không để ý đến ánh mắt kỳ lạ của Yên Bình. Thất Long tất đối phương xinh đẹp chẳng kém mình, võ công lại có phần cao hơn nên không khỏi sanh lòng ái ngại. Nàng biết Tiết Du Hà chẳng thể thờ ơ trước một nam nhân tài mạo phi phàm như Tổng Thu. Yên Bình cố tỏ vẻ thản nhiên, cười hỏi:

- Tiết cô nương chắc đang định trở lại núi Cửu Hoa?

- Phải ! Tiểu muội đúng là có ý đó.

Yên Bình mới hai mươi hai còn nhỏ hơn Du Hà nhưng vì nàng mang mặt nạ nên Yêu Cơ tưởng đã tam tuần. Yêu Cơ quay sang nói với Tổng Thu:

- Sao hôm qua công tử không hợp lực cùng Bách Thú Chi Vương tiêu diệt lão Cầm Ma?

Tổng Thu lắc đầu:

- Phép Tùy Tâm Đạo Khí chỉ phong bế được thính giác chứ không bảo vệ được các đại huyết toàn thân. Trong vòng một trượng quanh người Cầm Ma sức công phá của tiếng đàn rất mãnh liệt, xuyên qua cương khí hộ thân chui vào các huyết đạo. Tại hạ nhờ công phu Xúc Cốt Du Già đại pháp nên mới không bị hại. Từ lão có muốn liên thủ cũng chẳng được.

Dư Hà tủm tỉm cười:

- Vậy chỉ cò mình công tử mới có thể giết được lão ma?

Tổng Thu hỏi lại:

- Tiết cô nương đã thử độc với lão ta chưa ?

- Có ! Nhưng rất tiếc là lão không hề sợ độc.

Tạ Giang Thiên ứng tiếng:

- Trên đầu cây đàn có khảm một viên ty độc châu, lão không sợ độc là phải.

Dư Hà tư lự:

- Gia sư mới bào chế được một loại kỳ độc tối thượng, ngay ty độc châu cũng không kháng cự nổi. Để tiểu muội về xin người một ít. Trận sau thử đem

đôi phó với Cầm Ma xem sao?

Tổng Thu hoan hỉ nói:

- Nếu thế thì quả là đại phúc cho võ lâm.

Dư Hà nghiêm giọng:

- Chất tuyệt độc Tiêu Hồn Đoạt Phách tán kia là tâm huyết một đời của gia sư, chưa chắc người đã chịu ban cho tiểu muội. Nếu công tử đích thân đến

khẩn cầu, trình bày đại cục võ lâm may ra gia sư đồng lòng.

Tổng Thu trầm ngâm nói:

- Tại hạ biết sức mình không thể giết được Cầm Ma, cùng lắm là tự bảo vệ mà thôi. Nếu lần sau lão bỏ thói vênh vang ra về tôn sư, không ngồi kiệu mà

ôm đàn thi triển kinh công thì hậu quả khó lường. Tại hạ đi Lan Châu xong sẽ đến núi Cửu Hoa bái kiến Độc Thánh.

Tiết Dư Hà cáo từ:

- Tiểu muội xin phép đi trước, mong công tử đến sớm cho.

Nàng đi rồi, Trường Mi Phán Quan hỏi Tổng Thu:

- Chẳng lẽ môn chủ định đi Lan Châu thật sao? Đường dài gần vài nghìn dặm, đi về mất gần hai tháng lỡ Cầm Ma bình phục, đem quân chinh phạt các

nơi thì nguy to.

Chàng nhìn gương mặt đen như lọ chảo có đôi lông mày dài bạc phếch lạnh lùng đáp:

- Ta nói mình đi Lan Châu để Thiếu Lâm tự và Tiết cô nương không đòi theo. Thực ra chúng ta sẽ đến Đồng Sơn thăm lão Tổ Hồng Lô.

Độc Thủ Linh Hồ phấn khởi nói:

- Đúng vậy! Lão đang thọ thương chẳng thể sử dụng Ma Cầm.

Bạch Tú Hồng băn khoăn:

- Sao môn chủ không cho lực lượng Thiếu Lâm cùng đi? Chúng ta chỉ có mấy người, đâu thể làm gì được?

Tổng Thu cười mát:

- Tổ Hồng Lô là Hồ ly thành tinh tất phải đề phòng cẩn mật. Ta kéo đại quân đi sẽ bị trinh sát Thiên Âm giáo phát hiện, bố trí mai phục đón tiếp. Nhưng bấy người chúng ta hóa trang đến tập kích thì lão chẳng thể ngờ được.

Ma Ảnh Đồ Phu Tạ Giang Thiên buồn rầu nói:

- Môn chủ tuy nói là bảy người nhưng thực ra muốn một mình vào hồ huyết. Bọn thuộc hạ tất chỉ được ở vòng ngoài, chẳng cam tâm chút nào.

Lãnh Diện Thái Tuế cất giọng bi phẫn:

- Không được! Bọn tiểu đệ thà chết vì Ma Âm chứ không để một mình đại ca lên đỉnh Đồng Sơn.

Tổng Thu cười khẩy:

- Ta nào phải kẻ hữu dũng vô mưu, các ngươi không nhớ trận tập kích Võng Xuyên hay sao?

Tạ Giang Thiên thở phào :

- Nếu thế thì được. Chỉ cần vài trăm cân hỏa dược là đủ khiến Cầm Ma kinh hồn lạc phách.

Tổng Thu gật đầu:

- Đúng thế! Ta chẳng dám mong tiêu diệt được hết Thiên Âm giáo. Quý hồ phá tan Tổng đàn và làm tổn thất lực lượng của chúng là mãn nguyện rồi.

Thanh Y Kiếm Khác Đàm Nhân Chu rụt rè nói:

- Năm năm trước, tiểu đệ có lần lên Đồng Sơn hái thuốc, còn nhớ được địa hình.

Tổng Thu hài lòng bảo:

- Tốt lắm, Đàm đường phó thử trình bày xem nào.

*

* *

Sáu ngày sau, bọn Tổng Thu có mặt tại trấn tam giang ở bờ Nam sông Vị, đối diện với Đồng Sơn. Họ cải trang thành những khách thương hồ nên qua mặt được đám trinh sát Thiên Âm Giáo. Toán dữ Cái Bang bám chặt khu vực

này từ gần tháng nay báo lại tình hình phòng thủ núi Đồng Sơn. Tổng Thu quyết định đột nhập từ chân núi phía Đông.

Ngay đêm ấy, bảy người vượt qua sông, kéo theo bè tre chở hai trăm cân hỏa dược chia thành sáu túi. Giữa canh hai họ đã có mặt ở bờ Bắc sông Vị, lần

nhanh về phía Đông. Khoác bọc hỏa dược trên vai, bọn Tống Thu âm thầm tiến lên. Sườn núi đầy những loạn thạch nên che chở cho những vị khách lạ. Tống Thu căng hết thính giác kỳ tuyệt của mình ra để khám phá những chót canh. Thủ đoạn của bọn chàng tàn nhẫn và dứt khoát nên chẳng tên giáo đồ Thiên Âm nào kịp la hét.

Núi Đồng Sơn chỉ cao hơn trăm trượng nên cuối canh ba, bảy người đã lên đến đỉnh. Từ đây nhìn xuống có thể thấy hết toàn cảnh tổng đàn Thiên Âm Giáo dưới chân. Tống Thu lạnh lùng bảo:

- Chư vị nhanh tay lên, hương hồn của gần trăm huynh đệ đang chờ đợi. Độc Thủ Linh Hồ mau mắn đưa sáu người kia đi xuống hai chục trượng, chôn hỏa dược vào chân những tảng đá khổng lồ. Gã châm ngòi xong, ra hiệu

rút lui. Bảy người trở lên chót đỉnh, ẩn vào chỗ an toàn chờ đợi. Nửa khắc nặng nề trôi qua, một tiếng nổ long trời lở đất làm chấn động cả vùng tam giác

Hoàng Hà, Vị Thủy. Hàng trăm vạn cân đất đá đổ xuống những kiến trúc ở dưới. Khi đá thôi lăn, cá t bụi lắng xuống, bọn Tống Thu chạy ra nhìn những ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt. Thấy Cầm Ma vẫn còn sống và số giáo chúng thoát chết quá đông. Tống Thu bỏ ý định xông xuống. Chàng không lo cho bản thân mình mà chỉ sợ sáu thủ hạ chẳng thoát khỏi vòng vây.

Bảy người hạ sơn, vượt sông trở về khách điếm, lấy ngựa đi ngay. Tống Thu ước đoán đã tiêu diệt được nửa số quân của Cầm Ma. Lão lại phải lo xây

dựng lại Tổng đàn nên chẳng thể xuất quân đánh ai được cả. Chàng yên lòng đưa thuộc hạ đi Lan Châu.

Ba hôm sau, bảy người đến Trường An thì nhận được báo cáo của Cái Bang: Thiên Âm giáo thương vong hơn bốn trăm đệ tử. Tổng đàn cháy sập gần

hết. Cầm Ma đang tích cực xây dựng lại cơ ngơi và chiêu mộ thêm giáo chúng.

Lão không hề biết Cái Bang đã tái xuất và đang đóng vai trò quan trọng

trong cuộc chiến nên không đung đến họ.

Kim Cừu phần hận nói:

- Trận vừa rồi chỉ như những nén hương làm ấm lòng những oan hồn Kim Hoàn Môn. Khi nào giết được Tổ Hồng Lô họ mới mỉm cười được. Bọn Tống Thu giả làm khách thương hồ giàu có nên vào trọ trong Tây

Kinh đệ nhất khách điểm. Giá phòng rất cao nên ít có hảo hán nào dám ghé vào nghỉ ngơi. Tuy nhiên tầng dưới cùng loại là một tửu quán tuyệt vời. Nơi đây hầu như có đủ đặc sản các miền, lũ khách xa quê thường ghé vào thưởng thức để hoài niệm cố hương. Đương nhiên trong số đó có rất nhiều khách võ lâm trẻ tuổi. Họ mang gươm phiêu bạt giang hồ, dong ruổi khắp nơi, gặp chuyện bất bình thì ra tay hiệp khách. Chính đám người này là yếu tố căn bản

của tòa nhà võ lâm. Tuy ai cũng hiếu danh nhưng chẳng thiếu nhiệt huyết và nghĩa khí. Chỉ rất ít người trong đám hào kiệt thiếu niên ấy sống sót và thành danh. Giang hồ muôn ngàn hung hiểm, xảo trá khôn lường, muốn tồn tại chẳng phải là chuyện dễ.

Giờ đây họ đang ngồi đầy những chiếc bàn trong tửu quán, sang sảng bàn luận về cuộc tấn công hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang của Thiên Âm giáo hồi cuối tháng trước. Ai cũng làm như chính mình đã được chứng kiến. Đương nhiên danh hiệu Thiết Phiến công tử Bách Lý Tông Thu được họ nhắc đến với

lòng ngưỡng mộ vô biên.

Bỗng một hán tử áo đen tuổi độ hai mươi sáu, hai mươi bảy bước vào.

Thân hình gầy dài và mỏng, đôi mắt láo liên rất tinh ranh. Đám thiếu niên hào kiệt ồ lên mừng rỡ:

- Chắc Thôi huynh mới thu lượm được tin gì quan trọng nên tôn nhan vênh váo, đặc ý phi thường? Mời an tọa dùng vài chén cho thông cổ rồi kể cho

bọn tiểu đệ nghe cùng.

Đường Thái Bạch thì thầm:

- Đại ca! Gã này là Vạn Lý Phiêu Phong Thôi Bạch Hạc, khinh công tuyệt thế, giỏi nghề thu lượm tin tức. Có những bí mật quan trọng của các đại nhân

vật trong võ lâm mà gã cũng mò ra.

Tổng Thu gật đầu, chăm chú quan sát con người kỳ quá kia. Thôi Bạch Hạc thân nhiên ngồi xuống cạnh liền mấy chai, chậm rãi gắp thức ăn. Lát sau, gã

vỗ bụng cười bảo:

- Tại hạ từ trấn Tam Giang chạy một mạch về đây dọc đường chỉ ăn toàn bánh cầm hơi. Nhưng hai cái tin động trời mà tại hạ sắp nói ra đây trị giá đến vài ngàn lượng bạc. Là chỗ đồng đạo tại hạ chỉ cần chực vị mỗi người bỏ ra một

lượng là đủ, coi như tiền lộ phí cho Thôi mỗ mà thôi.

Đây dường như là thông lệ nên chẳng ai phản đối. Họ vui vẻ đến đặt bạc trước mặt Vạn Lý Phiêu Phong. Tổng cộng chỉ hơn trăm lượng. Họ Thôi hài

lòng lừa cả vào bọc hành lý rồi cao giọng:

- Tin thứ nhất là đêm mừng một tháng sáu vừa rồi, Tổng đầu Thiên Âm giáo đã bị Thiết Phiến công tử dùng hỏa dược đánh sập. Cầm Ma thoát chết nhưng tổn thất hơn nửa số giáo đồ.

Mọi người khoan khoái ồ lên:

- Tuyệt diệu thực! Xem ra kẻ nào muốn làm đối thủ của Kim Hoàn Môn đều phải khôn đốn. Ai dám ngờ rằng Thiết Phiến công tử lại vào tận sào huyệt

Cầm Ma hạ thủ? Thế còn tin thứ hai là gì?

Thôi Bạch Hạc thản nhiên ăn uống, mặc cho mọi người chờ đợi. Gã ăn no nê mới mở miệng:

- Đây chẳng phải là tin vui đâu. Võ Lâm Độc Thánh Đào Vị Ngã đã thành lập Thiên Hồng Bang ở núi Cửu Hoa. Hai phái Hoài Giang và Kỳ Kinh ở Huy

Châu và Giang Tô đã đem thủ hạ đến qui phục, do đó thanh thế Thiên Hồng Bang rất mạnh. Có điều bí ẩn là Độc Thánh chỉ giữ ngôi phó Bang chủ còn Bang chủ thì bịt kín mặt nên không rõ là ai?

Tổng Thu giật mình tự hỏi còn ai đủ tài để đứng trên Độc Thánh. Chàng điềm điềm cất tiếng:

- Dám hỏi người ấy là nam hay nữ, tuổi tác độ bao nhiêu? Và các hạ có hoài nghi nhân vật nào trong những bậc võ lâm tiên bối hay không?

Vạn Lý Phiêu Phong thấy lúc này đám lái buôn này chẳng bỏ ra lượng bạc nào nên cười khẩy đáp:

- Bọn người tướng mạo tầm thường, tính tình hiểm cặn, hỏi đến việc giang hồ làm gì?

Thanh Y Kiếm Khách bề ngoài nhu mì nhút nhát nhưng tính nóng như lửa. Gã kinh ngưỡng Tổng Thu như thần thánh nên đâu chịu nổi lời sỉ nhục kia? Đàm Nhân Chu ập đến như ánh sao băng, thanh đoản kiếm trong tay gã nhắm vào ngực Vạn Lý Phiêu Phong. Họ Đàm là đệ tử chân truyền của Hoa Diện Phi Ma nên khinh công rất cao cường. Gã lại ra tay bất ngờ nên Thôi Bạch Hạc chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết. May thay Tổng Thu đã quát nhẹ:

- Khoan !

Đàm Nhân Chu thu chiêu, chỉ vạch ba đường trên ngực áo họ Thôi. Gã chiếu ánh mắt rợn người vào mặt đối phương, chậm rãi nói:

- Lần sau có mở miệng nói gì thì hãy suy nghĩ cho kỹ trước đã.

Kiểm pháp khủng khiếp của họ Đàm đã khiến Bạch Hạc và đám thiếu niên hiệp khách kia xanh mặt. Vạn Lý Phiêu Phong run lẩy bẩy nói:

- Té ra chư vị là...

Độc Thủ Linh Hồ ngắt lời ngay:

- Đã biết thì cứ giữ trong lòng, chỉ cần trả lời đại ca ta là đủ.

Thôi Bạch Hạc vội nói:

- Bẩm công tử, tiểu nhân nghe bọn Bang chúng nói rằng Bang chủ là một nam nhân cao tuổi râu tóc bạc phơ. Còn việc phỏng đoán lão là ai thì tiểu nhân không đủ kiến văn.

Tổng Thu trầm giọng:

- Các hạ có thể vì ta mà trở lại cúi Cừu Hoa dò xét xem tôn chỉ của Thiên Hồng Bang thế nào không?

Vạn Lý Phiêu Phong vòng tay:

- Tiểu nhân xin tận lực, khi có tin sẽ đến ngay quý môn báo cáo.

Tổng Thu bảo Yên Bình đưa cho gã tám phiếu ba ngàn lượng:

- Đây chỉ là lộ phí, nếu tin tức có giá trị các hạ sẽ được thưởng thêm.

Bạch Hạc nhận lấy nói:

- Đa tạ công tử đã rộng lượng!

Tổng Thu ra lệnh lên đường. Khi bảy người đi khỏi, đám hào khách nhao nhao hỏi:

- Thôi huynh. Họ là ai vậy?

Bạch Hạc lau mồ hôi trán gương cười:

- Thôi mỡ dẫu có ba cái đầu cũng chẳng dám nói ra. Nhưng chừ vị không đoán được thì đúng là một lũ lừa.

Nói xong gã cũng phi thân đi mất.

Lúc này bọn Tổng Thu đã ra đến ngoại thành Trường An. Linh Hồ vui vẻ nói:

- Vạn Lý Phiêu Phong là đệ tử ruột của Sở Lãm Cổ, bản lĩnh do thám rất cao cường. Thế nào gã cũng mò ra lai lịch Bang chủ Thiên Hồng Bang.

Tổng Thu lộ vẻ ưu tư:

- Độc Thánh tính tình tà quái nhưng chẳng phải ác nhân. Chỉ sợ lão Bang chủ bí ẩn kia mang nặng dã tâm mà thôi. Với chất kỳ độc Tiêu Hồn Đoạt Phách tán, Thiên Hồng Bang nguy hiểm chẳng kém gì Thiên Âm giáo.

Giữa tháng sáu, đoàn người đến Lan Châu, Lãnh Diện thái tuế lập tức liên hệ với các hóa tử trong thành. Gã trở lại khách điếm vào buổi chiều:

- Đại ca! Đệ tử Cái Bang nói rằng gần đây Tào gia trang tập nập người ra vào và việc phòng thủ rất nghiêm mật. Bọn ăn mày đến khát thực đều bị xua đuổi.

Tổng Thu gật đầu:

- Thôi được! Đêm nay chúng ta sẽ đi xem thử.

Linh Hồ vội nói:

- Đại ca bất tất phải nhọc công, để tiểu đệ và Kim Cừu đi là đủ rồi.

Ma Ảnh Đồ Phu cũng lên tiếng:

- Môn chủ cứ nghỉ ngơi, lão phu sẽ đi cùng bọn họ.

Tổng Thu chấp thuận vào phòng riêng thay áo. Địch Yên Bình thản

nhiên theo vào, soạn y phục sạch để ra giường. Nàng kiên nhẫn chờ Tổng Thu
tắm gội xong, chải đầu và búi tóc cho chàng. Thái độ lặng lẽ và ân cần của Yên

Bình lại khiến chàng nhớ Thượng Sương vô hạn. Nếu không chàng đã động lòng trước dung nhan và mối chân tình của Thất long.

Đầu canh ba, Tứ hộ pháp Tạ Giang Thiên đưa Linh Hồ và Lãnh Diện đi về phía gia trang của Lan Châu tài tThần Tào Sĩ Hoàn. Nhưng mãi đến giữa canh tư họ vẫn chưa trở lại. Tổng Thu nghe lòng nóng như lửa đốt, dẫn ba thủ

hạ còn lại nương theo ánh trăng đột nhập Tào gia trang.

Họ vào từ phía sau, nhận ra đèn đuốc sáng trưng. Giữa hoa viên, Ma Ảnh Đồ Phu, Lãnh Diện và Linh Hồ đang bị trói vào ba cây cột treo đèn. Miệng họ

ri máu chứng tỏ đã thọ thương trầm trọng. Trước mặt ba người là hai lão già. Một có dáng vẻ như phú thương mập mạp phúc hậu. Một cao gầy dung mạo hung ác tàn độc. Tổng Thu đoán họ là Lan Châu tài thần và quý chương Tề Cô

Phàm.

Chàng rất thắc mắc chẳng hiểu vì sao họ lại có thể bắt được ba thủ hạ của chàng. Xét về bản lĩnh quý chương không hơn Tạ Giang Thiên bao nhiêu. Tổng Thu chăm chú quan sát Lan Châu tài thần. Quả nhiên chàng phát hiện đôi mắt lão xanh lè tỏa hào quang rất đáng sợ. Lão gằn giọng hỏi:

- Bọn ngươi thuộc bang hội nào mà dám vào bốn trang do thám?

Độc Thủ Linh Hồ phun ra một bãi nước bọt có lẫn máu, cười khẩy đáp:

- Bắt được thì cứ tùy nghi xử lý, đừng hỏi han mất công. Bọn lão gia chẳng thèm nói đâu.

Tào Sĩ Hoàn nhếch mép cười hiểm độc:

- Liệu bọn ngươi có chịu nổi cực hình Phân Cân Thác Cốt hay không?

Tổng Thu quay lại thì thầm với ba thủ hạ. Họ rời mái nhà bếp, thi hành mệnh lệnh. Lát sau ba đám cháy bùng lên từ khu hậu viện. Gió Nam lồng lộng

thổi bùng ngọn lửa. Quý chương biến sắc quát bọn gia nhân:

- Mau lo chữa lửa nhưng nhớ đề phòng địch nhân tập kích.

Lão vừa dứt lời thì một trận mưa ngói bay đến như bão táp. Hai lão ma và toán võ sĩ áo vàng vội múa tít vũ khí và song thủ chống đỡ. Lúc này mới thấy

được bản lĩnh chân thực của Tào Sĩ Hoàn. Chương ảnh trùng trùng vây quanh

người đánh bật những mảnh ngói.

Bọn gia đình đã biết đối phương ở trên mái nhà bếp cách đây chừng sáu trượng nên mò đến bao vây. Nhưng một bóng người đã nương theo trận mưa ngói phi thân đến. Thanh trường kiếm trong tay gã lướt nhanh chặt đứt dây trói của ba tù nhân. Những người còn lại cũng nhảy xuống chạy lại phía đông

bọn. Lan Châu tài thần và quý chương vội xông đến tấn công người thứ nhất.

Bốn đạo chương kinh hùng hậu vây chặt đối phương. Nào ngờ người bịt mặt chẳng thèm né tránh hóa thành đạo kiếm quang xé nát màn chương kinh ập đến như thiểm điện.

Tổng Thu đã động sát cơ nên xuất chiêu Khấp Huyết Liên Như trong pho Huyền Cơ Kiếm Pháp. Huyết Hãn thần kiếm chặt quý chương ra làm ba khúc

nhưng tài thần đã thoát nạn. Thân pháp của lão nhanh nện tuyệt luân khiến Tổng Thu thâm thán phục. Chàng nghiêng răng đánh tiếp chiêu Lô Xuất Địa Phấn, kiếm kinh nổ ì ầm như sấm vọng.

Tào Sĩ Hoàn trụ tấn, võ liền mười tám chương đón chiêu. Chương kinh của lão có màu xanh biếc, sáng như chất lân tinh. Tổng Thu nghe bảo kiếm rung lên bần bật tự biết công lực không bằng lão họ Tào. Chàng cắn răng đánh

hết chiêu kiếm, lãnh liền sáu chương và tâm thất. Phép Tùy tâm đạo khí đã bảo vệ được tâm mạch giúp chàng vượt qua được sóng chương. Bảo kiếm liếm

vào thân trước tài thần để lại bảy đường tuơng máu. Lão đau đơn rú lên lùi lại

gần trượng rồi lại xông vào, song thủ quay cuồng tạo thành muôn ngàn chương ảnh xanh biếc.

Tổng Thu cười nhạt vận toàn lực xuất chiêu Phong Hành Địa Thượng.

Chiêu thứ bảy này chàng mới sử dụng lần đầu. Kiếm quang lồng lộn như làn gió bao phủ cả đấu trường, trôi nhanh về phía đối phương. Chương kinh của Tào Sĩ Hoàn bị màn kiếm quang nuốt chửng, chẳng còn chút tăm hơi. Lão rú lên kinh khiếp tung mình đào tẩu, để lại đấu trường một cánh tay và những vệt máu hôi.

Tổng Thu không thể đuổi theo vì thủ hạ của chàng đã lâm vào hiểm cảnh. Họ vừa chiến đấu vừa phải bảo vệ ba thân người rũ rượi. Chàng tra kiếm

vào vỏ, tung mình lên không giáng xuống những đạo chương phong nặng như

núi thái. Chỉ ba chiêu đã giết hơn mười tên, phá vỡ vòng vây quanh bọn Trường Mi Phán Quan. Tổng Thu hạ thân xuống ra lệnh:

- Tam vị công anh em thoát ra, bốn nhân sẽ đoạn hậu.

Dứt lời chàng xông ra phía trước xạ liên tiếp mấy chục đạo Kim Tinh Chỉ lực. Bọn võ sĩ áo vàng đau đớn thét lên gục ngã. Số còn lại kinh hãi trước thần

công vô thượng, lùi cả lại. Thấy thủ hạ đã ra đến bên ngoài tường, Tống Thu phi thân theo họ.

Về đến khách điểm, chàng lập tức xem xét thương thế, nhận ra họ đều bị thương vì chưởng lực. Tống Thu cho nghiền nát hai viên Đại hoàn đan, hòa rượu đổ vào miệng bệnh nhân, lát sau ba người thoát cảnh hiểm nghèo ngủ thiếp đi. Tống Thu trầm ngâm bảo:

- Tào Sĩ Hoàn không chết tất sáng mai sẽ huy động thuộc hạ truy bắt chúng ta. Giờ đã là gần cuối canh tư, ta phải trở lại giết cho được họ Tào.

Tam

hộ pháp sẽ cùng đi, hai người ở lại bảo vệ bệnh nhân.

Thanh Y Kiếm Khách đòi theo:

- Bọn chúng đang hỗn loạn chẳng thể tìm đến nơi này, mình thất muội ở nhà cũng đủ. Xin đại ca cho tiểu đệ đi cùng.

Tống Thu là người cơ trí biết rằng bọn Tào gia trang sẽ không ngờ chàng quay lại nên tương kết tỵ kết đột nhập lần nữa.

Hai khắc sau ba người đã có mặt trên nóc đại sảnh. Đám võ sĩ đang lo chữa cháy nên canh phòng rất lơ lửng. Quả nhiên Lan Châu tài thần đã trở lại

gia trang. Lão ngồi trên trường kỷ để một nữ nhân băng bó vết thương. Tào Sĩ

Hoàn cảm hận nói:

- Tứ nương! Gã lúc này chắc chắn là Thiết Phiến công tử Bách Lý Tống Thu. Nhưng không hiểu sao gã lại đoán ra ta có quan hệ với Thiên Âm giáo mà

mò đến đây?

Nữ nhân lo lắng nói:

- Cơ mưu đã bại lộ, tướng công phải rời ngay chỗ này về Đồng Sơn hợp lực với Tổ Hồng Lô.

Tài thần gật đầu:

- Nương tử mau vào mật thất lấy chiếc rương gỗ đổ ra đây. May mà ta đã kịp bán hết tài sản, châu báu đổi thành ngân phiếu.

Nữ nhân quay gót thì bọn Tống Thu hạ thân xuống mảnh vườn cnah tường. Chàng bay vút qua khung cửa sổ đến trước mặt Tào Sĩ Hoàn. Người lão

quần đầy băng nên cử động vương vịu, kinh hãi định hét lên. Hai đạo chỉ kinh

lạnh lẽo tử tay hữu Tống Thu đã khóa chặt hai huyết bộ lang và á môn.

Thanh

Y Kiếm Khách lập tức vác lão lên vai. Cả bọn chạy nhanh theo hướng tứ phu

nhân vừa đi. Nữ nhân dường như không biết võ công nên cước bộ chậm chạp,

tai mắt kém tinh tường chẳng thể phát hiện có người theo dõi.

Nàng ta rẽ vào một căn phòng rộng ngay sau khách sảnh. Đây chính là thư phòng của họ Tào. Tứ nương đến bên một kệ sách ẩn vào nút bí mật kệ sách quay ngang để lộ cửa ngầm.

Tống Thu vươn tay phóng chỉ điểm huyết nữ nhân. Chàng lướt đến đỡ lấy nàng, ngạc nhiên nhận ra nữ nhân này kiêu diễm phi thường và không phải là người Hán. Mũi nàng rất cao, đôi mắt sâu to tròn đầy vẻ sợ hãi.

Chàng

bồng nàng vào trong lạnh lùng hỏi:

- Nút cơ quan đóng cửa nằm ở đâu?

Nữ nhân run rẩy chỉ dẫn. Trường Mi Phán Quan theo lời ẩn vào kệ sách trở lại vị trí cũ. Ba người đưa con tin đi sâu vào mật thất, hết mười ba bậc thang là đến một hầm ngầm rộng rãi. Nơi đây đèn nến sáng trưng, hương trầm

nghi ngút. Cuối hầm là hương án, trên thờ một vật bằng đá hình dáng kỳ lạ.

Tống Thu hiếu kỳ hỏi:

- Nàng theo tôn giáo nào mà lại thờ bức tượng gì lạ vậy?

Tứ nương đáp ứng:

- Tiện nữ là người Thiên Trúc nên theo đạo Bà La Môn. Còn vật kia gọi là Linh cấm, biết tượng của... nam nhân.

Ba người bật ngựa, chẳng ngờ vật kia lại quá quen thuộc với mình. Tống Thu hỏi lại:

- Vậy phải chăng Tào Sĩ Hoàn cũng là người của Thiên Trúc?

- Thừa phải!

Chàng đặt nàng đứng xuống đất giải huyết rồi nghiêm giọng:

- Cô nương không biết võ công, tại hạ chẳng nỡ làm hại. Chỉ cần chỉ chỗ cất tài sản của họ Tào là đủ.

Tứ nương gật đầu, bước lại phía hương án, ấn nút ngầm mở ngăn tủ lấy ra một rương gỗ. Nàng trao cho Tống Thu rồi phục xuống khóc:

- Gia phụ vốn là người Hán, lưu lạc sang Thiên Trúc lập nghiệp. Lấy vợ bản xứ mới sinh ra tiện nữ. Năm mười bốn tuổi song thân qua đời, tiện nữ bị bán vào làm gia nhân cho một chức sắc Bà La Môn. Lão này rất giỏi võ công và

nuôi mộng thu hồi những tuyệt học của Đạt Ma tổ sư đã để lại cho Thiếu

Lâm

tự. Lan Châu tài thần kinh doanh ngành tơ lụa từ Thiên Trúc về Trung Hoa nên được chọn làm người thực hiện âm mưu. Lão mang tiệp nữ từ Thiên Trúc

về đây. Nay nếu lão chết, tiệp nữ phải trở lại quê mẹ, tiếp tục cuộc đời khổ ải.

Mong công tử cứu vớt tha nhận kẻ bạc mệnh này làm tôi tớ.

Tổng Thu lạnh lùng bảo:

- Bọn ta là cường đạo, giết người cướp của, nàng không sợ sao mà đòi theo ?

Nữ lang lắc đầu, nhoen miệng cười:

- Tiệp nữ đã nghe Tài Thần và Tổ Hồng Lôu nhắc đến danh hiệu Thiết phiến công tử Bách Lý Tổng Thu.

Nụ cười kia bỗng tắt lịm, nữ lang nói bằng giọng thê lương:

- Mong công tử thương tình. Người Thiên Trúc nặng thành kiến giai cấp coi kẻ có hai giòong máu như tiệp nữ còn thua một con chó.

Ánh mắt ảo não kia khiến Tổng Thu động lòng trắc ẩn. Chàng gật đầu:

- Thôi được ! Ta chẳng thể để đồng bào của mình bị ngoại bang chà đạp kinh rẻ.

Nữ nhân mừng rỡ lạy tạ:

- nô tỳ là Tây Môn Phượng Tường, mười tám tuổi, bá kiến chủ nhân.

Nàng mỉm cười giải thích:

- Tiên phụ quê Phượng Tường, Thiểm Tây nên lấy tên cổ hương đặt cho nô tỳ.

Nàng quay vào trong thu xếp hành lý rồi trở ra. Trong lúc ấy, Thanh Y K iếm Khách đã nhanh tay hạ thủ Tào Sĩ Hoàn. Tổng Thu vừa ra lệnh thì gã lập

tức đâm thủng tim Lan Châu tài thần. Lão này có trách nhiệm rất lớn trong cái

chết của gần trăm huynh đệ Kim Hoàn Môn. Tổng Thu bảo gã:

Nhân Chu đỏ mặt ấp úng:

- Đại ca tha lỗi, tiểu đệ cõng nàng ta thì sẽ không vượt nổi bức tường quanh trang.

Trường Mi Phán Quan cũng cười hì hì:

- Lão phu luyện đồng tử công, tuyệt đối chẳng dám đụng vào nữ nhân.

Tổng Thu thở dài bảo nữ nhân lên lưng.

Ba người về đến khách điếm thì trời sắp sáng. Địch Yến Bình mừng rỡ mở cửa phòng, ngõ ngang nhận ra trên lưng Tổng Thu có một thiếu nữ lạ mặt.

Tây Môn Phượng Tường vừa rời lưng Tổng Thu đã vội phục xuống:

- Nô tỳ bái kiến phu nhân!

Yến Bình then đỏ mặt nhưng lòng sung sướng vô ngần, bồi rối nói:

- Nàng làm rồi, ta chỉ là nghĩa muội của công tử mà thôi.

Du già đại pháp

Hồi 16

HOÀI GIANG NGẠN THƯỢNG CÂM MA TỬ THIỆU THẮT SƠN TIỀN SONG TUYỆT BÔN

Ba ngày sau các bệnh nhân mới hồi phục. Đoàn người khởi hành trở lại Trường An. Tây Môn Phụng Tường đã chinh phục được lòng yêu thương

của mọi người. Nàng hiền lành và cần mẫn, chẳng quản sớm hôm. Dường như

Tường nhi hiểu được tâm sự của Yến Bình nên chẳng bao giờ bước vào phòng

Tổng Thu, giao chàng cho thất long chăm sóc.

Quý chương và Tài Thần đều đã chết nên chẳng ai biết lai lịch hung thủ mà truy sát. Cả Phụng Tường cũng mang mặt nạ, ung dung rong ruổi trên đường Thiên lý.

Đầu tháng bảy, bọn Tổng Thu vào thành Trường An nghỉ chân. Linh Hồ Chạy bỏ đi tìm các đệ tử Cái Bang, hỏi thăm tin tức. Gã trở lại với bộ mặt rất khó coi:

- Đại ca ! Thiên Âm Giáo không có động tĩnh gì nhưng Thiên Hồng Bang đang bành trướng ra khắp nơi. Chẳng hiểu họ dùng thủ đoạn gì mà các bang hội đều bó tay qui phục chẳng hề phản kháng? Điều đáng ngại nhất là họ đã có

một phân đà ở thành Vũ Xương giáp với trọng địa bốn môn.

Tổng Thu thở dài:

- Kim Hoàn Môn lực bạc thế cô xem ra khó mà địch lại bọn tà ma. Chúng ta phải đi ngay Tung Sơn bàn bạc với phái Thiệu Lâm xem sao.

Mờ sáng họ đã lên đường, trưa ngày mùng bảy có mặt ở núi Thiệu Thắt.

Bàn bạc xong , Tổng Thu đưa thuộc hạ về ngay Hán Dương.

Giữa tháng bảy, đoàn người ngựa dừng đỉnh nhập trang. Bầu không khí tang tóc đè nặng nơi này. Một nửa nhân số Kim Hoàn Môn đã mãi mãi ra đi. Vạn Lý Phiêu Phong Thôi Bạch Hạc đã có mặt từ ba hôm trước. Không có tiệc

tây trần, mọi người buồn bã quây quần bên mâm cơm rượu. Tổng Thu chưa

kip hỏi họ Thôi thì gã đã nói:

- Bẩm môn chủ! Tiểu đệ liều chết tìm phục trên núi Cửu Hoa ba ngày đêm. Cuối cùng đã tìm ra chút manh mối. Khi về đây báo lại với nhị vị lão nhân gia, họ đã đoán được lai lịch của Bang chủ Thiên Hồng Bang.

Thiên Tà tiếp lời:

- Khi nghe Thôi tiểu tử kể rằng lão già bí ẩn kia có dáng đi khập khiễng và mất hai ngón cuối của bàn tay tả, ta mới biết lão chính là Tuyệt Hầu Gia Sầm Cẩm Y. Ở Hà Bắc, lão giỏi kiếm pháp và tinh thông thuật kỳ môn độn giáp. Có lẽ sau ba chục năm tu luyện đã luyện thành môn thần công tuyệt thế nào đó nên mới hơn được Võ Lâm Độc Thánh.

Tổng Thu lo lắng nói:

- Hải nhi chỉ e ngài tài dụng độc của Đào lão. Tiết cô nương đã nói về một loại kỳ độc có tên Tiêu Hồn Đoạt Phách tán, ngay tỵ độc châu cũng không kháng cự nổi.

Địa Tà giật mình:

- Nếu thế thì Bảo Mệnh Cổ Trùng trong người chúng ta cũng thành vô dụng. Thu nhi định đối phó thế nào?

Chàng nghiêm nghị đáp:

- Hải nhi sẽ tạm thời giải tán Kim Hoàn Môn, phân tán đệ tử trong các cơ sở kinh doanh. Gia quyến sẽ rời lên Tín Dương ẩn náu. Một mặt hải nhi âm thầm kích động cho Thiên Âm giáo và Thiên Hồng Bang tương sát lẫn nhau. Khi chúng suy yếu sẽ ra tay tiêu diệt.

Vạn Lý Phiêu Phong bỗng rời ghế, sụp lạy:

- Mong môn chủ thu nạp tiểu nhân làm thuộc hạ.

Tổng Thu biết giá trị của con người tinh minh, lanh lợi này, chàng gật đầu:

- Nếu các hạ đã có lòng muốn theo ta, sẽ trở thành người thứ sáu trong Bát Long, thay cho Trạ i Dương Tiễn.

Thôi Bạch Hạc mừng rỡ hô lớn:

- Đại ca !

Gã quay sang bái kiến tam vị trưởng lão và bốn người còn lại trong Bát Long.

Ngay tối hôm ấy, đại hội toàn môn được triệu tập. Tổng Thu trình bày kế hoạch của mình. Mọi người hiểu lòng chàng lo lắng cho thuộc hạ nên nhất nhất tuân theo. Việc lãnh đạo Kim Hoàn Môn và các cơ sở kinh doanh ở Hán

Dương giao cho Nhị hộ pháp Địch Thanh Phần cùng Tam Hộ pháp Trường Mi Phán Quan. Hai hộ pháp kia và Ngũ long đi theo gia đình Tổng Thu đến Tín Dương. Đờng Lão Tam thúc phụ của Độc Thủ Linh Hồ có một tòa gia trang lộng lẫy ở Tín Dương, bọn Tổng Thu sẽ về đây ẩn cư. Ba ngày sau,

bách

tính thành Hán Dương ngạc nhiên khi thấy chiêu bài Kim Hoàn Môn tổng đàn bị gỡ xuống. Chủ nhân mới là một thương gia trong ngành tơ lụa. Không ai biết Kim Hoàn Môn đã đi khỏi từ lúc nào và đi đâu?

Rằm tháng bảy, Thượng Sương và Bích San bày nhang đèn cúng tế vong hồn trong khu vườn của nơi ở mới. Thuộc hạ Tổng Thu đem cả gia đình theo.

Vợ con họ sẽ hợp lực cùng Phượng Tường lo việc cơm nước, quét dọn. Từ ngày trang viện có người ở đám ăn mày thường xuyên lảng vảng chung quanh, tối đến họ ngủ ngay cạnh cổng.

Cuộc sống êm bình yên ả khiến nhị vị phu nhân hài lòng. Họ vui vì được gần gũi trọng phu nhưng có người hơi buồn đó là Địch Yên Bình. Ở đây nàng chẳng thể chăm sóc Tổng Thu mà phải bầu bạn với các phu nhân. Do vậy việc hầu hạ chàng trở thành trách nhiệm của Phượng Tường. Dung nhan nàng cực kỳ xinh đẹp nhưng không thể khiến Tổng Thu động lòng. Phượng Tường càng thêm kính ngưỡng chủ nhân.

Chiến dịch tọa sơn quan hổ đấu đã được triển khai. Trừ Địch Yên Bình, đám thủ hạ của chàng đều chia nhau đi khắp nơi, phối hợp cùng đệ tử Cái Bang tung ra những lời công kích giữa Thiên Âm Giáo và Thiên Hồng Bang. Một số Phân đàn của Cầm Ma Tổ Hồng Lô ở Thiểm Tây bị tập kích. Hung thủ

là một nhóm người Bạch y bịt mặt, ngực thêu cầu vòng ngũ sắc. Trang phục này đúng là của Thiên Hồng Bang. Các tử thi cho thấy họ bị trúng độc trước khi bị giết. Cầm Ma bèn gửi thư nghị hòa với Thiếu Lâm tự, yêu cầu phái này

đứng ngoài cuộc chiến giữa lão và Thiên Hồng Bang. Phổ Luân thiền sư mau

mẫn đáp ứng, hứa sẽ không tấn công Thiên Âm Giáo, trong lúc họ chiến đấu với bọn Thiên Hồng. Thực tâm Tổ Hồng Lô cũng nghi ngờ mình bị trúng kế

Tổng Thu. Nhưng lão muôn nhân cơ hội này tiêu diệt kinh địch là phe Võ Lâm Độc Thánh, rồi lúc trở về sẽ tập kích Thiếu Lâm Tự.

Đầu tháng tám, Thiên Âm Giáo chủ Tổ Hồng Lô cùng hai hộ pháp lần năm trăm giáo chúng đến núi Cửu Hoa. Trong đám hào khách giang hồ theo quan chiến, có cả Tổng Thu, Thiên Địa Song Tà và đám thuộc hạ. Thiên Hồng

Bang hay tin, bố trí sẵn nơi chân núi. Võ Lâm Độc Thánh mặc đại bào hồng nhạt, đầu trần. Còn Song Tuyệt Hầu Gia thì toàn thân đồ chói, mặt bịt kín.

Sau lưng hai lão chỉ có khoảng mười thủ hạ. Trong số đó có Cửu Hoa Yêu Cơ

Tiết Dư Hà, Triệu Bạch Ngọc và Triệu Đông Song. Họ không mặc Bạch y, ngực thêu cầu vòng nằm trong vòng tròn màu bạc. Có lẽ giữ chức vụ khá cao.

Vạn Lý Phiêu Phong vội nói :

- Đại ca ! Đám người sau Võ Lâm Độc Thánh chính là cá c Đường chủ.

Võ Lâm Độc Thánh cười cao ngạo:

- Xem ra Cầm Ma chỉ là kẻ bắt tài, ngu muội nên mới trúng kế giá họa giang đông.

Tổ Hồng Lô cười nhạt đáp:

- Bồn giáo chủ đâu phải trẻ con! Có điều trước sau cũng phải tiêu diệt bọn người, tội gì không mượn cờ mà xuất quân. Nếu muốn toàn mạng thì mau xếp

giáo qui hàng.

Độc Thánh lạnh lùng bảo :

- Người hãy nhìn lại chung quanh rồi hãy tự đắc.Lão phát tay ra hiệu, hàng ngàn cung thủ đứng lên. Trên đầu mũi tên là

những trái cầu màu trắng sữa. Khoảng cách một tầm tên sẽ không bị ảnh hưởng bởi tiếng đàn ma. Đào Vị Ngã gằn giọng:

- Một ngàn trái Tiêu Hồn Đoạt Phách yên còn này đủ sức quét sạch cả vạn quân, sá gì đám thủ hạ đáng thương của Thiên Âm giáo ?

Tổ Hồng Lô kinh hãi, đảo mắt nói:

- Bồn giáo chủ chỉ cần rải vài âm điệu đã không chế được các người, lo gì không lấy được thuốc giải?

Lúc này Bang chủ Thiên Hồng Bang mới mở lời:

- Các hạ tự hào tiếng đàn của mình vô địch, chẳng hay có dám cùng lão phu đánh cuộc hay không? Chúng ta sẽ tỷ đấu, ai thua phải thuận phục người thắng trận.

Tổ Hồng Lô tự nghĩ dù đối phương có điếc đặc cũng chẳng chống lại được Ma Âm trong khoảng cách gần. Cộng với pho Ma Âm Cầm Pháp khổ luyện mấy chục năm, lẽ nào lại không thắng? Họ Tổ cười nhạt tán thành:

- Được! Nhất ngôn vi định.

Độc Thánh cùng mười vị đương chủ lui xa ra, chờ xem cuộc quyết đấu.

Tổ Hồng Lô ôm đàn lao vút vào. Cầm ảnh mang mang, khí thế mạnh bạo như cuồng phong. Quanh thân Bang chủ Thiên Hồng Bang tỏa một làn sương dày đặc, lão thần nhiên vung kiếm đón chiêu. Lưỡi kiếm mỏng manh chạm vào thân cầm vang lên những tiếng tinh tang không dứt.

Tổng Thu thấy chiêu kiếm kỳ tuyệt háo hức theo dõi. Cầm Ma động nộ, múa tít cổ cầm tán công quyết liệt. Thỉnh thoảng lão búng dây đàn phát ra những âm thanh chết người. Thấy đối phương vẫn thần nhiên, Tổ Hồng Lô

càng sợ hãi. Sau Tổng Thu đây là người thứ hai không sợ Ma Âm. Qua năm chiều, Cầm Ma đuổi sức, lâm vào thế hạ phong. Bọn Tổng Thu đang ẩn trên tàng cây cổ thụ cách đấu trường mười mấy trượng. Chàng bàn bạc với song thân:

- Hải nhi cho rằng chúng ta không giúp Thiên Âm giáo một tay, Cầm Ma sẽ phải qui phục Thiên Hồng Bang. Lúc ấy lực lượng tà ma sẽ càng hùng hậu

hơn. Bọn cung thủ Thiên Hồng Bang ẩn trong đồng cỏ đã khô vì nắng hạ. Chúng ta chia nhau châm lửa, xua chúng ra.

Song Tà tán thành, mười người âm thầm rút ra phía sau bọn cung thủ.

Chúng quay lưng về hướng Tây vì sợ phần độc bay ngược lại. Chính thế lại thuận lợi cho trận hỏa công của Tổng Thu. Trước khi đến đây, chàng đã có ý định thiêu hủy tổng đàn Thiên Hồng Bang trên núi Cửu Hoa nên đem theo những túi da đựng đầy dầu. Mọi người lén lút áp sát khu mai phục, dàn hàng ngang rải dầu một đoạn dài mười mấy trượng. Ngọn lửa bùng lên, được ngọn gió thu lồng lộng thổi về phía trước. Đám

cung thủ Thiên Hồng sợ hãi, bỏ chạy tán loạn. Cầm Ma vui mừng quát vang:
- Giết ?

Hai mục hộ pháp lướt đến như tia chớp, rải Ma âm tiêu diệt bọn cung thủ. Đám giáo chúng cũng nhanh chóng lao vào. Trong phép đánh cận chiến, cung

tên không có chỗ phát huy, bọn Thiên Hồng đành quăng bỏ, rút đao kiếm chống đỡ. Phe Thiên Âm được huấn luyện chu đáo hơn nên bản lãnh cao cường. Nhân số tuy ít nhưng vẫn chiếm thượng phong.

Độc Thánh và các đường chủ không chống nổi Ma âm nên chẳng dám xông vào trợ chiến với Bang chủ. Họ quay sang tập hậu đám giáo đồ Thiên Âm. Những trái cầu chứa đầy độc phần nổ tung trên đầu trận địa, tiêu diệt được không ít giáo đồ Thiên Âm giáo chúng. Thiên Hồng Bang chúng đã uống

thuốc giải nên không sao, họ phần khởi phản công.

Cầm ma dùng phép du đấu chạy quanh không dám đối diện với đôi phương. Ma âm vẫn phát ra liên tục nên Bang chủ Thiên Hồng Bang phải dồn

chân khí bảo vệ toàn thân, không đủ sức phát huy sở học cuối cùng, lão động nội gằm vang, tung mình lên không trung. Chưởng ảnh màu máu dẹt quanh người như trái cầu khổng lồ lao xuống đầu Cầm ma. Tổ Hồng Lô kinh hãi múat tít cổ cầm biếm mát trong bóng đêm. Chiều Cầm Trung Lô Ảnh này là tuyệt học thủ mạng của Ma Cầm Tôn Giả. Chưởng kinh chạm vào màn lưới cầm ảnh nổ vang như sấm dậy. Tổ Hồng Lô trúng liền hai chưởng, máu miệng phun thành vòi vọt tung mình ào tẩu. Bọn giáo chúng cũng vội rút

theo.

Lúc này lửa đã lan lên sườn núi, đe dọa thiêu trụi tổng đàn. Thiên Hồng Bang chủ vội quát bọn bang chúng dập lửa, không truy sát bọn Thiên Âm giáo

nữa. Võ Lâm Độc Thánh thở dài:

- Gã Tổng Thu này quả là lợi hại, chỉ với một kế nhỏ cũng làm cho bọn bang và Thiên Âm giáo thiệt hại nặng nề, chưa chắc Tổ Hồng Lô đã toàn mạng về đến Đồng Sơn.

Song Tuyết Hầu Gia cười ghê rợn:

- Lão phu sẽ gởi thư khiêu chiến với Thiên Tà. Sư phụ lão đã giết mẫu thân ta tất phải gánh lấy mối ân oán này. Thiên Tà bị giết, Tổng Thu sẽ phải ra

mặt báo cừu. Lúc ấy lo gì không giết được hắn?

Huynh muội họ Triệu nhìn nhau lo lắng. Khi họ biết Thiên Hồng Bang là ổ tà ma thì đã muộn.

*

* *Nhắc lại, Cầm Ma thọ thương dẫn tàn quân về Đồng Sơn. Lão tự hiểu mình đã sai lầm, trước sau gì cũng bị Tổng Thu chặn đánh. Tổ Hồng Lô biết

chàng đã giám sát chặt chẽ nên không dám rời thủ hạ, chạy trốn một mình. Lão quyết định băng rừng đi đường tắt đến sông Hoài ít nhất cũng tránh được

trận địa mai phục của các đệ tử Kim Hoàn Môn. Nhưng tiếc là lão đã đoán sai,

hơn trăm thuộc hạ của Tổng Thu đã kéo đến Đồng Sơn, thiêu hủy tổng đàn Thiên Âm giáo. Cầm ma và hai mục hộ pháp đã đi cả, bọn còn lại chẳng phải là

đối thủ của những con người kiên dũng.

Tổ Hồng Lô không phải kẻ ngu muội, chỉ có điều lão quá tự cao, cho rằng Thiên Hồng Bang không thể chống lại Ma âm, chỉ một trận là chinh phục được núi Cửu Hoa. Nào ngờ Bang chủ Thiên Hồng Bang không sợ tiếng

đàn ma, lại có pho huyết chương lợi hại tuyệt luân đánh cho lão phải thọ thương trầm trọng. Lúc này Tổng Thu mà xuất hiện thì lão khó thoát chết. Lão lại sai ở điểm là Tổng Thu không đặt phục binh mà bám theo sát nút. Song Tà cũng luyện Càn Khôn Chân Khí nên dễ dàng tiếp thu phép Tùy Tâm

Đạo Khí. Ba người không sợ Ma Âm sẽ tấn công Cầm Ma và hai mục hộ pháp.

Tổng Thu vượt lên phía trước, ẩn mình trên cây cổ thụ cạnh đường mòn.

Chỉ còn vài chục trượng là đến bờ sông Hoài, Tổ Hồng Lôu thở phào nhẹ nhõm. Nhưng ba bóng ảnh đã ập xuống đầu đoàn quân Thiên Âm. Chiêu đầu khó mà đắc thủ vì đối phương công lực thông thần, thân pháp nhanh nhẹn, chỉ có vài giáo chúng thương vong. Tổng Thu bám chặt lấy Tổ Hồng Lôu.

bảo

kiếm như lưới thép vây chặt lão ma. Tiếng đàn vang lên lạc lõng chẳng làm gì

được ai.

Địa Tà cười nhạt, xuất chiêu Diêm Vương Hoàn Tiếu, cây đàn bằng đồng bị chém gãy cần và chủ nhân của nó cũng gục ngã. Thiên Tà thấy thế cười ha

hả đánh chiêu Thiên Lô Khai Phủ. Chưởng kinh vũ bão phá tan màn cảm ảnh, vỡ nát đầu mục hộ pháp thứ hai. Tổng Thu quát vang, trường kiếm rung động bay lượn phát ra tiếng nổ vang rền. Chàng đã dùng đến chiêu Lô Xuất Địa Phần, nương theo kiếm quang bay đến như cuồng phong. Tổ Hồng Lôu bị

thương, chân khí hao hụt nên không chống nổi tuyết chiêu. Lão rú lên thảm khốc, ôm lồng ngực rách toang quy xuống thảm lá khô trong rừng.

Toán giáo đồ Thiên Âm giáo bỏ chạy tán loạn. Bọn Tổng Thu chẳng truy sát làm gì. Lãnh Diện Thái Tuế nghiêng răng chặt bay đầu Cầm Ma bỏ vài túi vải. Thiên Tà nhặt lấy cây đàn cổ cười bảo:

- Ta đem về làm đồ chơi cho lũ tiểu hài.

*

* *Tinh Tổng đàn Thiên Âm giáo cháy rụi, Cầm Ma Tổ Hồng Lôu bị Thiết Phiến công tử chặt đầu đã làm xôn xao cả võ lâm. Các phân đàn Thiên Âm giáo ở Thiểm Tây và các tỉnh tây bắc tự động giải tán. Võ lâm vùng này khởi

sắc hết lời ca ngợi Tổng Thu. Nhưng Kim Hoàn Môn vẫn không hề xuất hiện

và tung ra lời cảnh báo rằng Bang chủ Thiên Hồng Bang chính là Song Tuyệt

Hầu Gia Sầm Cẩm Y. Võ công và dã tâm của lão còn hơn cả Cầm Ma.

Gần cuối tháng tám, Thiên Hồng Bang chủ cho sứ giả mang thư lên

Thiếu Lâm tự, nhờ phái này gởi đến Thiên Tà Bách Lý Hạc lời khiêu chiến.

Sầm Cẩm Y chính thức đòi Càn Khôn Phái trả máu nợ ba mươi năm trước.

Thời gian là sáng ngày mười tám tháng chín, địa điểm là chân núi Thiếu Thất.

Thiên Hồng Bang muốn nhân dịp này trấn áp võ lâm nên cho người loan báo khắp giang hồ.

Hào kiệt tam sơn ngũ nhạc lũ lượt kéo đến Tung Dương quan chiến.

Lúc nhận được thư của Song Tuyết Hầu Gia, Thiên tà cười khẩy:

- Dẫu hẳn luyện được Huyết Quan Tà công ta cũng chẳng coi ra gì.

Tổng Thu thấy Địa Tà im lặng nhưng ánh mắt đầy vẻ lo lắng, chàng hiểu ngay pho tà công kia rất lợi hại. Nhưng tính tình Thiên Tà khảng khái, coi trọng danh dự sư môn tất sẽ không chịu để Tổng Thu thay mặt.

Tôi đến chàng âm thầm mời mẫu thân ra hỏi chuyện:

- Hải nhi muốn biết Huyết Quang Tà Công đáng sợ ra sao?

Địa Tà rầu rĩ đáp:

- Pho bí kíp Huyết Quang gồm ba môn tuyệt học: Kiếm, chưởng và nội công. Đặc điểm của tà công là phát ra màu ánh sáng đỏ rực và độc hại, xâm nhập vào các huyết đạo của đối thủ khiến chân khí cạn kiệt rất mau. Hôm trước chúng ta đã chứng kiến Song Tuyết Hầu Gia hạ thủ Cầm Ma. Mẫu thân

tự lượng không chống nổi chiêu chưởng ấy. Như vậy thì phụ thân ngươi cũng

chẳng hơn được.

Tổng Thu mỉm cười trấn an:

- Hải nhi luyện thành Du Già đại pháp, tùy nghi phong tỏa yếu huyết toàn thân, lại thêm pho Huyền cơ kiếm pháp đầu sory già họ Sầm. Chỉ cần mẫu thân giữ chặt lão gia không để người xuất trận là được.

Chàng hạ giọng trình bày kế hoạch. Địa Tà mừng rỡ vuốt tóc chàng:

- Thu nhi giỏi lắm!

Biết Thiên Tà đã tọa công, Tổng Thu lập tức triệu tập thủ hạ. Chàng hỏi họ:

- Chư vị có nghe Song Tuyết Hầu Gia Sầm Cẩm Y có thù oán gì với ai không? Toán Mệnh Diêm La Đông Phương Lạc đã đi khắp Trung Hoa, kiến

văn

uyên bác nên ứng tiếng đáp ngay:

- Mười năm trước, lão phu đến Hà Bắc, có nghe đến họ Sầm đã từng giết phu thê Long Phụng Song Kiếm Trác Tam Thanh ở chân núi Long Sơn

huyện

Long Phụng. Con trai họ Trác Tung Sơn là một nho sinh yếu đuối nên ngậm

hờn chẳng dám báo thù. Lão phu đã ghé vào quán rượu của Tung Sơn nên

còn

nhớ dung mạo.

Tổng Thu mừng rỡ nói:

- Thật là tấu xảo, nếu ta giả làm Trác Tung Sơn đến đòi nợ Sầm Cẩm Y, lão không thể từ chối được.

Chàng bèn cùng họ bàn bạc kế sách. Sáng hôm sau, Linh Hồ đem thanh

Đồ Long Kiếm đã gãy một đoạn gần gang đến lò rèn trong thành nhờ làm lại

mũi, cắt ngắn chuỗi. Đến trưa gã trở lại trao cho Tổng Thu một thanh đoản kiếm, cả chuỗi lẫn lưỡi chỉ dài đúng hai gang tay. Với chiếc vỏ mới chẳng ai có

thể nhận ra đây chính là thanh Đồ Long Kiếm lừng lẫy một thời.

Tổng Thu ngày đêm khổ luyện chiêu cuối cùng của pho Huyền Cơ Kiếm Pháp. Nhưng chiêu Lô Điện Hợp Nhi Cương đòi hỏi một công lực rất thâm hậu mới thi thố nổi. Chàng tự lượng sức mình, quay sang ôn luyện ba chiêu Khấp Huyết Liên Như, Lô Xuất Địa Phần và Phong Hạnh Địa Thương.

Chiều ngày mười bảy tháng chín, Song Tà và các cao thủ Kim Hoàn Môn có mặt ở Thiếu Lâm tự. Lạ thay nàng nô tỳ Tây Môn Phụng Tường cũng đi theo. Sáng ra, nêu Thiên Tà đề ý kỹ sẽ thấy Phụng Tường và Yên Bình vắng

mặt. Tổng Thu thì ngồi cạnh Địa Tà chẳng nói năng gì.

Đầu giờ Thìn, Song Tà và các cao tăng Thiếu Lâm xuống chân núi. Mấy ngàn hào kiệt chào đón vang dội. Thiên Tà hôm nay oai phong lẫm liệt, thân hình cao lớn, mặt đỏ như son, đôi mắt tỏa thần quang lấp lánh. Ông tươi cười

vòng tay đáp lễ, sang sảng nói:

- Kính cáo chư vị đồng đạo. Ba mươi năm trước U Chân Tiên Tử thân mẫu Song Tuyết Hầu Gia Sầm Cẩm Y luyện tà công, bắt hơn trăm đồng năm đồng nữ về núi hút máu. Tiên sư Càn khôn lão nhân phát giác ra tội ác ấy nên

giết chết mẹ ác ma. Nay Sầm Cẩm Y luyện thành Huyết Quang bí kíp, trở thành Bang chủ Thiên Hồng Bang. Hắn muốn đòi lại món nợ năm xưa thì lão

phu sẽ thay mặt tiên sư hoàn trả. Chỉ sợ hắn không đủ tài để đòi mà thôi.

Quần hùng cười ồ, vững tin vào chiến thắng của Thiên Tà.

Đầu giờ Tỵ, Thiên Hồng Bang xuất hiện. Ngoài Sầm Bang chủ còn có Võ Lâm Độc Thánh và năm vị Đường chủ. Song Tuyết Hầu Gia đã bỏ khăn che mặt, để lộ dung mạo tôn quý trường giả. Phong thái lão quả xứng đáng với danh hiệu Hầu Gia. Lão đường bộ vòng tay chào mọi người rồi cao giọng:

- Bách Lý Hạc! Sư phụ ngươi giết mẫu thân ta thì hôm nay ta giết lão để báo thù. Thiên Tà ngửa cổ cười dài:

- Để xem ngươi có đủ bản lĩnh hay không đã.

Hai người chưa kịp xuất thủ thì trong đám khách quan chiến có một cặp nam nữ chạy ra. Nam nhân tuổi độ tam thập dáng mảnh khảnh, mặt mũi xanh

xao. Nữ nhân chỉ hơn hai mươi xinh đẹp nhưng đầy vẻ sầu muộn. Nàng ta khóc lóc cố kéo chồng mình lại:

- Tướng công ơi thôi đi. Lão ta võ nghệ thông thần, làm sao chàng địch

lại?

Nam nhân gạt phắt nàng ra, căm phẫn nói:

- Phận làm con mà không dám báo phục mối phụ mẫu chi cừu thì còn sống làm gì? Nếu nàng không lui ra ta sẽ đoạn tình phu phụ.

Dứt lời, gã xăm xăm tiến đến trước mặt Thiên Hồng Bang chủ, cao giọng mắng:

- Sầm Cẩm Y ! Mười năm trước ngươi giết Long Phung Song Kiếm ở chân núi long phòng. Trác mỗ ngày đêm khổ luyện võ nghệ, ngay đến đòi nợ máu.

Song Tuyệt Hầu Gia cười nhạt:

- Trác Tung Sơn, lão phu không giết luôn ngươi cũng là đã có ý lưu lại hương hỏa cho giòng họ Trác. Nếu ngươi không rút đi thì đừng trách ta tàn nhẫn.

Tung Sơn lớn tiếng:

- Trác mỗ được kỳ nhân truyền cho ba chiêu tuyệt kiếm. Nếu trong ba chiêu không giết được lão, thề sẽ bỏ qua mối thù này. Lão có dám đấu với ta không?

Thiên Tà sợ gã chết uổng mạng, định mở miệng can ngăn, nào ngờ Địa Tà gắt gỏng:

- Báo thù là phận làm con, không để gã ra tay trước. lát nữa Sầm Cẩm Y bị lão đầu tử giết chết thì gã sẽ hối hận suốt đời.

Thiên Tà cười khỏ, chẳng lẽ lại thú nhận mình không chắc thắng được họ Sầm. Hầu Gia nghe Trác Tung Sơn khiêu khích, quay lại bảo Thiên Tà:

- Bách Lý Hạc, lão cảm phiền chờ ta giải quyết xong gã oắt con này đã.

Thiên Tà gật đầu:

- Không sao! Lão phu chờ được.

Quần hùng bất ngờ trước diễn biến kỳ lạ ngày, hồi hộp lo cho đứa con hiếu thảo kia. Trác Tung Sơn rút thanh đoản kiếm nơi lưng ra. Lưỡi kiếm đen

sì như dính mực, chẳng có vẻ gì là đáng sợ. Trong binh khí phổ chỉ đề cập đến

thanh đoản kiếm ngư trường. Nhưng ai cũng biết thanh thành kiếm ấy là vật tùy thân của Hoàng đế, chẳng thể xuất hiện trên võ lâm đượ. Sầm Cẩm Y không thèm dùng kiếm nhưng lại cẩn thận vận Huyết Quang tà công bao phủ toàn thân. Thực ra lão cũng có ý phô trương tuyệt kỹ.

Quần hùng ô lên khi thấy làn sương đỏ sáng rực quanh người họ Sầm.

Người vợ trẻ của Trác Tung Sơn quỳ xuống thảm cỏ khóc nức nở. Tiếng khóc

ấy càng khiến Song Tuyệt Hầu Gia coi thường địch thủ.

Trác Tung Sơn cầm chặt đoản kiếm, dựng trước ngực, làm lũi tiến lên.

Hầu Gia không thể xuất thủ trước, đành giương mắt nhìn. Khi còn cách chừng hơn trượng, Trác Tung Sơn bắt ngờ ập đến. Thân hình gã biến mất và kiếm ánh đen mờ cuộn cuộn như cuồng phong bão tố. Khi Sầm Cẩm Y nhận ra đối thủ có đến năm mươi năm công lực và chiêu kiếm kia bao la như biển lớn thì đã quá muộn. Lão vận toàn lực múa tít song thủ, đẩy ra những đạo trường kinh khủng khiếp. Nhưng thanh đoản kiếm đã ập đến phá tan màn cương khí quanh thân rạch nát thân trước lão ma. Nếu Tống Thu có thêm mười năm công lực thì lão đã táng mạng.

Mười hai vết kiếm ngang dọc khắp nơi, lộ cả xương mặt và lồng ngực, máu tươi bắn ra tung toé. Song Tuyệt Hầu Gia đau đớn thét lên tung mình

đào tẩu. Quân hùng sững sờ ngơ ngác. Lát sau mới bừng tỉnh, hoan hô vang dội. Võ Lâm Độc Thánh gầm giọng:

- Tống Thu ! Lão phu tự nhận tâm cơ kém xa ngươi.

Tống Thu cười mát:

- Tiền bối là bậc kỳ nhân, sao lại sa vào con đường hôn ám như vậy. Văn bối thực lòng chẳng hiểu nổi?

Đào Vị Ngã cười vang:

- Cảm ơn ngươi đã coi trọng. Nhưng lão phu thọ đại ân của Hầu Gia chẳng thể không hết lòng phò tá. Từ nay chúng ta là kẻ tử thù, đừng trách ta tàn nhẫn.

Dứt lời, lão quay lưng dẫn thủ hạ lên lưng ngựa rời khỏi Tung Sơn. Quân hùng xúm lại chúc mừng. Tống Thu trầm giọng nói:

- Thực sự Sầm Cẩm Y không lợi hại bằng Võ Lâm Độc Thánh. Với tài phóng độc của lão, muốn thông trị võ lâm chẳng khó gì. Nếu chư vị muốn thoát cảnh làm nô lệ cho Thiên Hồng Bang thì phải đoàn kết lại, cùng phá Thiếu Lâm đương cự.

Quần hào đồng thanh hứa sẽ tham gia cuộc chiến giáng ma. Họ giải tán trở về quê cũ chờ đợi hiệu triệu của Thiếu Lâm tự. Trong võ lâm không ai biết

đến bản lãnh của Tống Thu còn lợi hại hơn Thiên Tà. Thấy chàng đã bại Song

Tuyệt Hầu Gia, họ càng cho rằng Thiên Tà có võ công vô địch.

*

* *Ba ngày sau, Thiên Địa Song Tà và bọn Tống Thu về đến Tín Dương. Thượng Sương và Bích San mừng rỡ bày tiệc mừng công. Yến Bình mau miệng kể lại việc mình và Phụng Tường hóa trang cùng Tống Thu qua mắt Thiên Hồng Bang chủ. Thiên Tà hài lòng khen ngợi:

- Thu nhi cơ trí tinh minh, võ công kém đối phương nhưng lần nào cũng dành thắng lợi.

Chàng gượng cười đáp:

- Hài nhi chẳng dám quên lời giáo huấn của phụ thân nên đạt được chút thành tựu. Một phần cũng nhờ vào may mắn. Nhưng ngày nào chưa tìm được

cách giải chất độc Tiêu Hồn Đoạt Phách tán hài nhi chẳng thể ngủ yên.

Đường Thái Bạch lên tiếng:

- Hôm trước, tiểu đệ đã nhặt được mấy trái độc cầu trong trận Thiên Âm giáo tấn công núi Cửu Hoa. Cốc phu nhân đã nghiên cứu nhưng không tìm được giải dược. Hay là chúng ta đem đến Bắc Kinh cho Tam Nhật thần y xem

thử?

- Hay lắm! Chim câu của Cái Bang sẽ mang thuốc độc và thư đến đế đô, như vậy sẽ nhanh hơn nhiều.

Đêm ấy, Tống Thu vui đùa với thê tử, đến cuối canh hai mới trở về phòng. Hai vị phu nhân bận chăm sóc con thơ nên chàng phải ngủ riêng. Mây đen vần vũ nhưng cơn mưa thu không chịu đổ xuống, tiết trời cực kỳ oi bức. Tống Thu tắm xong ở trần ngồi toạ công. Lãnh Diện qua lại hành lang, bảo vệ cho chàng. Nửa canh giờ sau, chàng xả công, xoay qua nghiên cứu khẩu

quyết của pho Xúc Cốt Du Già Đại Pháp. Chàng có cảm giác rằng pho thần công Phật mppn này con nhiều điều ảo diệu.

Phượng Tường bung trà vào, thấy da thịt chàng nhăn nheo xấu xí, liền cười bảo:

- Công tử may mắn tìm được chân sinh nhưng lại luyện sai phương pháp nên mới có hiện tượng này. Các trưởng lão Bà la Môn có thể tự chôn mình dưới đất mười ngày mà không chết. Da dẻ họ vẫn bình thường nhưng đao kiếm chẳng thể đả thương.

Tống Thu giật mình hỏi lại:

- Nếu luyện đến mức đại thành có thể chống lại mọi chất kỳ độc hay không?

Phượng Tường vừa châm trà vừa đáp:

- Lúc ấy các lỗ chân lông đều đóng kín, hơi thở cũng không cần, chất độc nào hại nổi.

Nàng bung trà đến cho Tống Thu rồi lấy khăn lau những giọt mồ hôi trên người chàng, Tống Thu dụ giọng:- Nàng có thể chỉ cho ta những chỗ sai sót được không?

Phượng Tường nghiêm giọng:

- Nếu có bản chữ Phạn thì nô tỳ mới biết công tử sai chỗ nào? Đối với Hán văn Nô tỳ không thông tinh lắm.

- Được, ta sẽ đi Tứ Xuyên tìm xem tiên sư để nguyên bản ở đâu. Nay đi về

cũng mất hơn hai tháng, lại phải rèn luyện, sợ rằng sẽ không kịp để đối phó với Độc Thánh.

Phượng Tường vội nói:

- Nô tỳ sẽ đi theo công tử, tìm được chân kinh, chỉ ra chỗ sai sót, công tử có thể luyện trên đường trở về. Nếu không có cách chống lại kỳ độc, công tử ở

lại đây cũng vô ích.

- Để ta phái người đến núi Cửu Hoa dò thám xem tình hình thế nào rồi mới quyết định được.

Sáng ra, chàng bảo Độc Thủ Linh Hồ và Vạn Lý Phiêu Phong đi Huy Châu dò xét tình hình Thiên Hồng Bang.

Hôm sau, chim âu bay về báo tin có tám người lạ mặt, da ngăm, áo trắng, đầu quấn khăn trông rất kỳ lạ vào Tổng Đàn Cửu Hoa và không trở xuống. Chắc chắn họ không phải là người Hán.

Phượng Tường đang hầu trà Song Tà và Tổng Thu, nghe chàng đọc tin này, thất sắc bảo:

- Công tử ơi! nguy rồi. Họ chính là Thiên Trúc Bát Đại Giáo Sĩ, thần công và pháp thuật rất cao siêu.

Tổng Thu cười mát :

- Họ lợi hại tới đâu cũng chẳng thể tìm ra nơi này mà tấn công. Tường nhi sợ gì chứ?

Phượng Tường tròn mắt nói:

- Nhưng nếu họ đến đánh phá Thiếu Lâm Tự liệu công tử có ngồi yên được không?

Thiên Tà chỉnh sắc:

- Nếu phái Thiếu Lâm thất thủ thì chính khí tiêu tan, bọn ta sẽ ảm mất.

Thu nhi mau gọi thư cho họ biết ngay đi.

Tổng Thu vâng lời, thảo nhanh một lá thư, giao cho Lãnh Diện mang ra cho gã hoá tử ngồi trước cổng gia trang.

Du già đại pháp

Hồi 17

LỤC THỦY VÔ TÌNH NHÂN HỮU TÌNH CỨU THẦN Y GIÁ HỌA GIANG ĐÔNG

Chiều hôm sau, Cái Bang mang thư hỏa tốc từ hồ Động Đình đến Hiên Viên Hồ chủ lâm trọng bệnh, muốn gặp chàng trước khi chết. Cũng may hồi đầu tháng chàng có nhờ Cái Bang chuyển thư đến Sơn Đông vẫn an nên

Mạnh

Hàn Phu mới biết có thể liên hệ với chàng qua đám hóa tử. Tống Thu buồn rầu nói với Sòng Tà:

- Hải nhi là hậu nhân của Thảo Kính, tất không thể vắng mặt được. Hải nhi sẽ đi trước bằng thần mã, may ra còn kịp gặp ngoại công.

Thiên Tà tán thành:

- Thu nhi cứ đi trước, ta và bà lão này sẽ theo sau.

Qua một lần gặp gỡ, Bách Lý Hạc rất yêu mến Hiên Viên Đạo. Thượng Sương vội xếp hành lý để chàng lên đường ngay. Vân nhi là thiên lý mã nên chỉ sau năm ngày đêm chàng đã có mặt ở Từ Châu, cách Lương Sơn một ngày

đường.

Trời đã sẩm tối, người ngựa đều mệt mỏi. Tống Thu quyết định vào lữ điếm nghỉ ngơi, canh tư sẽ đi tiếp. Nhưng lòng lại áy náy nên dừng cương trước cửa phạm điếm vậy lão khát cái gài lại hỏi thăm. Lão nghe chàng đọc mật khẩu, kính cẩn nói:

- Tiểu nhân là Lý Phúc, đệ tử Cái Bang, xin lắng nghe mệnh lệnh của công tử.

- Không có gì! Ta chỉ muốn biết bệnh tình của Hiên Viên lão gia ở Hồ Động Đình thế nào rồi?

- Bẩm công tử! Từ Châu có trạm chim câu nên mỗi ngày đều nhận được báo cáo. Nghe nói Hồ Cửu chưa nguy ngập lắm.

Tống Thu yên dạ, thương cho lão nén bạc, định đi tìm chỗ trọ. Bỗng lão hoá tử gãi đầu nói:

- Bẩm công tử, chiều nay, tiểu nhân đi ngang tường sau, trang viện ở ngoại thành, tình cờ nhặt được một mảnh giấy có nhắc đến danh tự của công tử. Tiểu nhân định sáng mai gởi về tổng đàn, nhờ chuyển đến công tử. Nào ngờ lại gặp công tử ở đây.

Lão lấy trong túi ra, mảnh giấy nhàu nát vì từng bị vo tròn. Trên ấy chỉ có mấy chữ: Bảo Thiển Phiến Công Tử đến cứu ta. Thương ngàn lượng bạc. Tang Luân Tống.

Nét chữ nghịch ngoạc bằng than bếp, rất khó đọc. Tống Thu kinh hãi nói:

- Người này là Thúc công của chuyết thê, chẳng hay trang viện ấy ở đâu?

Lý Phúc thấy người chàng đầy bụi đường, cười bảo:

- Trời còn rất sớm, công tử cứ vào lữ điếm tắm gội, ăn uống. Một canh giờ sau, tiểu nhân sẽ đến hướng dẫn công tử đến cứu người.

Tống Thu gật đầu:

- Tốt lắm! Lát nữa Lý lão đến Kim Thành lữ điếm gặp ta

Đầu canh ba, chàng theo lão ăn mỳ đến phía sau trang viện nội, nơi lão

đã nhặt được mảnh giấy. Lý Phúc đã báo trước rằng bức tường quanh Thân gia

trang cao đến hai trượng nên Tống Thu báo lão tìm một sợi dây thừng bền chắc. Chừng có thể vừa được nhưng lúc trở ra còn có thêm Sa Thượng Thần Y

Tang Luân Tống.

Tống Thu đeo cuộn dây, tung mình lên bám lấy đầu tường. Nhìn vào trong thấy đèn đã tắt, chàng thả đầu dây cho Lý Phúc. Tống Thu tuột xuống, dán sát người vào chân tường.

Trước mặt chàng là tòa nhà kiên cố cách tường ngoài chừng hai trượng.

Trên vách có hàng lỗ thông hơi rộng độ gang tay, thay cho cửa sổ. Mùi thuốc

bắc hăng hắc xông ra từ hàng lỗ ấy. Chàng đoán Tang lão bị bắt buộc làm việc

trong ngục thất kia. Lão đã viết thư, gói vào vật nặng thò tay qua lỗ thông hơi

để ném ra ngoài. Tống Thu nhảy lên bám lỗ nhìn thử.

Giữa nhà là nồi thuốc lớn đang sôi sùng sục. Tang Luân Tống hình dung thiếu não, ngồi chum củi. Thấy không còn ai khác, Tống Thu truyền âm gọi:

- Tang thúc công! Tiểu tôn tể đang ở phía sau ngục thất. Xin hỏi cửa trước có ai không?

Sa Thượng Thần Y vui mừng khôn xiết, nhìn về phía lỗ thông hơi, lão chạy đến thì thầm:

- Thu nhi! Gần năm nay ta sống như trong địa ngục, may mà ngươi lại đến. À, cửa trước rất kiên cố và có hai người canh gác. Chúng không giữ chìa

khóa.

Tống Thu gật đầu:

- Thúc công cứ gõ cửa, giả đồ cần việc gì đó. Hai nhi sẽ giết chúng dễ hơn. Lão hiểu ý, quay lưng bước đến gọi cửa, Tống Thu thì lướt đến góc tường

phía tây chờ đợi. lát sau, nghe tên võ sĩ càu nhàu:

- Lão muốn gì thì để đến sáng mai, bọn ta làm gì có quyền quyết định.

Chúng nói qua khe cửa nên quay mặt vào trong. Tống Thu lướt đến chém bay hai chiếc thủ cấp. Nhờ vậy chúng ra đi rất êm ái, chẳng thở than câu

nào cả. Chàng giữ cho hai cái xác ngã từ từ xuống gạch rồi dùng Nha Hoàn cửa

mạnh. Ổ khóa tuy lớn nhưng bằng sắt nên bị cắt dễ dàng. Tống Thu lách vào,

chạy đến nói nhanh:

- Thúc công lên lưng, tôn tể sẽ đưa người thoát ra.

Lão gật đầu nhưng lại chạy đến bên chõng tre, chụp lấy chiếc túi vải rồi mới chịu đi.

Cuối canh ba, Tang lão đã tươi tỉnh, ngồi trong phòng Tống Thu. Mâm rượu thịt long trọng trước mặt là điều mà suốt năm nay lão không dám mơ đến. Chờ lão no nê, Tống Thu mới hỏi:

- Vì sao thúc công lại sa vào chôn ậy và lai lịch Thân gia trang thế nào?

Tang Luân Tống cạn chén, bùi ngùi nói:

- Năm trước, lão buồn vì đàn Sa Long bị tiêu diệt, phần chí bỏ nhà vào Trung Nguyên, nương nhờ người bằng hữu thâm giao là Tổng đốc Sơn Hải Quan Chu Đan Khâu, nào ngờ chỉ hơn tháng sau họ Chu bị gian thần vu cáo là

tham ô và tư thông với ngoại bang. Quan quân Hà Bắc vây chặt tư dinh Tổng

đốc, bắt toàn gia và cả lão phu giải về thiên lao ở Bắc Kinh. Lúc bị tra hỏi lão

phu thực tình khai mình là Sa Thượng Thân Y ở ngoại Mông. Hai tháng trôi qua, có người đến lãnh lão phu ra đưa về Sơn Đông, bắt phải luyện cho được loại kỳ độc tuyệt thế vô song. Kẻ ấy đã phế võ công của lão phu và nhốt chặt trong dục thất. Sau này lão phu nghe lén bọn võ sĩ gác cửa bàn bạc mới biết Thân trang chủ chính là Hoàng Hải Thần Long Thân Mộ Sắc. Lão là bá chủ của biển Đông và được Trần thái sư đỡ đầu. Họ Thân mưu đồ tóm gọn võ lâm

để làm hậu thuẫn cho Trần thái sư tạo phản.

Tống Thu cười nhạt:

- Thúc công yên tâm, có ngày tôn tể sẽ chặt đầu Thân long để thúc công nguôi giận. Giờ thì tôn tể phải đi ngay Lương Sơn để gặp mặt một vị trưởng bối đang hấp hối.

Chàng bèn kể cho Tang lão nghe mối quan hệ kỳ diệu của mình với Hiên Viên hồ chủ. Sa Thượng Thân Y cười bảo:

- Đã có lão phu ở đây mà không cứu được Hiên Viên Đạo hay sao?

Tống Thu mừng rỡ:

- Đúng vậy! Tôn tể quên mất. Giữa canh tư chúng ta sẽ lên đường. Nhưng chẳng ai chịu ngủ, Tang lão hỏi thăm tình hình võ lâm, nghe nói

Võ Lâm Độc Thánh chế được Tiêu Hồn Đoạt Phách tán lợi hại khôn lường,

Tang lão cười mát:

- Lão phu tuy ẩn dật nơi sa mạc hoang vu nhưng không tin mình lại kém họ Đào. Chỉ cần mười ngày ta có thể tìm ra thuốc giải cứu bất cứ chất độc nào.

Tổng Thu hoan hỉ nói:

- Nếu được thúc công hỗ trợ, tôn tể chẳng sợ tên ma đầu nào cả. À, San nhi đã sanh nam tử rất khá khinh. Sau này thúc công về già chẳng sợ thiếu cháu để ẵm bông.

Sa Thượng Thần Y đáp:

- Lão phu mất hết võ công chẳng thể về lại nơi hoang mạc đành ở đây với vợ chồng người.

Đầu canh tư, hai người khăn gói lên đường. Tang Luân Tổng giờ đây gầy yếu, chỉ còn độ sáu bảy chục cân nhờ vậy Vân nhi chở hai người mà vẫn phóng như bay.

Chiều hôm ấy, Hiên Viên gia trang hiện ra trước mặt. Bạch Vân Cư Sĩ Hàn Mạnh Phu nóng ruột, đi qua đi lại trước cửa trang, mắt dõi nhìn về phí quan đạo. Nghe tiếng vó ngựa dồn dập, lão mừng rỡ chạy ra. Tổng Thu ôm Tang

lão phi thân xuống đất, hỏi ngay:

- Bệnh tình của ngoại công như thế nào rồi?

Hàn lão sa lệ đáp:

- Kính nhi nhanh lên, người như ngọn đèn sắp tắt.

Tang Luân Tổng mỉm cười:

- Còn thở là không sao.

Tổng Thu vội giới thiệu:

- Bẩm phụ thân, đây là Tang Luân Tổng, thúc công của San nhi. Người là bậc thần y tuyệt thế, chúng ta không cần phải lo nữa.

Cư sĩ hân hoan vòng tay:

- Tiểu điệt là Hàn Mạnh Phu kính thỉnh Đại thúc vào trong. Ba người đi thẳng vào hậu sảnh, Hiên Viên hồ chủ đang nằm thoi thóp trên giường. Bạch Lan và Tôn Thái Vân đang rầu rĩ, xoa bóp chân tay cho lão.

Nhìn thấy Tổng Thu, Bạch Lan sa lệ nói:

- Ngoại công chắc không qua khỏi. Kính nhi mau đến gặp người.

Tổng Thu mỉm cười lắc đầu:

- Mẫu thân yên tâm, đã có tay thần y ở đây, chẳng ai chết được đâu.

Tang Luân Tổng thăm mạch, vạch mắt bệnh nhân. Lão cau mày cười áo ra xem. Trên da đây những chấm xám đen, nhỏ bằng hạt đầu. Lão vuốt râu cười

bảo:

- Chất độc Đà la thủ mệnh này không thể làm khó được lão phu.

Tổng Thu giật mình:

- Té ra ngoại công bị hạ độc?

- Đúng vậy ! Xem ra hung thủ cũng là bậc cao thủ trong Độc môn.

Tang lão mở túi, lấy ra ba viên thuốc khác màu đưa cho Thái Vân:

- Tiểu nha đầu tán nhỏ thuốc này với rượu cho bệnh nhân uống ngay.

Từng muỗng thuốc được đổ vào miệng Hồ chủ. Chờ lão uống xong Luân Tổng bảo Mạnh Phu:

- Túc hạ truyền nội lực vào thân thể lệnh nhạc, trục chất độc ra.

Tổng Thu và Thái Vân đỡ Hồ chủ ngồi lên để Mạnh Phu truyền chân khí. Mồ hôi Hiên Viên Đạo toát ra như tắm, bốc mùi tanh tưởi rất khó chịu.

Hai khắc sau, Hồ chủ thoát cảnh hiểm nghèo, có thể tự mình vận khí công.

Sáng hôm sau, Thiên Địa Song Tà đến nơi. Thấy Hiên Viên Đạo đang cùng mọi người dùng điểm tâm trong khách sảnh. Thiên Tà cười ha hả:

- Hồ chủ tráng kiện thể này mà lũ hóa tử lại bảo rằng sắp chết, báo hại ta và bà lão này chạy không kịp thở.

Hiên Viên Đạo đứng lên hoãn hỉ nói:

- Quả thực là tiểu đệ vừa chết đi sống lại. May mà Kính nhi đưa tay thần y đến, nếu không giờ này đã về tổ tiên.

Song Tà nhận ra Sa Thượng Thần Y, giật mình ngỡ ngàng. Tang lão ngượng ngùng nói:

- Lão phu bị giam cầm cả năm nay, may được Thu nhi cứu ra, chuyện cũ mong nhị vị bỏ qua cho.

Tổng Thu kéo ghế cho Song Tà ngồi rồi cười bảo:

- Chuyện còn dài, song thân cứ lót dạ, hài nhi sẽ kể cho nghe. Trong lúc họ ăn uống, chàng tuấn tự kể lại mọi chuyện. Địa Tà quắc mắt:

- Đêm nay chúng ta kéo đến Thân gia trang, xem thử Hoàng Hải Thần Long lợi hại đến đâu !

Tổng Thu bỗng hỏi:

- Tang thúc công có tiết lộ Thân Mộ Sắc biết quan hệ với tôn tể không?

Tang thần y vội đáp:

- Không ! Nhưng sao Thu nhi lại hỏi vậy?

Chàng từ tốn đáp:

- Lúc phá cửa, hài nhi đã cố tình không dùng đến bảo kiếm. Sợ chúng nhận ra lai lịch mà bỏ trống. Võ lâm ai cũng biết Tiểu tôn có thanh Huyết Hãn

thần kiếm chặt sắt như bùn. Ngự Nha Hoàn đã để lại dấu vết như một lưỡi cưa,

họ Thân sẽ không nghĩ đến tiểu tôn.

Hiên Viên Đạo tỏ vẻ không hiểu:

- Vậy trong lòng Kính nhi lo lắng điều gì?

Chàng nghiêm giọng đáp:

- Tiểu tôn cho rằng việc ngoại công bị hạ độc là cái bẫy của Thiên Hồng Bang. Đường về đã bị mai phục. Có lẽ Hoa Diện Phi Ma đã tiết lộ mối quan

hệ

giữa tiểu tôn và họ Hiên Viên với đồng bọn Mai Hoa Bang. Sau khi tà bang này tan vỡ kẻ ấy đã đầu nhập Thiên Hồng Bang và kể cho Độc Thánh nghe.

Thiên Tà lo lắng nói:

- Hồ Động Đình giờ đây không còn là chỗ an toàn nữa. Chắc Hiên Viên lão đệ nên rời về Tín Dương ở với bọn ta.

Tang Luân Tổng mất hết võ công nên sinh ra nhút nhát, lão thử dài:

- Biết có về được đến nơi hay không đã?

Quả thật là tình thế rất nguy hiểm. Tang lão, Bạch Lan, Thái Vân đều yếu đuối, muốn bảo vệ họ an toàn chẳng phải dễ.

Tôn Thái Vân thở thê:

- Tiểu muội nghe mọi người tán tụng ca ca cơ trí siêu phàm, chắc đã có cách đối phó?

Tổng Thu vuốt tóc nàng, cười bảo:

- Vân muội đừng cho ca ca lên mây xanh như vậy. Anh em tâng bốc nau, không sợ bị cười sao?

Vân nhi phụng phịu nói:- Tiểu muội nói thực lòng mà. Lần nào ra Từ Châu mua sắm cũng được

nghe lão Tô Tam ở Thiên Hương trà thất kể về những chiến công của Thiết Phiến công tử.

Bạch Lan phì cười:

- Té ra vì vậy mà lần nào Vân nhi cũng đi đến tận chiều mới về.

Hiên Viên Đạo đắc ý nói:

- Lão phu cũng thường cải trang vào thành uống trà, nghe kể chiến tích của Kính nhi mà khoan khoái cả cõi lòng.

Năm trước, Địch Yến Bình có tặng cho lão và Bạch Lan hai chiếc mặt nạ.

Tổng Thu ngượng ngùng nói lảng sang đề tài khác:

- Hải nhi cho rằng bọn trinh sát Thiên Hồng Bang ở Từ Châu đã thấy hải nhi đến hồ Động Đình. Cước trình của Ô Vân Cái Tuyết rất dễ nhận biết.

Nhưng do chúng không biết ra liên lạc bằng chim câu nên sẽ đoán rằng hải nhi chỉ cách Sơn Đông không xa. Thứ hai, việc Tang thần y xuất hiện cứu sống được ngoại công là ngoài dự kiến. Chất độc này gây những hiện tượng giống như bệnh thương hàn, hải nhi chẳng thể nghi ngờ gì, trở về bằng đường

cũ. Nay chúng ta đổi lộ trình, đi thẳng xuống phía Nam, ngược dòng sông Hoài về Tín Dương thì sẽ thoát được.

Địa Tà cầu nhàu:

- Thu nhi nói không sai, nhưng chẳng lẽ lại bỏ qua cho gã Hoàng Hải Thần Long kia? Hắn đã hành hạ Tang lão suốt cả năm trời. Không giết đi thì ta

chẳng cam tâm.

Tang Luân Tống cảm động chẳng nói nên lời. Tống Thu cười đáp:

- Hải nhi chưa nói hết ý. Phần họ Thân, chúng ta sẽ trả thù bằng cách khác, chính Võ Lâm Độc Thánh sẽ đến Thân gia trang rải độc, đốt nhà. Lúc ấy,

Hoàng Hải Thần Long sẽ dựa thế lực của Trần thái sư mà tiêu diệt Thiên Hồng

Bang. Đó là cách báo thù tốt nhất.

Thiên Tà hoan hỷ khen ngợi:

- Người đúng là tên tiểu quý khó chơi. Phen này cả Độc Thánh lẫn Trần sư thái đều khốn đốn.

Tang lão lắc đầu:

- Đêm nay chưa thể tấn công được, ta nghe nói họ Thân đã đi Bắc Kinh, ba ngày nữa mới về đến.

Tống Thu gật gù:

- Như vậy cũng tốt, Thúc công bào chết dùm loại chất độc không mạnh lắm. Có thể họ Thân mới dám kéo quân đến núi Cửu Hoa. Hàn Mạnh Phu mời Song Tà vào sau tắm gội nghỉ ngơi. Thái Vân liền rủ

Tống Thu ra hồ hái Bạch Tàn nấu canh. Chàng chiều theo ý cô em bé bỏng, theo nàng xuống thuyền nhỏ.

Tống Thu chậm rãi chèo đờ Thái Vân hái. Những bông hoa sen kiêu diễm, lung linh soi mình trên sóng nước gợi nhớ đến bài thơ Lục Thủy khúc của Lý Bạch, chàng cao hứng ngâm nga:

Lục thủy thu phong hàn

Nam hồ thái Bạch Tàn

Hà Hoa kiêu dục ngữ

Sầu sát dăng chu nhân

Tạm dịch:

Nước biếc gió thu lạnh

Hồ Nam hái Bạch Tàn

Hoa sen xinh muốn nói

Sầu chế khách chơi thuyền.

Thực ra chàng đã sửa ba chữ cuối trong câu đầu. Nguyên văn là: Ế Lục thủy thu minh nguyệt. Nhưng giờ mới ban trưa, làm gì có trăng sáng? Chỉ có

làn gió thu lạnh lẻo thổi bay mái tóc Thái Vân. Vân nhi then thùng nói:

- Ca ca đừng bồn chồn, tiểu muội xấu xí đâu thể so với những đóa sen này.

Bỗng nàng sa lệ, cúi đầu thì thầm. Như tự nói với mình:

- Phải chi chúng ta là người xa lạ?

Tống Thu hỏi lại:

- Sao Vân muội lại muốn vậy?

Thái Vân ngẩng đầu lên, đôi mắt đẹp nhạt nhòa vì lệ đỏ, tia nhìn ai oán thế lương. Nàng nói:

- Tiểu muội từ nhỏ chỉ quanh quẩn nơi này, sống đời tịch mịch cô đơn. Chẳng ai để ý rằng tiểu muội đã tròn mười tám tuổi, đã biết mộng mơ. Lần đầu

gặp ca ca, tiểu muội đã đem lòng say đắm mối tương tư. Nhưng oái oăm thay,

chàng lại là hóa thân của bào huynh. Tiểu muội đành ôm mối tuyệt tình này đến ngày tóc bạc mà thôi.

Tống Thu thực sự rung động trước mối chân tình và vẻ sầu muộn vô bờ của Thái Vân, chàng cười đáp:

- Ngu huynh rất biết ơn lòng yêu thương của Vân muội. Chỉ sợ lão gia tử và lệnh huyện đường không tán thành, nếu không ngu huynh sẽ ngỏ lời cầu hôn Vân muội. Chàng nói thật lòng mình vì Thái Vân rất giống Tam Phong Hồ Ly Hồng

Lăng Phượng, người vợ bạc mệnh của chàng.

Thái Vân vui mừng khôn xiết, nhìn chàng âu yếm nói:

- Tiểu muội sẽ thừa lại với mẫu thân, may ra người thuyết phục được ngoại công.

Chiều hôm ấy, Thái Vân chạy đến tìm Tống Thu báo tin vui:

- Ngoại công và song thân đã tán thành, Thu ca có thể nhờ phụ mẫu đứng ra cầu hôn rồi đây.

Tống Thu vội vào phòng Song Tà, trình bày cơ sự. Thiên Tà cười ha hả:

- Hay lắm! Chẳng thà làm cháu rể còn tốt hơn làm cháu hờ. Phen này lão Hiên Viên Đạo không còn dám đem thuyết luân hồi ra cãi lý với ta nữa rồi.

Trong bữa cơm tối, Thiên Tà sang sảng nói:

- Hiên Viên lão đệ! Ta muốn xin Thái Vân về làm dâu họ Bách Lý lão đệ thấy thế nào?

Hiên Viên Đạo gượng cười:

- Có một điều mà lão phu chưa kể cho lão huynh và đại tẩu nghe. Tháng trước Bang chủ Cái Bang Cẩm Y Cái Tư Mã Thù đã đến chơi tề xá mấy ngày.

Lão nghe nói về sự hóa thân của Thảo Kính liền cười dài, bảo rằng lão đã nghe

Tống Thu tiết lộ. Lão nổi tính hiếu kỳ liền lật sổ bộ Cái Bang tìm mười người

sinh cùng lúc với Thu nhi. Quả nhiên có đến hai người mang dấu son ở thùy châu bên phải và huyết trung thu. Từ lúc ấy, lão phu không còn coi Thu nhi là

Thảo Kính nữa. Nay nhị vị cho Thu nhi làm rể họ Hiên Viên thật đúng với tâm nguyện của lão phu.

Thiên Tà hoan hỉ nâng chén:

- Có thể chứ! Lão phu suốt đời học đạo thánh hiền, không giải thích được việc này, ăn ngủ chẳng yên.

Địa Tà vui vẻ nói:

- Thu nhi! Mau ra mắt cho đúng lễ.

Chàng vén áo lạy:

- Tiểu tể khấu kiến ngoại công, nhạc phụ và nhạc mẫu.

Thái Vân cũng lạy Song Tà. Hồ chủ cười bảo:

- Lão phu chỉ xin một điều là con trai của Thái Vân sẽ mang họ Hiên Viên.

Đám gia nhân đã biết trước, kéo vào chúc mừng. Trừ một người đã trốn đi, chỉ còn có tám người nhưng đều là kẻ tâm phúc. Hàn Mạnh Phu chờ họ ra khỏi mới nói:

- Lão gia yên tâm! Bạch Lan đã thọ thai được hơn tháng, sẽ có cháu cho người bỗng ngay thôi mà.

Bạch Lan năm nay đã chẵn năm mươi, bà hồi then cúi đầu chẳng dám ngẩng lên. Hồ chủ cao hứng bảo Thái Vân nấu thêm mấy món nhắm cùng mọi

người thù tạc. Sa Thượng Thần Y bỗng hỏi:

- Lão phu nghe Thu nhi kể về con quái vật dưới hồ. Xin hỏi phải chăng nó có đến sáu chân?

Hồ chủ giật mình:

- Đúng vậy! Sao Tang lão huynh lại đoán ra?

Tang Luân Tổng đặc ý nói:

- Trong cổ thư có nhắc đến loại Lục Túc Ngạc Xà, miệng cá sáu nhưng là loài rắn. Da của nó cực kỳ bền chắc, đao kiếm chẳng thể đả thương. Xương của

nó tán thành bột sẽ làm nguyên liệu của một chất độc có một không hai.

Chẳng hay lão huynh có giữ lại được gì hay không?

Hiên Viên Đạo bù người nói:

- Ngày ấy lão phu phải dùng đến mười hai thành công lực mới vỡ nát được xương đầu con vật. Lớp da dưới bụng của nó không bền chắc như trên lưng nên có thể mổ ra được. Khi phát hiện nó đã ăn thịt kính nhi, lão phu đành phải ngậm hờn, chôn cất đàng hoàng. Bởi vì trong xác của nó có máu thịt của đứa cháu cưng. Hơn hai mươi năm đã qua, chắc chỉ còn lại bộ xương.

Hôm sau, ngôi mộ của Lục Túc Ngạc Xà đã được đào lên. Hầu hết đều đã mục nát, chỉ còn lại sáu đốt xương sống và vài mảnh xương sọ.

Tang lão hoan hỉ nói:

- Bao nhiêu đây cũng là quá đủ lắm rồi. Chỉ thêm vài vị nữa là có thể chế thành chất Du Tiên Vô Hình Phấn. Độc Thành dù có tài giỏi đến đâu cũng phải bó tay.

Thiên Tà hiếu kỳ hỏi:

- Chất độc này lợi hại ra sao?

- Như tên gọi, ai vướng vào sẽ ngủ một giấc dài vô tận, sống cũng như chết.

Tổng Thu hài lòng bảo :

- Hay lắm ! Phe ta lỡ có trúng phải cũng còn cứu được. Nhưng chất độc dành cho Thân gia trang Thúc công đã có được dược liệu chưa?

Tang lão cười xoa :- Hôm trước, ta đã đem theo mấy cán nọc rắn, rất muốn chế lúc nào

chẳng được. Hoàng Hải Thần Long đã cung cấp rất nhiều thứ của quý này.

Địa Tà hỏi:

- Thế Tang lão đã bào chế cho họ thêm chất kỳ độc nào chưa?

- Lão phu chỉ đưa ra có ba loại hạng hai và một số giải dược. Nhưng Độc Thánh dụng phải cũng mất nửa tháng mới tìm ra cách khắc phục.

Canh ba đêm mừng năm, có sau bóng người xuất hiện trên đầu tường phía Tây Thân gia trang. Năm người che mặt, một lộ diện. Chỉ cần bộ bạch y ngực thêu cầu vòng là đủ biết lai lịch. Người không bịt khăn có dung mạo tuấn

tú, râu ba chùm đen nhánh. Lão ngựa cổ cười vang:

- Thân Mộ Sắc! Võ Lâm Độc Thánh và anh em Thiên Hồng Bang đã đến đây, sao không ra tay nghinh tiếp?

Đèn đuốc sáng trưng, cao thủ ủa ra đông như kiến. Bọn chúng đều có dáng đi rộng chân của những người quen với sóng biển. Hoàng Hải Thần Long

là một người tuổi độ năm mươi, thân hình mạnh khỏe tóc đỏ hoe, da sạm nắng. Phong thảo lão có vẻ đường bệ, hào sảng. Nhưng dưới cái vỏ anh hùng,

hảo hán ấy là một tâm cơ quỷ quyệt và tàn ác khôn lường. Lão vòng tay cao giọng:

- Tại hạ ngưỡng mộ thanh danh của tiên bối và quý bang đã từ lâu. Dám hỏi hôm nay giá lâm có điều gì chỉ giáo?

Độc Thánh cười nhạt, trầm giọng:

- Đung hồng lấy vải thưa che mắt thánh. Người nuôi dã tâm tóm gọn võ lâm làm hậu thuẫn cho Trần thái sư tạo phản. Thiên Hồng Bang ta cũng muốn

thống trị Trung Hoa, đâu thể khoanh tay đứng nhìn. Đêm nay lão phu sẽ cho

bọn mi nếm mùi Tiêu Hồn Đoạt Phách tán.

Lão vừa dứt lời thì năm người kia vung ta rải độc phẫn. Họ đứng thuận gió nên phần lớn các thủ hạ của Thần Long đều trúng độc. Thân Mộ Sắc kinh

hãi, quát thuộc hạ tản ra. Độc Thánh cười ha hả kéo quân rút lui.

Mờ sáng, tám bóng người âm thầm rời Hồ Động Đình, đi về phía Nam.

Đám gia nhân vẫn sinh hoạt bình thường nhưng chỉ vài ngày nữa họ sẽ giải tán, trở về nhà. Mỗi người đã được thưởng một ngàn lạng bạc làm vốn mưu sinh.

Đám hóa tử đã chờ sẵn ở cánh rừng vắng phía Đông thành Từ Châu với cỗ xe tứ mã lộng lẫy, rộng rãi. lát sau, một gia đình quyền quý ung dung dong

ruổi về hướng Nam.

Hai ngày sau, họ đến bệ đò sông Hoài, lên thuyền lớn về Hà Nam vì ngược gió, ngược nước nên mười ngày nữa mới có mặt ở Tín Dương. Bạch Lan từ ngày sinh nở, bận bịu con thơ, không thể chiều chồng trọng phu như trước lòng nàng cũng áy náy nên không giận khi Tổng Thu có

thêm thê thiếp. Hơn nữa chính Song Tà đứng ra cưới hỏi thì nàng còn dám nói gì nữa. Thượng Sương thì lúc nào cũng dịu dàng và rộng lượng. Nàng ôm

lấy Thái Vân để biểu lộ lòng yêu mến.

Tối đến, Bạch Lan bực bội hỏi:

- Sao đại thư lại vui khi thấy Tướng công lấy thêm vợ?

Nàng vui vẻ dơ năm ngón tay, ý nói rằng Tổng Thu sẽ có đến năm vị phu nhân. San nhi kinh hãi nói:

- Thực thế sao? Chẳng lẽ đại thư có tài tiên đoán?

Thượng Sương chỉ mỉm cười, nựng nịu hài nhi.

Ngày còn ở sa mạc, Tang Luân Tổng rất mến Bạch Lan. nay được trùng phùng ông cháu quần quít bên nhau. Thần y bắt tay vào việc bào chế giải

được của Tiêu Hồn Đoạt Phách tán với sự giúp đỡ của Thiên Tà và Hiên Viên Đạo.

Họ đều đã già nên rất hợp nhau. Tổng Thu chỉ ở nhà với thê tử được đúng ba ngày đã vội lên đường. Chàng dẫn theo ba hộ vệ, Linh Hồ và Phiêu Phong đã

có mặt ở núi Cửu Hoa.

Chiều ngày hai mươi sáu tháng mười, bọn Tổng Thu về đến huyện thành Phụ Dương cách núi Cửu Hoa sáu dặm. Bọn thất cái chỉ đường đến khách điểm mà Linh Hồ ở trọ. Hai gã đang rầu rĩ, nhâm nhi chén rượu, ngắm nhìn

những giọt mưa thu lất phất, mừng rỡ đón chào.

Độc Thủ Linh Hồ thở phào nói:

- Đại ca không đến thì tiểu đệ phát điên mất. Bọn Thiên Hồng Bang chẳng có động tĩnh gì cả. Tiểu đệ và gã mòng người này như bị giam lỏng ở đây.

Tổng Thu cười nhạt:

- Người có dám chắc rằng phe đối phương không hề rời núi Cửu Hoa?

Đường Thái Bạch hiểu ngay rằng đã có chuyện. Ga nghiêm chỉnh nói:

- Tiểu đệ có thể lấy đầu mà thề.

Vạn Lý Phiêu Phong lập tức xuống lầu gọi lão bán chiếu đang ngồi trước cửa khách điếm. Lão lên đến vòng tay kính cẩn thưa:

- Tiểu nhân là Thiết Động Phong, phân đà chủ phân đà Huy Châu, đặc trách vùng núi Cửu Hoa.

Tổng Thu gật đầu hỏi:

- Các hạ có thể đoán chắc rằng Thiên Hồng Bang không hề đưa quân xuống núi? - Bẩm công tử! Ba trăm đệ tử quý bang hóa trang thành đủ hạng người,

giám sát chặt chẽ núi Cửu Hoa, không hề lơ lỏng một chút nào.

Tổng Thu dịu giọng:

- Đà chủ ngồi đi. Như vậy là Thiên Hồng Bang còn một căn cứ thứ hai.

Các hạ mau quay về Tổng đà Lạc Dương. Yêu cầu Tư Mã Bang chủ đốc thúc

phân đà vào Hà Nam tìm cho ra nơi ấy. Tại hạ đoán rằng nó phải ở bờ sông Hoài/

Thiết Động Phong uống vội vài chung rồi đi ngay. Tổng Thu điềm đàm kể lại việc Độc Thánh bày kế điệu hổ ly sơn, hạ độc Hiên Viên Hồ chủ, dụ chàng đến Sơn Đông để mai phục. Chàng cũng nói luôn về kế hoạch giá họa giang đông của mình, hy vọng chỉ nay mai sẽ thấy kết quả.

Hôm sau, bọn Tổng Thu chuẩn bị hỏa dược để ám tập Tổng đàn Thiên

Hồng Bang trong lúc họ phải đối phó với Hoàng Hải Thần Long.

Quả nhiên vào sáng cuối tháng mười, Tổng Thu nhận được tin Tổng trấn thành An Khánh kéo năm ngàn quân hạ trại cách Phụ Dương ba mươi dặm, Hoàng Hải Thần Long cũng dẫn ngàn thủ hạ rời Từ Châu đến bờ Bắc sông Hoài.

Đêm ấy, chàng nằm mơ thấy Hồng Lăng Phượng. Nàng vẫn đẹp như ngày nào nhưng đôi mắt đầy vẻ ai oán. Lăng Phượng thở thề:

- Tướng công hãy vì thiếp mà cứu lấy huynh muội họ Triệu và hãy vì ân đức của mình mà tìm cách cứu đám quân triều đình vô tội kia.

Tổng Thu giật mình tỉnh giấc, mồ hôi toát ra như tắm. Chàng ngồi bên đĩa đèn dầu, suy nghĩ cho đến đầu canh năm mới tìm ra kế sách vẹn toàn.

Sáng sớm chàng triệu tập thuộc hạ, kể lại giấc mộng đêm qua rồi trình bày lương sách của mình.

Cuối giờ Thìn, một vị đạo sĩ râu ba chòm, mặt trắng như ngọc cùng năm đệ tử đến quân doanh xin bái kiến Trương tổng trấn. Về tiên phong đạo cốt của họ khiến đám quân canh không dám coi thường vội vào bẩm báo.

Trương tổng trấn cho mời khách vào.

Đạo nhân vòng tay thi lễ rồi an tọa. Năm đạo sĩ kia đứng hầu.

Trương tổng trấn tuổi độ lục tuần, tuy là võ tướng nhưng dung mạo chẳng kém phần văn nhã. Lão tươi cười hỏi:

- Tiên trưởng là cao nhân phương nào, nay đến đây có điều chi chỉ giáo?

Bồn tướng xin rửa tai nghe.

Đạo nhân rút trong bọc ra một chiếc chuông bằng bạc ngọc tía, cao độ hơn gang đặt lên bàn rồi điềm đạm nói:- Bàn đạo là Thông Thiên đạo trưởng.

Năm trước vân du Bắc Kinh, tình

cờ chữa khỏi quái bệnh cho Dương Hoàng Hậu, được người ân thưởng vật này. Chẳng hay đại nhân có biết việc này không?

Trương Phó cẩn thận cầm chuông ngọc lên xem xét. Thấy có dấu Ngọc

Tỳ và hai chữ :

Thái Tổ Hoàng Đế

Nhất thống sơn hà.

Lão kinh hãi vội đặt xuống, đứng lên vái ba vái rồi nói:

- Bảo vật này do thái tổ ân thưởng cho phụ tổ họ Dương. Nay việc thánh cung ngự tứ khâm ban cho Tiên trưởng, bồn tướng có được nghe qua. Chẳng hay tiên trưởng cần gì?

Thông Thiên không đáp mà hỏi lại:

- Đại nhân nhận xét thế nào về Trần Thái Sư?

Trương tổng trấn là một vị quan chính trực, từ lâu chán ghét trò siểm nịnh che mắt long nhan của Thái sư, lão lại hiểu rằng vị đạo sĩ này có ảnh hưởng rất lớn đối với chánh cung Hoàng Hậu. Lão quyết định tố cáo Trần Thái Sư, nếu Thông Thiên đạo trưởng tác động đến Hoàng Thượng qua trung

gian là Dương chánh cung thì biết đầu long nhan chẳng còn sủng ái Thái Sư nữa. Trương Phó chính sắc nói:

- Bồn tướng xin nói thực lòng mình, Trần thái sư chỉ là một lão đại gian thần. Trên thì dối vua, dưới thì đè nén đồng liêu.

Đạo nhân gật gù bảo:

- Nếu bàn đạo nói rằng lão ta đang âm mưu soán nghịch, chiếm lấy cơ nghiệp Đại Minh thì tức hạ có tin không.

Trương Phó giật bản mình, lắng nghe Thông Thiên kể rõ lai lịch Hải

Thần Long và Thiên Hồng Bang. Đạo nhân kết luận:

- Thiên Hồng Bang ở núi Cửu Hoa quả là đáng tiêu diệt, nhưng bọn hải tặc biển Đông cũng vậy. Túc hạ nên chiếm lấy hướng tây để tránh độc phẫn, dùng súng thần công bắn phá, mặc cho Hoàng Hải Thần Long và ngàn thủ hạ

tử chiến với đôi phương. Khi hai bên sức cùng lực kiệt mới kéo đại quân bảo toàn được sinh mạng ba quân.

Trương Phổ thở dài:

- Té ra ân tình là thế. Trong công văn của bộ binh gửi xuống chỉ nói là trên núi Cửu Hoa có hơn ngàn cường sơn thảo khấu cần tiêu diệt. Và các hiệp

khách giang hồ sẽ hợp lực. May mà Tiên trưởng đến đây chỉ giáo không thì bốn tướng và mấy ngàn quân đã chết vì chất kỳ độc rồi. Thông Thiên đạo trưởng vuốt râu nói:

- Bàn đạo cùng năm đệ tử sẽ cải trang thành quân triều đình, sát cánh cùng túc hạ tấn công núi Cửu Hoa.

Trương tổng trấn mừng rỡ sai quân lấy mấy bộ áo võ quan ra.

Theo đúng chiến thuật hành binh mà công văn bộ binh đã dặn dò, đêm ấy đoàn quân trại hành quân thần tốc đến vây chặt núi Cửu Hoa.

Sáng ra, toán hải tặc của Hoàng Hải Thần Long cũng đến nơi. Thân Môn Sắc trao cho Trương tổng trấn xem thư tay của Trần Thái Sư. Trương tổng binh cười bảo:

- Công văn của binh bộ thượng thư đã nói rõ rằng đại hiệp và ngàn thủ hạ kia đều là những bậc anh hùng cái thế, võ nghệ cao cường sẽ đích thân lên núi

diệt cường đạo, bốn tướng cùng ba quân vây chặt không để chúng chạy thoát và dùng đại pháo cũng như cung tiễn để hỗ trợ.

Lão chẳng cần biết ý kiến của họ Thân, phát tay ra hiệu cho các pháo thủ châm ngòi năm lỗ thần công.

Trước đó bọn tai mắt Thiên Hồng Bang trong huyện thành Phụ Dương và quanh chân núi đã bị bọn Tổng Thu cùng đệ tử Cái bang giết sạch. Chỉ khi

nghe đại pháo nổ vang rền Độc Thánh với biết căn cứ bị bao vây. Lão liền huy

động thủ hạ núp sau những tảng đá, bắn độc cầu xuống. Đạn thần công nổ vang trời, uy hiếp tinh thần bọn bang chúng. Họ không hiểu vì sao quan quân

lại đến bao vây? Cờ xí rợp trời. trông chiêng inh ỏi khiến lòng người thêm ngao ngán.

Hoàng Hải Thần Long thúc thủ hạ tiến quân. Gió thu thổi ngược lên núi

nên những trái độc cầu của Độc Thánh không phát huy được tác dụng. Trái lại

bọn hải tặc ở đầu gió, rải độc phấn mở đường rồi đánh thốc lên.

Năm lỗ thần công cũng được đẩy theo, dòng Thiên Hồng Bang lùi dần.

Cuộc giáp chiến khốc liệt diễn ra giữa hai phe. Thiên Hồng Bang mất tinh thần lại bị gió cuốn độc phấn vào mặt nên thương vong khá nhiều. Độc

Thánh

giận dữ nhảy xuống đón đầu Hoàng Hải Thần Long.

Lúc này mới thấy bản lĩnh của gã hải tặc Biển Đông. Dao pháp của lão cực kỳ nghiêm mật hiểm ác, bảo đao sắc bén chặt mẽ trường kiếm của Đào Vị

Ngã. Họ Đào động sát cơ, bật cười ghê rợn:

- Hoàng Hải Thần Long, người dám đụng đến lão phu coi như là tận số rồi.

Lão tung mình lên không, dùng thuật ngự kiếm chụp xuống đầu Thân Mộ Sắc. Thần Long không chịu kém, ôm đao xoay tít như chong chóng, trông

như cơn lốc xoáy. Dao kiếm chạm nhau vang rền, song phương dội ra hơn trượng. Độc Thánh cười nhạt:- Té ra người đã học được Toàn Phong đao

pháp. Nhưng cũng vô ích

thôi, chất độc Tiêu Hồn Đoạt Phách tán của lão phu sắp có tác dụng rồi đấy.

Thân Mộ Sắc cười nhạt:

- Ta đã ném qua một lần, nào có sao đâu.

Vừa nói xong đã nghe chân khí bết tắc, độc tố công phá tâm mạch. Lão kinh hãi định đào tẩu thì đã quá muộn. Võ Lâm Độc Thánh ập đến chém bay thủ cấp Thần Long.

Quan quân lúc này đã lên đến lưng chừng núi, băng trường tiến như mưa. Độc Thánh căm hận vùn tuyền đỉnh khinh công lướt trên trận địa hạ thủ

bọn hắc y, thủ hạ của Thần Long. Tài phóng độc của lão thiên hạ vô song,

lại thêm kiếm pháp tuyệt luân nên mỗi cái cất tay, nhắc chân đều lấy mạng bọn hải tặc. Chỉ hơn khắc sau, thế trận đối phương tan tác, chỉ còn lại độ hơn

trăm người. Bọn hải tặc sống sót sợ hãi đào tẩu xuống núi nhập với quân triều đình.

Nhưng vòng vây của quan quân ngày khép chặt. Tiếng loa đồng kêu gọi qui hàng vang lên lồng lộng:

- Bớ bọn thảo khấu Thiên Hồng Bang nếu muốn toàn mạng thì mau xếp giáp qui hàng.

Súng thần công nổ liên năm phát uy hiếp tinh thần đối phương. Nhưng

không hiểu sao đạn lại không nhắm vào những kiến trúc trên núi. Số là Tổng Thu trong vai Thiên Thiên đạo trưởng không thấy huynh đệ họ Triệu và Tiết Du Hà xuất hiện, sợ rằng họ bị giam trong Đào gia trang nên không cho pháo thủ bắn vào.

Trong tình thế tuyệt vọng, Độc Thánh quyết tâm mở đường máu. Lão cho rằng chỉ cần bắt được tên chủ tướng đang đứng dưới đại kỳ kia là có thể uy hiếp quan quân mở vòng vây. Đào Vị Ngã quay lại dẫn dò thuộc hạ rồi xuống núi. Trường kiếm trong tay lão hóa thành lưỡi thép, gạt phẳng những mũi tên bọc sắt. Lão dũng mãnh như thiên tướng lao thẳng đến Trung quân. Trương tổng trấn kinh hãi nói:

- Lão già kia quả thực là đáng sợ.

Tổng Thu liền trấn an:

- Có bản đạo ở đây, chẳng ai có thể làm hại Trương túc hạ. Cứ bình thân để lão lại gần.

Trương Phó hiểu ý, giống ba tiếng trống ra hiệu cho quân sĩ dạt ra không cản đường đối phương nữa để tránh thương vong. Độc Thánh tưởng bọn họ sợ

chết. Bùng chí lướt nhanh hướng đến viên tướng đang đứng trên chiến xa. Toán hộ vệ cuời ngựa đứng chung quanh vung vũ khí chặn đường đều bị gạt bay. Nhưng lúc lão còn cách chiến xa gần trượng thì bóng tử thần hiện ra.

Tên võ quan mặc áo lãnh đội từ trên lưng ngựa bốc lên cao rồi ập xuống. Thanh bảo kiếm trong tay gã lấp lánh hào quang, kiếm khí vun vút rít trong không gian bao phủ phạm vi hơn trượng mang theo tiếng nổ ì ầm. Độc Thánh

kinh hãi trước thuật ngự kiếm của đối phương vội vận toàn lực đón chiêu. Tổng Thu biết con người này rất nguy hiểm cho võ lâm nên không dám nương tay. Chàng đã dồn đủ mười hai thành công lực vào chiêu Lôi Xuất Địa

Phấn. Không ngờ vào phút tối hậu Độc Thánh há miệng phun một luồng khí trắng vào mặt đối phương. Tổng Thu giật mình nghiêng đầu né tránh nên đường kiếm lệch đi và chậm lại. Huyết Hãn thần kiếm chặt gãy vũ khí đối phương, tiện đứt tả hữu và vạch bốn đường trên thân trước Độc Thánh. Lão đau đớn rú lên tung mình đập trên đầu đám quân triều đình mà đào tẩu. Tổng Thu không truy sát mà bảo Thanh Y Kiếm Khách và Vạn Lý Phiêu Phong

bám theo. Chàng muốn tìm ra căn cứ thứ hai của Thiên Hồng Bang nơi Song Tuyệt

Hầu Gia đang dưỡng thương.

Bọn bang chúng Thiên Hồng Bang thấy phó bang chủ thọ thương đào tẩu chẳng còn dũng khí chiến đấu bèn xếp giáo quy hàng.

Tổng Thu cùng ba trăm thủ hạ lao nhanh lên, chàng nắm chặt cổ một tên mặc áo đường chủ hỏi ngay:

- Tiết cô nương và huynh muội họ Triệu đâu rồi?

Gã sợ hãi đáp:

- Bẩm quan nhân, họ đi theo bang chủ nhưng tiểu nhân không biết họ đi đâu.

Chàng bán tín bán nghi dẫn bọn Lãnh Diện vào trong lục soát. Quả nhiên không một bóng người. Tổng Thu chặt gãy khóa phòng luyện độc của họ Đào. Độc thủ đảo cặp mắt nhà nghề tìm cửa bí mật. Lát sau gã ngồi xuống

góc phòng hí hoáy mở một ngăn tủ ngầm. Ngoài mấy vụn lượng bạc bằng ngân

phiếu chẳng còn gì cả. Tổng Thu thở dài, ra ngoài cáo biệt Trương tổng trấn rồi xuống núi.

Du già đại pháp

Hồi 18

BẠCH ĐẾ TÂM KINH NÔ NỮ TẦU BẮC KINH THI KẾ DIỆT GIAN THẦN

Mấy ngày sau, bốn người về đến Tín Dương. Nghe nói Hoàng Hải Thần Long táng mạng, Sa Trọng thần y khoan khoái nói:

- Kế sách nhất tiễn xạ song điêu của Thu nhi quả lợi hại.

Thiên Tà cẩn trọng hơn:

- Võ Lâm Độc Thánh chưa chết thì giang hồ chưa hết phong ba.

Tang lão cười nhạt:

- Lão phu sắp tìm ra cách giải chất độc Tiêu Hồn. Lúc ấy họ Đào đâu còn đang ngại nữa.

Tổng Thu chưa cứu được anh em họ Triệu, chàng cảm thấy có lỗi với von thê nên nét mặt dàu dàu. Địa Tà nuôi nấng chàng từ nhỏ nên rất hiểu ý. Bà liền dò hỏi:

- Thu nhi buồn vì việc gì ?

Chàng bèn kể lại giấc mơ ở Phụ Dương và lời lặn dò của Lăng Phượng.

Thượng Sương cũng có mặt, lệ đổ đầm đìa nhớ thương người chị chung thuyền bạc mệnh. Chiều ngày mừng chín tháng mười một khi những bông tuyết đầu trên rơi xuống thì Vạn Lý Phiêu Phong và Thanh Y Kiếm Khách

về
đến. Vừa đúng bữa cơm chiều hai gã tắm gội xong vào bàn. Tổng Thu thấy họ

có vẻ mệt mỏi và đói bụng nên cười bảo:

- ún cho no rồi hãy nói.

Lát sau, Thôi Bạch Hạc vỗ bụng, khoan khoái kể:

- Đại ca! Lão quý họ Đào y thuật và công lực đều đáng sợ. Lão vừa chạy vừa băng bó vết thương, vậy mà bọn tiểu đệ phải vất vả lắm mới theo kịp. Không hiểu lão dùng loại linh dược gì mà thương tích rất mau lành, chỉ vài ngày sau đã hồi phục hẳn, cước trình nhanh nhẹn hơn trước. Sau bốn ngày

lão vượt sông Hoài tiến vào vùng núi Quỷ Sơn. Nơi này loạn thạch ngôn ngang và

bố trí thành trận pháp nên bọn tiểu đệ suýt mất mạng mà không vào nổi.

Thật

là hổ thẹn.

Tổng Thu liền an ủi:

- Biết được địa điếm là tốt rồi. Kỳ môn trận thiết là tuyệt học thượng cô, nếu chính ta cũng phải bó tay thôi.

Hiên Viên hồ chủ góp lời:

- Chúng ta phải tìm cho được Quỷ Sơn.

Thiên Tà ứng tiếng:

- Thiết phiến tu la Cổ Thiên Châu cũng là cao thủ trong thật kỳ môn.

Năm xưa Thu nhi vào nơi tọa hóa của lão, có thấy lưu lại sách vở gì không?

Địa Tà bảo ngay:

- Lão đầu tử nói mà không nghĩ. Dầu tìm thấy di thư cũng chẳng thể học ngay được. Đi làm gì cho uổng công.

Thượng Sương bỗng ra dấu với Tổng Thu. Chàng bèn dịch lại:

- Sương nhi nói rằng nàng có một người sư thúc ẩn cư ở vùng Vu Giá, rất giỏi về trận pháp. Sương nhi sẽ cùng hài tử đi Tứ Xuyên mời lão hạ sơn.

Tôn Thái Vân nói ngay:

- Tướng công cứ yên tâm đưa Cốc Đại thư đi. Tiểu hài tử Nam Thu đã thôi bú và thường ngủ chúng với thiếp.

Tổng Thu mừng rỡ thưa cùng các trưởng bối:

- Thiên Hồng Bang bị thiệt hại nặng nề chắc chắn trong vài tháng nữa chưa thể xuất đầu lộ diện. Hài nhi sẽ cùng Thượng Sương đi Tứ Xuyên.

Việc ở

nhà mong chư vị quán xuyên dùm.

Chàng quay sang bảo Độc Thủ Linh Hồ:

- Người có muốn theo ta về cố quận hay không?

Đường Thái Bạch vui vẻ đáp:

- Mộ của Tiên mẫu ở Tứ Xuyên, tiểu đệ cũng muốn về thăm.

Sau hai ngày chuẩn bị, phu thê Tống Thu khởi hành ngoài Độc Thủ Linh Hồ còn có Lãnh Diện Thái Tuế và Tây Môn Phượng Tường. Đêm trước Phượng Tường đã đến thì thăm gì đó với Thượng Sương và được nàng chấp thuận cho theo.

Đường vào Thục ngày càng lạnh giá nên Tống Thu quyết định đem theo xe tứ mã. Lãnh Diện và Linh Hồ thay nhau làm xà ích. Tống Thu cỡi ngựa đi bên cạnh. Vừa ra khỏi thành Tín Dương vài dặm Thượng Sương vén màn ra dấu bảo Linh Hồ ngừng ngựa cho mình. Đã lâu lắm rồi nàng không được sánh

đôi cùng trượng phu. Linh Hồ cười khà khà tung mình lên xe, ngồi cạnh Lãnh

Diện Thái Tuế. Thượng Sương cũng nhẹ nhàng nhảy lên yên tuấn mã. Tống Thu liền khen ngợi:

- Không ngờ võ công của nương tử ngày càng lợi hại!

Giai đoạn này cường địch ở cả phía sau lưng nên bọn Tống Thu chỉ hóa trang sơ sài. Mái tóc dài óng ả của Thượng Sương tung bay theo gió. Tuyết rơi

rất nhẹ, điểm sương trên suối tóc. Tống Thu say đắm ngắm nhìn người vợ tận nguyên sau lần sinh nở, nàng càng bội phần kiều diễm.

Thượng Sương liếc yêu trượng phu, miệng mỉm cười luôn tay ra dấu diễn tả ý mình. Nàng nói rằng lần này sẽ dẫn chàng về thăm họ tộc và viếng mộ

cha mẹ của mình. Chiều ngày mười bốn, họ vượt sông Hán Thủy đến Chương Phàn dừng xe trước Vạn Phúc đại lữ điếm. Cổ tứ mã sang trọng và phong thái

của khách đã khiến bọn tiểu nhị vui mừng, khom lưng sát gối. Đường Thái Bạch đồng dặc nói:

- Mau dọn ba phòng thượng hạng trên lầu hai và chuẩn bị cơm rượu. Bầy ngựa thì cho ăn lúa mạch loại tốt nhất.

Nhận phòng xong, Tây Môn Phượng Tường định hầu hạ Tống Thu tắm gội. Thượng Sương mỉm cười xua tay ra dấu rằng chính mình sẽ làm việc ấy. Cuộc sống ở nhà gò bó đã lâu rồi Thượng Sương không được đích thân chăm sóc cho trượng phu. Nàng khao khát được hưởng lại cảm giác của những

ngày đầu cùng hau dong ruổi. Đây là khách điếm lớn nhất nhì phủ Hồ Bắc nên rất tiện nghi, mỗi phòng đều có nhà tắm riêng.

Thượng Sương mang y phục sạch theo Tống Thu vào nơi tắm gội. Bồn gỗ lớn đã đổ đầy nước ấm, tỏa hơi nghi ngút. Nàng dịu dàng cởi y phục trượng

phu, tháo dây cột tóc. Thần hình rắn chắc quen thuộc khiến nàng đỏ mặt. Thượng Sương xúc động vuốt ve những vết sẹo trên người chàng. Mỗi lần chàng thọ thương nàng đã đau lòng biết mấy. Tống Thu cười bảo:

- Nương tử đừng lo, giờ đây chẳng còn ai đã thương ta được nữa rồi. Chàng hôn lên trán người vợ ngoan hiền, lần cởi xiêm y. Trừ đôi đầu nhũ phong đã xấu đi vì cho con bú, toàn thân Thượng Sương quyen rũ lạ lùng. Nàng vẫn âm thầm rèn luyện võ công nên cơ thể nảy nở săn chắc, vùng bụng thon mảnh phẳng phiu như xử nữ. Tống Thu bồng nàng bước vào bồn tắm. Họ lặng lẽ kỳ cọ vuốt ve. Bốn mắt nhìn nhau thay cho ngàn vạn lần ân ái. Tắm gội xong Tống Thu đưa nàng trở lại phòng ngoài gây cuộc ái ân mặc cho tuyết ngoài sân nhìn ngấm.

Hôm sau họ lại lên đường. Đúng ngày cúng táo quân mới đến được Bạch Đế sơn. Tống Thu vào thăm mộ Càn Khôn lão nhân rồi đưa bốn người kia ra phía hậu sơn tìm đến nơi tọa hóa của Thiết Phiến Tu La. Họ đứng cả bên ngoài, chỉ mình chàng và Thượng Sương vào trong.

Tống Thu sắp nhang đèn khấn ân sư rồi mới tiến hành tìm kiếm. May thay trong một hốc đá trên vách động là bọc lụa đựng pho chân kinh viết bằng

tiếng Phạn cổ và một quyển sách dày nói về kỳ môn trận pháp.

Thượng Sương xem kỹ tấm lụa vàng, hân hoan ra hiệu rằng đây chính là mảnh tơ Thiên Tằm. Nàng sẽ thay màng quạt đã rách của cây thiết phiến. Từ ngày bị Đồ Long kiếm rọc thủng đến nay, thiết phiến trở thành phế vật.

Tống

Thu vái tạ di thần Tu La rồi xuất động. Chàng đóng chặt thanh môn đưa pho kinh cho Phượng Tường xem. Nàng vui vẻ nói:

- Đúng là pho kinh này. Để về đến lữ điếm nô tỳ sẽ giải thích những tinh yếu của thân công.

Năm người mau chóng hạ sơn trở lại khách điếm ở Quý Châu. Linh Hồ bèn xin phép đi thành đô thăm mộ mẫu thân mình, gã hứa với Tống Thu rằng

sẽ có mặt ở Nội Giang chính là quê hương Thượng Sương.

Trưa hôm ấy, Phượng Tường bắt đầu dịch đoạn khẩu quyết nói về công phu Du Già. Quả nhiên có khác với bản chữ Hán của Thiết Phiến Tu La Cổ Thiên Chân dù kiến văn uyên bác nhưng không thể sánh bằng người sinh trưởng học hành ở Thiên Trúc như Phượng Tường.

Tống Thu theo hướng mới đưa chân khí lưu chuyển. Quả nhiên các đại huyết và lỗ chân lông toàn thân đóng lại mà da dẻ vẫn mịn màng. Chàng thử bé khí hoàn toàn đi vào cõi vô ngã. Lúc tỉnh lại hơn một canh giờ. Thượng Sương đang lo lắng vì thấy trượng phu tắt thở quá lâu, tim hầu như không đập, mừng rỡ mỉm cười. Phượng Tường vui vẻ nói:

- Để nô tỳ xuống bếp làm vài món lạ cho công tử thưởng thức.
Thực ra thì đã đến bữa cơm chiều nên không ai phản đối. Trời cuối năm, đất thực lạnh lẽo phi thường, dầu đã có áo ấm và chậu than hồng mà Thượng Sương cũng run lên, nàng vội uống vài chung rượu cho ấm bụng.
Lãnh Diện cũng luôn tay mời mọc Tổng Thu, đến Phượng Tường mang đồ nhắm lên thì cả ba đã ngà say. Thượng Sương ăn vài chén rồi xin phép cáo

lui trước, Phượng Tường cũng đi theo nàng.

Đến xâm tới thì Lãnh Diện đầu hàng, lão đảo đi về phòng. Gã lẩm bẩm:

- Rượu ở đây nặng thật, chỉ mới bốn chén đã say mềm.

Tổng Thu cũng chẳng khá hơn, mắt nhắm mắt mở đi về phòng. Chàng cởi áo lông, chui vào chăn, ôm lấy ái thể. lát sau, mùi hương xạ xông vào mũi,

chàng nghe động tình, kéo Thượng Sương vào lòng. Mỹ nhân then thùng giúp

chàng cởi y phục. Tổng Thu mơ hồ nhận ra có điều khác lạ nhưng chẳng để ý

làm gì. Thân hình nóng bỏng kia đã cuốn hút chàng vào trận mây mưa cuồng nhiệt.

Sáng ra, chàng tỉnh giấc thì không thấy Thượng Sương đâu. Thanh Huyết Hãn thân kiếm trên đầu giường đã biến mất. Một linh cảm xấu xâm chiếm tâm hồn, Tổng Thu vội chạy sang phòng Lãnh Diện và Phượng Tường.

Thấy Thượng Sương y phục chỉnh tề nằm trên giường của Phượng Tường, chàng thức ngộ ra rằng người đàn bà đêm qua chẳng phải là nàng. Tổng Thu bước đến lay gọi:

- Sương muội ! Dậy mau.

Thượng Sương mở mắt ngơ ngác nhìn trượng phu với vẻ dò hỏi, chàng đáp:

- Phượng Tường đã biến mất cùng với thanh Huyết Hãn thân kiếm.

Chàng chợt nhớ đến pho bí kíp Xúc Cốt Du Già đại pháp, vội kéo Thượng Sương trở lại phòng mình. Quả nhiên dưới nệm chẳng còn chân kinh, chỉ có một tờ hoa tiêu viết vội:

Ế Công tử nhã giám!

Nô tỳ chính thuộc là ái đồ của Thiên Trúc Đại giáo sĩ, có nhiệm vụ vào Trung nguyên thu hồi pho Xúc Cốt Du Già Đại Pháp và thanh Huyết Hãn thân kiếm. Bảo kiếm này vốn do tổ phụ họ Tây Môn đúc ra. Nó đã uống máu người quá nhiều nên chứa đầy ma khí, công tử giữ lại sớm muộn gì cũng trở thành kẻ hiểu sát như quỷ dữ và có ngày chết vì chính nó. Nô tỳ đem về Thiên

Trúc đặt trong đèn Lộ Thiên Giới Lã Sa, nhờ pháp lực của chư phật chư thiên
trần yếu. Nô tỳ yêu thương công tử nhưng không thể ở lại hầu hạ, đành
mượn
tình hương cùng chàng ân ái một đêm. Nếu nô tỳ thụ thai ấy là đã có duyên
tiền định. Nô tỳ sẽ vào Trung Nguyên hầu hạ công tử.
Phượng Tường bái bụt.

Thượng Sương đứng bên cùng đọc, nàng nhoèn miệng cười, đắm nhẹ vào
lưng chàng làm Tống Thu ngưng nói:

- Kể ra nàng ấy cũng là người nhân hậu. Nếu có ác ý thì chúng ta chẳng
thoát chết.

Lãnh Diện Thái Tuế đã tỉnh giấc, thấy phòng mộng chủ mở cửa liền bước
vào. Tống Thu trao tờ hoa tiêu cho gã đọc. Điều Kim Cừ bảo:

- Chân kinh vốn chẳng phải của Đại ca, nếu đúng bảo kiếm kia có ma khí
thì tiểu nha đầu Phượng Tường lấy đi là phải.

Tống Thu gật đầu:

- Nếu nàng là người gian xảo thì đã không giải thích chân kinh cho ta
luyện đúng đường lối, đạt đến mức đại thành.

Ba người vui vẻ rời Quý Châu, đi về hướng Nội Giang. Vùng đất cần cỗi
sỏi đá ngày là quê hương của mẫu thân Thượng Sương, cha nàng là người
Hán

lưu lạc đến đây sinh cơ lập nghiệp. Khi song thân qua đời. Thượng Sương
tiếp

tục công việc của phụ thân. Mấy năm trước nàng lên Bạch Đê Sơn hái thuốc
nên mới gặp Tống Thu.

Bộ tộc người Bạch này phát tích từ đất Vân Nam. Tổ tiên họ không hiểu
vì lý do nào đó đã đến định cư cạnh dòng sông Nội Giang. Đất đai cần cỗi,
dưới

sông tôm cá rất nhiều.

Chiếc xe tứ mã dừng trước cổng làng, Thượng Sương đã mặc bộ y phục
năm xưa, bước xuống xe. Đám trẻ con reo hò mừng rỡ khiến cả làng ủa ra
xem. Thượng Sương dẫn Tống Thu và Lãnh Diện đi đến căn nhà lớn giữa
làng.

Một lão già râu tóc hoa râm, thân thể trắng kiện bước xuống thang. Lão ôm
châm lấy Thượng Sương, nói rói rít bằng tiếng Miên. Tống Thu đã được
nàng

báo trước nên vòng tay thi lễ:

- Tiểu tể là Bách Lý Tống Thu, bái kiến cử phụ.

Lão trưởng làng này chính là cậu ruột của sương nhi, Nông Dài. Lão cười
ha hả, nói bằng tiếng Hán rất chuẩn:

- Sương nhi quả là có phúc khi lấy được người tài mạo như diệt tể. Mời lên nhà dùng chén rượu cho ấm bụng.

Lãnh Diện Thái Tuế đánh xe vào sát nhà rồi cùng lên. Hôm nay đã là hai mươi lăm tháng chạp, khắp làng rộn ràng tiếng chày giã nếp, tiếng gia súc bị chọc huyết. Tổng Thu kính cẩn hỏi:

- Chẳng hay năm nay mùa màng của hội tộc ta thế nào?

Nông Đài ủ rũ đáp:

- Tệ lắm, lúa thì thất bát, cả tôm cũng ít ỏi. Có nhiều nhà không đủ gạo ăn đến sang xuân.

Tổng Thu nghiêm giọng:

- Phu thê tiểu tể muốn tặng mỗi gia đình trăm lượng bạc để ăn tết. Mong cửu phu đứng ra phát giùm.

Nông Đài giật mình nói:

- Làng này có đến năm trăm nóc nhà, số bạc sẽ rất lớn.

Thượng Sương vui vẻ ra dấu bảo rằng nạng đã chuẩn bị xong. Nông lão mừng rỡ, bước ra phía trước cửa gỗ vào chiếc cổng. Dân làng lập tức tề tựu đông đủ. Lão cao giọng giải thích. Mọi người phấn khởi hoan hô vang dội. Thượng Sương bước xuống, bảo Lãnh Diện mở thành xe phía sau. Trong hai chiếc rương gỗ lớn, chất đầy những nén bạc mười lượng. Nàng tươi cười trao

tặng tay từng người.

Dân Miêu thiết tha nên chẳng ai lãnh hai lần. Đến tận trưa mới phát xong hơn năm vạn lượng bạc ngân. Tổng Thu trao riêng cho Nông Đài tám ngàn phiếu mười vạn lượng. Số bạc này dành để mua sắm giống má và nông ngư cụ. Cả làng mở hội ăn mừng, heo gà chết như rạ.

Chiều hai mươi tám, Độc Thủ Linh Hồ đến nơi cùng mọi người vui say cho đến tận mừng hai tết. Họ đã viếng mộ song thân Thượng Sương hôm mừng một nên sáng mừng ba khởi hành đi về hướng núi Đại Sơn, khi lên đến

đỉnh núi thì phát hiện sự thúc của Thượng Sương đã qua đời. Nàng khóc lóc tể

mộ rồi theo Tổng Thu xuống núi.

Bốn người đi về hướng Đông, ghé vào thành đô nghỉ trọ. Đêm ấy Tổng Thu lấy pho Vũ Hầu Kỳ Môn chân giải ra nghiên cứu. Chàng không có chút căn bản nào về Dịch học nên chẳng hiểu gì cả. Đây lại là phần cao siêu uyên

náo nhất chứ không phải trình độ căn bản. Tổng Thu thở dài bảo:

- Muốn hiểu được quyền chân giải này phải mất không dưới ba năm.

Thượng Sương an ủi chàng bằng cách chấm trà viết lên bàn:

- Tướng công lo gì ! Ta không vào được Quỷ Sơn thì dụ chúng ra mà đánh.

Chẳng lẽ Thiên Hồng Bang ở mãi nơi ấy được sao?

Tống Thu buồn rầu đáp:

- Ta cũng biết điều ấy, nhưng chưa cứu được huynh muội họ Triệu, ta chẳng thể yên tâm.

*

* *

Lướt về, Tống Thu đi đường Tô Châu để viếng mộ song thân. Cường địch vẫn còn, chàng chưa có nơi ở cố định mà cải táng hài cốt phụ mẫu. Lần trước

chàng đã gửi gắm hai ngôi mộ cho gia đình gã tiều phu ở bìa rừng nên không đến nổi nhang lạnh khói tàn. Thấy chàng và Thượng Sương trở lại, gã tiều phu

mừng rỡ đưa ra thăm mộ. Hai nắm đất nằm trơ trọi dưới những tàn cây rừng phủ tuyết quanh cũng quang đãng sạch sẽ. Tế mộ xong, Tống Thu đứng ngơ ngẩn suy nghĩ về kiếp nhân sinh. Gã tiều phu rụt rè nói:

- Sao công tử không làm mộ chí cho phụ mẫu?

Chàng cười khỏ đáp:

- Tiều đệ có quá nhiều kẻ thù, nếu chúng biết mộ phần của tiên phụ, tiên mẫu ở đây thì họ chẳng được yên đâu. Trong lúc chưa cải táng được, mong đại

huynh thay tiều đệ chăm sóc mả mồ.

Thượng Sương tặng gã trăm lượng bạc. Đối với người nghèo, đây là cả một gia tài lớn, có khi làm cả đời cũng không dành dụm được. Tống Thu nghiêm nghị nói:

- Hồ đại huynh thay tiều đệ giữ mồ, on ấy chẳng dám quên, sau này sẽ báo đền trọng hậu.

Chàng vái tạ rồi cáo từ, Thượng Sương nhớ con thơ, thúc giục mọi người đi nhanh. Linh Hồ mỉm cười vung roi quát bốn con ngựa phi nước đại.

*

* *

Đầu tháng hai, bọn Tống Thu mới về đến Hán Dương. Tiệc mừng chưa tàn thì đệ tử Cái Bang đến báo tin:

- Bẩm công tử, có kẻ nào đó đã vào hoàng cung hành thích Thiên tử cấm quân phát hiện liền vây chặt. Nhưng thích khách chỉ với thanh trường kiếm và một cây quạt lụa đã giết chết mấy chục thi vệ, ung dung thoát đi, gã còn ngạo nghễ tự xưng mình là Thiết Phiến công tử. Chính vì vậy triều đình đã họa hình gởi đi khắp nơi quyết bắt cho bằng được công tử. Tin thứ hai là Quan

tổng trấn thành An Khánh đã bị Trần thái sư đàn hặc rằng có quan hệ với Thiết phiến công tử, ngự tiền thị vệ đã đến áp giải Trương Phổ về Bắc Kinh xét

xử. Họ sẽ đi bằng đường Đại Vân Hà.

Hiên Viên Đạo thở dài bảo:

- Chắc chắn đây là độc kế của Thiên Hồng Bang vu oan giá họa cho Thu nhi.

Bạch Lan lo sợ hỏi:

- Trước sự việc này, tướng công định thế nào?

Tổng Thu trầm ngâm đáp:

- Ta đoán rằng Độc Thánh và Song Tuyết Hầu Gia đã điều tra ra việc Trần thái sư là người đỡ đầu cho Hoàng Hải Thần Long. Họ liền lên Bắc Kinh

trình nguyện thay thế Thân Mộ Sắc, thực hiện âm mưu của Thái Sư. Tên

khách kia có lẽ là Sầm Cẩm Y hóa trang ra. Cũng may ra cấm quân phát

hiện

nên lão không giết được thiên tử. Nhưng cũng đã đổ được tội lên đầu ta.

Việc

tày đình này chẳng thể trốn tránh được. Ta phải đi ngay Bắc Kinh làm sáng

tỏ

vụ án oan nếu không dòng họ Bách Lý suốt đời phải thay tên đổi mặt.

Thiên Tà nghiêm giọng hỏi lại:

- Thu nhi phải có kế sách vẹn toàn kéo thiệt thân vô ích. Trần thái sư

nắm giữ binh quyền, được thánh hoàng sủng ái. Lão sẽ không để Thu nhi

toàn

mạng gặp Long nhan đâu?

Tổng Thu mỉm cười:

- Phụ thân yên tâm. Chính lão thái sư sẽ phải minh oan giùm hài nhi.

Mười ngày sau, chiến thuyền áp giải Trương tổng trấn từ Trường Giang

đổ vào giòng Đại Vân Hà, dương buồm tiến về hướng Bắc. Đại Vân Hà là hệ

thống sông đào đầu tiên của Trung Hoa, nằm ở phía đông. Công trình này

được bắt đầu xây dựng từ thời cổ đại, dài gần ba ngàn hai trăm dặm, nối liền

năm hệ thống sông: Hải Hà, Hoàng Hải, Hoài Hà, Trường Giang và Tiền

Đường. Đại Vân Hà gồm bảy đoạn, là đường giao thông thuận lợi từ Hoàng

Châu đến Bắc Kinh vì là sông đào nên sức nước chảy chậm, ngọn gió xuân

từ

biển Đông thổi vào chỉ giúp thuyền căng nhẹ cánh buồm.

Trăng mười hai bầng bạc trên cao chẳng đủ soi sáng mặt sông và thì về

đều ngủ vì say rượu. Một chiếc thuyền nhỏ, từ bờ Tây nhẹ nhàng đuổi theo

và

cặp vào mạn chiếc thuyền. Lúc xẩm tối đã có một chiếc khác xuất hiện. Hai

thiếu nữ bán rượu nhan sắc tuyệt trần, rượu Thiệu Hưng lại thơm phưng

phức. Bọn trên thuyền không dẫn được lòng ái mộ, buông lời chọc gheo và mua giúp mấy vò. Chính là nguyên nhân khiến ai cũng say mềm. Giờ đây bốn

bóng đen từ thuyền nhỏ nhảy lên, cột dây neo thuyền vào mạn tàu rồi đi thẳng xuống khoang dưới, nơi nhốt Trương tổng trấn.

Ba khắc sau họ trở lại thuyền con, chèo vào bờ, lên ngựa đi thẳng đến Bắc Kinh. Chiếc thuyền tiếp tục cuộc hành trình, cuối tháng hai mới cập bến Hải Hà. Trương Phổ lập tức bị giải về giam ở thiên lao, chờ lệnh vua đòi. Trước đó

vài ngày, viên áp ty của thiên lao là Vương Lai Giang đã tái ngộ người đồng hương Quách Tam. Lần này họ Quách không nhờ Vương áp ty giết ai cả mà chỉ gọi gắm gã chăm sóc Trương tổng trấn. Do vậy Trương Phổ tuy ở nhà tù mà rất thoải mái.

Ba ngày sau Trương tổng trấn được giải vào triều để thiên tử hỏi tội.

Minh đế nghiêm nghị phán:

- Trương khanh dày công hạng mã, đã bốn mươi năm tận tụy vì triều đình, nay sao cấu kết với kẻ thí quân? Sự việc thế nào mau tấu trình cho trẫm

rõ, nếu ngoan cố thì chỉ liên lụy cho ba họ.

Trương tổng trấn khảng khái đáp:

- Khải tấu hoàng thượng. Hạ thần lòng dạ trung trinh sáng như nhật nguyệt, lẽ nào long nhan lại nghe lời sàm tấu vu vợ của kẻ gian thần mà hoài nghi bậc tôn trung?

Thái sư Trần Tung nghe họ Trương chửi mình là gian thần, giận dữ bước ra:

- Khải tấu hoàng thượng. Có người đã tận mắt thấy gã Bách Lý Tổng Thu mặc áo võ quan đứng cạnh Trương Phổ trong trận tiêu diệt thảo khấu ở núi Cửu Hoa.

Trương tổng trấn thản nhiên nói:

- Muôn tâu Hoàng Thượng ! Người hiệp sĩ hôm ấy chính là Thông Thiên đạo trưởng, kẻ đã từng chữa lành quái bệnh cho Thánh Cung. Nhờ đạo trưởng

mà năm ngàn quân An Khánh không bỏ mạng vì chất độc của tên phó đầu lĩnh núi Cửu Hoa và Võ Lâm Độc Thánh Đào Vị Ngã.

Dương hoàng hậu mừng rỡ phán:

- Nhưng sao Trương hiền khanh biết người ấy là đạo trưởng?

- Khải tấu thánh cung ! Tiên trưởng đã đưa ra chiếc chuông bằng ngọc tía mà thái tổ hoàng đế đã ân tứ cho họ Dương. Trên ấy có dấu Ngọc tỷ và hai hàng chữ: Thái tổ hoàng đế, Nhất thống sơn hà. Hạ thần trước đó chỉ nghe nói

nhưng cũng có thể đoán chắc là vật thực.

Dương hoàng hậu hài lòng bảo:

- Đúng vậy ! Trong triều cũng ít ai được thấy qua. Khanh tả lại đặc điểm ấy rất chính xác, chẳng thể giả được.

Minh đế ngỡ ngàng hỏi lại Thái sư:

- Thế sao Trần Khanh lại bảo rằng đó là gã thích khách.

Trần Tung chưa kịp đáp thì nghe mũi ngứa ngáy khủng khiếp, hắt hơi liền một lúc hai ba chục cái, nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt trông rất khó coi.

Sau đó lão lại nghe đầu nhức như búa bổ, lăn ra sân châu la hét. Dương hoàng

hậu rí tai Minh đế:

- Hoàng thượng ! Trước đây thần thiếp cũng bị chứng quái bệnh này. Lúc ấy chỉ muốn chết cho xong may mà có Thông Thiên đạo trưởng pháp lực cao thâm, đã biết trước có ngày hạ thần bị Thái sư vu cáo. Người dạy rằng cứ yên

lòng vì thái sư sẽ bị đám oan hồn của mấy trăm hải tặc Biển Đông báo oán.

Minh đế ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại có bọn hải tặc nào nữa ? Thái sư là quan văn, chưa từng xuất trận lần nào?

- Khải tấu Hoàng thượng ! Thông Thiên đạo trưởng đã bảo rằng Trần thái sư âm mưu soán nghịch, liên kết với bọn cướp biển Đông là Hoàng Hải Thần

Long Thân Mộ Sắc. Nhiệm vụ của họ Thần là thu phục các cao thủ võ lâm về

phe Thái sư, tổ chức hành thích thiên tử, giết hại các bậc trung thần rồi lên ngôi cửu ngũ, đoạt lấy cơ nghiệp Đại Minh. Trong trận chinh phạt Thiên Hồng Bang ở núi Cửu Hoa bọn hải tặc này có tham gia và bị chết gần hết. Việc

này xin thánh thượng hỏi Binh Bộ thượng tư thì sẽ rõ.

Bất cứ vị vua nào cũng sợ mất ngôi nên long nhan giận dữ phán:

- Tô Khanh, quả có việc ấy chứ?

Binh bộ thượng thư Tô Tuấn run rẩy tâu:

- Muôn tâu ! Đúng là Thái sư có điều ngăn thủ hạ hợp lực cùng quan quân An Khánh. Nhưng hạ thần không biết lai lịch của họ.

Long nhan nghe nói Thái sư có cả ngàn thủ hạ lai lịch bất minh, ngài sa sầm nét mặt, vỗ long án hỏi:

- Trần Thái sư ! Khanh là quan văn sao lại chiêu mộ thủ hạ đông đảo như vậy để làm gì? Phải chăng muốn tạo phản?

Trần Tung đang sống dở chết dở làm sao nghe được lời của thiên tử.

Nhưng bên tai lão lại văng vẳng một câu khác hẳn:

- Phải chăng khanh vẫn một lòng tận trung với trẫm ?

Vừa lúc ấy con quái vật trong đầu nằm im. Trần thái sư mừng rỡ vội qui xuống đáp:

- Muôn tâu, thánh thượng anh minh soi xét đúng lòng dạ của hạ thần...

Mới nói xong đã lặn ra dấy dựa. Bá quan nghe lão thú nhận ề ề lên phần nộ. Minh đế biến sắc gằn giọng:

- Vạy tên thích khách hôm nọ là do khanh phái đến phải không?

Thái sư lại nghe là:

- Có phải trong buổi chiều đầu năm khanh đã dâng cho trẫm một pho tượng kỳ lân rất quý giá phải không?

Lão mừng rỡ đáp ngay:

- Thừa phải! Chính hạ thần...

Đến lúc này thì Minh đế không còn nhịn được nữa, ngài gầm lên:

- Thị vệ đầu, mau lôi lão ra cửa Ngọ Môn chém đầu.

Quân Giáp Sĩ xúm lại lột áo mào Trần thái sư lôi đi xềnh xệch. Lão đã hét đầu đón, ngơ ngác chẳng biết việc gì đã xảy ra, luôn miệng kêu oan.

Long nhan buồn bã phán:

- Trẫm quả là đê mê, lâu nay sủng ái kẻ tội loạn. Trương thân khanh bình thân, trẫm sẽ tạ lỗi với khanh bằng cách thăng hàm nhất phẩm.

Trương Phổ tung hô vạn tuế, đứng lên kính cẩn nói:

- Khải tấu Hoàng thượng ! Thiết phiến công tử là đồ đệ của Thông Thiên đạo trưởng nên chẳng thể là thích khách. Mong long nhan thu hồi lệnh truy sát. Kéo phụ lòng bậc thần tiên.

Dương hoàng hậu vẫn nhớ ơn xưa, liền quay sang Minh đế nũng nịu nói:

- Đạo trưởng có ơn cứu mạng thần thiếp. Mong long nhan đừng để thần thiếp mang tiếng là người bội nghĩa.

Minh đế vội nói:

- Phải ! Phải ! Trẫm sẽ thu hồi ngay lệnh ấy.

Tan châu, Trương tổng trấn về dịch quán nghỉ ngơi. Hôm sau lên đường trở lại nhiệm sở An Khánh.

Ra khỏi thành khá xa, có ba người đứng đợi sẵn. Họ đưa nhau vào rừng.

Lát sau họ Trương trở ra với dung mạo khác.

Gió xuân hiền hòa thổi mát mặt khách lữ hành, cảnh vật xanh tốt êm đềm. Nhưng trong thành Bắc Kinh có một nơi chẳng vui vẻ chút nào. Đó là phủ thái sư Trần Tung phạm tội đại nghịch, thầy bị bó chiếu chôn trong nghĩa

địa dành cho tù nhân. Không được tổ chức tang ma. Gia quyến phải rời đế

đô về quê ngay lập tức. Lúc thu dọn tư trang mới biết của cải tích lũy mấy chục

năm nhò tham ô những nhiều đã mất chín phần.

Việc Trần thái sư âm mưu soán nghịch là mối nhục lớn cho thiên tử nên ngài ra lệnh dấu kín ân tình. Triều đình chỉ loan báo rằng Trần Tung khi quân

phạm thượng nên bị chém.

Địch Yên Bình hiếu kỳ hỏi:

- Đại ca đã làm thế nào mà lão họ Trần bị chém nhanh như vậy?

Tổng Thu điềm đăm kể lại, ba người kia bật cười nắc nẻ. Đường Thái

Bạch tán dương:

- Tiểu đệ mang danh Linh Hồ mà xem ra cơ trí chỉ bằng một góc của đại ca.

Tổng Thu cười khỏ:

- Đây chỉ là chút mẹo vặt, kẻ phá được trận đồ quanh núi Quỷ Sơn mới đáng gọi là đại trí.

Lãnh Diện Thái Tuế tư lự:

- Chắc giờ đây thương thế của Song Tuyết Hầu Gia và Độc Thánh đã lành hẳn. Không hiểu bọn họ còn có âm mưu gì nữa?

Bỗng trong ruộng kế bên đường có tiếng sủa vang, một con chó lông vàng đang lao nhanh giữa đám trẻ, mục tiêu của nó là con chồn xám. Con chồn băng qua đường quan đạo, chui vào đám ruộng đối diện. Chó hoàng khuyến đuổi theo, đánh hơi một lúc rồi tiếp tục truy sát. Nó không hề thấy con Hồ Ly nhưng vẫn đi rất đúng hướng.

Tổng Thu như người bừng tỉnh cơn mê. Chàng phán khởi nói:

- Hay lắm ! Ta đã tìm ra cách vào Quỷ Sơn rồi.

Chàng thúc thuộc hạ phi nhanh, đích đến của họ là Thiếu Lâm Tự.

Du già đại pháp

Hồi 19

HOÀI GIANG ANH KIỆT PHÙNG MAI PHỤC TUNG SƠN ĐỘC THÁNH ĐÁO HOÀNG TUYỀN

Đêm mười bốn tháng tư, vầng trăng treo trên đỉnh Quỷ Sơn tỏa sáng nhân gian. Nhưng đám loạn thạch quanh núi vẫn mịt mù u ám. Có mười bóng đen và một con Kim Tiền Báo Phục ở phía sau núi. Đương nhiên họ đều

mặc áo dạ hành, mặt bịt kín khăn đen.

Một người tháo cây Trường Giang trên vai xuống. Cây cung này lớn gấp rưỡi cung thường. Cánh cung với rất dày để có thể bắn xa hơn. Từ ngoài

nhìn

vào, có thể nhìn thấy tàn cây cao vút, đem sẫm của khu rừng phía trong. Như vậy chiều sâu của đồng loạn thạch chỉ độ chừng hai mươi trượng. Người cung

thủ bắn những mũi trường tiễn cũng dài hơn bình thường, đầu cột bọc nhỏ vào trận thế. Mũi đầu tiên bay đến tận khu rừng, mũi sau gần hơn một chút. Cứ như vậy các mũi tên rơi xuống theo đường thẳng, kéo dài ra đến bìa trận. Trong những chiếc bọc ở đầu mũi tên chính là máu dê. Chúng vỡ ra, tỏa mùi tanh khó ngửi.

Người cung thủ ấy là Bách Lý Tổng Thu. Bắn xong chàng quăng bỏ cung tên rồi ra hiệu cho con Kim Tiên Báo tiến vào. Tổng Thu nắm chặt chót đuôi dài, lần theo bước con vật.

Nguyên tắc căn bản của tất cả những trận pháp là gây ảo giác cho người vào trận. Họ bị lẫn lộn thực hư, không còn biết phải đi hướng nào nữa.

Nhưng

loài vật thì không có cái tâm của con người nên chẳng thể hoa mắt, hay mê muội. Bằng bản năng săn mồi của dã thú, bằng khứu giác kỳ diệu, con Kim Tiên Báo lần theo mùi máu dê, luồn lách trong đám loạn thạch mà không hề lạc hướng.

Hai khắc sau nó đã đưa Tổng Thu đi xuyên trận thế, vào đến khu rừng.

Đây là cánh rừng già thiên nhiên, thân cây to bằng hai ba vòng tay người, tất không thể bầy trận được. Hơn nữa Song Tuyết Hầu Gia tự hào sở học của mình độc bộ thiên hạ, chẳng ai có thể phá được trận pháp Mê Tâm Bát Quái nên không thêm cất cứ người mai phục. Chỉ có mười mấy tên võ sĩ cấp đao đi

lại chung quanh tòa nhà gỗ lớn. Chúng không tin rằng có kẻ địch nào vào được Quỷ Sơn nên rất lơ là, chuyện trò rôm rả cho bớt buồn chán.

Tổng Thu ôm cổ con vật, dẫn dò nó nằm lại trong bụi rậm chờ hiệu lệnh.

Hơn nửa tháng qua, chàng đã làm quen với cặp mãnh thú, đích thân cho chúng ăn uống nên hoàn toàn làm chủ được. Bách Thú Chi Vương Từ Kiên Hành đã đưa đoàn ác thú rời Tung Sơn theo Tổng Thu trở lại Tín Dương. Cả lão lẫn bầy thú đều vui mừng. Phật Môn kiêng kỵ sát sanh, kiêng thịt nên hổ báo phải tự kiếm lấy miếng ăn bữa đói bữa no. Từ lão ăn chay mãi cũng bực cả

mình.

Con vật hiểu ý chủ nhân, nằm im trong bụi tranh rậm rạp. Tổng Thu nhẹ nhàng lui về phía tòa đại sảnh ở giữa. Chàng ẩn mình trên tàn đào đối diện cửa

sổ nhìn vào.

Song Tuyết Hầu Gia và Võ Lâm Độc Thánh đang đối ẩm dưới ánh sáng

của hai ngọn hồng lạp. Chàng nghe Độc Thánh nói:

- Nay thương thế của chúng ta đã lành lặn, bang chủ định chừng nào xuất quân?

Sâm Cẩm Y mỉm cười sâu hiểm:

- Chờ lão Độc Ngô Công đến, chúng ta sẽ đem anh em họ Triệu ra làm mồi nhử Tổng Thu vào bẫy. Giết gã xong mới mong chinh phục được võ lâm.

Hơn nữa Thiên Trúc Bát Đại giáo sĩ đi Bắc Kinh chưa về đến.

Đào Vị Ngã rụt rè bảo:

- Triệu Bạch Ngọc vui tề đồ Tiết Du Hà đã nặng tình luyến ái, mong bang chủ nương tay.

Sâm Cẩm Y cười nhạt:

- Vô độc bất trọng phu ! Đào lão để ý chi đến chuyện vật ấy làm gì?

Tháng trước lão phu bảo chúng rời núi tìm cách tiếp cận Tổng Thu mà ám sát.

Chúng không chịu lại còn mắng chửi, họ chẳng thể tha được nữa. Lần này lão

phu sẽ cho lập một đài gỗ cao dưới chân núi chung quanh chôn đầy hỏa dược.

Tiểu tử Tổng Thu mà đến giải cứu thì chẳng thể thoát chết.

Độc Thánh buồn bã:

- Vậy xin bang chủ thả hài nhi ra. Nó vì chuyện huynh muội họ Triệu bị giam mà có lời xúc phạm đến bang chủ, lão phu sẽ tha cho nó.

Tổng Thu nghe vậy hiểu rằng cả ba người kia đều bị giam cầm, chàng nhanh chóng rời chỗ lục soát khu nhà phía sau.

Hầu hết các kiến trúc trên sườn núi Quý Sơn này đều bằng gỗ. Duy có một căn xây bằng đá núi rất kiên cố, như vậy nó chính là nhà lao.

Thấy phía trước có hai gã bang chúng canh gác, chàng lần về phía sau.

May thay trên bức tường dày có vuông cửa sổ với những chấn song bằng sắt to

hơn cổ tay một hài nhi. Có ba mái đầu đang chụm lại cùng nhau ngấm trăng vàng. Tổng Thu dựa sát vách, lần đến khế nói:

- Tám vị đừng đánh động bọn võ sĩ, tại hạ là Tổng Thu đây.

Chàng lộ khăn che mặt, đứng sát khung cửa. Ba người kia mừng rơi nước mắt. Bạch Ngọc thì thăm hỏi:

- Sao công tử lại vào được đến đây? Chàng hạ giọng:

- Chuyện dài lắm, chúng ta phải thoát ra ngoài trước đã.

Đông Song buồn bã nói:

- Bọn tiểu muội đều bị phong tỏa võ công và bị hạ độc, có thoát ra cũng không sống nổi.

Tổng Thu trấn an:

- Tại hạ đủ khả năng giải độc và khôi phục võ công cho chư vị.

Chàng rút đoản kiếm Đồ Long, dồn chân khí tì mạnh vào song sát. Từng thanh một đứt lia, bị chàng bẻ cong ngược lên. Tiết Dur Hà chưa bị mất võ công công Đông Song còn Bạch Ngọc lên lưng Tổng Thu. Bốn người nhanh chóng thoát ra theo Kim Tiên Báo vượt qua Mê Tâm Bát Quái kỳ trận. Nếu trận pháp này không rải chất độc thì Linh Hồ đã theo Tổng Thu vào. Gã sẽ

đặt hỏa dược thiêu huỷ nơi này. Tiếc rằng chỉ có một viên Tỳ độc châu để treo

vào cổ con báo gấm.

Toán người đang nóng ruột chờ đợi, thấy Tổng Thu đã cứu được người đưa ra an toàn, họ vui mừng khôn xiết.

Ba ngày sau họ đã về đến Tín Dương, mở tiệc ăn mừng. Dừ Hà nghe Tổng Thu kể lại nội dung cuộc đàm đạo giữa Độc Thánh và Hầu Gia, nàng buồn

rầu

nói:

- Gia sư vì đại ân cứu mạng của Sâm Cầm Y mà sa vào mê lộ, chẳng thể quay đầu lại được. Tiểu muội rất đau lòng nhưng không biết phải làm sao?

Triệu Bạch Ngọc nghiêm giọng:

- Độc Thánh trước sau cũng phải đền tội. Có điều lão là ân sư của Hà muội, chúng ta chẳng thể đứng nhìn lão thảm tử. Chỉ còn cách về Hoàng Hoa

Cung tránh mặt.

Ý kiếm của gã được mọi người tán thành. Hôm sau ba người khởi hành đi Sơn Tây. Triệu Đông Song mang nặng mối tình tuyệt vọng với Tổng Thu kẻ

đã giết cha mình. Nàng buồn bã nhìn chàng rời lên ngựa. Tối đến Bích San vui

về

hỏi Thượng Sương:
- Cốc đại thư! Nay Tiết Dur Hà đã thuộc về Triệu Bạch Ngọc, Triệu Đông Song thì không thể lấy tướng công. Vậy đâu còn ai đáng gọi là tình địch mà đại thư đoán rằng tướng công sẽ có đến năm vợ?

Thượng Sương mỉm cười lắc đầu vẫn giơ năm ngón tay ra thể hiện ý của mình.

Cuối tháng tư Sa Thượng Thần Y hoan hỉ báo tin rằng đã tìm ra thuốc giải chất độc Tiêu Hồn Đoạt Phách tán của Độc Thánh. Tổng Thu mừng rỡ tìm cách tấn công Quỷ Sơn. Vừa lúc ấy trình sát Cái Bang báo về rằng Độc Ngô

Công Thường Ý Tiểu đã đem mười thủ hạ và bảy ngô công đến Qui

Son.Trưa ngày đầu tháng năm, chim câu bay về báo rằng đêm qua Thiên Hồng Bang đã âm thầm xuất quân đi về hướng Tung Dương. Có lẽ họ muốn tấn công Thiếu Lâm tự. Tống Thu lo lắng hỏi Tang thần y:

- Thúc công ! Thuốc giải độc đã có nhưng bày Phi Thiên Ngô Công kia phía đối phó thế nào đây?

Tang lão nhú mày suy nghĩ:

- Phương thuốc thì có sẵn nhưng điều chế rất lâu.

Địa Tà cười bảo:

- Độc vật là nghề cũ của ta. Thu nhi cứ bảo họ chất rơm quanh chùa, rắc phân gà khô vào rồi đốt lên. Bọn rết bay sẽ không dám đến gần.

Tống Thu yên tâm, mang thốc giải độc đi ngay. Dù chậm hơn đôi phương nửa ngày nhưng cước lực củ Ô Vân Cái Tuyết sẽ giúp chàng đến trước. Thiên Tà cùng các cao thủ khác sẽ đi theo sau đánh tập hậu Thiên Hồng

Bang.

Nhưng dẫu là bậc trí giả cũng có lúc sai lầm. Tống Thu nóng lòng cứu viện Thiếu Lâm, thúc ngựa phi nước đại. Chàng đến bờ nam sông Hoài lúc hoàng hôn mới buông, vừa kịp chuyền dò ngang. Chàng đưa tuần mã xuống đò, đôi mắt ngắm cảnh chiều tà trên sông nước. Ngoài chàng còn có bảy tám lương dân và khách thương hồ.

Khi đò còn cách bờ bắc vài trượng, từ những bụi lao cạnh bên đò, hàng trăm mũi tên bọc thép bay đến. Vừa nghe tiếng dây cung bật Tống Thu vận toàn lực xô tuần mã xuống sông. Đây là kỉ vật của Hồng Lăng Phụng, chàng

không thể để nó chết được. Chính vì vậy vai và đùi chàng trúng liền bốn mũi độc tiễn. Tám người vô tội đồng hành đều chết sạch. Chỉ có gã lái đò đứng ở cuối thuyền là thoát nạn. Gã núp sát đáy thuyền, run lẩy bẩy.

Tống Thu cố nén đau, rút thiết phiến múa tít bảo vệ châu thân. Thương Sương đã dùng mảnh tơ Thiên Tằm lấy được ở Bạch Đẻ Sơn thay màng quạt cũ. Trong tiếng tên bay xé gió giọng cười ghê rợn của Độc Thánh vang lên:

- Tống Thu ! Để xem hôm nay làm cách nào thoát khỏi tay lão phu. Chát độc Tiêu Hồn Đoạt Phách tán đã tẩm vào đầu mũi tên sẽ đưa ngươi xuống

suối

vàng.
Mấy trăm cung thủ thay nhau xạ tiễn tạo thành trận mưa tên vây chặt lấy Tống Thu. Chàng chỉ sơ hở một chút là toàn thân sẽ cắm đầy tên độc. Lâm nguy bất loạn, Tống Thu giơ chân đạp thùng đáy thuyền chui qua lỗ chìm xuống dòng nước sông Hoài. Chàng dùng phép Quý Tức trong Du Già đại pháp, lơ lửng trong làn nước bạc mặc cho sóng cuốn trôi về phía Đông. Độc Thánh chỉ thủ hạ chạy dọc bờ sông tìm kiếm, dùng cả thuyền nhỏ

lục soát mà không thấy đối phương nổi lên. Lão hoan hỉ nói:- Trước sau gì gã cũng chết vì chất độc, chúng ta có thể yên tâm kéo về Tung Sơn.

Tổng Thu trôi đi năm sáu dặm, tấp vào đám rế cây bên bờ. Chàng gượng trèo lên tìm chỗ kín đáo trị thương. Nhờ một viên đại hoàn đan và thuốc giải độc của Sa Thượng Thần Y, Tổng Thu đã thoát chết. Tuy nhiên vai và tay chân tả rất đau đớn, chưa thể bình phục ngay được.

Chàng dỗi mắt quan sát suốt mặt sông xem có thấy tuần mã đâu không. Nhưng có lẽ nó đã bơi về bờ Nam nên chẳng thấy tăm hơi. Tổng Thu thở dài,

vung Đò Long kiếm chặt một cành cây làm gậy chống khập khiễng đi dọc bờ

ssong tìm chỗ nghỉ ngơi. Với tình trạng này chàng không thể nào đến kịp Thiếu Lâm. Tai kiếp đã giáng xuống đầu những tăng nhân hiền lành suốt đời chay tịnh chẳng được hưởng chút lạc thú nhân sinh cả.

Chàng sợ gặp bọn Thiên Hồng Bang nên đi về hướng Đông. Càng lúc càng xa bên đò. Lúc trời tối hẳn, chàng kịp đến một tòa đạo am nằm ẩn mình dưới rừng cây rậm rạp cạnh bờ sông. Mùi nhang trầm, tiếng mõ và ánh nến khiến chàng phấn khởi bước vào.

Một đạo sĩ tóc bạc đang ngồi trước bàn thờ Thái Thượng lão quân tụng niệm. Tổng Thu kiên nhẫn chờ đợi. Lát sau đạo sĩ hoàn thành công khóa, đứng lên quay lại. Dung mạo lão giống một người nào đó mà trong nhất thời Tổng Thu nghĩ không ra. Nhưng nói chung lão rất anh tuấn và tiên phong đạo

cốt. Đạo sĩ hiền hòa nói:

- Đàn việt lạc bước đến chốn hoang vu này là có duyên, mời sang phong bên uống trà đàm đạo.

Tổng Thu mỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ muốn xin vài bát cơm đỡ dạ và chỗ nghỉ ngơi.

Đạo sĩ gạt đầu:

- Hay lắm ! Bàn đạo cũng chưa dùng bữa tối. Mời đàn việt cùng ăn.

Mé tả đạo am là một gian thảo xá. Trên chiếc bàn mộc quả có sẵn một mâm cơm và vò rượu. Đạo sĩ tươi cười:

- Bàn đạo không khiêng rượu thịt, xin đàn việt đừng cười.

Lão chờ khách bụng đã mới hỏi:

- Khu vực này chẳng hề có cường đạo, vì sao đàn việt lại thọ thương ?

Tổng Thu thở dài thuật lại việc Thiên Hồng Bang dùng kế điếu hổ ly sơn, phục kích nơi bên đò sông Hoài, khiến chàng chẳng thể đến Thiếu Lâm tục tiếp

viện. Nếu chàng để ý sẽ thấy mắt lão chột lóe lên dữ dội. Đạo sĩ vui vẻ nói:

- Bần đạo tuy không màng đến thế sự nhưng vẫn được nghe danh Thiết phiến công tử tài trí vô song, một tay chống đỡ võ lâm. Nay bần đạo sẽ giúp công tử đến Tung Sơn một cách mau chóng. Nhưng bù lại công tử phải giúp

bần đạo một việc nhỏ.

Tổng Thu mừng rỡ hỏi lại:

- Đạo trưởng định dùng cách nào để giúp tại hạ đến Thiếu Lâm tự trước bọn tà ma?

Đạo sĩ bao giọng gọi:

- Hạc nhi !

Từ ngoài vườn một con Hồng hạc to lớn bước vào. Chiếc cổ dài kia chưa vươn ra mà đac cao bằng một người đứng. Đạo sĩ vuốt ve lưng nó, đặc ý nói:

- Đây là con vật hiền có nhất thế gian, sải cánh rộng lớn hơn trượng, có thể chở được hơn trăm cân, ngày bay ngàn dặm. Tính tình lại thông linh, hiểu

được tiếng người. Bần đạo sẽ cho công tử mượn Hạc nhi để đến Tung Sơn.

Sau

khi giải cứu được Thiếu Lâm tự mong công tử đến Ngũ Đài Sơn ở Hà Bắc cứu

giùm khuyển tử, gac bị giam trong sơn động phía sau Kim Linh Tự. Lúc ấy công tử giao lại Hạc nhi cho gã.

Tổng Thu cẩn thận hỏi:

- Lệnh công tử vì sao lại bị Kim Linh Tự bắt giam?

Đạo sĩ buồn rầu kể:

- Bần đạo luyện công bất cần, tuy không tẩu hỏa nhập ma nhưng mạch nhâm vị tắt nghẽn, lửa tam muội công phá khí hải khiến ngày đêm khổ sở. Khuyển tử nghe nói Kim Linh Tự có trồng được một cây Chu Sa Tuyệt Quả, liền đến đây xin một trái để cứu bần đạo. Kim Linh thiên sư không cho, khuyển tử bèn liều mạng vào lấy trộm. Ai ngờ bị thiên sư bắt được, giam cầm

đã chín năm nay.

Tổng Thu bắt nhẫn nói:

- Lệnh lang quả là bậc đại hiền tử. Tại hạ sẽ cứu y thoát khỏi cảnh lao cung và sẽ hái vài trái Chu Sa Tuyệt quả về tặng đạo trưởng. Xin cho biết tính

danh và dung mạo của lệnh lang?

- Khuyển tử năm này đã ngũ tuần, người thấp bé như tiểu đồng, giữa trán có cục bướu nhỏ như sơn. Tên hắc là Tả Kiến Tường. Công tử cứ bảo rằng Hồng Hạc chân nhân phái đến.

Lão lại bảo:

- Công tử cởi y phục ra đi. Bàn đạo có một loại thuốc Kim Sang rất thần diệu.

Tổng Thu cảm kích cởi quần áo, Hồng hạc chân nhân bôi lên bốn vết thương nơi bả vai và đùi ta một chất lỏng sền sệt màu trắng như sữa rồi dùng vải sạch băng chặt lại. Chàng nghe thương tích mát rượi, mắt cả cảm giác đau đớn. Chàng chưa kịp nói lời cảm tạ thì lão đưa thêm một hoàn thốc xanh biếc

lớn bằng hạt đậu và rất thơm tho:

- Viên linh đơn này sẽ giúp vết thương mau lành hơn.

Tổng Thu vừa bỏ vào miệng đã nghe bảo mệnh cổ trùng khuấy động trong người dữ dội. Chàng hiểu ngay viên dược hoàn kia có độc, vội dẩu xuống dưới lưỡi, giã đồ như đã nuốt. Đạo sĩ không nhận ra, vui vẻ dặn dò Hồng Hạc:

- Hạc nhi. Từ nay ngươi theo công tử đây, khi nào gặp Kiến Tường thì đưa gã về am.

Tổng Thu bình thân nói:

- Phải chi đạo trưởng tặng luôn Hồng Hạc cho tại hạ thì hay biết mấy.

Như vậy mới đáng công tại hạ đến Kim Linh Tự cứu lệnh lang.

Chân nhân nói với vẻ tự tin:

- Bàn đạo sẵn lòng kính tặng, chỉ sợ Hạc nhi khôn chịu theo công tử mà thôi.

Tổng Thu mỉm cười bí ẩn:

- Đó là việc của tại hạ. Giờ xin cáo biệt. Đội ơn đã ban linh vật.

Chân nhân hơi ngỡ ngàng, nhìn theo bóng chim bay xa dần. Lát sau, lão lẩm bẩm:

- Người tưởng có thể sống mà chiếm linh cảm của lão phu sao?

*

* *

Nhắc lại thần mã Ô Vân Cái Tuyết bị Tổng Thu xô xuống nước sông Hoài, dạt vào bờ Nam. Nó hí lên thảm thiết rồi tìm đường trở lại Tín Dương. Mãi đến tối mới tới nơi. Vân nhi chạy và trong, đứng trước đại sanh hí vang. Thiên Địa Song Tà và mọi người đang chuẩn bị lên đờng, kinh hãi chạy ra. Thấy tuần mã không người cưỡi, trên yên còn dính một mũi tên, Thiên Tà than dài:

- Thôi rồi. Chúng ta đã trúng kế diệu hồ ly sơn của Thiên Hồng Bang.

Không hiểu Thu nhi đâu mà tuần mã lại về một mình.

Mọi người nghe như sét đánh bên tai, đứng chết lặng. Thiên Tà vươn tay nhổ mũi tên ra khỏi yên ngựa, thấy tay mình ẩm ướt, lão mừng rỡ bảo:

- Yên ngựa ướt nhẹ chứng tỏ Thu nhi ngộ nạn khi sang sông. Như vậy thì còn có hy vọng. Chúng ta mau ra đây xem sao? Ba nữ nhân đang khóc

vùi, nghe nói thế liền gọi con cho Bạch Lan rồi theo Song Tà.

Đến bờ sông, nghe nói đò đã chìm gần bên kia, họ mượn thuyền nhỏ sang sông. Những cánh tay mạnh mẽ đẩy thuyền lướt đi như tên bắn. Cạnh mép nước bờ Bắc, gã lão dò cùng mấy chục người đang cố sức kéo chiếc đò thủng đáy lên bờ dưới ánh sáng của cây đuốc nhựa thông.

Ba chiếc thuyền con ghé vào. Song Tà và Hiên Viên Đạo lên trước, tám người kia cũng nhảy theo. Địa Tà nóng nảy hỏi:

- Trong đám các người ai là người mục kích cuộc chiến chiều nay?

Giọng bà lạnh lẽo và chất chúa như đinh đóng vào tay. Gác lái đò vội buông dây chạy ra nói:

- Bẩm lão thái, chính tiểu nhân là người duy nhất còn sống sót.

Địa Tà cố nán bi thương hỏi tiếp:

- Vậy người có biết tình trạng của chabgf công tử áo trắng dắt thoe một con ngựa đen tuyền hay không?

- Bẩm lão thái ! Lúc đò sang đến gần bờ, mấy trăm cung thủ núp trong bụi lau bắn tên như mưa. Vị công tử ấy đẩy tuấn mã xuống sông rồi múa quạt che

thân. Tiểu nhân thấy rõ chàng ta bị trúng bốn mũi vào tai và chân tả. Sau đó công tử đập thủng đáy và rồi chui xuống nước. Bọn cường đạo có lục soát mặt

sông rất lâu mà không thấy gì cả.

Hiên Viên Đạo thờ phào:

- Thế thì không sao. Thu nhi thân hoài tuyệt học, chẳng thể chết vì bốn mũi tên ấy được.

Độc Thủ Linh Hồ bắn khoăn:

- Văn bối chỉ sợ đầu tên tâm chất kỳ độc.

Thiên Tà giật mình:

- Đúng vậy ! Không hiểu ngoài chất Tiêu Hồn Đoạt Phách tán, lão còn có loại tuyệt độc nào khác hay không?

Tang Luân Tổng vội hỏi:

- Thế mũi tên lúc nãy đâu rồi?

Thiên Tà bối rối đáp:

- Lão phu không mang theo.

Địa Tà cười nhạt:

- Lão chẳng được tích sự gì. Chỉ còn cách kéo chiếc đò kia lên thôi, chắc chắn tên cắm trên ấy. Mọi người khen phải, ủa xuống đuổi đám thần dân ra, nắm lấy dây kéo

mạnh. Sức họ hợp lại ước hơn vạn cân nên chiếc đò ngoan ngoãn trôi lên, nằm

trên bãi cát. Lãnh Diện nhảy đến nhổ vài mũi tên trên mạn thuyền, đưa cho Tang thân y. Lão người thử, hoan hỉ nói như reo:

- Không sao ! Đây chính là chất độc Tiêu Hồn Đoạt Phách tán. Thu nhi mang trong người mấy trăm viên giải được, chẳng thể nào chết được.

Bích San nức nở:

- Nhưng hiện giờ tướng công đang ở đâu mới được chứ?

Bỗng từ trên không vọng xuống tiếng nói quen thuộc:

- Ta chưa chết mà sao mọi người khóc làm gì?

Nổi vui mừng và sững sốt hòa quyện với nhau. Tổng Thu cho Hồng Hạc hạ cánh xuống. Ba người quên cả thẹn thùng chạy đến bên trượng phu.

Chàng

vuốt tóc họ an ủi:

- Giờ tai họa đã qua. Ta lại có thêm linh cảm tối bảo này. Các nàng mau quay lại nhà để ta đến Thiếu Lâm cho kịp.

Chàng quay sang bảo bọn thủ hạ:

- Thái Bạch cấp tốc cưỡi thần mã đi Hà Bắc, đến Ngũ Đài Sơn do thám Kim Linh tự. Xong việc ở Tung Sơn ta sẽ đến ngay. Bốn người còn lại hộ tống

tam vị phu nhân về trang.

Biết tình hình cấp bách, họ vội làm theo ý Tổng Thu. Như vậy chỉ còn Song Tà và Hiên Viên Đạo đi cùng chàng đến Thiếu Lâm tự. Tổng Thu bảo Hồng Hạc bay theo còn chàng dùng khinh công vừa đi vừa kể lại cho các trưởng bối nghe cuộc tạo ngộ với Hồng Hạc chân nhân.

Thiên Tà nhiều mày:

- Cũng may mà Thu nhi có Bảo mệnh cổ trùng trong người nên kịp thời phát hiện dã tâm của đạo sĩ lạ mặt kia. Ta không biết lai lịch của Hồng Hạc chân nhân nhưng có thể đoán chắc rằng Kim Linh thiên sư là bậc chính nhân.

Thiên sư giam hãm gã Tả Kiến Tường kia suốt chín năm chắc không phải vì gã

trộm Chu Sa Tuyết Quả. Khi đến Ngũ Đài Sơn Thu nhi hãy hỏi cho ra lẽ.

Địa Tà âu yêm trách chàng:

- Lúc thấy tuấn mã trở về trang một mình. Ta đã dùng Bảo mệnh cổ trùng để liên lạc. Sao không thấy Thu nhi trả lời?

- Bẩm mẫu thân ! Có lẽ lúc ấy hài nhi đang vận khí trị thương nên không nghe thấy.

Địa Tà nghiêm giọng:

- Lần sau nếu có chuyện gì thì phải lập tức báo về ngay, không được để mọi người lo lắng thương tâm. Bảo mệnh cổ trùng là kỳ bảo thế gian có một không hai, vượt ngoài sự hiểu biết của con người, Thu nhi may mắn có

được

sao không biết tận dụng !

Tổng Thu cúi đầu nhận lỗi, lên lưng thần điêu đi trước. Ba lão nhân cùng thi triển khinh công lướt mau.

Mờ sáng Tổng Thu cho Hồng Hạc đảo một vòng quanh đỉnh Thiếu Thất, thấy cảnh vật tĩnh lặng êm đềm chàng mừng rỡ hạ cánh. Toán tăng nhân

tra trước sân phát hiện hoảng hốt la lên. Cả đời họ chưa bao giờ thấy một con

chim to lớn đến thế. Nhưng khi thấy Tổng Thu từ lưng chim bước xuống họ vui mừng khôn xiết, chạy lại chào hỏi. Chàng là đại ân nhân mấy lần cứu mạng Thiếu Lâm tự nên ai cũng hết lòng tôn kính. Phổ Luân thiền sư và bốn sư đệ nhanh chóng ra tiếp khách. Tổng Thu nói ngay:

- Thiên Hồng Bang đã kéo đại quân đến tận công quán tự. Nguy hiểm nhất là lão Độc Ngô Công thường ý vào bầy rết bay. Chúng ta phải chuẩn bị ngay mới kịp.

Lát sau mấy trăm tăng lũ ùa xuống chân núi. Họ vào nhà những hộ nông dân canh tác trên đất của chùa xin rơm và phân gà.

Sau trận tai kiếp vừa qua, mấy trăm đệ tử tục gia từ bốn phương đã về Tung Sơn bổ sung cho số sư sãi tử nạn. Phái Võ Đang cũng có được gần

trăm người. Tổng cộng là gần ngàn cao thủ. Họ được uống thuốc giải Tiêu Hồn Đoạt Phách tán nên yên lòng chiến đấu.

Cuối giờ ty, Song Tuyết Hầu Gia và Võ Lâm Độc Thánh thống lĩnh hơn ngàn bang chúng tiến đánh Thiếu Lâm. Các phòng tuyến phía dưới đã rút cả lên núi nên Thiên Hồng Bang không hề gặp sức kháng cự nào, tiến lên như vũ

bão.

Nhưng một hàng rào gỗ đã đã vây quanh chùa cách một tầm tên bắn. Trận mưa phi thạch bay ra chặn đứng bước tiến đối phương. Độc Ngô Công Thường Ý Tiểu là một lão già đen đúa gầy gò tóc tai bù xù. Lão ra lệnh cho các

Miêu nhân mở chuồng độc vật, thả đàn ngô công. Hàng vạn con vật góm ghiếc bay về phía tuyến phòng ngự. Song những đóm rơm để cách quanh trước mặt các nhà sư đã bốc cháy tỏa ra một mùi rất khó chịu. Đàn rết bay

gặp khắc tinh bay tán loạn không còn nghe sự điều khiển của Độc Ngô Công nữa.

Độc Thánh thấy vũ khí thứ nhất đã bị vô hiệu hóa, lão giận dữ quát thủ hạ tiến lên. Hàng trăm mũi tên mang độc cầu rơi xuống phòng tuyến Thiếu

Lâm. Chỉ sau một đợt tên, hàng ngũ đối phương rối loạn lên rồi im lặng như tờ. Song Tuyết Hầu Gia mừng rỡ ra hiệu tiến quân. Lão cùng Độc Thánh đi trước mở đường. Hai người lướt rất nhanh như tên bắn hạ thân trên bức tường phòng ngự bằng thân cây đảo mắt quan sát.

Nhưng bất ngờ từ trên những tàn cây cao cạnh đấy có sau bóng người nhảy xuống. Là những người đang gục ngã vì chất độc kia chồm dậy xông vào

bọn bang chúng. Đạo kiếm quan lạnh lẽo của người thứ nhất vẽ thành những chiếc móng rồng sáng bạc trùm lấy người Độc Thánh. Năm cây thiên trượng

và một thanh kiếm nhắm mục tiêu là Sầm Cẩm Y.

Hai lão ác ma dù có võ công xuất chúng cũng chẳng thể đối phó kịp. Độc Thánh và Hầu Gia kinh hãi vung trường kiếm đón chiêu. Nhưng Tổng Thu đã

quyết giết cho được Đào Vị Ngã nên dồn hết công lực và chiêu Phi Long Tại Thiên. Đồ Long kiếm chém gãy trường kiếm của Độc Thánh và chụp vào ngực

lão. Độc Thánh rú lên thảm thiết rơi xuống đất, ôm ngực giương đôi mắt phần

hạn nhìn đối thủ.

- Thì ra kẻ đánh lén lão phu là tiểu tử nguoi !

Tổng Thu cười nhạt:

- Ác giả ác báo. Lão mai phục ta ở bên đò sông Hoài thì giờ còn trách gì nữa !

Độc Thánh gục chết mà mắt vẫn mở trừng trừng. Bên kia Song Tuyết Hầu Gia trúng liền ba cây thiên trượng vào vai và lưng, máu miệng phun thàn

vòi nhưng không chết. Huyết Quang Ma Công quả là kinh hãi thế tục. Lão ác

ma ném thanh kiếm gãy vào một chỗ rồi múa tít song chưởng, hóa thành một luồng Hồng Quang lao về phía chưởng môn phái Võ Đang.

Thanh Trần đạo trưởng vội mang kiếm chống đỡ. Năm cao thủ Thiếu

Lâm cũng ập vào hỗ trợ. Sầm Cẩm Y vẫn bỏ trống hậu tâm song chưởng ve vẩy

phá tan màn kiếm quang, giáng vào ngực Thanh Trần. Đạo trưởng rú lên thảm

khốc, lăn lông lóc trên mặt đất. Song Tuyết Hầu Gia lãnh thêm hai trượng nữa

của Phở Hòa và Phở Trú, hộc ra một búng máu nhưng thân hình vẫn lao nhanh xuống núi. Năm cao tăng ngẩn ngơ trước thần công của họ Sầm, đuổi

theo truy sát.

Bọn bang chúng Thiên Hồng Bang bị tập kích bất ngờ nên thương vong rất nhiều. Bản lãnh chúng lại không bằng các tăng lữ Thiếu Lâm làm sao chống cự lại. Nay phó giáo chru mạng vong, giáo chủ thì mang thương đao tâu, chúng mất cả tinh thần bỏ chạy tán loạn. Độc Ngô Công nhờ đan rết bảo vệ nên thoát đi dễ dàng.

Cái chết của mấy trăm đệ tử Thiếu Lâm hồi năm ngoái đã khiến quần tăng nổi lòng sầu hận, họ đuôti theo bèn gót. Tổng Thu thấy Hầu Gia đào tâu cũng theo chân các cao tăng truy đuổi.

Sâm Cẩm Y thoát xuống chân núi thì gặp Thiên Địa Song Tà và Hiên Viên Đạo. Ba người này đã đến hơn khắc ngòi chờ thú dữ xông chuông.

Hiên

Viên hồ chủ cười ha hả đón đường Song Tuyệt:

- Nghe danh Hầu Gia đã lâu, xin nán lại chỉ giáo cho lão phu vài chiêu tuyệt học.

Miệng thì nói, song thủ lão võ liền tám chương. Hiên Viên Đạo ngộ kỳ duyên, công lực và võ nghệ đều cao siêu nhưng chưa hề đấu với ai. Nay có dịp

lão phân khởi trở hết tài nghệ. Toàn Cơ Quyền pháp do lão thi tóó còn lợi hại hơn Tổng Thu bội phần, chiêu thức liên miên bất tuyệt, trong vòng bốn mươi

chiêu họ Sâm đã trúng ba đòn.

Song Tà ngồi trên tảng đá vỗ tay tán thưởng. Tổng Thu và năm cao tăng hàng chữ Phở đến nơi cũng phụ họa theo.

Đến chiêu thứ một trăm, Hiên Viên Đạo quát vang như sấm, hóa thành bảy bóng anh vây chặt Hầu Gia. Sâm Cẩm Y vội quay tít thân hình dệt lưới chưởng quanh mình. Hiên Viên hồ chủ cười vang ập vào tấn công. Song chưởng của lão mãnh liệt như cuồng phong đẩy Sâm Cẩm Y văng ra sau hơn trượng, máu miệng tuôn ra như suối.

Bỗng có tám bóng trắng lướt đến như cơn gió, hợp chưởng tấn công các cao tăng Thiếu Lâm và Tổng Thu. Sáu người vội cử chưởng chống đỡ. Song Tà

thấy chưởng phong có màu vàng điểm những đốm hàn tinh óng ánh, nhận ra Kim Quang Phật Chưởng, vội nhảy đến hỗ trợ. Chưởng kinh chạm nhau nổi vang rền, phe Tổng Thu ra tay không đều nhau nên kém thế hơn. Phở Hòa, Phở Trúc bị đẩy lùi nửa trượng máu rỉ khóe miệng.

Đôi phương chính là Thiên Trúc bát đại giáo sĩ. Họ thắng chiêu đầu, đặc ý đánh thêm chiêu thứ hai. Hiên Viên Đạo vội bỏ mặc Song Tuyệt Hầu Gia lao

đến hợp lực cùng mọi người. Nhờ vậy mà đảo ngược được tình hình, tám

giáo

sĩ Thiên Trúc bị đẩy lùi. Trong lần va chạm thứ ba, bọn giáo sĩ nương theo sức

phản chấn đào tẩu. Trước đó Song Tuyệt Hầu Gia đã bất ngờ chồm dậy phóng

đi như luồng gió thoản. Lão đang nằm im như đã chết nên đám đệ tử Thiếu Lâm bị bất ngờ không tập trung cản. Tống Thu nhìn theo nói với giọng tiếc rẻ:

- Sầm Cẩm Y chưa chết thì võ lâm chưa thể thái bình.

Phổ Luân thần sư trấn an:

- Dẫu sao họ Sầm cũng phải mất ít nhất là nửa năm mới bình phục và gây dựng lại lực lượng khác.

Tiếng khóc rầm rức của bọn đệ tử tục gia Võ Đang cạnh xác Thanh Trần đạo trưởng khiến lòng người nặng trĩu. Bọn Tống Thu bèn cáo từ Thiếu Lâm tư. Phổ Luân phương trượng nói với giọng cảm kích:

- Lại lần nữa Bách Lý thí chủ thi ân với Thiếu Lâm. Lão nạp xin...

Thiên Tà vội xua tay, cười ha hả:

- Thiên sư đừng để tâm làm gì. Giảng ma vệ đạo là việc chung của người hiệp sĩ.

Bốn người quay bước, rời núi Thiếu Thất. Song Tà và Hiên Viên Đạo trở lại Tín Dương. Tống Thu lên lưng Hồng Hạc đi Hà Bắc.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 20

Ký sơn sơn thượng phùng trưởng bối

Lãnh cung phế hậu ngộ lương duyên

Cứu được Thiếu Lâm, giết xong Độc Thánh, lòng Tống Thu rất thanh thản. Chàng ung dung thưởng thức cảm giác bay bổng giữa trời xanh, tưởng như mình là Phí Văn Phi, thường cười hạc vàng về nghỉ ở Hoàng Hạc Lâu. Tống Thu bất giác sinh lòng yêu mến con thần điêu kỳ tuyệt nhân gian này. Chàng vuốt ve chiếc cổ dài, thân thiết nói với nó :

- Hạc nhi không cần vội, cứ bay thong thả, khi nào mệt thì hạ cánh nghỉ ngơi.

Hồng Hạc rất thông linh, quác lên tỏ vẻ hiểu ý. Mỗi lần dừng chân Tống Thu đều chuyện trò và cho Hạc nhi ăn uống no nê. Hồng Hạc bắt đầu thấy mến người chủ mới. Tống Thu định dùng thủ pháp mà Bách Thú Chi Vương đã dạy để thu phục thần điêu, nhưng chàng lại ngần ngại, không muốn ra

tay.

Hồng Hạc là linh vật chứ chẳng phải bọn ác thú tầm thường.

Năm ngày sau, Hồng Hạc bay đến ngay ngọn Ký Sơn thì chậm lại. Nó đảo quanh đỉnh núi, kêu lên những tiếng bi thiết. Bỗng từ dưới vọng lên tiếng còi trúc cao vút, Hồng Hạc mừng rỡ bỏ nhào xuống, Tổng Thu vội ôm chặt cổ nó

để không bị rớt.

Còn cách mặt đất mười trượng, thần điều xoè cánh lượn một vòng rồi đáp xuống trước một căn thảo xá điêu tàn. Từ trong một lão nhân tóc bạc buông xoã, y phục rách rưới đi ra. Nói là đi chứ thực ra lão di chuyển bằng hai

tay vì lưỡng túc đã cụt đến đầu gối.

Tổng Thu nhảy xuống đất, đứng nhìn cảnh Hồng Hạc dụi đầu vào lòng lão nhân luôn miệng kêu với vẻ hân hoan, lão già cụt chân sa lệ vuốt ve linh điều. Lát sau, lão nhớ đến Tổng Thu, nhìn chàng bằng ánh mắt thù hận :

- Ngươi là gì của Dạ Thần Tả Tiêu Dao ?

Tổng Thu mỉm cười hoà ái, hỏi lại :

- Phải chăng tiền bối là chủ cũ của Hồng Hạc ?

- Phải ! Mười lăm năm trước, Dạ Thần ám hại ta để đoạt lấy Hạc nhi, vậy chắc ngươi là đệ tử của lão ?

Hồng Hạc bỗng kêu lên rôi rít, như trò chuyện với chủ nhân. Lão hiểu ý, dịu giọng bảo :

- Té ra công tử chỉ là kẻ bị Dạ Thần lợi dụng ?

Tổng Thu gật đầu, bước đến ngồi xếp bằng trước mặt lão rồi kể lại cuộc gặp gỡ với Hồng Hạc Chân Nhân, lão già nghe xong cay đắng nói :

- Bàn đạo mới chính là Hồng Hạc Chân Nhân. Dạ Thần Tả Tiêu Dao là cao thủ đất Hà Bắc, cùng bàn đạo giao thiệp đã nhiều năm. Lão ta có dung mạo

rất đoan chính nên che giấu được bản chất tàn ác của mình. Con trai lão là một quái vật không còn nhân tính. Thân hình gã nhỏ thó, khinh công cao siêu

nhất thiên hạ, lại chế ra một bộ y phục có cánh như dơi. Nhờ vậy chẳng ai đuổi kịp. Gã đã gây ra mấy chục vụ dâm sát tàn nhẫn trong vùng Hà Bắc, nổi danh là Biển Bức Dâm Ma. Khi bàn đạo biết Tả Kiến Tường là con ruột của Dạ

Thần, liền đem lòng hoài nghi nhân cách của lão. Nhưng chưa kịp tuyệt giao thì đã bị hạ độc thủ. Dạ Thần nhân lúc Hạc nhi đi kiếm ăn, ám toán bàn đạo rồi quăng xuống hố phía sau núi. Hạc nhi trở về, tìm thấy lão phu mang lên đây. Dạ Thần lại xuất hiện, giả đồ than khóc rồi mai táng thi hài. Hồng Hạc không còn chủ tất phải đi theo lão ta. Nào ngờ bàn đạo suốt đời luyện Đổng

Tử Công nên dương khí rất mạnh, hồi tỉnh lại, phá mộ chui ra. Nhưng hai chân đã gãy nát, phải chặt bỏ nên chẳng đi đâu được. Thương tích trên lưng lại rất trầm trọng nên công lực hoàn toàn thất tán. Bàn đạo nhờ đấm cầm điều

nuôi dưỡng mà sống đến ngày nay. Nào ngờ Hạc nhi bay ngang đây lại nhớ đến chủ cũ, kêu lên mấy tiếng. Bàn đạo tưởng Dạ Thần trên lưng nhưng cũng

liều chết gặp lại Hạc nhi lần cuối. ít nhất cũng có thể bảo cho nó biết sự thật, không theo hầu hạ lão ác ma kia nữa.

Tổng Thu nghiêm giọng :

- Vãn bối có mang theo một viên Đại Hoàn Đan, may ra có ích cho Chân Nhân.

Không chờ lão đáp ứng, chàng lấy viên linh đơn to bằng hạt nhãn nhét vào miệng lão. Chàng lại dùng Càn Khôn Chân Khí truyền vào cơ thể giúp được lực tan nhanh, đã thông những đoạn kinh mạch bị bế tắc.

Nửa canh giờ sau, chân khí trong người Hồng Hạc Chân Nhân đã hồi phục được ba thành, lưu chuyển thông suốt.

Tổng Thu buông tay, nhắm mắt hành công, khôi phục phần chân nguyên hao hụt. Hai khắc sau, chàng xả công đứng dậy kính cẩn nói :

- Nay Hồng Hạc đã gặp lại chủ cũ, vãn bối xin cáo từ.

Chân nhân vội nói :

- Khoan đã, công tử hãy ngồi xuống đây cùng bàn đạo hàn huyên một lát.

Lão bèn hỏi thăm lai lịch chàng. Khi nghe nói chàng là nam tử của Trác Khả Lưu và Cam Tần Mi, lão mừng rỡ, nghẹn ngào nói :

- Bàn đạo ngày chưa xuất gia có tên là Cam Cổ Đạo và cũng chính là Thúc phụ của Lô Sơn Tiên Tử vì quyết tâm tu tiên nên đã mấy chục năm không trở

lại Tứ Xuyên. Tổng Thu hoan hỉ phục xuống gọi :

- Cứu công !

Ông cháu ôm nhau khóc ròng. Lát sau, Cam Cổ Đạo vui vẻ bảo :

- Hạc nhi ! Mau xuống chân núi bảo Vương lão tứ bán cho ta vò rượu ngon và mấy cân thịt.

Tổng Thu cười bảo :

- Hải nhi giờ đây có trong tay hơn trăm vạn lượng vàng, lẽ nào lại để Cứu công lại khổ. Nếu Hạc nhi cũng nổi cả hai ông cháu thì ta bay đến tử lâu nào

đó mở tiệc ăn mừng.

Hồng Hạc Chân Nhân cười khổ :

- Thân ta giờ đây chỉ hơn sáu chục cân, cộng với Thu nhi cũng chưa đến hai trăm cân, Hạc nhi chỉ gắng sức là được thôi.

Linh điều hót ríu rít, gục gặc đầu ra vẻ tán thành. Hồng Hạc bay thẳng đến thành An Dương cách đây chừng mấy dặm. Nó lao thẳng vào tầng chót của toà tử lâu đồ sộ nhất, hạ cánh êm ái trước sự kinh hãi của mấy chục thực

khách và tiểu nhị. Họ tưởng thần tiên giáng hạ nên tròn mắt ngắm nhìn.

Tổng Thu ảm Chân Nhân đặt xuống ghế rồi nghiêm giọng bảo gã mặc áo tiểu nhị :

- Mau bày ngay mười món thượng hạng và vò rượu Thiệu Hưng lâu năm nhất.

Ánh mắt chàng xanh biếc, rợn người khiến đám thực khách sợ hãi vội ngồi lại chỗ cũ. Gã tiểu nhị thì co giò chạy như bay. Lão chưởng quầy ở tầng dưới, nghe nói có tiên nhân giáng hạ, vội vã chạy lên xem. Lão cùng từng lãn

lộn giang hồ nên biết ngay đây là cao thủ võ lâm chứ chẳng phải thần tiên.

Nhận ra chiếc quạt trên tay chàng công tử, lão mừng rỡ bước đến bái kiến :

- Thanh danh của Thiết Phiến công tử vang dội như sấm, không ngờ phong thái lại bội phần văn nhã. Bồn điểm thật vinh dự tiếp đón bậc anh hùng!

Thấy dung mạo lão phúc hậu, ánh mắt ngay thẳng khác hẳn đám bán buôn gian xảo, Tổng Thu dịu giọng đáp :

- Các hạ quá lời khiến tại hạ thêm hổ thẹn. Xin giới thiệu đây là Cửu công của tại hạ.

Chưởng quầy vội nghiêng mình ra mắt Cam Cổ Đạo :

- Văn bối là Trang Lưu Tuyên, năm xưa hành tẩu giang hồ được đồng đạo yêu mến gọi là Từ Tâm Kiếm Khách.

Tổng Thu từng nghe Độc Thủ Linh Hồ nhắc đến người này, chàng mỉm cười bảo :- Các hạ hành hiệp hai mươi năm mà không giết một mạng nào.

Thu tôi

xin nghiêng mình bái phục !

Trang Lưu Tuyên chỉnh sắc đáp :

- Tại hạ tài hèn sức mọn, chỉ đối đầu với các cao thủ nhị lưu, ác tính không nhiều. Nay công tử đối phó với những Đại ma đầu hung ác, tất chẳng thể có lòng dạ đàn bà như tại hạ được.

Tổng Thu không muốn nghe thêm lời tán tụng, nói lảng sang chuyện khác :

- Tại hạ muốn nhờ Trang huynh cho người mua giùm Gia Cửu Công vài bộ y phục mới.

Lưu Tuyên sốt sắng gọi tên tiểu nhị đến dọn dĩa. Cơm rượu được dọn lên tới tấp. Họ Trang vòng tay nói :

- Toà tử lâu này là cơ nghiệp của tại hạ, nay được hội kiến bậc anh

hùng, xin được chiêu đãi một bữa. Mong công tử đừng khách khí.
Tống Thu gật đầu, bảo tiểu nhị xách năm cân thịt bò sống cho Hồng Hạc.
Ba người ăn uống, đàm đạo rất tương đắc. Cuối tiệc, Tống Thu bỗng nói :
- Trang huynh có thể cho tiểu đệ gửi gắm Cửu Công vài bữa được không?
Tiểu đệ đi Bắc Kinh có việc hệ trọng, vài ngày nữa sẽ quay lại đón người.
Từ Tâm Kiếm Khách khăng khái nói :
- Trang mỗ hết lòng phụng dưỡng Cam lão gia, công tử cứ yên tâm.
Hồng Hạc Chân Nhân cười khà khà bảo :
- Tốt lắm ! Ta cũng muốn ở lại đây thưởng thức hết những món ngon vật
lạ của tửu lâu này. Mười lăm năm nay ăn toàn thịt nướng, chẳng có chút gia
vị
nào cả.
Tống Thu yên lòng cáo biệt, lên lưng Hồng Hạc bay về hướng Bắc.
Chàng thả linh điểu ở cánh rừng phía Nam thành rồi đi bộ đến Yên Kinh Đại
Lữ Điếm. Đây là điếm hẹn của chàng với Độc Thủ Linh Hồ. Với chiếc còi
trúc
đặc chế trong túi, dẫu xa trăm dặm cũng có thể gọi Hồng Hạc đến.
Tống Thu hỏi lão chủ phòng quây :
- Tại hạ có người anh em tên Quách Tam, hiện trọ ở đây. Xin hỏi y ở
phòng số mấy ?
Chủ phòng được Linh Hồ dặn trước, mau mắn sai tiểu nhị dẫn khách
lên lầu hai. Đường Thái Bạch mới đến có hai ngày, còn đang ngủ cho lại
sức,
chưa kịp đến Ngũ Đài Sơn dò thám. Thấy Tống Thu đến, gã áy náy nói :
- Đại ca ! Đệ quá mệt mỏi nên chưa kịp đi Ngũ Đài Sơn.
Chàng cười bảo :- Kim Linh Tự thì chưa đi nhưng những thanh lâu gần đây
thì chắc đã
thăm qua ?
Linh Hồ ngưng ngưng gật đầu :
- Đại ca quả là tinh ý. Nhưng nhờ vậy mà tiểu đệ được nghe một tin quan
trọng. Đó là Dương Hoàng Hậu bị truất phế, đưa vào lãnh cung giam giữ
suốt
đời.
Tống Thu giật mình hỏi :
- Sao lạ vậy ? Dương Phi Phụng là bậc tuyệt thế giai nhân đâu dễ gì bị
thất sủng ?
Linh Hồ cười hì hì :
- Té ra đại ca cũng thăm hăm mộ nhan sắc của chánh cung Hoàng Hậu ?
Tống Thu điềm nhiên nói :
- Dương Hoàng Hậu dung nhan kiều diễm, lại đầy vẻ tôn quý, phúc hậu.

Nhưng Thượng Sương nào có kém gì ? Xong việc ở Kim Linh Tự, ta sẽ vào lãnh cung cứu nàng ra để kiếp hồng nhan không chết lần mòn trong cung lạnh. Còn chuyện duyên tình ta chẳng hề nghĩ đến.

Đường Thái Bạch nghiêm mặt :

- Dù đại ca có lòng thương hương tiếc ngọc cũng phải nghĩ đến hậu quả.

Nếu có ai phát hiện đại ca cứu phế hậu, tội tru di tam tộc khó mà tránh khỏi.

Tống Thu mỉm cười :

- Người yên tâm ! Chẳng ai dám kết tội ta cứu một kẻ đã chết cả.

Linh Hồ hiểu ra, dơ ngón tay cái khen ngợi :

- Diệu kế, tiểu đệ xin bái phục !

*

* *

Sáng ngày mười hai, Linh Hồ đi liên hệ với Cái Bang để tìm sơ đồ Hoàng Cung. Tống Thu ghé vào Tam Nhật Đại Phu Địch Thanh Phương rồi mới lên lưng chim đến Ngũ Đài Sơn. Chàng theo chim hạ cánh trước cổng chùa Kim Linh, đưa bái thiếp cho tăng nhân trẻ tuổi đang quét lá. Gã đang đứng sững sờ

trước cảnh tượng kỳ lạ, cảm thiếp chạy như bị ma đuổi.

Lát sau, trong chùa vọng ra chín hồi Đại Hồng Chung. Tăng lữ xếp thành hàng đi theo sau một lão tăng râu năm chòm bạc trắng. Tống Thu ngạc nhiên khi thấy Kim Linh Tự dùng đại lễ để tiếp đón

mình. Chàng vội chỉnh y phục, bước vào. Lão tăng già kia kính cẩn đặt tay lên

ngực cúi chào :

- Kim Linh Tự hoan hỉ được tiếp đón đại giá !

Tống Thu vội vòng tay nói :

- Tại hạ tài hèn đức bạc, đâu xứng với lòng ưu ái của Phương trượng và chư vị cao tăng ?

- Kim Linh Tự chính là một chi nhánh của Thiếu Lâm Tự. Lão nạp là Phổ Linh, sư đệ của Phương trượng Thiếu Lâm. Thí chủ chính là Đại ân nhân của

bồn phái, bọn lão nạp ngày đêm khao khát được diện kiến, không ngờ thí chủ

lại giá lâm. Xin mời vào khách xá đàm đạo.

Tống Thu đi theo lão. Chỉ có hai người và một chú tiểu hầu trà, thiền sư trình trọng nói :

- Thí chủ giá lâm tety vì việc gì ?

Chàng bèn thuật lại việc Dạ Thần nhờ chàng đến cứu Biển Bức Dâm Ma Tả Kiến Tường. Thiền sư nghe xong cười bảo :

- Chu Sa Tuyết Quả là nguyên liệu chính để bào chế Đại Hoàn Đan, linh

được trần sơn của Thiếu Lâm Tự. Lão nạp được cử đến đây trụ trì chùa này để

bảo vệ Linh Thứu. Dạ Thần là truyền nhân của Biển Bức Ma Vương, khinh công và võ nghệ thuộc hàng thượng đẳng. Yếu điểm duy nhất của lão là đứa con trai xấu xí Tả Kiến Tường, chín năm trước Tả Kiến Tường đến núi Ngũ Đài Sơn, đột nhập Kim Linh Tự để trộm Chu Sa Tuyết Quả. Nhưng gã đâu biết

rằng có đến bốn vị trưởng lão Thiếu Lâm hàng chữ Giác tiềm tu ở đây để bảo

vệ, Biển Bức Dâm Ma bị bắt, giam vào một trận Kỳ môn ở sau núi. Dạ Thần đã

mấy lần đến cứu mà không được. Lão nạp bèn ra điều kiện là lão ta phải ẩn mặt, không gây điều ác thì Kim Linh Tự sẽ chăm sóc chu đáo Tả Kiến Tường

đúng hai mươi năm thì phóng thích. Dạ Thần không phá được trận và cũng chẳng địch lại bốn vị trưởng lão nên đành chấp thuận. Lão là người có dã tâm

rất lớn nên không chịu chờ đến hết hạn kì mới nhờ thí chủ cứu Tả Kiến Tường.

Tổng Thu hiểu kỳ hỏi :

- Bẩm thiên sư ! Chu Sa Tuyết Quả ngoài tính hồi nguyên cốt huyết, còn diệu dụng gì nữa ?

Phổ Linh nghiêm trang đáp :

- Linh Quả này khi rời cành vẫn còn tươi trong suốt một năm trường, nhựa ở vỏ quả có thể giúp xương và da thịt liền lại dễ dàng, chỉ bôi vào là cầm

máu ngay. Hiện ở Thiếu Thất cũng có hơn chục quả khô. Nay thí chủ đã ghé qua bốn tự, lão nạp xin tặng ba quả để tỏ lòng tôn kính. Tổng Thu nghe tim mình đập mạnh. Chàng ngăn người nghĩ đến việc

chữa trị á tật cho Thượng Sương. Luối của nàng bầm sinh có một khối u lớn nên không nói được. Sa Thượng Thần Y từng bảo rằng : Nếu có cách cầm máu,

lão sẽ cắt đứt phần thịt dư kia.

Kim Linh Phương trượng đích thân ra khu vườn sau chùa, hái ba quả có màu đỏ rực đem vào mỗi quả chỉ lớn bằng trái nhãn.

Tổng Thu mừng rỡ nhận lấy, ngỏ lời cảm tạ rồi cáo từ. Sau đó chàng ngập ngừng nói :

- Trong võ lâm hiện nay có một đại ma đầu tên gọi Song Tuyết Hầu Gia Sầm Cầm Y. Lão ta tinh thông kì môn trận pháp. Nếu Dạ Thần liên kết với họ

Sầm thì trận pháp nơi hậu sơn không giữ nổi Tả Kiến Tường. Mong thiên sư lưu ý việc này.

*

* *

Tổng Thu lên lưng Hồng Hạc, trở lại Bắc Kinh. Độc Thủ Linh Hồ đã chờ sẵn với họa đồ Hoàng Thành.

Lãnh cung là một khu biệt viện nằm ở phía Đông Bắc cấm thành. Chung quanh có tường xây cao vút, ngăn cách với phần còn lại. Nơi đây chỉ có những

cung phi bị thất sủng và đám thái giám già bị kỷ luật. Dương Hoàng Hậu có lẽ

ở trên tầng hai của toà nhà chính giữa. Tổng Thu hài lòng hỏi lại :

- Bộ đạo bào Thông Thiên đạo trưởng của ta người đã tìm được chưa ?

Linh Hồ cười hì hì :

- Tiểu đệ đã vào một đạo quán ở ngoại thành, trộm về cho đại ca.

Canh hai đêm ấy, Tổng Thu ra ngoại thành gọi Hồng Hạc đến. Chàng lên lưng chim bay về phía lãnh cung. Ngay bọn thị vệ cấm cung cũng khinh thường khu vực này canh gác rất lơ là. Vài tên ngồi dựa tường uống rượu nói chuyện vặt. Tổng Thu đảo một vòng trên không rồi đáp xuống nóc đại lâu.

Chàng đã thấy bóng dáng quen thuộc của Dương Hoàng Hậu trên lan can mé Đông. Nàng đang buồn bã ngắm vàng trắng mười ba chưa được tròn đầy trong

phút thương tâm, nàng buột miệng ngâm nga bài Cung Trung Từ của Bạch Cư

Dị :

Lệ tận la câu mộng bất thành

Dạ Thân Trần Điện án ca thanh

Hồng nhan vị lão ân tình đoạn

Tà ý huân long toạ đảo minh Tạm dịch :

Mộng chẳng thành, khăn đầm lệ sa.

Canh khuya điện vắng bật lời ca

Má hồng chưa nhạt ân tình dứt

Ngồi tựa lò hương đến sáng ra...

Ngâm xong, nàng quay bước vào trong. Nhận ra Thông Thiên đạo trưởng, nàng hoan hỉ :

- Không ngờ tiên trưởng lại giá lâm đến chốn này. Thiếp đang buồn chán muốn chết đi được.

Đạo nhân mỉm cười. Đôi môi đỏ hồng và hàm răng trắng đều như ngọc khiến nàng cười vô cùng quyến rũ. Dương Hoàng Hậu bẽn lễn nói :

- Tiên trưởng cạo râu trông trẻ ra vài chục tuổi.

Tổng Thu thăm trách Linh Hồ, gã đã không tìm đâu ra bộ râu dài cho chàng. Tổng Thu vội nghiêm giọng hỏi :

- Vì sao Thánh Cung lại bị Hoàng Thượng đưa vào lãnh cung ?

Dương Hoàng Hậu ngồi xuống ghế, bùi ngùi kể :

- Hai tháng trước, một cung nga họ Trịnh báo rằng đã thọ thai. Minh Đế tuổi cao mà chưa có hoàng tử nên rất hân hoan, suốt ngày quần quýt với Trịnh

Thu Mai, phong ngay cho nàng làm thứ phi. Một hôm, khi đi ngang qua mặt thiếp trong vườn thượng uyển, Trịnh Phi trâng tráo nói : Ế Cây độc không trái,

gái độc không coné. Thiếp không dằn được tức giận liền tát vào mặt ả. Trịnh Phi lăn ra kêu đau bụng, khóc lóc rằng chắc hoàng thai đã bị động. Minh Đế nổi giận, truyền chỉ truất phế thiếp rồi cho giam vào lãnh cung.

Trong lúc nàng kể lể, Tổng Thu ngấm sắc diện thấy nàng rất thành thật, đoan chính, chẳng phải vì ghen hờn mà nói thêm cho tình địch. Chàng cũng nhận ra nàng rất đẹp, cái đẹp của một bậc mẫu nghi.

Chàng chính sắc hỏi :

- Nếu thánh cung còn yêu thương Hoàng Thượng, muốn trở lại ngôi Hoàng Hậu, bản đạo xin ra sức giúp người thoả nguyện ?

Dương Phi Phụng buồn bã nói :

- Tiên trưởng là bậc thần thông, thiếp chẳng dám giấu tâm sự. Thiếp bị tiến cung từ năm mười sáu tuổi, tuy mang danh mẫu nghi thiên hạ mà thực ra

chỉ như con chim hót trong lồng son. Thiên tử đã hơn bảy mươi, sức lực mỗi mòn, thân thể hơi hám, lại ham của lạ. Ngai có đến ba ngàn cung tần mỹ nữ nên thiếp vẫn chịu cảnh lạnh lùng. Nghĩ lại những ngày tháng ấy, lòng thiếp nguội lạnh như tro tàn. Nhưng nếu tiên trưởng đưa thiếp ra khỏi lãnh cung, phụ mẫu và gia quyến ở nhà sẽ mang hoạ. Thôi thì thiếp đành ở lại chốn này,

thỉnh thoảng mong bậc tiên bối giá lâm đàm đạo là thoả nguyện lắm rồi.

Lời nói bí ai thông thiết khiến Tổng Thu động lòng. Chàng đắm đuối nhìn vào gương mặt u buồn nhưng kiêu diễm kia. Dương Hoàng Hậu cũng thăm mển gã đạo sĩ thần thông và anh tuấn, mạnh dạn nhìn lại chàng.

Tổng Thu tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lại là kẻ có trái tim đa tình.

Chàng đứng lên, bước đến đỡ nàng dậy rồi hôn lên mắt, lên môi. Dương Phi Phụng run rẩy đáp ứng, lả người tông vòng tay mạnh mẽ.

Chàng vung tay quạt tắt nến rồi bồng nàng về phía cuối chiếc giường loan. Đôi môi chàng lướt nhanh trên thân thể nõn nà của vị hoàng hậu trẻ, đem lại cho nàng những cảm giác nhột nhạt tuyệt vời. Lát sau, hai thân hình hoà làm một. Phi Phụng liên tiếp rùng mình, cảm nhận niềm hoan lạc ngọt

ngàn mà trong suốt bốn năm kề cận thiên tử nàng chưa hề được hưởng. Tổng Thu phải dùng miệng mình khoá chặt đôi môi anh đào để tiếng rên rỉ không đánh thức đám thái giám già trong lãnh cung.

Cuối canh ba, Dương Phi Phụng vượt ve lông ngực rắn chắc của Tổng Thu thẹn thùng nói :

- Tiên trưởng đã vì thiếp mà phá giới rồi.

Chàng cười bảo :

- Bần đạo đang định hoàn tục để cưới nàng làm vợ.

Phi Phụng thỏ thẻ :

- Lòng thiếp cũng như thân thiếp đã thuộc về tiên trưởng. Chỉ cần người liệu việc sao cho không liên lụy đến họ Dương là đủ.

Nàng bỗng bật nói lên thắc mắc bấy lâu :

- Dám hỏi tiên trưởng năm nay được bao nhiêu niên kỷ ?

Chàng thân nhiên đáp :

- Hai mươi một.

Dương Hoàng Hậu giật mình, ngồi lên :

- Tiên trưởng đùa với thiếp đó ư ?

Chàng mỉm cười, kéo nàng vào lòng rồi kể lại đời mình và việc hoá trang thành Thông Thiên đạo trưởng.

Dương Hoàng Hậu băn khoăn :

- Liệu bốn nàng kia có chấp nhận thiếp hay không ?

Chàng cười xoa, gầy lại cuộc ái ân. Giữa canh tư, dặn dò kế hoạch xong.

Tổng Thu rời lãnh cung. Sáng hôm sau, tên thái giám già bưng nước lên cho phé Hậu rửa mặt,

phát hiện nàng đã tắt thở. Lão kinh hãi báo ngay cho Tổng quản lãnh cung.

Người này vào triều tâu lên Minh Đế.

Theo triều qui thì thi hài phé hậu được trao lại cho gia đình quốc lão tổ chức ma chay như một thường nhân.

Dương Quốc Trọng vào nhận xác con nước mắt như mưa. Cả thành đế kinh đều thương tiếc vị Hoàng Hậu hiền lành xinh đẹp.

Đêm thứ hai của tang lễ, Quốc lão nghe gia nhân báo có Thông Thiên đạo trưởng đến thăm, ông vội cho mời vào thư phòng. Hôm nay đạo trưởng có đủ

râu ba chòm đen nhánh. Thông Thiên đạo trưởng nghiêm giọng :

- Bốn mạng Dương Thánh Cung không thích hợp với đất Đế Đô. Quốc lão hãy đưa nàng về cố quận mà chôn cất. Giòng họ Dương cũng chẳng nên lưu luyến chốn này làm gì, ở lại chỉ mang họa mà thôi.

Dương Quốc lão bùi ngùi đáp :

- Lão phu xin nghe lời dạy của tiên trưởng. Nhưng đường về Nam Kinh xa đến mấy ngàn dặm, chỉ sợ thi thể sẽ thối rữa ?

Thông Thiên liền trấn an :

- Bàn đạo sẽ dùng pháp thuật, giữ cho thi hài được nguyên vẹn, dầu cả năm cũng chẳng hư hại được. Đêm nay, xin mọi người rời khỏi linh đường, bàn đạo sẽ ra tay.

Cuối canh hai, con cháu họ Dương được yêu cầu về phòng nghỉ ngơi, không được lộ mặt ra ngoài, Dương Quốc lão cũng vậy.

Do đó, chẳng ai thấy một con chim khổng lồ đáp xuống, đưa Dương Phi Phụng rời phủ. Lát sau, nó đưa Thông Thiên trở lại. Đạo trưởng chui vào linh

đường qua cửa sổ, mở cửa chính gọi Quốc lão :

- Việc trấn yểm đã xong, sáng mai Quốc lão cứ vào triều cáo biệt thiên tử. Trưa hôm sau, thuyền chở áo quan theo giòng Đại Vận Hà về Nam Kinh. Trên trời cao, một bóng chim to lớn cũng vươn cánh bay về hướng An Dương.

Dưới đất Độc Thủ Linh Hồ rạp mình trên lưng Ô Vân Cái Tuyết, chạy đua với

Hồng Hạc.

Bốn ngày sau, cả chim lẫn ngựa về đến An Dương một lúc. Tổng Thu vào rước Hồng Hạc Chân Nhân, để lão cưới chung ngựa với Thái Bạch. Bốn người

lên đường trở lại Tín Dương. Dương Phi Phụng ngồi trong lòng Tổng Thu, vui

sướng với cảnh lướt gió tung mây, nàng thỏ thẻ :

- Thiếp có cảm giác đôi ta là một cặp thần tiên.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 21

Nam kinh quốc lão hoan nhi nữ

Thạch đầu hoàng hạc hý càn khôn

Cuối tháng năm, Hồng Hạc hạ cánh xuống giữa sân. Thần mã cũng vừa kịp lao vào. Mọi người hân hoan ra đón, thấy có thêm hai người lạ mặt, ai cũng nhìn Tổng Thu dò hỏi, chàng tươi cười giới thiệu :

- Đây là Cam Cửu Công, chú ruột của tiên mẫu. Còn đây là Dương Phi Phụng, tứ phu nhân của hài nhi. Nàng từng là chánh cung Hoàng Hậu. Thiên Tà nghe nói ái tử lấy cả Hoàng Hậu làm vợ, lão khoan khoái cười ha hả :

- Thu nhi giỏi lắm ! Có thể mới đáng mặt Đại trượng phu.

Dương Phi Phụng được chàng chỉ dẫn, đến ra mắt từng người. Thấy mặt Bích San không vui, Tống Thu cười bảo :

- Thượng Sương đã đoán rằng ta có đến năm vợ, San nhi còn giận làm gì? Địa Tà yêu thương chàng nhất trên đời, nên vội bênh vực :

- Thu nhi là bậc kỳ tài tuyệt thế, lại anh tuấn phi phàm. Hắn có đa thê cũng là phải đạo. Các con không được ghen tuông mà gia sự rối ren.

Trong nhà ai cũng sợ bà nên Bích San gượng cười :

- Hài nhi đâu phải kẻ nhỏ mọn. A Nương yên lòng.

Địch Yên Bình nghe Tống Thu tuyên bố sẽ có đến năm vợ, nàng tin rằng không thiếu phần mình nên vô cùng hoan hỉ. Lâu nay, nàng ra sức hầu hạ Địa

Tà, được bà yêu thương nên đã có tám phân hy vọng. Tống Thu là đại hiệu tử

tất không dám cãi lời mẫu thân.

Mọi người vui vẻ kéo vào đại sảnh, mở tiệc tẩy trần. Trong lúc ấy, bốn khách lữ hành vào trong tám gọi. Thượng Sương hầu hạ Tống Thu còn Bích San tò mò đi theo Dương Phi Phụng, nàng không hiểu vì sao vị Hoàng Hậu này lại chịu bỏ ngôi cao, theo một kẻ giang hồ áo vải như Tống Thu.

Phi Phụng bùi ngùi kể lại những cay đắng trong cuộc đời Hoàng Hậu và những ngày dài đặng đặng trong lãnh cung. Bích San vốn là người nhân hậu, động lòng trắc ẩn trước số phận nghiệt ngã của bạn hồng nhan. Nàng vui vẻ nói :

- Dương thư yên tâm, Tướng công là đệ nhất nam tử, tuy đa mang nhưng rất công bằng và tận tâm với thê thiếp. Chị em ta sẽ cùng chia sẻ ngọt bùi.

Bên kia, Tống Thu ôm hôn Thượng Sương rồi thủ thỉ :

- Ta đã tìm được tiên quả, có thể giúp nàng thoát khỏi á tặc.

Thượng Sương vui mừng khôn xiết, cắn chàng rất đau. Đó là cách biểu lộ cảm giác hân hoan tốt cùng của nàng.

Tôn Thái Vân chạy vào thúc giục :

- Mọi người đang chờ sao tướng công không tắm nhanh lên ?

Nói xong, nàng cùng Thượng Sương nhắc chàng bỏ vào bồn nước, mạnh tay kỳ cọ.

Họ lên đến thì Hồng Hạc Chân Nhân Cam Cổ Đạo đã kể xong chuyện của mình. Tống Thu vừa an tọa đã bị Hiên Viên Đạo hỏi :

- Chuyện lên Kim Linh Tự và vào lãnh cung cứu Dương Phi Phụng thế nào, mau thuật lại cho bọn ta nghe.

Tống Thu cạn chén rượu, bắt đầu kể lễ. Thức ăn được dọn lên. Địa Tà âu yếm bảo :

- Phi Phụng cứ tự nhiên, bọn ta là khách võ lâm, không ưa nghi lễ.

Phi Phụng dạ rất ngoan, ăn uống rất thực tình.

Sáng hôm sau, bọn Tổng Thu kéo đến toà đạo am trong cánh rừng cạnh bờ Bắc sông Hoài để tìm Dạ Thần Tả Tiêu Dao, nhưng lão đã đi mất. Trên bàn

còn một tờ hoa tiên :

- Tổng Thu ! Lão phu thề sẽ tiêu diệt ngươi.

Chàng ngẩn người suy nghĩ, lát sau lẩm bẩm :

- Vậy là lão ta có tai mắt ở An Dương hoặc Ngũ Đài Sơn ?

Chàng hỏi lại Hồng Hạc Chân Nhân :

- Cứu công có tiết lộ lai lịch cho gã Từ Tâm Kiếm Khách biết không ?

Cam Cổ Đạo ngược ngùng đáp :

- Ta thấy gã dễ mến nên đã kể lại mọi việc.

Tổng Thu dụ giọng :

- Chưa chắc gã đã có quan hệ với Dạ Thần. Chúng ta phải điều tra lại rồi mới có thể kết luận được.

Lúc trở lại Tín Dương, chàng bảo Tứ Hộ pháp Ma Ảnh Đồ Phu Tạ Giang Thiên liên hệ với Cái Bang, nhờ họ điều tra lai lịch Từ Tâm Kiếm Khách Trang

Lưu Tuyền ở An Dương.

Sáu ngày sau, chim câu các nơi bay về báo tin :- Một là Trang Lưu Tuyền vẫn ung dung ở lại An Dương Đại Lữ Điểm lo

việc kinh doanh. Trinh sát Cái Bang đang bám sát, tiếp tục theo dõi. Hai là ở Giang Tô đã xuất hiện một giáo phái mới có tên là Càn Khôn Giáo. Căn cứ của

họ đặt trên núi Thạch Đầu phía Bắc Thạch Đầu Thành. Giáo chủ là một chàng

công tử chỉ độ hai mươi dung mạo chàng ta cực kỳ anh tuấn và cơ thể đôi lúc

phát ra luồng khí xanh đỏ sáng mờ. Chính hiện tượng kỳ lạ này đã khiến bách

tính Giang Tô, Chiết Giang coi gã như thần linh, náo nức gia nhập Càn Khôn

Giáo rất đông. Giáo chủ lại có tài trị bách bệnh, chỉ vài viên thuốc nhỏ là xong.

Hiện nay thế lực Càn Khôn Giáo rất to lớn, số tiền đóng góp của bách tính được lên đến hàng trăm vạn lượng bạch ngân. Có điều lạ là đội cận vệ Giáo chủ toàn là những thiếu nữ trẻ tuổi, xinh đẹp. Ngoài ra, còn cả ngàn nam đệ tử

đang ráo riết luyện tập võ nghệ.

Thiên Tà nghe xong bưng bưng nổi giận :

- Sao bọn chúng dám lấy danh hiệu của bọn phái ? Ta phải đi ngay Giang

Nam, hỏi tội chúng.

Tổng Thu buồn rầu nói :

- Hải nhi chỉ sợ gã giáo chủ kia chính là Sư Thúc tổ Phật Diện Hoa Đà.

Địa Tà thảng thốt hỏi lại :

- Sao Thu nhi lại nghĩ vậy ?

Chàng thở dài đáp :

- Mẫu thân cứ hỏi Từ lão thì biết. Sư Thúc tổ ẩn cư ở Thái Sơn gần ba mươi năm, tìm được linh quả xong liền đi Đông Hải cầu Hoả Giáp Kinh Ngự.

Có lẽ đã thành công nên trẻ lại sáu bảy chục tuổi và sinh ra những ý nghĩ ngông cuồng. Ngoài Càn Khôn Chân Khí và phép Tuỳ Tâm Đạo Khí, đâu ai có

thể khiến cho thân người phát ra hào quang ?

Thiên Tà thần thờ nói :

- Nếu đúng là Tiêu sư thúc thì ta lại càng phải đến tận nơi xem xét. Tôn chỉ của bốn phái là phù trợ chính đạo, hành hiệp trượng nghĩa chứ đâu phải đem xảo thuật ra lừa bịp lương dân.

Tổng Thu suy nghĩ một lúc, cười bảo :

- Nhân dịp này, chúng ta kéo cả xuống Giang Nam du ngoạn một phen.

Trước là điều tra Càn Khôn Giáo, sau là để Dương nhạc phụ khỏi sầu khổ vì cái

chết giả của Phi Phụng.

Mọi người hoan hỉ tán thành, nhất là các nữ nhân. Vợ chồng Bạch Lan, Hồng Hạc Chân Nhân và ba vị họ pháp ở lại. Tang lão có được Chu Sa Tuyết

Quả trong tay, say mê nghiên cứu, tìm cách chữa á tật cho Thượng Sương. Lão

còn có ý định nối lại hai chân cho Cam Cổ Đạo, nhưng nghe nói đi Giang Nam, lão cũng đòi theo. Hai ngày sau, đoàn người ngựa vừa rời khỏi thành thì những người ở lại

cũng rời qua một toà nhà khác. Tổng Thu là người cẩn trọng nên đã quyết định như vậy.

Người đông, lại có cả hai hải nhi nên cước trình rất chậm, mất nửa tháng họ mới đến Nam Kinh.

Nam Kinh trước thời Minh Thành Tổ có tên là Kim Lăng nằm ở bờ phải đoạn hạ lưu sông Trường Giang từng là cố đô của một số triều đại như :

Ngô,

Đông Tấn, Nam Tề, Lương, Trần, Nam Tống... Vì vậy rất nổi tiếng về các công

trình văn hoá và các danh lam thắng cảnh. Số lăng tẩm, đền đài, miếu mạo ở

đây còn nhiều hơn cả Bắc Kinh.

Tổng Thu và gia quyến giả làm người quyền quý, thế tộc đi du ngoạn Giang Nam. Họ mượn nguyên tầng chót của Kim Lăng Đại Lữ Điểm. Thời gian này, ở nội địa mới là giữa hạ, vàng dương chói chang, tiết trời oi bức. Nhưng ở đây, khí hậu miền duyên hải mát dịu khiến mọi người rất khoan khoái. Trưa hôm sau, Tổng Thu và Phế Hậu Dương Phi Phụng thả bộ đến Dương Gia Trang cách lữ điểm chừng bốn dặm. Hai người đều đội nón rộng vành kéo sụp xuống cho kín trán.

Dương phủ giờ đây im lìm, nhuốm một màu tang tóc. Sau đám tang của Phi Phụng, Dương lão gia chỉ giữ lại vài gia nhân thân tín nhất để lo việc cơm

nước và quét dọn ngôi mộ cho con gái bạc mệnh nằm ngang trong khu vườn phía trước đại sảnh, cạnh mộ của Dương phu nhân để ngày ngày ông được nhìn thấy.

Trưa nay, ông đang thần thờ nhìn những nén hương trước hai ngôi mộ tàn dần thì nghe có tiếng gọi :

- Phiền lão Trang chủ cho bọn vãn bối xin chén nước.

Nam Kinh có rất nhiều khách du lịch từ bốn phương đến. Họ thường đi bộ, để ngắm cảnh nên chuyện xin nước uống là rất bình thường.

Trước sân không có gia nhân nào, Dương lão đành đích thân ra mở cổng. Người vừa lên tiếng là một chàng công tử trẻ tuổi. Chàng ta đã lột nón rộng vành, để lộ gương mặt anh tuấn và nụ cười quyến rũ. Dương lão có cảm giác như rất quen thuộc.

Gần đây có một lu sành đựng nước sạch nhưng nhìn phong thái sang trọng, tôn quý của khách. Dương lão không dám cho uống nước ấy. Ông hiền hoà bảo :

- Mời công tử và phu nhân vào trong, cùng lão phu dùng mấy chén trà cho đỡ khát.

Vào đến khách sảnh, chàng công tử nói ngay :

- Xin hỏi Trang chủ, đám gia nhân nô tì đâu sao không thấy ?Dương lão cười đáp :

- Chúng nghỉ trưa cả rồi.

Lúc này nữ lang kia mới lột nón rộng vành, chạy đến bịt miệng Dương lão thì thầm :

- Phụ thân đừng hốt hoảng, hài nhi là Tiểu Phụng đây.

Dương lão ngơ ngác, đưa tay dụi mắt, chăm chú nhìn gương mặt thương yêu. Phi Phụng sa lệ, mỉm cười :

- Hài nhi được Thông Thiên đạo trưởng bày kế giả chết cứu khỏi lãnh cung.

Nghe nhắc đến vị đạo nhân phép lực thông thần. Ông đã tin được nửa

phần. Nhưng là bậc lão thành, thận trọng ông nghiêm giọng :

- Nếu con đúng là Phụng nhi thì hãy vén áo lên cho ta xem.

Phi Phụng thẹn thùng kéo vạt áo lên. Cạnh rốn nàng có ba nốt ruồi son xếp thành hình chữ phẩm. Dương lão vui mừng khôn xiết, ôm lấy ái nữ bật khóc, Phi Phụng phải nhắc nhở :

- Phụ thân ! Chuyện này lộ ra thì rất nguy hiểm, mong người bình tâm.

Dương lão nhớ đến cái án tru di tam tộc, sợ hãi không dám khóc lớn nữa.

Ông buông con gái ra và hỏi :

- Thế vị công tử này là ai mà lại đi chung với Phụng nhi ?

Tổng Thu vén áo quì xuống :

- Tiểu tể Bách Lý Tổng Thu khấu kiến nhạc phụ đại nhân.

Dương lão lúc còn ở kinh từng nghe Dương Phi Phụng kể rằng Thông Thiên đạo trưởng có một người đồ đệ tên Tổng Thu. Ông cười khà khà :

- Té ra công tử là cao đồ của đạo trưởng. Lão phu rất vui có một hiền tể như vậy.

Phi Phụng nũng nịu nói :

- Phụ thân nhìn kĩ lại xem, chàng chính là Thông Thiên đạo trưởng đấy.

Dương lão giật mình ngơ ngác. Phi Phụng bèn dìu ông ngồi xuống ghế rồi bắt đầu kể lại mọi việc, Tổng Thu nói thêm :

- Nhạc phụ cứ công khai nhận Phi Phụng làm nghĩa nữ. Chẳng có ai có thể bắt bẻ được.

Dương lão hoan hỉ nói :

- Biết Phụng nhi còn sống và được hạnh phúc là ta mãn nguyện rồi, hai con cứ về trước, lát nữa ta sẽ đến Kim Lăng Đại Lữ Điểm gặp thân gia. Phi Phụng hôn lên gò má nhăn nheo của cha già rồi cáo biệt.

*

* *

Tối hôm sau, Thiên Tà đòi đi Thạch Đầu Sơn thám thính xem Giáo Chủ Càn Khôn Giáo có phải là Phật Diện Hoa Đà Tiêu Cô Phi hay không ?

Tổng Thu tự hiểu chỉ có mẫu thân mình mới kiểm chế được phụ thân không vọng động, chàng liền truyền âm nói với bà. Địa Tà hiểu ý nói :

- Vậy thì ta và lão cùng đi.

Thạch Đầu Thành cách Nam Kinh hơn trăm dặm nên họ khởi hành ngay. Lát sau, Tổng Thu cũng lên lưng Hồng Hạc, âm thầm đi theo để hỗ trợ.

Hồng Hạc có tốc độ rất nhanh và lại bay theo đường thẳng nên chàng đã đến trước.

Thạch Đầu Sơn là một ngọn núi thấp. Đỉnh núi rộng và bằng phẳng. Từ xa nhìn lại, nó có dáng của một chiếc đầu người. Chung quanh núi là rừng cây

rậm rạp, nhưng đường lên núi được đẽo thành bậc thang và rộng hơn trượng. Có như vậy thì đám thiện nam tín nữ già nua mới có thể lên đến Càn Khôn Bảo Điện. Đền thờ này có lối kiến trúc nửa đạo quán, nửa chùa chiền, sơn son

thiếp vàng rực rỡ. Chung quanh bảo điện là những dãy nhà gỗ dành cho các bệnh nhân. Phía sau Điện là một khu kiến trúc được ngăn cách với bên ngoài bằng bức tường cao hơn trượng. Cánh cửa gỗ dày luôn khép kín, có lẽ nơi này

dành cho giáo chủ và các đệ tử thân tín ?

Chính giữa khu vực cấm ấy là một toà mộc lâu hai tầng đồ sộ. Chung quanh có toán võ sĩ áo trắng tuần tra nghiêm mật. Giờ đây, trên tầng hai vẫn sáng đèn, Tổng Thu cho linh điều hạ cánh xuống nóc, chàng nghe bên dưới vang lên tiếng cười rộn rã, yên tâm đỡ ngóai nhìn xuống.

Trên sàn mộc lâu rộng rãi, chỉ có độc một chiếc giường rất lớn bằng hai lần những chiếc thông thường. Và cảnh tượng đang diễn ra khiến chàng chép miệng than thầm. Một nam nhân tuổi độ hai mươi, tóc búi theo kiểu đạo sĩ, da

dẻ trắng muốt nhưng lại toả ánh sương mờ màu hồng nhạt. Thân người gã không một mảnh vải và nữ nhân kia cũng vậy.

Đạo sĩ trẻ không hề nương nhẹ, dày vò trên thân xác nữ nhân. Bồng thân hình gã loé lên ánh xanh và nữ nhân kia kêu lên những tiếng đau đớn rồi ngất

lịm. Lúc đạo sĩ buông ra, Tổng Thu thấy da nàng tái mét như người chết. Chàng kinh hãi hiểu rằng đạo sĩ đang dùng thuật Thái Bỗ để rút nguyên âm của nữ nhân. Đạo sĩ cầm chiếc chuông đồng lắc nhẹ. Hai gã áo trắng từ cửa ngòm trong vách bước ra, khúm núm hỏi :- Khải bẩm giáo chủ. Dám hỏi người còn cần thêm nữa không ?

Đạo sĩ loã thể kia chính là giáo chủ Càn Khôn Giáo. Gã lạnh lùng bảo :

- Bọn này không còn là xử nữ nên nguyên âm yếu kém, chắc phải thêm bốn năm đũa nữa mới đủ.

Hai gã khiêng nữ nhân kia đi, lát sau, dẫn đến một người khác. Có thể, trong con mắt đám nữ giáo đồ này, được hầu hạ giáo chủ là điều vinh hạnh, nàng ta hoan hỉ dâng hiến. Nhưng nhìn ra sắc mặt đỏ hồng đầy vẻ ham muốn,

chàng đoán rằng nàng ta đã bị cho uống Xuân Dược.

Tổng Thu nhân lúc đôi phương đang hành lạc, lên lưng chim rời mái ngói, bay xuống chân núi chặn đường Song Tà lại. Địa Tà mắng yêu :

- Sao Thu nhi không ở nhà mà lại đến đây làm gì ? Chẳng lẽ con cho rằng bọn ta vô dụng cả rồi chăng ?

Tổng Thu nhăn mặt nói :

- Cũng may là hài nhi đến trước một bước, nếu không mẫu thân đã phải chứng kiến cảnh dâm ô tàn nhẫn của gã Giáo chủ kia. Gã ta dùng phép Thái Bỏ

hút nguyên âm của các nữ đệ tử.

Địa Tà đỏ mặt :

- Tên yêu quái đó quả là đáng chết !

Thiên Tà bối rối hỏi :

- Thu nhi có nhận ra trên lưng gã có dấu hiệu gì đặc biệt không ?

Thu nhi ngần ngại đáp :

- Gã có một bớt đen to bằng trôn trên ở ngay sau huyệt Cách Quan bên trái lưng tả.

Thiên Tà đau đớn nói :

- Thôi đúng rồi, gã chính là Tiêu sư thúc của ta.

Tổng Thu chỉnh sắc :

- Phụ thân thường dạy hài nhi rằng bậc trượng phu đại nghĩa diệt thân.

Nhưng dấu sao phụ thân ra mặt cũng không tiện. Hài nhi sẽ thay người diệt trừ tai họa này cho bách tính.

Thiên Tà buồn rầu nói :

- Tiêu sư thúc cải lão hoàn đồng, tất công lực phải đến mức siêu phàm nhập thánh. Ngay cả ba bọn ta hợp lại chưa chắc đã địch lại lão. Bọn ta không

thể trao gánh nặng này cho Thu nhi. Có lẽ, phải nhờ cả Hiên Viên Đạo mới mong đối phó nổi họ Tiêu.- Vậy song thân cứ về khách điểm trước, hài nhi dọ thám thêm một lúc

xem ngoài Tiêu sư thúc tổ còn cao thủ nào đáng ngại không ?

Địa Tà dặn dò chàng phải cẩn thận rồi kéo Thiên Tà đi. Tổng Thu lên lưng Hồng Hạc, trở lại đỉnh núi. Chàng dặn dò Linh Điều rồi buông mình xuống mái mộc lâu.

Qua lỗ ngói lúc này, chàng thấy Tiêu Cô Phi đang hút nguyên âm của một thiếu nữ tuổi chừng mười sáu. Gương mặt nàng đang hoan hỉ vì khoái cảm bỗng biến dạng, biểu lộ sự đau đớn cùng cực. Tiếng kêu la bị bàn tay họ Tiêu chặn lại. Thiếu nữ xuôi tay rũ rượi như người đã chết. Tiêu Cô Phi rung chuông, hai gã đệ tử lại xuất hiện. Họ Tiêu trầm giọng :

- Nàng ta đã chết rồi, đem ra sau núi quăng xuống vực. Lần này hãy nhớ rằng không được đưa những kẻ quá yếu đuối, hoặc đã vào đây đủ ba lần.

Một tên đệ tử gã đầu nói :

- Bẩm giáo chủ ! Đã có mười mấy người bị chết, chúng ta sẽ giải thích sao với gia đình họ ?

Tiêu Giáo chủ cười nhạt :

- Ngươi cứ bảo rằng họ đã được gửi đi đảo Bồng Lai để trồng Trường Sinh

Thảo.

Tổng Thu nghe lửa giận bùng bùng, nhưng cố nhẫn nại. Chàng tự thề sẽ không tha cho lão yêu quái này.

Giờ đây, trên người lão đã có cả ánh sáng xanh mờ chứ không hoàn toàn đỏ như lúc nãy. Lão khoan khoái mặc y phục rồi mở cửa bước sang phòng phía

trước. Tổng Thu lập tức bám theo. Thì ra đây chính là nơi họ Tiêu tiếp khách.

Chàng lợi dụng lúc các vị khách xô ghế đứng lên tiếp giáo chủ, chàng gỡ nhanh một mảng ngói, tạo thành khe hở để quan sát.

Mười một vị khách kia đều là người quen của chàng : Song Tuyết Hầu Gia, Dạ Thần, Độc Ngô Công và Thiên Trúc Bát Đại Giáo Sĩ.

Sâm Cẩm Y mở lời trước :

- Bọn lão phu được Tả lão đệ đến phủ dụ rằng Giáo chủ là bậc tuyệt đại kỳ nhân trường sanh bất tử lại mưu cầu đế nghiệp nên đồng lòng đến đây xin được phò tá người.

Tiên Cô Phi cao giọng nói :

- Bỏn toà nghe Tả phó giáo chủ nói rằng có người biểu huynh tinh thông binh pháp và thuật kỳ môn nên cũng muốn cùng nhau dựng nghiệp lớn. Không ngờ, Sâm các hạ lại đưa đến nhiều cao thủ như vậy, bỏn toà rất hài lòng.

Lão giáo sĩ Thiên Trúc già nhất lên tiếng :- Bọn lão phu xin tận lực phò tá giáo chủ, chỉ xin hai điều kiện. Một là sau

khi giáo chủ lên ngôi cửu ngũ, cho phép bỏn giáo được xây dựng đền chùa.

Hai là mong giáo chủ mở Quốc Khố, hoàn lại Tử Ngọc Thần Chung cho Thiên

Trúc.

Tiên Cô Phi cười hỏi :

- Chiếc chuông ấy có gì quý giá mà người Thiên Trúc lại quan tâm như vậy ?

Lão giáo sĩ bồi rồi đáp :

- Thần Chung chẳng có công dụng gì nhưng lại là vật đặt trên bàn thờ Phạm Thiên nên phải thu hồi về.

Tiên Cô Phi gật đầu :

- Được, bỏn toà chấp nhận.

Dạ Thần vui vẻ nói :

- Võ lâm Trung Nguyên hiện nay chỉ còn Thiên Địa Song Tà và Bách Lý Tổng Thu là đáng ngại. Chỉ cần tiêu diệt được họ là có thể chiêu mộ hảo hán bốn phương khởi nghĩa.

Tiên Cô Phi cười nhạt :

- Song Tà là sư diệt của bốn toà, lẽ nào lại dám chống lại ? Còn Thiến Phiến công tử chỉ là đũa nhãi ranh, có gì đáng kể ?

Song Tuyết Hầu Gia cười khô :

- Giáo chủ chớ coi thường gã tiểu tử ấy. Một tay gã đã tiêu diệt bốn bang phái hùng mạnh là Vũ Khúc Tinh Cung, Mai Hoa Hội, Thiên Âm Giáo và Thiên Hồng Bang. Gã xảo quyết như hồ ly lại có đến năm mươi năm công lực

và tinh thông nhiều tuyệt kỹ kể cả thuật ngự kiếm của Sát Nhân Vương.

Tiêu Cô Phi cười khẩy :

- Bốn toà đã trở thành Kim Cương Bất Hoại, lẽ nào không giết được hắn ?

Phấn khởi và hét lòng kính phục. Dạ Thần bổng nói :

- Bẩm giáo chủ ! Tuân phủ Giang Tô đã gửi trát đòi bốn giáo phái đến phủ đường ở Nam Kinh, trình bày tôn chỉ và giáo pháp. Nếu là tà đạo lão sẽ cầm không cho hoạt động.

Tiêu Cô Phi lạnh lùng bảo :

- Phó giáo chủ khinh công cao siêu, sao không đến tặng cho lão ta ít bột Thập Nhật Đông Miên ? Sau đó nhờ người xúi lão đến đây nhờ trị bệnh. Lúc ấy, lão mang ơn tất không dám làm khó dễ nữa.

Tả Tiêu Dao hoan hỷ nói :- Giáo chủ quả là bậc Thần Tiên, cơ trí siêu phàm.

Lão phu xin phụng ý

thi hành.

Tiêu Cô Phi nghiêm giọng :

- Sầm lão đệ sẽ là Phó Giáo chủ bốn giáo còn chín vị kia giữ vai trò hồ pháp, chư vị thấy thế nào ?

Bọn Sầm Cẩm Y mừng rỡ vái tạ. Tiêu Cô Phi đứng lên, trở vào ngoạ thất.

Mười một người kia vội rời ghế để tỏ lòng tôn kính. Tiếng ghế khua trên sàn gỗ là cơ hội để Tổng Thu đặt ngói vào chỗ cũ và rời ngói mộc lâu.

Chàng bay về đến Lữ Điểm thì đã cuối canh ba, nhưng mọi người vẫn quây quần chờ đợi. Tổng Thu uống cạn chén trà thơm rồi kể lại những gì mình thu lượm được. Thiên Tà phần nộ đến run cả người, ông nghiêng răng nói :

- Từ nay, Tiêu Cô Phi không còn là người cầu Càn Khôn Phái nữa. Ta sẽ vì bách tính liễu thân giết cho được lão quái vật kia.

Địa Tà rầu rĩ than :

- Tiêu Cô Phi vốn là người thông minh tuyệt thế. Cũng vì vậy mà lão mới vọng tưởng đến chuyên cưỡng lại mệnh trời, giờ đây sa vào ma đạo, trở thành

tai họa cho lê thứ.

Tổng Thu trầm ngâm nói :

- Đường như họ Tiêu ăn được hai loại kỳ trân hiếm có mang dương tính

nên dù đã phản lão hoàn đồng nhưng âm dương bất xứng, chịu nhiều khổ sở trong kinh mạch. Chính vì vậy lão phải dùng thuật Thái Bỗ để điều hoà.

Tang Luân Tổng vuốt râu khen :

- Thu nhi suy luận rất đúng, theo ta nghĩ, lão sẽ còn phải giết hại rất nhiều nữ nhân.

Hiên Viên Hồ chủ cười bảo :

- Không phải ta già rồi mà còn sợ chết. Tuy nhiên, sức chúng ta hợp lại cũng không hơn được Thiên Trúc Bát Đại Giáo Sĩ chứ đừng nói đến Tiêu Cô Phi.

Sự thật phũ phàng ấy khiến mọi người. Tổng Thu nghiêm giọng :

- Theo thiên ý của hài nhi, trước tiên chúng ta cứ phá hoại âm mưu bành trướng thế lực của họ Tiêu, cảnh tỉnh bách tính. Sau đó tiêu diệt dần từng tên ma đầu, Tiêu Cô Phi sẽ là kẻ sau cùng.

Chàng bèn trình bày bước thứ nhất của kế hoạch. Thái độ bình thản và vô ưu của chàng khiến các trưởng bối phần khởi và rất khâm phục.

Tổng Thu bảo Lãnh Diện Thái Tuế :- Đường chủ liên hệ với Cái Bang, nhờ họ gửi thư đến Thiếu Lâm mời

giúp bốn vị sư đệ của trưởng môn Phương trượng đến đây.

Còn nhiệm vụ của Độc Thủ Linh Hồ và Vạn Lý Phiêu Phong là đến tư dinh tuần phủ Giang Tô mai phục.

*

* *

Ba ngày sau, cả thành Nam Kinh xôn xao về việc Bùi Tuần Phủ trúng gió độc, nằm mê man bất tỉnh, các đại phu trong thành đều bó tay. Sáng mai, tuần

phủ sẽ đến Thạch Đầu Sơn để nhờ Càn Khôn Đại Tiên đăng đàn thuyết pháp,

người sẽ nhân dịp này cứu mạng quan tuần phủ trước mặt mọi người để biểu lộ thần thông.

Sáng hôm ấy, bách tính Giang Tô nô nức kéo đến Thạch Đầu Sơn nghe thuyết pháp và chiêm ngưỡng tài cứu nhân độ thế của Đại Tiên.

Giữa giờ Thìn, tín đồ đã ngồi chật Càn Khôn Bảo Điện và nửa sân trước.

Trên hương án là họa tượng Thái Thượng Lão Quân to bằng mảnh chiếu.

Thấp hơn một chút là pho tượng gỗ khắc hình giáo chủ đang ngồi kiết già.

Tiêu Cô Phi đọc một đoạn kinh Huỳnh Đình rồi bắt đầu thuyết pháp.

Lão ngồi trên một toà sen bằng gỗ, đầu và quanh thân toả màn sương xanh đỏ

trông rất huyền ảo, trang nghiêm.

Đại để nội dung bài thuyết giáo nói về một tai họa khủng khiếp sẽ giáng xuống trên khắp đất nước Trung Hoa vào năm Mậu Tý sắp đến. Từ nay đến

lúc ấy, chỉ còn bốn năm nữa. Trong thời gian này, những ai theo Càn Khôn Giáo, thỉnh tượng của Càn Khôn Đại Tiên về thờ phụng và cúng dường tài sản cho giáo phái thì mới mong thoát khỏi tai ương. Còn về kinh sách đề tụng niệm. Một tháng nữa mới in ấn xong.

Đại Tiên vừa dứt lời, thân hình bốc lên cao hơn trượng, là đà rơi xuống như thân tiên giáng hạ.

Luồng hào quang mờ mờ quanh thân và khinh công tuyệt thế kia đã khiến đám lương dân coi lão là tiên thánh. Họ si sụp vái lạy, lạy làm sung sướng vì được làm tín đồ của Càn Khôn Giáo.

Bọn Tổng Thu đứng ở ngoài mục kích bản lãnh Bảo Toạ Đẳng Vân của lão mà lòng thâm khiếp sợ.

Dạ Thần Tả Tiêu Dao bước ra. Hôm nay lão mặc đạo bào vàng, ngực thêu một vòng tròn nửa đen, nửa trắng tượng trưng cho Càn Khôn càng làm tăng vẻ tiên phong đạo cốt. Họ Tả cao giọng :- Kính cáo các giáo hữu. Giang Tô tuần phủ Đại nhân chẳng may mắc phải tà bệnh, các danh y đều phải bó tay Tiêu Giáo Chủ thương xót đại nhân là

bậc mệnh quan nhân đức nên sẽ ra tay tế độ. Mời quý giáo hữu ra sân để

chiêm

ngưỡng pháp lực thần thông của Càn Khôn Đại Tiên. Những người trong điện hớn hờ kéo ra ngoài. Bệnh nhân đã được đưa đến đây từ sáng sớm và đang nằm trong bệnh xá.

Được lệnh của Giáo Chủ, toán quan quan phủ Giang Tô khiêng cả chiếc chõng tre ra đặt giữa sân. Bùi phu nhân và Bùi tiểu thư theo sát bên nét mặt buồn rầu, đầy vẻ lo lắng. Tuần phủ Bùi Hướng nằm thêm thiếp, da tái xanh, hơi thở mỏng manh như sắp chết.

Càn Khôn Đại Tiên hắng giọng rồi bước đến bên chõng tre, tay bắt ấn quyết, miệng lầm nhảm niệm chú. Làn sương xanh đỏ quanh đầu và thân thể bỗng toả rộng ra và sậm màu hơn.

Lão nhét vào miệng bệnh nhân một hoàn thuốc nhỏ rồi lướt hai tay lên người. Dù còn cách đến mấy gang tay mà y phục Tuần phủ cũng tung bay phàn phật như đứng trước gió.

Nhưng hơn nửa khắc sau, Bùi Hướng vẫn không hồi tỉnh. Tiêu Cô Phi bối rối dừng tay, đến bên Dạ Thần hỏi nhỏ :

- Sao lạ vậy ? Người có cho lão ta uống lộn thuốc không ?

Dạ Thần sợ hãi đáp :

- Bẩm giáo chủ, lão phu đã ở lại, chờ lão uống cạn chén trà có rắc Thạch Nhật Đông Miên Phần rồi mới đi.

Tiêu Cô Phi giận dữ bước đến vạch mắt và thăm mạch bệnh nhân. Lại thêm gần khắc trôi qua mà lão vẫn không tìm ra căn bệnh.

Bách tính bắt đầu xông xáo bàn tán, nghi ngờ pháp lực của Đại Tiên. Họ Tiêu ngưng ngưng cao giọng :

- Không ngờ Bùi Tuần phủ lại đến ngày tận số nên bốn giáo chẳng thể cưỡng lại số trời.

Bùi phu nhân và Bùi tiểu thư nghe nói vậy liền bật khóc và trong đám tín đồ có giọng nói cất lên :

- Chỉ có một mạng mà cũng không cứu được thì giáo chủ làm sao cứu được mấy vạn tín đồ ?

Câu nói này đánh trúng vào tâm lý mọi người, niềm tin bắt đầu lung lay. Tiếng thì thầm của họ không qua được đôi tai tinh tường của họ Tiêu. Lão bồi

rồi nói :

- Đó là vì Bùi Tuần phủ trước giờ không hề tin tưởng bốn giáo nên thiếu phúc duyên. Còn các người thì khác. Luận điệu này đã vẫn hồi được thanh danh. Nhưng từ ngoài bỗng có

tiếng người nói :

- Mong chư vị nhường lối để bản đạo vào xem thử.

Mọi người vội dạt ra và một đạo sĩ già nua khập khiễng bước vào. Lão ta thân nhiên bắt mạch bệnh nhân rồi ngửa cổ cười vang :

- Chút bệnh con con này mà không chữa nổi, thật đáng tức cười.

Tiêu Cô Phi và Dạ Thần giận tím mắt mà không dám làm gì. Trước mặt bách tính Giang Tô, họ không thể ra tay giết người được.

Tiêu Cô Phi gằn giọng :

- Vậy lão thử ra tay cho bốn toà xem thử ?

Mọi người háo hức chờ đợi, xem đạo sĩ già kia có thành công hay không ? Lão đạo lấy ra một viên dược hoàn màu trắng, đưa cho Bùi tiểu thư.

- Cô nương hãy cho lệnh tôn uống vào, bệnh sẽ hết ngay tức khắc.

Nói xong, lão mỉm cười trấn an. Bùi thiên kim vội nhét thuốc và đổ nước vào miệng phụ thân. Chưa đầy một phần tư khắc, Bùi Tuần phủ đã mở mắt ngồi dậy, ngơ ngác nói :

- Sao ta lại ở đây ?

Bách tính sững sốt trước kỳ tích, hoan hô, tán dương đạo sĩ hết lời.

Bỗng từ không trung có tiếng chim kêu vang. Một con hạc vàng to lớn xoè cánh lượn quanh đầu đám đông và lão đạo kia như chiếc pháo thăng thiên

bốc thẳng lên không, đáp xuống lưng Hồng Hạc. Linh cầm bay lên và đảo quanh trên đầu Càn Khôn Bảo Điện. Lão đạo cười ha hả, cao giọng nói :

- Hỡi bách tính Giang Tô, ta chính là Hồng Hạc Tán Tiên Phí Văn Phi đây. Lão Càn Khôn Đại Tiên kia chỉ là kẻ giả mạo tiên thánh để đoạt tài sản và

con cái các người. Đã có mười mấy thiếu nữ bị lão ta hút hết tinh khí, quăng xuống vực sâu sau núi. Cứ xuống mà tìm sẽ biết. Còn việc đại hoạn năm Mậu Tý

chỉ là sự lừa gạt. Các người cứ ăn ở đúng theo đạo của thánh hiền là sẽ được bình yên. Hãy mau tỉnh ngộ trở về thôi.

Tiêu Cô Phi giận điên người nhưng không làm sao được vì chim Hạc ở quá cao. Đạo nhân nói xong, Hạc vàng bay thẳng lên cao, mất dạng trong đám mây trắng.

Đây chính là phép Dĩ Độc Công Độc. Quần chúng tận mắt nhìn thấy Hồng Hạc Tán Tiên cứu sống Tuần phủ và bay lên trời mất dạng, bảo sao không hết lời tin phục? Họ hoan hỉ, quay bước trở lại không thèm nhìn Càn Khôn Đại Tiên đến một lần. Đám nam nữ đệ tử cũng theo phụ mẫu về cả. Bùi Tuần phủ nghiêm nghị bảo Tiêu Cô Phi :- Bốn quan sẽ điều tra vụ án này, sáng mai, các hạ phải có mặt ở công đường để ta tra hỏi.

Quan tuần phủ và mọi người đi rồi, Tiêu Cô Phi điên cuồng vung chưởng đánh sập cột bảo điện. Chưởng kinh của lão mạnh như cuồng phong, có hai màu xanh đỏ và nổ vàng như sấm dậy. Chỉ vài lần đã quật gãy hàng cột phía trước, khiến mái hiên sập xuống.

Dạ Thần nghiêng răng nói :

- Lão đạo nhân kia chính là Bách Lý Tổng Thu cải trang.

Song Tuyệt Hầu Gia cũng Thiên Trúc Bát Đại Giáo Sĩ bước ra. Họ Sầm nói ngay :

- Sự thể đã đến nước này, lão phu đề nghị chúng ta rút về Quỷ Sơn, Huy Châu. Lão tuần phủ kia mà cho người xuống vực tìm ra xác chết thì nguy to.

Tiêu Cô Phi đang ngờ ngẩn vì cơ nghiệp tan tành, quay lại bùi ngùi nói :

- Giáo chúng đã đi hết, chỉ còn lại hơn trăm tên thuộc hạ, lấy lực lượng đâu mà khởi nghiệp?

Dạ Thần an ủi :

- Giáo chủ yên tâm. Lão phu còn có bốn trăm đệ tử trung kiên ở Hà Bắc.

Song Tuyệt Hầu Gia cũng nói :

- Thuộc hạ Thiên Hồng Bang tản mác quanh phủ Huy Châu và Hà Nam cũng khá đông. Chỉ cần chúng ta dựng cờ là họ sẽ đến ngay. Các kiếm thủ Hoa

Sơn cũng là những tay khá.

Phật Diện Hoa Đà Tiêu Cô Phi thấy không còn cách nào khác, đồng ý về Quỷ Sơn. Quần ma vừa đi khởi thì quân triều đình kéo đến. Họ dùng dây thả người xuống vực xem thử, quả nhiên, phát hiện mười tám thi thể nữ nhân.

Bùi Tuần phủ phẫn nộ ra lệnh thiêu huỷ bảo điện và tất cả những công trình khác.

Du già đại pháp

Đánh máy: neores pvn

Hồi 22

Quỷ sơn bán dạ thiên ma nguyệt

Giang tả kỳ chiêu sát phản vương

Trưa hôm ấy, bọn Tống Thu mở tiệc mừng công. Hiên Viên Hồ Chủ hết lời khen tặng cháu rể Thu nhi quả là bậc kỳ tài, chỉ một mưu nhỏ cũng đủ

phá tan Càn Khôn Giáo. Thiên Tà bùi ngùi nói :

- Nay họ Tiêu đã bị triều đình truy nã tất chẳng thể dùng chiêu bài Càn Khôn Phái là ta cũng yên lòng. Nhưng phải tiêu diệt được lão và bọn yêu tà kia thì võ lâm mới thanh bình được.

Độc Thủ Linh Hồ kính cẩn báo cáo :

- Trinh sát Cái Bang đã cho hay rằng, bọn chúng đi về hướng Tây, có lẽ nơi đến là Quỷ Sơn.

Tống Thu cười bảo :

- Chuyện ấy tính sau, chúng ta cứ xuống Tô Châu dạo chơi Thái Hồ vài ngày cái đã.

Bốn vị phu nhân hân hoan tán thành. Họ nhìn chàng bằng cặp mắt yêu thương và kính phục. Trọng phu của họ không hề biết sợ và luôn chiến thắng những cường địch hùng mạnh nhất.

*

* *

Cuối tháng bảy, Tống Thu mới đưa gia quyến về đến Tín Dương. Họ đi thẳng đến nhà, cách chỗ ở cũ chừng hơn dặm.

Được vài ngày thì Sa Thượng Thần Y tiến hành cuộc giải phẫu, cắt khối thịt dư ở lưỡi Thượng Sương. Lưỡi là cơ quan nhiều mạch máu và lại ở trong

miệng nên không thể băng bó để cầm máu. Nay đã có Chu Sa Tuyết Quả, lão

mới dám ra tay.

Đầu tiên, tay lão rạch thử một đường trên mặt lưỡi rồi bôi chất nhựa lấy từ vỏ Linh Quả vào, thần diệu thay, máu lập tức ngừng chảy và ba khắc sau đã

liền trở lại. Mọi người phấn khởi chờ đợi giây phút quan trọng.

Khối u kia nằm ngay dưới đầu lưỡi Thượng Sương. Nhờ vậy, nếu có bị cắt đi cũng không ảnh hưởng đến vị giác của nàng.

Sáng ngày mùng sáu tháng tám, Tang Thần Y bắt Thượng Sương phải ăn thật no, dùng rượu súc miệng thật sạch. Sau đó, lão cho nàng ngửi chất Du Tiên Mê Hồn Phấn. Kỳ dược này không phải là chất độc, nó chỉ đưa con người

vào trạng thái mê man, mất tất cả tri giác. Nếu không được uống thuốc giải, người ấy sẽ ngủ mãi và chết vì thiếu nước và thức ăn. Chính Tuần phủ Giang

Tô cũng bị Độc Thủ Linh Hồ cho uống loại mê dược này. Do đó, Phật Diện Hoa Đà Tiêu Cô Phi mới phải bó tay, lão cho bệnh nhân uống thuốc giải Thập

Nhật Đông Miên nhưng vẫn còn chất Du Tiên Mê Hồn Phấn.

Nhắc lại, Tang lão chờ Thượng Sương mê đi, dùng kim chính thử vào đầu ngón tay. Thấy nàng vẫn bất động, lão yên lòng xuất thủ. Một dụng cụ bằng thép mỏng đã chống đỡ hai hàm răng Sương nhi rộng ra, để lộ phần lưỡi.

Bàn tay tài hoa khéo léo của thần y cắt nhanh những đường dứt khoát và chuẩn xác. lát sau, lão đã lạng phần thịt dư ra khỏi lưỡi Thượng Sương, chất nhựa kỳ diệu của linh quả đã bịt chặt đầu những mạch máu và bắt đầu quá trình tái tạo. Thượng Sương vẫn nằm ngửa trên bàn, miệng há hốc để vết thương được thông thoáng, cứ nửa canh giờ một lần, Tang lão xem xét vết mổ.

Đến chiều, lão sung sướng reo lên :

- Lành rồi ! Thật là không tin được.

Cả nhà phấn khởi xúm lại xem lão cứu tỉnh Thượng Sương. lát sau, nàng mở mắt, ngồi lên ngơ ngác nhìn Tống Thu dọ hỏi. Chàng vươn tay kéo nàng vào lòng thủ thỉ :

- Xong rồi Sương nhi. Chỉ nửa tháng sau nàng sẽ nói được.

Giữa tháng tám, khi Thượng Sương nói được tiếng đầu tiên thì Cái Bang cũng báo về một tin dữ, làm cho bọn Tống Thu buồn như đưa đám.

Đó là việc Tiêu Cô Phi lên làm giáo chủ Trường Sinh Giáo. Và chỉ với mùi một ma đầu thủ hạ, lão đã đến Thiếu Lâm Tự đánh chết Giác Lâm Thần

Tăng cùng hai cao tăng hàng chữ Phở. Phở Luân thiền sư bị bắt sống đem về Quỷ Sơn làm con tin.

Tống Thu chưa kịp lên đường đến Tung Sơn thì Phở Trúc đại sư thủ toà Đạt Ma Viện được Cái Bang dẫn đến bái kiến. Đại sư phải cải trang làm hoá tử

để che mắt đối phương. Tống Thu cùng các trưởng bối ân cần tiếp đón, chia

buồn với Thiếu Lâm.

Phổ Trúc ghen ngào nói :

- Sau khi nhận được lời cảnh báo của công tử. Bôn tự đã canh phòng nghiêm mật. Nhưng Tiêu Cô Phi bản lĩnh cao cường, toàn thân cứng như sắt thép, Thiên Lô Thần Chương của lão lại khủng khiếp vô song, chỉ bảy chiêu đã giết chết Giác Lâm sư thúc. Mười một ma đầu kia cũng lợi hại tuyệt luân, phá tan La Hán Trận, giết hại rất nhiều tăng chúng. Cuối cùng, họ Tiêu không

chế được chương môn sư huynh, đệ tử Thiếu Lâm đành phải khuất phục.

Thiên Tà nghe xong rung động tâm can, thở dài nói :- Chỉ bảy chương đã giết được Giác Lâm Thần Tăng. Xem ra trên đời này

chẳng còn ai địch lại lão ta rồi. Lại thêm đám Thiên Trúc Bát Đại Giáo Sĩ cũng

lợi hại không kém.

Tổng Thu trầm ngâm suy nghĩ, chẳng nói một lời. Phổ Trúc đại sư khẩn khoản :

- Công tử là bậc tài trí, xin hãy vì võ lâm mà liệu định kế sách giáng ma.

Chàng gật đầu, quay sang bảo Dương Phi Phụng :

- Nàng vào phòng ta mang Tử Ngọc Thần Chung ra đây.

Lát sau, Phi Phụng đem bảo vật ra đặt lên bàn. Tổng Thu quan sát rất kỹ, rồi đưa cho Thiên Tà :

- Phụ thân hãy nhìn lại xem quả chuông này có gì đặc biệt không ?

Bách Lý Hạc xem xong lắc đầu, đưa cho Hiên Viên Đạo. Quả chuông được chuyền tay khắp lượt nhưng chẳng ai không lắc đầu.

Tổng Thu nhận lại, cười bảo :

- Nếu thế thì hài nhi yên tâm trao lại cho Bát Đại Giáo Sĩ. Đây sẽ là miếng mồi nhử cho họ chống lại Tiêu Cô Phi. Họ từ Thiên Trúc vào đây cũng chỉ vì

vật này.

Chàng cho gọi Vạn Lý Phiêu Phong :

- Sáng mai, ngươi cầm bức họa của quả chuông này đến chân núi Quỷ Sơn tiềm phục, cố gắng cho được một trong tám lão già Thiên Trúc. Hãy cho họ xem bức họa và nói rằng nếu đúng ngày đầu tháng chín, họ không mang đầu Tiêu Cô Phi đến Hoàng Hạc Lâu đổi lấy thân chung thì ta sẽ đập nát nó.

Việc

này rất hệ trọng và lại vô cùng nguy hiểm, nhưng ta tin vào cơ trí của ngươi.

Độc Thủ Linh Hồ sẽ theo hỗ trợ.

Dương Phi Phụng :

- Tiệp thiếp có biết qua về họa đạo, tương công cứ giao cho tiệp thiếp.

Tổng Thu hài lòng dặn dò :

- Nương tử nhớ vẽ cho đúng kích thước thực của quả chuông. Phần bị khuất có hoa văn gì cũng chú thích thêm cho đầy đủ.

Chàng nghiêm giọng bảo Phở Trúc :

- Đại sư bất tất phải về Thiếu Lâm nữa và hãy thảo luận ngay một phong thư, điều ba trăm đệ tử có võ công cao cường nhất đến Qui Sơn.

*

* *Hôm sau, Phở Trúc đại sư đi về hướng Bắc để đón đoán cao thủ Thiếu Lâm, cùng họ xuống Huy Châu. Vạn Lý Phiêu Phong thì đi ngay đến Qui Sơn

để thương lượng với Thiên Trúc Bát Đại Giáo Sĩ.

Tổng Thu khởi hành sau vài ngày để đợi phái Thiếu Lâm. Chàng tranh thủ cơ hội này để hoàng tít chiêu cuối cùng trong pho Huyền Cơ Kiếm Pháp,

Lôi Điện Hợp Nhi Chương.

Thượng Sương cùng ba nữ nhân ngồi xem phu tướng luyện võ. Những câu nói bập bẹ, ngượng nghịu của Thượng Sương khiến Tổng Thu vui trong dạ. Chàng đã thông thuộc kiếm chiêu đến mức nhập tâm nhưng không đủ công lực để phát huy uy lực. Thức ngộ được điều ấy, chàng cười xoa không thêm luyện nữa, quay sang vui đùa với thê tử.

Tối đến, chàng vào phòng Thượng Sương, xem nàng đã học thuộc những câu gì. Thượng Sương then thừng nói :

- Tướng công ! Thiếp... có vật... này... muốn tặng chàng.

Nàng đưa ra một thanh trủy thủ chỉ dài độ hơn gang tay chừng một lóng, nước thép xanh biếc lấp lánh dưới ánh nến. Chàng thích thú hỏi :

- Phải chăng đây là đoạn mũi của thanh Đồ Long Kiếm ?

- Thưa... phải.

Tổng Thu ngắm nghía chiếc cán ngà voi xinh xắn rồi thuận tay phóng vào cây cột gỗ cuối phòng. Thanh trủy thủ bay đi như ánh chớp, cắm phập vào

mục tiêu. Chàng bước đến, nhổ ra, suy nghĩ một lúc rồi dùng thủ pháp Phi Kiếm Hồi Hoàn phóng về phía một trong bốn ngọn hồng lạp trên giá. Thiết Phiến hay Ngự Nha Hoàn đầu dẹp và có dạng tròn nên dễ điều khiển. Nay thanh trủy thủ lại mang hình thức hoàn toàn khác hẳn nên rất khó thi triển tuyệt kỹ. Nhưng không hiểu vì lý do gì mà chàng vẫn kiên nhẫn thử mãi ? Giữa canh ba, Thượng Sương giận dỗi hứ lên. Tổng Thu mới chịu thôi. Chàng mỉm cười bước đến, hôn lên trán người vợ yêu rồi bồng nàng vào giường.

Mờ sáng, chàng đã ra hoa viên luyện tiếp. Sau đó, ba ngày rỗng rã, Tổng Thu đã làm chủ được vũ khí mới, hoan hỉ nhận thêm chiếc bao da mà Dương Phi Phụng may tặng. Địa Tà cười bảo :

- Chẳng lẽ Thu nhi định dùng con dao nhỏ bé này để giết Tiêu Cô Phi ?

Chàng thần nhiên đáp :

- Rồi mẫu thân sẽ thấy vật này lợi hại đến đâu.

Hiên Viên Đạo nghiêm giọng :

- Trừ phi Thu nhi có thể ném trúng mắt lão ta. Nhưng họ Tiêu biết yếu điểm của mình sẽ bảo vệ rất nghiêm mật. Tổng Thu mỉm cười bí ẩn, nói lảng sang chuyện khác.

Cuối canh tư ngày hai mươi bốn, Tổng Thu lên lưng Hồng Hạc đi trước.

Các trưởng bối của chàng cũng khởi hành vào buổi trưa cũng ngày.

Chàng cho linh điều bay lên tận tầng mây thấp nhất để tránh tai mắt đối phương. Sẩm tối ngày hôm sau nữa chàng hạ cánh xuống khu rừng ở ngoại thành Bạng Phụ. Thả chim rồi dùng khinh công vào thành.

Bạng Phụ nằm ở bờ Nam sông Hoài, bên kia sông chính là Quỷ Sơn. Sào huyệt của Trường Sinh Giáo. Chỉ cần hỏi thăm một gã hoá tử là biết ngay Đường Thái Bạch và Thôi Bạch Hạc ở đâu ? Toà lữ điếm sang trọng nhất thành

chính là nơi họ trú chân. Không phải vì thói trượng giả mà vì những chỗ cao sang, đất tiền rất ít khách võ lâm nên an toàn hơn những lữ điếm hạng trung.

Gặp chàng, Vạn Lý Phiêu Phong mừng rỡ nói :

- May mà đại ca tới kịp. Tiểu đệ đã gặp được một trong tám đại giáo sĩ Thiên Trúc. Lão mò xuống kỹ viện trong trấn Hoài Bắc dưới chân núi Quỷ Sơn

vui chơi. Tiểu đệ cũng vào theo và cho lão xem bức hoạ Tử Ngọc Thần Chung.

Lúc đầu, lão tỏ ra hoan hỉ nhưng khi nghe nói điều kiện là phải giết Tiêu Cô Phi, lão có vẻ hơi ngán. Cuối cùng lão đòi thêm bốn vạn lượng vàng và phải nghe chính đại ca hứa lão mới tin.

Tổng Thu gật gù :

- Hay lắm. Lão hẹn gặp ở đâu ?

- Lão bảo đầu canh hai sẽ đến cửa kỹ viện kia mà chờ đợi, còn nói chuyện ở đâu thì tùy chúng ta.

Chàng hài lòng quay sang Linh Hồ :

- Lực lượng Thiếu Lâm đã đến chưa ?

- Bẩm đại ca. Phổ Trúc đại sư đang ở trong Phổ Đà Tự cách Quỷ Sơn bốn dặm.

- Còn động tĩnh của đối phương thế nào ?

- Một mặt chúng lo củng cố lực lượng, một mặt lùng bắt nữ nhân cung phụng cho giáo chủ. Ngoài ra, đám thủ hạ của Dạ Thần đưa về đã tiến hành những vụ trộm cướp tài sản của các nhà đại phú để tăng cường ngân quỹ.

Tổng Thu trở về phòng mình tắm gội, trong lúc ấy, bọn Linh Hồ sai tiểu

nhị sắp tiệc rượu.

Mấy khắc sau, ba người quây quần thủ tục trong phòng Linh Hồ. Thôi Bạch Hạc cười hỏi :

- Nếu tám lão giáo sĩ không địch lại Tiêu Cô Phi thì đại ca tính sao ?

Chàng nghiêm nghị đáp :- Ta còn một nước cờ độc đáo nữa. Lần này cốt là để loại giáo sĩ Thiên

Trúc ra khỏi phe đối phương mà thôi. Nhưng trước sau gì cũng phải đối mặt với họ Tiêu.

Linh Hồ thở dài :

- Thẳng thắn mà nói thì tiểu đệ cho rằng, dẫu có tám lão Thiên Trúc chúng ta cũng khó mà địch lại Tiêu Cô Phi và Sâm Cẩm Y.

Tổng Thu cười mát :

- Ta cũng biết điều ấy. Trận này, nếu chẳng may ta có mệnh hệ gì, bọn người bảo hộ gia quyến ta về Hán Dương sống đời bình dị, không dính líu gì đến ân oán võ lâm nữa.

Thái độ an nhiên lẫm lẫm của chàng khiến Linh Hồ nghe lòng gọi lên niềm chua xót, trông mắt cay xè. Gã buồn bã nói :

- Kiếp giang hồ quả là đáng nực cười.

Sống vì thù hận và chết vì đạo lý mơ hồ nào đó.

*

* *

Đầu canh hai, tối hôm sau Vạn Lý Phiêu Phong đến kỹ viện hôm nọ, quả nhiên thấy lão giáo sĩ Thiên Trúc đứng chờ. Gã đi ngang qua khẽ gạt đầu ra hiệu, lão ta liền bám theo. Độc Thủ Linh Hồ ẩn thân gần đấy. Chờ nữa khắc vẫn không thấy còn ai khác, gã yên lòng lẩn vào bóng đêm.

Thôi Bạch Hạc đưa đối phương đến một căn nhà nhỏ trong trán. Đường đi rất rắc rối, ngõ hẻm chằng chịt khiến lão giáo sĩ phải bám theo. Nếu có người theo dõi cũng bị bỏ rơi.

Họ Thôi đẩy cửa mời :

- Các hạ cứ vào, công tử đang đợi.

Lão vận khí đề phòng rồi bước vào trong. Gần khắc sau, lão trở ra với nét mặt hân hoan vì trong túi đã có tám ngân phiếu năm ngàn lượng vàng đặt cọc.

Ngược lại, Tổng Thu cũng biết được cách xuất nhập Quỷ Sơn.

Vàng là thứ kim loại làm say đắm lòng người. Bọn giáo sĩ Thiên Trúc cũng không ngoại lệ, hơn nữa Tổng Thu đã hứa rằng dù họ chỉ đả thương được Tiêu Cô Phi chàng cũng trả lại Tử Ngọc Thần Chung để họ trở về Thiên

Trúc. Nhưng nếu họ may mắn đắc thủ, chàng sẽ tặng thêm ba vạn năm ngàn lượng nữa. Cuối tháng tám, lực lượng Thiếu Lâm và phe của Tổng Thu đã có

mặt đầy

đủ ở Bạng Phụ. Chàng đã bảo Vạn Lý Phiêu Phong thử xâm nhập vào Quỷ Sơn

bằng cách thức mà lão giáo sĩ đã truyền lại xem đối phương có thành thực không? Kết quả rất mỹ mãn khiến Tổng Thu yên lòng bàn bạc kế hoạch tấn công Quỷ Sơn. Đêm hôm sau, Độc Thủ Linh Hồ, Vạn Lý Phiêu Phong, Lãnh

Diện Thái Tuế và Thanh Y Kiếm Khách vác hoả dược vào thạch trận. Họ chôn

thuốc nổ rải rác thành một đường thẳng, suốt chiều sâu của đám loạn thạch. Sau đó, họ tiếm nhập vào Tổng Đàn Trường Sinh Giáo, gài hoả dược dưới chân vách sau các dãy nhà phụ.

Song Tuyệt Hầu Gia Sầm Cẩm Y đã sửa đổi lại trận pháp quanh núi sau lần bị cướp tù nên rất yên tâm. Phật Diện Hoa Đà và hai phó giáo chủ không biết mình bị bán đứng nên vui vẻ thù tác với Bát Đại Giáo Sĩ. Tổng Thu thì ần

mình trên nóc mộc lâu chờ diễn biến.

Tiệc gần tàn, tám lão giáo sĩ ngất ngưỡng đứng lên cáo say, xin về phòng nghỉ trước. Họ rời bàn, đi vòng qua phía sau lưng bốn người kia rồi nhất tề xuất thủ. Tám đạo chuông kinh giáng trúng mục tiêu, đẩy nạn nhân đổ ập vào

khiến chiếc bàn gỗ sụm xuống.

Tổng Thu mừng rỡ đứng thẳng lên, phát khăn trắng ra hiệu. Bọn thủ hạ chàng lập tức châm ngòi. Hoả dược phát nổ long trời. Phía ngoài thì phá nát trận pháp, mở đường cho quần hào xông lên. Phía trong thì đánh sập nơi cư ngụ của bọn giáo đồ, lửa bốc lên ngùn ngụt, sáng rực cả đỉnh núi Quỷ Sơn. Chàng phục xuống, tiếp tục theo cuộc chiến phía dưới, kinh hãi nhận ra Tiêu Cô Phi chưa chết. Miệng rỉ máu nhưng vẫn hiên ngang chống lại tám

lão giáo sĩ. Bọn Song Tuyệt Hầu Gia, Dạ Thần, Độc Ngô Công đều nằm chết lịm

trên mặt sàn gỗ, máu miệng trào ra như suối.

Tiêu Cô Phi bỗng gằm lên như hổ rống, lao về phía lão giáo sĩ già nhất.

Chiêu Thiên Lôi Khai Phủ do lão sử dụng uy mãnh tuyệt luân. Bảy lão kia vội

cử chuông hỗ trợ. Nhưng họ Tiêu vẫn điên cuồng lao đến. Chuông kinh giáng

vào mục tiêu, đẩy lão giáo sĩ văng vào vách gỗ, phá thủng một lỗ lớn, rơi ra ngoài.

Họ Tiêu cũng trúng liền mấy chuông mà không hề hấn gì, bật cười ghê

ron, lao vào hàng ngũ đối phương. Lúc này, với chiêu Lôi Đả Quần Sơn, lão đã

giết được thêm hai người nữa. Tiếng chuông kinh nổ vang rền như sấm động rung rinh cả toà mộc lâu kiên cố.

Phía dưới đất, cuộc chiến cũng không kém phần dữ dội. Phổ Luân thiền sư đã được giải thoát ngay sau khi hoả được phát nổ. Ông thống lĩnh đệ tử Thiếu Lâm càn quét bọn giáo chúng.

Lúc này, trên mộc lâu chỉ còn bốn giáo sĩ Thiên Trúc. Họ đứng sát nhau, vung chuông đối đòn với Tiêu Cô Phi. Đấu pháp này có vẻ hiệu nghiệm nên trận chiến kéo dài. Tổng Thu buông mình xuống lan can, trèo qua cửa sổ, núp vào góc tối

chờ cơ hội xuất thủ. Nhưng Thiên Địa Song Tà và Hiên Viên Hồ Chủ đã lên đến. Họ tung chuông giáp công họ Tiêu. Lão ác ma gầm lên :

- Bách Lý Hạc ! Sao ngươi dám mạo phạm bậc trưởng bối ?

Thiên Tà căm phẫn nói :

- Càn Khôn Phái không có thứ yêu quái như ngươi. Lão phu thề sẽ lấy đầu ngươi tế tổ sư.

Ba người hợp cùng bốn lão Thiên Trúc, giáng chuông đến tới tấp, Tiêu Cô Phi tự biết không địch lại, đảo mắt tìm cách thoát thân. Lão vận khí bảo vệ

cơ thể, mượn lực đẩy từ chuông kinh của bốn giáo sĩ, lao vào Thiên Tà.

Thân hình lão như mũi tên xoáy tít, xuyên qua bão chuông của ba người, chụp lấy mục tiêu. Tổng Thu đã chuẩn bị trước nên kịp thời cứu mẩu thân.

Chàng lướt đến như ánh sao, giáng song chuông vào người đối phương. Tuy không đả thương được lão nhưng cũng đè được lão xuống. Chuông kinh xanh

đỏ kia bị chuyển hướng, đánh thủng sàn gỗ và thân hình của lão cũng rơi theo.

Địa Tà thoát chết, nhìn ái tử âu yếm nói :

- Thu nhi giỏi lắm !

Mọi người tung mình xuống chặn bắt họ Tiêu. Nhưng lão đã xông thẳng ra ngoài, đánh chết mấy chục người, mở đường máu thoát ra khỏi Qui Sơn.

Đám giáo đồ chết gần hết, chỉ có hơn trăm tên đào tẩu được. Bốn lão giáo sĩ buồn bã vác xác đồng bọn, đến bên Tổng Thu :

- Mong công tử giữ lời, trao Thần Chung cho bọn ta.

Chàng gạt đầu, bảo Địch Yến Bình lấy chuông ra trao lại. Bốn lão cúi đầu cảm tạ rồi bỏ đi ngay. Thiên Tà rầu rĩ nói :

- Không giết được Tiêu Cô Phi, lão phu còn mặt mũi nào gặp sư phụ và chư vị Tổ sư dưới suối vàng ?

Tổng Thu an ủi lão :

- Phụ thân đừng lo. Họ Tiêu tự hào võ công vô địch, chắc chắn sẽ không vì thua trận này mà bỏ cuộc, ẩn cư đâu. Có lẽ lão chạy về Chiết Giang phối hợp với phái Hoa Sơn. Vạn Lý Phiêu Phong đã bám theo, vài ngày nữa là có tin thôi.

Địa Tà lại nghĩ khác :

- Ta lại mong lão phần chí thoát xuất giang hồ cho xong chuyện. Với thần công Kim Cương Bất Hoại ấy. Chúng ta khó mà địch lại.

Độc Thủ Linh Hồ vui vẻ báo cáo :

- Đại ca ! Xem ra chúng ta chẳng lỗ lã gì. Số vàng trong phòng quỹ lên tới sáu vạn lượng vàng. Lãnh Diện Thái Tuế cũng nói :

- Đại ca ! Song Tuyết Hầu Gia và Độc Ngô Công đều chết cả, riêng Dạ Thần vẫn còn thoi thóp. Lão muốn gặp đại ca.

Tổng Thu vội chạy lên một lầu xem lão định trăn trối điều gì. Tả Tiêu Dao đang ngồi dựa vách, thấy chàng lão nín đau nói :

- Lão phu có chết cũng đáng tội. Biết công tử là bậc anh hùng cái thế, lão phu mạo muội cầu xin một điều. Công tử hãy bảo Kim Lĩnh Tử phế bỏ võ công

Tả Kiến Tường, thả hãn về cuộc sống thường nhân. Chín năm giam cầm chắc

cũng đủ đền tội. Lão phu nguyện kiếp sau làm thân trâu ngựa đáp đền.

Tổng Thu cảm động trước lòng thương con vô bờ bến của lão ma, chàng gật đầu hứa:

- Thôi được ! Tại hạ nhận lời.

Tả Tiêu Dao mừng rỡ rút ra một quyển sách mỏng :

- Đây là bí kíp pho khinh công Biên Bức Phi Thiên độc bộ võ lâm mong công tử nhận cho. Nhưng xin nhớ rằng pho chân kinh này viết ngược, mỗi trang đều phải đọc từ dưới lên.

Tổng Thu vừa nhận lấy thì lão học ra một vòi máu rồi gục chết.

*

* *

Khi bọn Tổng Thu về đến Tín Dương, chim câu của Cái Bang cũng bay về báo rằng: quả thực Tiêu Cô Phi đã đến Chiết Giang, phối hợp với phái Hoa Sơn.

Tổng Thu cho gọi Vạn Lý Phiêu Phong trở lại căn cứ. Chàng thân nhiên vui đùa với thê tử và nghiên cứu pho bí kíp Biên Bức Phi Thiên.

Đầu tháng mười, trời đổ mưa tầm tã suốt nhiều ngày. Cuối cùng, đê sông Trường Giang bị vỡ sáu khúc ở đoạn hạ lưu. Cả một vùng hai bên sông dài tám

trăm dặm từ An Khánh đến quá Nam Kinh chìm trong nước bạc. Tiếng đò thán của sinh linh như muốn thấu trời xanh.

Mưa vẫn chưa thôi rơi, nước từ Trường Giang đổ vào Đại Vận Hà, cuộn cuộn đến sông Tiền Đường, dìm luôn phía Bắc tỉnh Chiết Giang vào cảnh lụt lội. Triều đình đành bắt lực trước thiên tai vì quốc khố trống rỗng. Trong lúc hàng ngàn bậc thiện nhân từ các phủ lân cận tất bật chở lương thực

đến cứu trợ nạn dân, Tiêu Cô Phi lại tổ chức đánh phá các huyện thành, mở kho lúa dự trữ chiến tranh phát chẩn. Nhờ vậy, lão mua chuộc được lòng dân,

thủ hạ tăng lên đến năm sáu ngàn người. Đến cuối tháng mười, nước vừa rút xuống thì hai phủ Giang Tô, Chiết

Giang đã nằm trong tay họ Tiêu. Quân triều đình bị đẩy bật ra khỏi hai phủ này. Toàn bộ quan nhu, khí giới đều bị lão chiếm đoạt, trang bị cho quân mình. Tiêu Cô Phi học theo Sở Bá Vương Hạng Võ ngày xưa, tự xưng là Tiêu

Bá Vương, đóng đô ở Nam Kinh, quân dưới trướng có đến hơn ba vạn.

Giữa tháng mười một, lão kéo quân tiến đánh Huy Châu, An Khánh. Bản lĩnh của họ Tiêu còn lợi hại hơn Hạng Võ bội phần. Lão lao qua làn mưa tên,

lướt trên đầu ba quan mà bắt sống tổng trấn Huy Châu ngay dưới chân thành

Hợp Phì. Thần oai của lão đã khiến quân triều đình càng khiếp sợ, rút lui. Khi Bắc Kinh điều đại quân từ Sơn Đông đến thì lão đã chiếm luôn phủ Giang Tây. Hai mươi vạn quân của Tổng đốc Sơn Đông phong toả bờ Bắc sông

Hoài, ngăn chặn bước tiến của họ Tiêu về Bắc Kinh.

Tin tức xấu liên tiếp bay về khiến tâm trạng bọn Tống Thu nặng nề, u uất. Với thần công Kim Cương Bất Hoại, Tiêu Cô Phi dễ dàng phá tan bất cứ

đạo quan nào. Cuối tháng, nghe tin họ Tiêu xưng đế, Thiên Tà đau đớn nói :

- Không ngờ Càn Khôn Phái lại sản sinh ra một kẻ đại ác, đại nghịch như vậy. Lão phu đầu chết cũng phải giết cho được Tiên Cô Phi.

Địa Tà cười nhạt :

- Mình lão thì làm được gì ? Ta sẽ đi với lão.

Hiên Viên Hồ Chủ ứng tiếng :

- Lão phu cũng cảm thấy mình sống quá lâu rồi, xin theo nhị vị cho vui.

Tống Thu biết ý ba người đã quyết tử, chàng liền triệu tập thủ hạ và gia quyến :

- Nay Tiêu Cô Phi đã là tai họa cho xã tắc, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn. Trừ Đông Phương Hộ pháp và Tạ Hộ pháp, tất cả sẽ theo ta đến

Nam Kinh. Nếu chẳng may chúng ta thất bại, nhị vị Hộ pháp sẽ đưa Kim Hoàn

Môn về Trường An.

Thiên Tà xua tay :

- Thu nhi cứ ở lại. Đây là chuyện của bọn ta.

Chàng chính sắc đáp :

- Phụ thân vẫn thường dạy hài nhi phải biết coi việc giang sơn làm trọng.

Nay tông tự họ Trác, họ Bách Lý đã có, Thái Vân cũng vừa hoài thai, lẽ nào hài

nhi lại chối bỏ trách nhiệm của mình với xã tắc ? Hơn nữa, hài nhi tự tin mình

có thể giết được Tiên Cô Phi.

Địa Tà lo lắng :

- Thu nhi vẫn chưa luyện xong chiêu cuối cùng của Huyền Cơ Kiếm

Pháp mà ? Tổng Thu gật đầu :

- Bẩm mẫu thân ! Hài nhi thiếu mất hai mươi năm công lực nên không thể thi triển chiêu kiếm ấy. Nhưng xem ra cũng chẳng cần thiết.

Sa Thượng Thần Y Tang Luân Tông vò đầu bứt tai :

- Chết thật ! Thế mà lão phu lại quên băng mắt trái mặt của Sa Mạc Xà Vương.

Địa Tà mĩa mai :

- Lão đã nuốt mất từ mấy năm trước, còn nhắc làm gì nữa ?

Tang lão cười ha hả :

- Đại tẩu lâm rồi, không có khẩu quyết Càn Khôn Chân Khí, lão phu đâu dám uống. Ngày bị quan quân vây bắt ở Sơn Hải Quan, lão phu sợ mất nên rạch đùi, máu vào rồi khâu lại. Vì đã quá lâu nên quên khuấy mất.

Nói xong, lão rảo bước vào hậu sảnh, hai khắc sau khập khiễng đi ra với trái mặt rắn trên tay. Giờ đây nó cứng lại, xanh lè như một viên đá quý và chỉ lớn bằng hạt nhãn.

Tổng Thu kính cẩn nhận lấy, uống vào rồi ngồi xuống vận công. Đến tận chiều hôm sau mới dung hoá được mật của Xà Vương thành hai mươi năm công lực. Chàng vươn vai đứng dậy, nghe cơ thể sáng khoái, sung mãn hơn trước rất nhiều. Mọi người xúm lại chúc mừng. Tổng Thu vui vẻ nói :

- Giờ thì đã có thể chịu được mười chương của họ Tiêu rồi.

Địa Tà nhăn mặt trách :

- Sao Thu nhi lại nói gở như vậy ?

Chàng cười đáp :

- Hài nhi không phải là Giác Lâm Thần Tăng. Đến chương thứ tám là hài nhi đã giết được Tiêu Cô Phi.

Thái độ lạc quan của chàng khiến cả nhà phấn khởi.

Sáng hôm sau, trinh sát Cái Bang báo về rằng Dương Tổng đốc đã cho đại quân vượt sông Hoài, kéo theo năm mươi cỗ đại pháo, tiến về hướng Nam Kinh. Tổng Thu cho tì nữ vào gọi Dương Phi Phụng :

- Tổng đốc Dương Thao có phải là thân thích của nàng không ?

Phi Phụng thẹn thùng đáp :

- Gã chính là Thúc bá biểu đệ của tiện thiếp. Ngày xưa, nhờ có thiếp mà gã mới được làm Tổng đốc Sơn Đông.

Tổng Thu biết nàng xấu hổ khi nhắc đến quá khứ. Chàng cười hỏi :

- Nàng có vật gì khiến gã xem ta như người nhà không ? Phi Phụng gật đầu, quay về phòng, lấy ra một mảnh ngọc bội trắng khắc

hình chữ Dương có dây xích vàng để đeo vào cổ :

- Bẩm tướng công ! Ngọc bội này là vật tùy thân của gia phụ, Dương Thao nhìn thấy sẽ nhận ra ngay.

*

* *

Sáu ngày sau có một toán người lạ mặc áo đạo sĩ đến mặt trận Hoài Âm, xin bái kiến Dương Nguyên Soái. Dẫn đầu là một đạo nhân gương mặt rất anh

tuấn. Dương Thao cho mời khách vào. Nhận ra vật trang sức của bá phụ, gã vui mừng hỏi :

- Vì sao đạo trưởng lại có vật này ?

Tổng Thu liền mỉm cười đáp :

- Bần đạo là Thông Thiên đạo trưởng ở núi Đại Ba Sơn. Năm xưa đã một lần ghé ngang Bắc Kinh, trị bệnh cho Dương Hoàng Hậu. Mảnh ngọc bội này

là do Dương quốc lão tặng cho làm kỉ niệm. Nay Tiêu Cô Phi tạo phản, gây cảnh gươm đao, khói lửa trăm họ, bần đạo cùng các đồng môn muốn được

góp

sức để trừ họa.

Dương Nguyên Soái hoan hỉ nói :

- Té ra đạo trưởng là người ân của Gia biểu tỷ ? Bôn soái đang lo không ai địch lại gã họ Tiêu, nay có chư vị tiên trưởng giá lâm, quả là đại phúc cho xã tắc. Bọn sĩ tốt của Tiêu tắc chỉ là lũ quân ô hợp, chẳng thể bì với quân triều đình. Nhưng bản thân Tiêu Cô Phi thần dũng tuyệt luân, lấy đầu tướng địch giữa ba quân như lấy đồ trong túi áo. Toàn thân gã không sợ gươm đao, so với

Hạng Võ ngày xưa còn lợi hại hơn nhiều.

Để trấn an Dương Nguyên Soái, Tổng Thu xả một đạo chỉ phong đỏ rực vào cột lâu. Lốp gỗ bị khoan thủng và bốc cháy nghi ngút. Họ Dương phấn khởi tinh thần, quát thuộc hạ dọn tiệc tẩy trần.

Sáng ra, Dương Thao hạ lệnh cho đại quân tiến về phía Nam. Cạnh gã giờ đây có một toán cận vệ lạ mặt tay cầm giáo sắt.

Thế quan đi như chẻ tre, đánh tan những lực lượng ô hợp của Tiêu Vương. Gần giữa tháng chạp họ chỉ còn cách Nam Kinh chừng hơn trăm dặm.

Tuyết rơi mù trời phủ trắng cánh đồng khiến quang cảnh bãi chiến trường càng thêm thê lương, ảm đạm. Thám mã về báo rằng Tiêu Cô Phi đã đưa năm vạn quân rời Nam Kinh đến ứng chiến. Dương Thao liền cho quân bày trận chờ đối thủ. Sáng ngày mười bảy, Tiêu Vương thống lĩnh năm vạn quân đến nơi,

đứng cách xa hai tầm tên. Năm mươi cỗ đại pháo kia khiến lão lo cho đám

thủ hạ của mình. Họ Tiêu quyết đơn phương độc mã xông lên trước, bắt sống

chủ tướng phe đối phương rồi mới cho quân tấn công.

Trong phép hành binh ngày xưa, vai trò của vị đại tướng rất quan trọng.

Chỉ cần vào được trung quân, tiêu diệt được đại soái là ba quân sẽ như rắn không đầu.

Tiêu Cô Phi toàn thân giáp trụ, phóng ngựa về phía ngọn soái kỳ của quân Minh. Làn mưa tên bay ra, bắn chết tuần mã nhưng không ngăn cản được bước chân của lão. Họ Tiêu lướt trên đầu bọn quân triều đình vào đến tận trung quân, tung chướng đánh bay hàng rào giáp vệ, nhảy đến chụp đến Dương Thao.

Nhưng ngờ đâu Dương Nguyên Soái hoá thành luồng kiếm quang xanh biếc chói lọi những tia chớp, mang theo tiếng nổ ì ầm đón lấy lão Ma.

Họ Dương chính là do Tống Thu hoá trang thành. Chàng dồn hết bảy mươi năm công lực vào chiêu Lô Điện Hợp Nhi Chương. Đồ Long Kiếm

như chiếc kén bao chặt lấy mục tiêu, cắt nát tấm áo giáp nhẹ, hớp đứt tai, mũi và búi tóc của Cô Phi. Những tia lửa điện đánh thủng màn chân khí, đốt cháy y phục họ Tiêu.

Lão ác ma kinh hoàng rơi xuống lãnh thêm sáu chướng như trời giáng của ba người khác. Nhận ra lai lịch của đối phương, lão căm hận gầm lên :

- Bách Lý Hạc ! Lão phu sẽ không tha cho ngươi.

Giờ đây mặt lão đầy máu, thân thể loã lồ chỉ còn độc nhất một chiếc khó.

Da thịt lão toả màu sương xanh đỏ trông rất đáng sợ.

Thiên Địa Song Ta nghiền răng giáng những đòn sấm sét vào mặt trước,

Hiên Viên Đạo hoá thành bảy bóng ảnh chạy quanh, thỉnh thoảng ập vào võ vào lưng đối thủ.

Tống Thu cười giấp trụ trả lại cho Dương Thao, bảo gã cho đại quân tiến

lên để Tiêu Cô Phi lại cho bọn chàng. Gã vòng tay cảm tạ rồi đánh trống thúc quân. Năm mươi cỗ đại pháo gầm vang, uy hiếp tinh thần năm vạn quân phản loạn.

Trừ Địch Yên Bình đứng lại quan chiến, bọn Trường Mi Phán Quan, Lãnh Diện, Linh Hồ đều theo đại quân để tiêu diệt các đại cao thủ phái Hoa Sơn.

Hôm nay Tổng Thu mặc một bộ y phục màu đen kỳ lạ. Chàng tung mình lên không trung, dương rộng màng vải hai bên nách, dùng pho khinh công Phi Thiên Biển Bức bay lượn trên đầu Tiêu Cô Phi. Những đạo chưởng kinh từ tay chàng cứ nhắm vào hai mắt lão ma mà xạ vào. Đầu pháp của bốn người

khiến họ Tiêu bối rối, trúng liền mười mấy chưởng đau đớn vô cùng. Lần này, Tiêu Cô Phi thất cơ, bị Tổng Thu chém đứt tai và mũi, máu chảy nhiều nên mất sức. Lão căm hận gầm lên, xuất một chiêu rất quái dị, song thủ ve vẩy, dệt lưới chưởng quanh mình, hoá thành trái cầu đỏ rực, bay về phía Thiên Tà Bách Lý Hạc - râu tóc dựng ngược giáng chưởng, đẩy trái cầu

văng ra. Tổng Thu vỗ song chưởng, họ Tiêu như trái bóng đập xuống mặt tuyết rồi lại nảy lên. Chàng biết ngay có chuyện lạ vội quát lên :

- Mẫu thân coi chừng !

Quả nhiên, trái cầu bay về phía Địa Tà, nở lớn ra chụp lấy bà. Thái Đàm Thuỷ cười nhạt, cử chưởng giáng thẳng vào màn sương đỏ. Thấy chưởng kinh

như đánh vào hư không, bà kinh hãi nhảy lùi. Tiêu Cô Phi vẫn bám theo không rời.

May thay, Tổng Thu ôm kiếm lao xuống. Chiêu Lôi Điện Hợp Nhi Chương kỳ tuyệt thiên hạ đã chặn đứng lão ma lại.

Bốn người hợp chưởng tấn công. Trái cầu người văng lên không trung.

Bỗng họ Tiêu cười hăng hắc, bay khỏi vòng vây như ánh sao sa xuống chụp lấy

Địch Yên Bình. Mọi phản ứng đều quá trễ, lão ma điểm huyết rồi đưa tay lên đầu nàng, mỉm cười âm hiểm :

- Tổng Thu ! Đây chắc là một trong những cô vợ xinh đẹp của ngươi ?

Chàng bình thản đáp :

- Đúng vậy ! Nàng là nữ phu nhân của tại hạ.

Địch Yên Bình tha tội nguyện, sa lệ bảo :

- Tiểu muội đâu có chết cũng vui lòng. Đại ca đừng vì tiểu muội mà để lão ác ma này sống sót.

Tổng Thu cười mát :

- Bình muội đừng lo, lão không thoát được đâu.

Chàng nghiêm giọng bảo Tiêu Cô Phi :

- Lão tự hào mình là vô địch thiên hạ, vậy có dám cùng ta tử đấu một phen hay không ? Nếu tin rằng giết nổi ta thì cứ thả nàng ra. Khi ta chết rồi, các trưởng bối của ta sẽ mai danh ẩn tích, không lý đến việc của lão nữa.

Địa Tà sơ hãi kêu lên :

- Làm sao Tổng Thu địch lại lão ?

Chàng quì xuống mặt tuyết lạnh lạy tạ :

- Xin phụ mẫu thành toàn cho hài nhi. Chúng ta chẳng thể để Bình muội lọt vào tay lão ác ma kia được. Hài nhi tự tin mình không thể bại, nhưng nếu hài nhi có mệnh hệ gì, xin song thân chu toàn giùm thể tử.

Thiên Tà bi phẫn nói :- Hôm nay mà để lão yêu quái kia đem Bình nhi đi thì bọn ta cũng chẳng

còn mặc mũi nào mà sống nữa. Thu nhi vì đạo nghĩa, vì thâm tình mà tận lực,

ta không dám cản.

Chàng đứng lên, quay lại nói :

- Tiêu Cô Phi ! Song thân ta đã nhận lời, lão thả con tin ra đi.

Họ Tiêu cảm hận chàng đến thấu xương và tự tin giết chàng không khó nên bật cười sảng sặc :

- Người muốn học thói anh hùng ư ? Được ! Lão phu sẽ giúp một tay.

Lão giải huyệt, thả Yên Bình ra. Nàng chạy đến ôm lấy Tổng Thu khóc vùi :

- Nếu tiểu muội không sơ xuất thì đại ca đâu đến nỗi này.

Chàng vuốt tóc nàng thì thầm :

- Bình muội đừng lo. Ta đã có cách giết lão.

Yên Bình bán tín bán nghi, bước về phía Song Tà và Hiên Viên Đạo.

Nãy giờ, Hiên Viên Hồ Chủ không hề lên tiếng, để sau này có thể báo thù cho Tổng Thu. Lão không hứa thì chẳng thể gọi là thất tín. Chàng là người mà

lão yêu quý nhất trên đời. Trong thâm tâm, lão vẫn âm thầm coi chàng là Hiên

Viên Thảo Kính mà bị giết thì lão sẽ đổi mạng với Tiêu Cô Phi.

Tổng Thu bình thân bước đến trước mặt họ Tiêu, hóa thành sáu bóng ảnh chập chờn bay lượn rồi ập vào tấn công. Nhưng tu vi của lão ác ma thâm sâu như biển, khinh công nhanh như ánh chớp. Lão phi thân lướt quanh liên tục giáng chưởng vào các sóng ảnh.

Chỉ sau sáu vòng chạy, lão đã đón được sáu chưởng của Tổng Thu. Chàng không chịu nổi, văng ra ngoài, máu miệng trào ứot khoé. Địa Tà run lẩy bẩy,

chỉ chực xông vào. Yến Bình thì gục vào vai bà thỏn thức, không dám nhìn thăm trảng trước mắt.

Tổng Thu đưa tay chùi máu, lão đảo ôm kiếm, chuẩn bị đón chiêu tối hậu. Tiêu Cô Phi vô cùng đặc ý, chậm rãi bước đến, cười mỉa mai :

- Thế mà cũng học đòi làm hảo hán. Lão trọc Giác Lâm còn không chịu nổi bảy chiêu của ta.

Lão muốn hành hạ chàng nên từ từ song thủ giơ lên. Tổng Thu rút thanh chuỷ thủ lên. Tổng Thu rút thanh chuỷ thủ phóng vào mặt lão như một hành động tuyệt vọng cuối cùng.

Họ Tiêu chỉ khẽ nghiêng đầu đã tránh được. Thấy Tổng Thu bốc lên cao, bủa lưới kiếm xuống, lão nhếch mép cười hiểm độc, nhịp nhàng vỗ hàng loạt đạo chuông kinh nối nhau.

Tổng Thu bị chặn đứng, rơi xuống mặt đất, cách lão có mấy bước chân. Tiêu Cô Phi ngửa cổ cười vang, dơ chuông định kết liễu. Nhưng bất ngờ, lão nghe hậu tâm đau đón khủng khiếp thanh truỷ thủ đã âm thầm bay lại, cắm vào đúng bót đen trên huyệt cách quan phía trái.

Tim lão đã bị đâm thủng nhưng nhờ chân nguyên hùng hậu mà không chết ngay. Lão không tin đó là sự thật, tréo tay sờ thử máu ướt đầm bàn tay.

Tổng Thu bình thân đứng lên mỉm cười :

- Chắc lão không ngờ thần công Kim Cương Bất Hoại lại có thể bị phá phải không ? Bót đen sau lưng lão rất dày nên màn chân khí nơi ấy rất mỏng.

Lần đầu gặp lão ở Thạch Đầu Sơn, ta đã nhận ra nhược điểm ấy.

Thiên Tà và Hiên Viên Đạo vui mừng khôn xiết, ôm nhau cười dài. Địa Tà chạy đến trách yêu :

- Sao Thu nhi không nói sớm cho mẫu thân yên lòng ?

Chàng cười đáp :

- Nếu chư vị không tỏ ra lo lắng thì lão ta đâu mắc bẫy ?

Tiêu Cô Phi cắn hờn rú lên rồi gục chết. Yến Bình rút thanh truỷ thủ, trao lại cho Tổng Thu. Mắt nàng lóng lánh niềm vui và tràn ngập yêu thương.

Chàng nhận lấy, âu yếm nói :

- Ta là người háo sắc, nhờ vậy mới có được năm vị ái thiê xinh đẹp.

Thiên Tà cười khà khà :

- Vậy là Thu nhi đã quên không tính đến nữ lang Thiên Trúc Tây Môn Phụng Tường rồi.

Hết

Nguồn: neores pvn
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA